SAM BOURNE

ULTIMUL TESTAMENT

„Sam Bourne este succesorul lui Dan Brown." (*Mirror*)

POLIROM

THRILLER

Sam Bourne este autorul romanului *Omorâţi-i pe cei Drepţi!*, „cel mai bun thriller din ultimii ani“ (*The Times*).

„O lectură obligatorie pentru toţi iubitorii de thrillere. Romanul acesta conţine toate ingredientele unui bestseller.“

Daily Express

„Sam Bourne revine în forţă cu o combinaţie irezistibilă de thriller ezoteric şi teoria conspiraţiei.“

Sunday Times

„Un roman care stimulează imaginaţia cititorului, cu o poveste captivantă şi o acţiune alertă – o lectură pe care nu trebuie să o rataţi.“

The Guardian

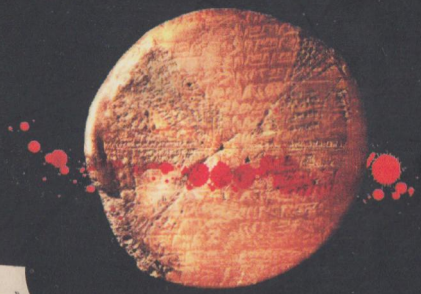

34/97/11

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0945-1

9 789734 609451

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Carmen Răileanu

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sam Bourne, *The Last Testament*

Copyright © Jonathan Freedland 2007

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

BOURNE, SAM

Ultimul testament / Sam Bourne;
trad. de Bogdan Boureanu. – Iaşi: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-0945-1

I. Boureanu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

SAM BOURNE

ULTIMUL TESTAMENT

Traducere din limba engleză
de Bogdan Boureanu

POLIROM
2008

Sam Bourne este pseudonimul lui Jonathan Saul Freedland (n. 1967), corespondentul pe probleme de politică al ziarului britanic *The Guardian*. Absolvent de Oxford, Freedland a colaborat de-a lungul timpului la *Washington Post* și la BBC Radio 4. A fost declarat editorialistul anului 2002, în cadrul premiilor *What the Papers Say*; de asemenea, în 1999 i s-a decernat W. Somerset Maugham Award pentru eseu. Pe lângă *Omorâți-i pe cei Drepți!*, semnat Sam Bourne, Freedland a mai publicat două volume de proză non-ficțională, foarte bine primite de presa din lumea întreagă.

Descris drept „romanul care va detrona *Codul lui Da Vinci*", *Omorâți-i pe cei Drepți!* este o combinație irezistibilă de roman polițist și thriller ezoteric. Aceeași „rețetă" de succes este aplicată și în cel de-al doilea roman semnat Sam Bourne, *Ultimul testament* (2007). Acesta oferă o rezolvare ingenioasă pentru conflictul israeliano-palestinian, care pare să nu poată fi soluționat nici măcar cu ajutorul organizațiilor internaționale. Trimisă în Israel în calitate de negociator neoficial din partea Statelor Unite, Maggie Costello, protagonista romanului, începe să investigheze o serie de sinucideri suspecte ce au loc chiar în ajunul semnării acordului de pace dintre cele două tabere, cea a politicianului israelian Shimon Guttman și cea a arheologului palestinian Ahmed Nour. Indiciile codificate și uneori obscure lăsate de Guttman o ajută să găsească tăblița de lut ce conține testamentul lui Avraam, furată din Muzeul Național din Bagdad și descoperită întâmplător într-un magazin de antichități. Disputat de ambele tabere, care încearcă să-l distrugă de teamă că se va pronunța în favoarea uneia din ele, testamentul vechi de 4 000 de ani, al cărui text nu e dezvăluit decât în ultimele pagini, trezește curiozitatea cititorilor și îi ține în tensiune până la final.

Tatălui meu, această dovadă a dragostei şi admiraţiei mele neţărmurite

Prolog

Bagdad, aprilie 2003

Mulțimea se îmbulzea și mai tare acum, de parcă ar fi simțit miros de sânge. Se năpustiră prin arcadă și greutatea lor apăsă ușile înalte, de fag până când acestea se prăbușiră. Salam înainta odată cu ei. Nu avea de ales. Făcea pur și simplu parte din monstrul în mișcare alcătuit din bărbați, femei și copii, unii chiar mai tineri decât el. Formau un animal colectiv, care scotea acum un răget năprasnic.

Dădură buzna în sala spațioasă de la intrare, sticla vitrinelor strălucind în lumina argintie a lunii care se revărsa prin ferestrele acoperișului. Urmă o scurtă pauză, în care monstrul parcă își trase sufletul. Salam și prietenul său Baghdadis contemplau priveliștea din fața lor. Muzeul Național de Antichități, nu demult trezoreria lui Saddam, în care abia mai încăpeau nestematele Mesopotamiei, era acum larg deschis. Nu se zărea nici un gardian prin preajmă. Poliția abandonase de mult posturile; iar ultimul paznic își luase tălpășița la vederea mulțimii.

Scurtul moment de liniște fu spulberat de sunetul unui baros spărgând sticla. La acest semn, sala fu cuprinsă instantaneu de un zgomot asurzitor, fiecare

punându-se pe treabă cu pistoale, topoare, cuțite, bâte, chiar și bare grele, de metal, smulse din mașini avariate – orice ar fi putut fi folosit la scoaterea prețioaselor obiecte antice din cutiile lor.

Panourile de sticlă erau spulberate unul după altul. Statuetele de fildeș se rostogoleau. Farfurii de ceramică antice se făceau praf la contactul cu podeaua. Sala, învăluită de obicei într-o liniște de muzeu, era cuprinsă acum de un vacarm îngrozitor: zgomotul sticlei și pietrei sparte, al focurilor de armă atunci când cei mai nerăbdători trăgeau în lacătele care refuzau să cedeze rângilor. Salam observă doi bărbați bine îmbrăcați punându-se metodic pe treabă cu un echipament profesionist de tăiat sticla.

Podeaua se cutremura din cauza valurilor de oameni care năvăleau în muzeu, și, ignorând această primă sală de expoziție, căutau noi trofee în alte părți. Se izbeau de cei nerăbdători să iasă, cărându-și prăzile neprețuite în cărucioare, roabe și pe biciclete, ori chinuindu-se sub greutatea cutiilor de plastic sau de carton. Salam îl recunoscu pe un prieten al tatălui său ieșind cu pași mari, cu fața transpirată și buzunarele atârnându-i.

Pulsul lui Salam se accelerase. În toți cei cincisprezece ani ai lui nu mai văzuse pe nimeni care să se comporte așa. Până acum câteva zile, toți oamenii pe care îi cunoștea se mișcaseră încet, cu capul plecat și privirile în pământ. În Irakul lui Saddam era prudent să nu încalci regulile sau să atragi atenția asupra ta. Acum, aceiași oameni – vecinii săi – erau cuprinși de dorințe sălbatice, furând tot ce le cădea în mână și distrugând restul.

Salam întinse mâna spre o vitrină spartă, în care se afla un colier din chihlimbar și pietre portocalii. Dar

cineva îl apucă de încheietură înainte să-l poată atinge: o femeie între două vârste, cu ochi scânteietori, oprindu-l pe Salam cu mâna stângă și însușindu-și colierul cu dreapta. Se retrase.

Se gândi că evenimentele semănau cu o scenă din jefuirea unui oraș antic: o orgie condusă nu de poftă, ci de lăcomie, participanți cu chipuri schimonosite de zgârcenie, dând frâu liber unei dorințe care fusese înăbușită vreme de decenii. Deodată fu împins din nou înainte: sosise un nou grup de tâlhari, care se îndrepta spre scări.

Salam fu prins în mulțimea care cobora pe scări: se răspândise zvonul că angajații muzeului ar fi ascuns cele mai valoroase lucruri în camerele de depozitare. Zări un grup de oameni în jurul unei uși pe care tocmai o scoseseră din balamale. În spatele ei se afla un perete din zgură, proaspăt ridicat, cimentul fiind abia întărit. Mai întâi un singur om, apoi doi începură să lovească vârtos cărămizile cu ciocanul; li se alăturară alții folosindu-se de răngi sau chiar de umeri. Se întoarseră spre Salam.

— Vino-ncoace!

Îi întinseră piciorul de metal al unei mese. Curând, zidul încropit la repezeală ceda, un castel de nisip năruit de valuri. Liderul grupului se strecură prin gaură și izbucni imediat în râs. Alții îl urmară îndată. Curând, Salam zări și el sursa bunei dispoziții a celorlalți: camera era plină de comori; sculpturi în piatră reprezentând prințese și regi, gravuri cu berbeci și tauri; statuete cu zeițe trupeșe și femei nubiene; vaze, urne și cupe din ceramică. Mai erau încălțări din aramă, bucăți de tapiserie și, pe perete, o friză cu soldați luptând într-un război de mult uitat.

Salam zări câteva etichete ale muzeului lipite încă pe aceste comori ascunse. Pe una scria – „liră din cetatea sumeriană Ur, cu cap de taur aurit, din anul 2 400 î.e.n.". Aceasta fu curând luată pe sus. Pe alta – „vas votiv din calcar alb, de asemenea din Warka, din anul 3 000 î.e.n.". Salam îl văzu dispărând într-o geantă sport. A fost nevoie de doi oameni pentru a ridica o „statuie reprezentându-l pe regele Entemena din Ur, din anul 2 430 î.e.n." și de un al treilea pentru a o ghida prin proaspăt deschisa gaură din zid. Salam își aminti ce învățase la școală: că muzeul din Bagdad conține comori vechi de cinci mii de ani. „Înăuntrul acelui muzeu nu se găsește doar istoria Irakului", proclamase profesorul său, „ci istoria întregii omeniri".

Acum nu părea cu mult mai impozant decât o piață unde cumpărătorii se păruiau pentru zarzavaturi. Doar că acestea nu erau roșii strivite sau ardei înnegriți, ci opere de artă și unelte care supraviețuiseră de la începuturile civilizației.

Salam auzi voci furioase: doi șefi de bandă se certau. Unul îl pălmui pe celălalt, așa că se luară la bătaie, dărâmând o etajeră metalică plină cu vase. Cineva scoase un cuțit. Altcineva îl îmbrânci pe Salam din spate, aruncându-l în încăierare. Instinctiv, acesta se întoarse, plonjă prin gaura din zidul de zgură și fugi.

Se năpusti în jos pe scări, auzind strigăte noi pe fiecare palier. Toate cele optsprezece galerii ale muzeului erau jefuite. Zgomotul îl înfricoșa.

Salam continuă să coboare, etaj după etaj, până când lăsă în urmă mulțimile: nimeni nu se sinchisea să vină până aici când erau atâtea de cules sus. Era departe de ei și în siguranță aici.

Salam împinse o ușă, care se deschise ușor. Prin întuneric, văzu câteva cutii de acte răsturnate, conținutul lor zăcând acum pe podea. Cine făcuse asta avusese dreptate să nu zăbovească: era doar un birou. Observă câteva fire tăiate atârnând precum rădăcinile unui copac prăbușit: cineva furase telefoanele și faxul și lăsase restul.

Poate că le-a scăpat ceva, se gândi Salam. Trase de sertarele biroului, sperând să găsească un stilou din aur sau chiar o casă de bani. Dar nu găsi decât niște coli vechi de hârtie.

Dedesubt se afla un sertar mai mare; o să-l deschidă și pe ăsta și o să plece. Încuiat.

Se îndreptă spre ușă, dar se impiedică de o denivelare de lângă birou. Privi în jos și văzu un bloc de piatră cubică ieșit. Ghinionul lui: toate celelalte erau la locul lor, perfect plate. Fără să stea pe gânduri, Salam își vârî degetele în spațiul dintre pietre și o trase afară pe cea desprinsă. Fiind prea întuneric ca să poată vedea, pipăi pământul de dedesubt – însă mâna i se afundă într-o gaură îngustă, dar adâncă.

Acum simți ceva dur; rece la atingere. Era o cutie de oțel. În sfârșit: bani!

Trebui să se culce la pământ, cu obrazul lipit de piatră, ca să poată pătrunde destul de adânc. Degetele se chinuiau să-și apuce prada. Cutia era greu de ridicat, dar, în cele din urmă, o trase afară. Era încuiată; însă conținutul făcea prea puțin zgomot ca să fie vorba de monede și era prea ușor ca să fie vorba de bancnote.

Se ridică și scrută întunericul până găsi pe birou ceva ce presupuse a fi un cutter pentru scrisori. Îl strecură pe sub tabla subțire a capacului, apăsând lama pentru a ridica metalul. Făcu asta pe o latură întreagă,

deschizând cutia ca pe o conservă de fasole. Îndoind-o într-o parte, putea face obiectul dinăuntru să alunece afară. Inima îi bătea cu putere.

În momentul în care dădu cu ochii de el, fu dezamăgit. Era o tăbliță de lut, pe care erau gravate niște mâzgăleli haotice, ca atâtea altele pe care le văzuse în acea seară, multe din ele zdrobite de pământ. Salam era pe punctul de-a o arunca, dar ezită. Dacă un tip de la muzeu se chinuise atâta să ascundă bucata asta de lut, poate valora ceva.

Salam urcă în goană scările până când zări lumina lunii. Ajunsese în partea din spate a muzeului, unde putea să vadă o nouă ceată de tâlhari care intra cu forța. Așteptă să se facă o spărtură în rând și ieși pe ușile dărâmate. Năpustindu-se afară, se cufundă în noaptea Bagdadului, purtând cu el o comoară a cărei adevărată valoare n-o va cunoaște niciodată.

Capitolul 1

Tel Aviv. Sâmbătă noaptea.
Câțiva ani mai târziu.

Mulțimea obișnuită era acolo. Extremiștii de stânga, bărbații cu părul lung după o călătorie de un an prin India, fetele cu cercel cu diamant în nas, cei care se strângeau de fiecare dată la aceste întâlniri de sâmbătă seara. Cântau melodiile bine cunoscute – *Shir l'shalom*, Cântecul păcii – și purtau obiectele speranței: lumânări așezate în căușul palmelor sau chiar portrete ale acelui bărbat, Itzhak Rabin, eroul asasinat care a dat numele acestui loc sfânt. Formau un cerc în Piața Rabin, fie înmânând foi volante și abțibilduri, fie zdrăngănind ușor din chitări, lăsând cântecele să plutească în aerul cald al nopții mediteraneene.

În afara cercului se aflau fețe noi, mai puțin cunoscute. Pentru veteranii acestor marșuri ale păcii, cel mai surprinzător lucru era să vadă grupurile lui Mizrahim, evrei nord-africani din clasa muncitoare, veniți aici din cele mai sărace orașe ale Israelului. De multă vreme sunt unii dintre cei mai fervenți susținători ai Israelului: „Îi cunoaștem pe arabi", spuneau ei referindu-se la rădăcinile lor marocane, tunisiene sau irakiene. „Știm cum sunt cu adevărat." Duri și permanent prudenți cu vecinii

palestinieni, majoritatea i-au luat în derâdere mult timp pe oamenii de stânga, care luau parte la astfel de manifestări. Totuși, iată-i acum aici.

Camerele de luat vederi – ale Televiziunii Israeliene, ale posturilor BBC, CNN și ale tuturor celorlalte rețele internaționale importante – își plimbau obiectivele peste mulțime, oprindu-se asupra figurilor celor mai surprinzătoare. Pancarte în rusă, înălțate de imigranți din vechea Uniune Sovietică – o altă componentă tradițională a manifestației. Un cameraman al NBC filmase un cadru care îl făcu pe șeful lui să gângurească de emoție: un bărbat purtând o *kippa*, căciulița mulată, purtată de evreii religioși, lângă o negresă etiopiancă, chipurile lor fiind scăldate în lumina lumânării pe care o ținea femeia.

La câteva rânduri în spatele lor, neobservat de cameră, se afla un bărbat mai în vârstă: grav, cu o figură încordată de atâta hotărâre. Verifică interiorul jachetei: încă mai era acolo.

Pe platforma construită temporar în acest scop se afla un șir de reporteri care descriau scena telespectatorilor din întreaga lume. Un corespondent american era mai zgomotos decât ceilalți.

Însoțiți-ne la Tel Aviv pentru ceea ce se anunță a fi o noapte istorică atât pentru israelieni, cât și pentru palestinieni. În doar câteva zile, conducătorii celor două state se vor întâlni la Washington – pe peluza Casei Albe – pentru a semna un acord prin care, în sfârșit, se va pune punct unor conflicte ce durează de mai bine de un deceniu. Cele două tabere negociază chiar în momentul de față, într-o ședință cu ușile închise, la Ierusalim, la mai puțin de o oră de aici. Se încearcă punerea bazelor

unui tratat de pace. Iar locul de desfăşurare al acestor tratative, Katie, nu putea avea o încărcătură simbolică mai mare de-atât. E vorba despre clădirea guvernului, fostul sediu al administraţiei britanice de aici, care, în plus, se află la graniţa ce separă Ierusalimul de Est, preponderent arab, de Vestul predominant evreiesc al oraşului.

Dar în această seară, acţiunea s-a mutat aici, la Tel Aviv. Premierul Israelului a convocat această adunare pentru a spune „Ken l'Shalom" sau „Da păcii" – o mişcare politică menită să arate lumii şi scepticilor din rândul israelienilor că dispune de susţinerea necesară pentru semnarea unui acord cu inamicul istoric al Israelului.

Totuşi există oponenţi foarte activi care susţin că nu are dreptul să facă de fapt compromisurile despre care se zvoneşte că ar fi cuprinse în tratat – că nu are dreptul să înapoieze teritoriul de pe Malul de Vest, nu are dreptul să distrugă aşezămintele evreieşti din zonele ocupate şi, mai presus de toate, nu are dreptul să împartă Ierusalimul în două. Acesta e cel mai mare impediment. Katie, Israelul a insistat până acum ca Ierusalimul să rămână capitala sa, un singur oraş pentru eternitate. Pentru adversarii prim-ministrului, aceasta este o lege sfântă, iar el e pe cale să o încalce. Stai puţin, cred că liderul israelian tocmai a ajuns...

Un flux de energie străbătu mulţimea, mii de oameni întorcându-se spre scenă. Cel care se apleca spre microfon era vicepremierul, care fu întâmpinat cu un ropot politicos de aplauze. Deşi în mod oficial era coleg de partid cu prim-ministrul, mulţimea ştia totuşi că fusese mult timp cel mai înverşunat duşman al său.

Vorbea prea mult, fiind aclamat doar când pronunța cuvintele „În concluzie...". În cele din urmă, îl prezentă pe premier, perorând pe marginea realizărilor lui, salutându-l ca pe un om al păcii, apoi ridicând brațul drept, pentru a semnala intrarea lui în scenă. Iar când acesta apăru, marea masă de oameni explodă. Aproape trei sute de mii de oameni își uniră forțele, aplaudând, bătând din picioare și aclamând. Nu-și exprimau dragostea pentru el, ci pentru ceea ce urma să facă – ceea ce, toată lumea era de acord în privința acestui lucru, doar el putea să facă. Nimeni altcineva nu avea credibilitatea să facă sacrificiile necesare. În doar câteva zile, sperau ei, va pune capăt unui conflict care marcase viața tuturor.

Avea aproape șaptezeci de ani, era eroul a patru războaie israeliene. Dacă le-ar fi purtat, pieptul i-ar fi fost tras în jos de greutatea medaliilor. În schimb, singurul semn al serviciului militar îndeplinit era șchiopătatul pronunțat al piciorului drept. Era în politică de aproape douăzeci de ani, dar gândea și acum ca un soldat. Presa îl descrisese mereu ca pe un șoim, întotdeauna sceptic la intrigile pacifiștilor. Dar lucrurile stăteau altfel acum, își spunea. Era o șansă.

— Ne-am săturat, începu, întrerupând strigătele mulțimii. Ne-am săturat să luptăm în fiecare zi, ne-am săturat să purtăm uniforme de soldați, ne-am săturat să ne trimitem copiii, băieți și fete, să poarte arme și să conducă tancuri când abia au ieșit de pe băncile școlii. Luptăm, luptăm și iar luptăm, dar ne-am săturat. Ne-am săturat să conducem un popor care n-a vrut niciodată să fie condus de noi.

În acest timp, omul care nu zâmbea înainta prin mulțime, respirând adânc. „*Slicha*", spunea iar și iar,

de fiecare dată îndepărtând ferm din cale un umăr sau un braţ. „Scuzaţi-mă."

Părul său era gri-argintiu, pieptul îi era dezgolit; nu era mai tânăr decât prim-ministrul. Această înaintare anevoioasă prin mulţime îl epuiza, gulerul cămăşii i se umezea de transpiraţie. Arăta de parcă ar fi încercat să prindă trenul.

Acum se apropia de rândurile din faţă şi încă avansa. Gardianul în haine civile din rândul al treilea fu primul care îl observă, şoptind imediat un mesaj în microfonul din mânecă. Asta îi făcu să intre în alertă pe cei din detaşamentul de securitate care împrejmuia scena şi să înceapă să examineze figurile din apropiere. Nu le-a fost greu să-l localizeze. Nu încerca deloc să fie subtil.

Ofiţerul în civil era deja la câţiva metri de el.

— *Adoni, adoni*, strigă. Domnule, domnule.

Apoi îl recunoscu.

— Domnule Guttman, vă rog.

Atunci unii oameni din mulţime se întoarseră. Şi ei îl recunoscură. Profesorul Shimon Guttman, erudit şi vizionar – sau palvaragiu şi agitator al mulţimilor de dreapta –, asta în funcţie de punctul de vedere; nelipsit de la talk-show-rile de la radio şi televiziune. Devenise cunoscut cu câteva veri în urmă, când Israelul se retrăsese din Gaza: se instalase pe acoperişul unei clădiri evreieşti, protestând împotriva crimei săvârşite de soldaţii israelieni prin returnarea de pământuri „teroriştilor, hoţilor şi asasinilor arabi".

Continuă să înainteze, strecurându-se pe lângă o femeie cu un copil pe umeri.

— Domnule, opriţi-vă! strigă gardianul.

Guttman nu-l luă în seamă.

Acum agentul de pază începu să-şi facă şi el loc prin mulţime, risipind un mic grup de adolescenţi. Vru să scoată arma, dar se răzgândi: ar fi stârnit panică. Mai strigă o dată, dar vocea îi fu imediat acoperită de aplauze susţinute.

— Nu-i iubim pe palestinieni şi nici ei nu ne iubesc pe noi, afirma premierul. Nu-i vom iubi niciodată şi nici ei pe noi...

Agentul se afla tot la trei rânduri de Guttman, care se îndrepta acum spre podium. Era chiar în spatele lui. Dacă s-ar fi întins puţin mai mult, l-ar fi putut înhăţa. Dar oamenii erau mai înghesuiţi în zona aceea şi era mai greu să-ţi faci loc. Agentul se ridică pe vârfuri şi se aplecă, atingându-i uşor umărul.

În momentul acela Guttman se afla la o distanţă care i-ar fi permis să fie auzit de pe scenă dacă ar fi ţipat. Îl privi pe prim-ministru, care ajunsese acum la punctul culminant al discursului său.

— Kobi! strigă, folosind o poreclă de mult uitată. Kobi!

Ochii îi erau bulbucaţi şi faţa îi şiroia de transpiraţie.

Agenţi de securitate din toate părţile închideau acum cercul, doi de fiecare parte, împreună cu cel care se apropia din spate. Erau gata să se năpustească asupra lui, după cum fuseseră antrenaţi, când un al şaselea agent, aflat în dreapta scenei, surprinse o mişcare bruscă. Guttman, încă holbându-se maniacal la prim-ministru, căuta ceva în jachetă.

Primul foc de armă fu tras direct în cap, aşa cum exersaseră de sute de ori. Trebuia tras în cap pentru a asigura paralizia instantanee. Fără reflexe musculare care să declanşeze vreo bombă sinucigaşă, fără secundele

finale de viață în care suspectul ar putea apăsa pe trăgaci. Bodyguarzii văzută țeasta căruntă a lui Shimon Guttman crăpându-se ca un pepene, creierii și sângele împroșcând lumea din jur.

În câteva secunde, premierul fu expediat de pe scenă, înconjurat de oameni de pază care-l împingeau spre o mașină. Mulțimea, care cu jumătate de minut înainte aplauda și aclama, era acum zguduită de panică. Se auzeau țipetele celor din față, care încercau să fugă de priveliștea teribilă a cadavrului. Polițiștii formaseră un cordon de brațe în jurul mortului, dar presiunea mulțimii era aproape imposibil de stăvilit. Oamenii țipau și alergau în dezordine, încercând disperați să scape.

Doi ofițeri militari superiori din detașamentul premierului se împingeau în direcția opusă, hotărâți să treacă prin cordonul spontan și să ajungă la autorul tentativei de asasinat. Unul din ei flutură o legitimație în fața unui polițist și se strecură cumva, pe sub brațul acestuia, în micul cerc uman din jurul cadavrului.

Rămăsese prea puțin din capul mortului pentru a mai putea distinge ceva, dar restul era aproape intact. Căzuse cu fața la pământ și acum ofițerul întoarse trupul neînsuflețit. Se făcu alb ca varul.

Și asta nu din cauza oaselor zdrobite sau a orbitelor goale; mai văzuse așa ceva înainte. Ci a mâinilor bărbatului sau, mai degrabă, a mâinii lui drepte. Încă încleștată, cu degetele înțepenite nu pe o armă – ci pe o bucată de hârtie, acum îmbibată de sânge. Omul acesta nu încercase să scoată un revolver, ci o ciornă. Shimon Guttman nu voise să-l omoare pe prim-ministru. Ci doar să-i spună ceva.

Capitolul 2

Washington, duminică, 9.00 a.m.

— E o zi mare azi, dragă.

— Ce?

— Hai, iubito, e timpul să te trezești.

— Nnuu.

— OK. Un, doi, trei. Și-am tras plapuma...

— Hei!

Maggie Costello se ridică în capul oaselor, apucă plapuma și o puse din nou pe ea, asigurându-se că de data asta își acoperă și capul, și corpul. Ura dimineţile și considera lâncezeala de duminică un drept garantat de constituție.

Nu și Edward. Probabil că era deja treaz de două ore. Nu era așa când s-au cunoscut: pe când se aflau în Africa, în Congo, pierdea nopţile ca și ea. Dar odată ajunși aici, s-a adaptat destul de repede. Acum era Omul Washingtonului, care iese din casă imediat după ora șase. Deschizând pe jumătate un ochi aproape lipit de pernă, Maggie văzu că era în pantaloni scurți și maiou de alergat, ambele îmbibate de transpirație. Ea dormea încă, în timp ce el își făcuse deja tura de alergare în parcul Rock Creek.

— Haide! strigă el din baie. Mi-am lăsat liberă ziua asta ca să mobilăm apartamentul. Crate și Barrel; Bed Bath & Beyond; și, la urmă, Macy's. Am un întreg plan.

— Nu toată ziua, murmură Maggie, știind că nu putea s-o audă.

Avea o programare de dimineață, un interval de timp rezervat clienților care nu puteau ajunge în timpul săptămânii.

— De fapt, nu toată ziua! strigă Edward reușind să acopere zgomotul dușului. Mai întâi ai programarea de dimineață. Îți amintești?

Maggie se prefăcu că nu aude și, încă la orizontală, se întinse după telecomandă. Dacă tot s-a sculat la ora asta îngrozitoare, măcar să-i iasă ceva din asta. Talk-show-urile de duminică. Când schimbă pe ABC, se prezenta deja rezumatul știrilor.

Nervii sunt încordați la maximum în această dimineață la Ierusalim, după violențele de la marșul păcii de aseară, unde se pare că prim-ministrul Israelului a fost ținta unei tentative eșuate de asasinat. Grijile legate de impactul evenimentelor recente asupra tratativelor de pace din Orientul Mijlociu, despre care s-a sperat că vor fi finalizate nu mai târziu de...

— Dragă, serios. Vor fi aici în douăzeci de minute.

Se întinse după telecomandă și dădu volumul mai tare. Emisiunea făcea un du-te-vino între intervențiile corespondenților din Ierusalim și ale celor de la Casa Albă, care explicau că administrația americană făcea demersuri ca ambele tabere să-și păstreze calmul și să continue tratativele. „Ce coșmar", își zise Maggie. Un eveniment exterior, petrecut în ultima clipă, amenințând să năruie încrederea reciprocă și să curme progresele realizate cu multă abnegație. Se gândi la

moderatorii care i-au adus pe israelieni și pe palestinieni în acest punct. Nu la politicienii de prim rang, secretarii de stat sau miniștrii care au intrat în scenă în ultima clipă, ci la negociatorii din umbră, cei care duc greul de luni sau chiar de ani de zile. Se gândi la frustrarea și la neliniștea lor. „Bieții nenorociți."

E aproape 9 și 15 minute pe Coasta de Est...

— Hei, mă uitam la asta!

— Nu ai timp.

Ca și cum ar fi vrut să-și întărească afirmația, Edward se ștergea în fața televizorului, nelăsând-o să vadă ecranul gol.

— Cum de ești deodată atât de preocupat de programul meu?

Se opri din șters și o privi pe Maggie.

— Pentru că îmi pasă de tine, dragă, și nu vreau să începi ziua cu stângul. Dacă începi târziu, termini târziu. Ar trebui să-mi mulțumești.

— Bine, zise Maggie, ridicându-se în sfârșit. Mulțumesc.

— Și, în plus, nu mai trebuie să urmărești lucrurile astea. Nu mai sunt treaba ta, nu-i așa?

Îl privi, era atât de diferit acum de bărbatul în pantaloni de doc și cămașă polo rufoasă pe care îl cunoscuse acum trei ani. Arăta încă bine, avea trăsături ferme și puternice. Dar, cum ar fi spus pe vremea când făcea școala la Dublin, „se șlefuise" de când se mutaseră la Washington.

Acum, funcționar la Departamentul Comerțului, ocupându-se de comerțul exterior, era întotdeauna proaspăt ras, cu cămășile Brooks Brothers călcate la dungă. Avea pantofii lustruiți. Era un produs al DC-ului, nu foarte diferit de toți ceilalți bărbați albi lipsiți de orice savoare, pe care îi întâlneau la mesele organizate în

suburbii sau la petrecerile la care mergeau de când ajunsese printre oficialitățile Washingtonului. Acum, doar ea mai știa că undeva în spatele înfățișării impecabile se ascundea voluntarul neras și neglijent, care distribuia mâncare pentru o organizație de caritate, de care se îndrăgostise.

Nu au fost de la început împreună. El a fost transferat în America de Sud imediat ce s-au cunoscut. Până să se întoarcă el în Africa, ea s-a mutat în Balcani. Situația celor ca ei era dictată de hazardul ocupației. Nu rămăsese decât o vagă speranță, un „poate vreodată!", până s-au întâlnit din nou, acum mai bine de un an, în Africa. Ea era în cădere liberă după episodul despre care acum aproape că nu vorbeau deloc – iar el a prins-o. Pentru asta îi va fi întotdeauna recunoscătoare.

Se îndreptă împleticindu-se spre duș și, în momentul în care sună interfonul, încă se mai usca: clienții, jos, la intrarea în bloc. Le deschise. Luând în calcul timpul pe care îl vor petrece în lift, mai avea cam un minut să se îmbrace. Își prinse repede părul în coadă și se întinse după un maiou gri, larg, care-i ajungea sub talie, peste blugi. Deschise cu o mișcare bruscă un dulap și puse mâna pe prima pereche de pantofi cu toc jos pe care o găsi.

Avu timp doar să arunce o scurtă privire în oglinda de lângă ușa de la intrare. Nici o nepotrivire prea gravă; nimic observabil. Acesta era obiceiul ei de când venise la Washington. „Îmbrăcămintea care te face să dispari", cum o numise, într-una din vizitele sale, Liz, sora ei mai mică.

— Uită-te la tine. Haine cenușii, negre și pulovere cât pentru o întreagă familie. Te îmbraci ca o persoană foarte *grasă*, știi asta, Maggie? Ai o siluetă mortală și

nimeni n-o să afle lucrul ăsta. E ca și cum corpul tău lucrează sub acoperire.

Liz, bloggeriță și scriitoare în devenire, râse cu poftă de propria ei glumă.

Maggie îi zise să-și vadă de treabă, deși știa că Liz avea dreptate.

— E mai bine pentru muncă, explică ea. Într-o problemă de cuplu, mediatorul trebuie să fie un panou de sticlă prin care să privească bărbatul și femeia, astfel încât să se vadă pe ei și nu pe tine.

Liz nu era convinsă. Presupunea că Maggie luase prostiile alea din vreo carte și avea dreptate.

Nici Maggie nu lăsă să se înțeleagă că această nouă înfățișare era preferată și de prietenul ei. Prin aluzii subtile la început, apoi mai deschis, Edward o îndemnase să-și prindă părul la spate sau să renunțe la tricourile mulate, pantalonii strâmți sau fustele până la genunchi care alcătuiseră garderoba ei de oraș de până atunci. Avea un argument pentru fiecare element în parte: „Pur și simplu te prinde mai bine culoarea asta"; „Cred că asta ar fi mai potrivită" – și părea sincer. Totuși nu putea să nu observe că toate sfaturile lui o îndreptau în aceeași direcție: mai modestă și mai puțin sexy.

Nu-i pomeni nimic lui Liz despre asta. Sora ei căpătase o antipatie subită, irațională față de Edward și nu mai era nevoie să i-o alimenteze cu nimic. În plus, nu ar fi fost corect față de el. Dacă se îmbrăca altfel acum, fusese propria ei decizie, luată în parte dintr-un motiv pe care nu i l-a împărtășit și nu i-l va împărtăși niciodată lui Liz. Maggie se îmbrăcase sexy la un moment dat, nu putea nega. Dar uite la ce dusese asta. Nu va mai face niciodată greșeala asta.

Le deschise ușa lui Kathy și Brett George, conducându-i în camera rezervată special pentru astfel de lucruri. Făceau parte din programele pentru cupluri concepute de autoritățile statului Virginia, un nou plan de „calmare", prin care soții și soțiile erau obligați să meargă la consiliere înainte să li se acorde divorțul. În mod normal, șase ședințe erau suficiente, cuplul stabilind termenii divorțului fără să recurgă la avocați, economisind astfel bani și bătăi de cap. Asta era ideea, cel puțin.

Le făcu semn să se așeze, le aminti unde rămăseseră săptămâna trecută și ce probleme mai erau încă de discutat. Atunci, ca și cum ar fi tras cu un pistol de start, se năpustiră unul la altul cu o agresivitate care se păstrase neschimbată de la prima ședință.

— Iubito, îți dau bucuros casa. Și mașina, de altfel. Pun doar anumite condiții...

— Adică să stau acasă și să-ți cresc copiii.

— Copiii noștri, Kathy. Ai noștri.

Aveau puțin peste patruzeci de ani; erau, poate, cu șapte sau opt ani mai în vârstă decât Maggie, dar puteau la fel de bine să fie din altă generație, dacă nu de pe altă planetă. Ascultase, fără să înțeleagă nimic, discuțiile legate de casa de vacanță din New Hampshire și de cine trebuia s-o folosească, ce declanșară o ceartă de proporții legată de faptul dacă Kathy fusese sau nu o noră bună atunci când tatăl lui Brett era bolnav, în timp ce Kathy afirma insistent că Brett se comporta întotdeauna nepoliticos când veneau părinții ei în vizită.

I se acrise de soții George. Cei doi au stat pe canapeaua aia, lungind-o vreme de patru săptămâni, fără să ia în considerare nici cea mai mică remarcă a ei. Încercase varianta elegantă, în care vorbea puțin, oferind

câte o sugestie modestă din când în când. Încercase să apuce taurul de coarne, intervenind în fiecare punct al discuției, direcționând-o și canalizând-o ca un curent care trecea prin mijlocul camerei. Prefera această a doua variantă, bombardându-i cu întrebări, amestecându-se în discuție ca să le spună părerea ei, chiar dacă Mica Prințesă strâmba din nas sau dacă Domnul-cu-Bățul-Înfipt-Undeva se foia în scaun. Dar nici asta n-a prea mers. Se întorceau la fel de certați ca la prima ședință.

— Maggie, vezi ce face? Vezi ce grozăvie face?

Auzindu-i, Maggie regreta că s-a apucat vreodată de așa ceva. La momentul respectiv părea o idee bună. Titulatura slujbei era „mediator", cu asta se ocupa. Bine, nu era chiar domeniul cu care se obișnuise, dar medierea tot mediere e... nu-i așa? Cât de diferit putea să fie? Și la urma urmei, nu ar fi avut forța să se întoarcă la ceea ce făcuse înainte. Chestia aia începuse s-o înspăimânte imediat ce văzuse ce se putea întâmpla când dădeai greș.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, cei doi chiar o convingeau că a făcut o greșeală îngrozitoare.

— Uite, Maggie, sper ca lucrul ăsta să se rețină clar. Sunt mai mult decât fericit să aloc un buget de întreținere pe care să-l găsim cu toții rezonabil. Nu sunt zgârcit: voi semna cecul. Pun o singură condiție...

— Vrea să mă controleze!

— Condiția pe care o pun, Maggie, e foarte, foarte simplă. Dacă Kathy vrea să primească banii mei pentru creșterea copiilor, cu alte cuvinte, dacă vrea efectiv să o *plătesc* ca să-i educe, atunci mă aștept ca în acest timp să nu aibă o altă slujbă.

— Nu plătește pensia alimentară decât dacă renunț la carieră. Ai auzit, Maggie?

Maggie detectă în vocea lui Kathy o nuanță pe care n-o mai observase până atunci. Ca un hoinar care descoperă o nouă cărare, se decise să o urmeze, să vadă unde duce.

— Și de ce crezi că ar vrea să renunți la carieră, Kathy?

— O, e ridicol...

— Brett, întrebarea îi era adresată lui Kathy.

— Nu știu. Zice că e mai bine pentru copii.

— Dar tu crezi că e vorba de altceva.

— Da.

— O, pentru numele lui Dumnezeu...

— Continuă, Kathy.

— Mă întreb uneori dacă, dacă... Mă întreb dacă nu cumva lui Brett îi place să fiu dependentă.

— Înțeleg. Maggie observă că Brett tăcuse. Și de ce crezi asta?

— Nu știu. Poate că se simte bine când sunt neputincioasă sau ceva de genul ăsta. Știi că prima lui soție era alcoolică, nu? Dar știi și că, imediat ce și-a revenit, Brett a părăsit-o?

— E scandalos să o amesteci pe Julie în povestea asta.

Maggie mâzgălea notițe, menținând permanent contactul vizual cu cuplul. Era un truc pe care-l învățase în timpul diferitelor tipuri de negocieri la care participase mai demult.

— Edward, ce ai de zis despre toate astea?

— Poftim?

— Îmi cer scuze. Brett. Îmi pare rău. Brett. Ce părere ai despre toate astea, despre afirmația că ți-ar plăcea să o vezi pe Kathy neputincioasă? Cred că ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. Neputincioasă.

Brett vorbi o vreme, dezmințind acuzația și insistând pe ideea că a vrut s-o părăsească pe Julie cu doi ani înainte, dar că lucrul ăsta nu i s-a părut corect decât după ce aceasta și-a revenit. Maggie dădea din cap în semn de aprobare, dar fu întreruptă. Prima dată sună interfonul în timp ce Brett vorbea, apoi auzi mai multe voci masculine, a lui Edward și încă două sau trei pe care nu le recunoscu. Cel mai rău îi părea că nu putuse să-și țină gura. Se întreba dacă Brett și Kathy observaseră.

Regretând că a deschis subiectul – care ținea mai mult de terapie decât de mediere – Maggie hotărî să schimbe radical tactica. OK, își zise, trebuie să trecem la ultima soluție.

— Brett, care sunt limitele tale?

— Poftim?

— Limitele tale. Acele lucruri în privința cărora nu vei face compromisuri sub nici o formă. Poftim.

Îi aruncă o foaie, apoi un creion, care lui Brett i se păru că a fost azvârlit cam prea tare.

— Kathy, și tu. Limitele. Haide. Trece-le pe hârtie.

După câteva secunde, cei doi mâzgăleau cu creionul pe hârtie. Maggie se simți ca pe vremea când era la școală, la Dublin: vara, sesiunea de examene, călugărițele dându-i târcoale pentru a se asigura că nu copiază răspunsurile de la Mairead Breen. Doar că de data asta ea era una dintre călugărițe. *În sfârșit...*, își spuse, *...un moment de liniște.*

Se uita la cuplul din fața ei, doi oameni care s-au iubit la un moment dat atât de mult, încât au decis să împartă totul și chiar să aducă pe lume trei vieți noi. Când s-a întâlnit din nou cu Edward după, după... tot ce s-a-ntâmplat, visa la un viitor asemănător. Fără zone de conflict, fără săli de conferințe în hoteluri

anonime, fără zile întregi de nesomn, alimentate de cafea și țigări. Se gândea că la treizeci și cinci de ani era cazul să se liniștească și să ducă o viață de familie. Cu cincisprezece ani mai târziu decât fetele cu care fusese la școală, dar putea totuși să aibă o familie și o viață.

— Ai terminat, Brett? Dar tu, Kathy?

— Sunt multe de notat.

— Țineți minte, nu totul este o limită. Trebuie să fiți selectivi. Bine, Kathy. Spune-ne cele trei limite ale tale.

— Trei? Glumești?

— Selectiv. Vă reamintesc.

— Bine. Kathy se apucă să roadă capătul creionului, apoi își dădu seama că nu e un pix și-l scoase din gură. Pensie alimentară. Copiii mei trebuie să aibă o siguranță financiară.

— OK.

— Și casa. Casa trebuie să fie a mea, astfel încât copiii să aibă continuitate.

— Și încă una.

— Custodie permanentă a copiilor, bineînțeles. Sunt ai mei. Nu există nici o discuție în privința asta.

— Pentru Dumnezeu, Kathy...

— Nu încă, Brett. Mai întâi trebuie să-mi spui care sunt limitele.

— Am trecut prin asta de cel puțin o mie de ori...

— Nu și în felul ăsta. Am nevoie de trei.

— Vreau ca de Ziua Recunoștinței copiii să vină la mine, ca să ia masa cu părinții mei. Vreau asta.

— Bine.

— Și acces spontan. Să pot să vin și să spun: „Hei, Joey, joacă Redskins, vrei să vii?". Vreau să pot face

asta fără să fie nevoie să anunț cu trei săptămâni înainte. Acces necondiționat.

— În nici un caz...

— Kathy, nu acum. Care e a treia?

— Mai am altele...

— Ne rezumăm la trei.

— Cea de care am pomenit mai înainte. Nu plătesc pensie alimentară decât dacă Kathy își dedică tot timpul copiilor.

— Ești sigur că nu e pur și simplu o negare a primei limite a lui Kathy? Nu poți să le blochezi pur și simplu pe ale ei.

— Bine, reformulez. Plătesc pensie alimentară doar dacă primesc servicii de cinci stele pentru banii mei. Asta înseamnă ca micuții să fie îngrijiți de mama lor.

— Nu e corect! Vrei să renunț la carieră șantajându-mă cu copiii.

Și se puneau din nou pe țipat unul la altul, ignorând-o pe Maggie. Ca în vremurile bune, își spuse zâmbind. La urma urmei, cu asta era obișnuită. Cu negocierea divorțului unor oameni care nu se suportau și care s-ar fi sfâșiat unul pe celălalt. O imagine îi trecu prin fața ochilor, dar o îndepărtă imediat.

Însă aceasta o ajută. Îi dădu o idee sau mai degrabă o făcu să realizeze ceva de care încă nu-și dăduse seama.

— OK, Brett și Kathy, am luat o decizie. Întâlnirile noastre au devenit inutile. Sunt o pierdere de vreme, atât pentru voi, cât și pentru mine. O să le punem capăt aici.

Maggie închise brusc dosarul din poală.

Dintr-odată, cei doi de pe canapea nu mai erau atenți unul la altul, holbându-se acum la ea. Le simțea privirile, dar îi ignora, ocupându-se de hârtiile ei.

— Nu vă faceți griji în privința actelor. Le voi trimite mâine autorităților din Virginia. Aveți amândoi avocați, nu? Cum să n-aveți. Păi, se vor ocupa ei de aici încolo.

Se ridică, de parcă ar fi vrut să-i conducă afară.

Brett părea înlemnit; Kathy rămăsese cu gura căscată. În sfârșit, Brett se hotărî să vorbească.

— Nu, nu poți să faci asta.

— Ce să fac, mai exact?

Maggie era cu spatele la el, căci se întorsese să pună dosarul pe dulap.

— Nu poți să ne abandonezi pur și simplu!

I se alătură și Kathy.

— Avem nevoie de tine, Maggie. N-avem cum să trecem peste asta fără tine.

— O, nu vă faceți griji, rezolvă avocații.

Maggie se tot învârtea prin cameră, evitând contactul vizual. Auzi din nou interfonul și zgomotul făcut de una sau mai multe persoane care intrau și ieșeau din apartament. Ce se întâmpla?

— Ne vor ruina, spuse Brett. Ne vor lua toți banii și vor face povestea asta chiar mai urâtă decât e acum.

Funcționa.

— Uite, spuse el. Cădem la o înțelegere, promitem. Nu-i așa, Kathy?

— Sigur că da.

— OK? Promitem. O rezolvăm. Chiar acum.

— Cred că e prea târziu pentru asta. Aveam stabilită o perioadă de timp în care să rezolvăm totul...

— Te rog, nu spune asta, Maggie.

Acum Kathy era cea care implora.

— Nu sunt atât de multe de rezolvat. Ai auzit și tu punctele critice. Nu sunt foarte diferite.

Maggie se întoarse.

— Vă dau zece minute.

În realitate a durat cincisprezece. Dar când au părăsit biroul lui Maggie și au ieșit în soarele de septembrie al dimineții din Washington, Kathy și Brett George se hotărâseră să împartă costurile creșterii copiilor proporțional cu veniturile fiecăruia, Brett plătind mai mult deoarece câștiga mai mult, contribuția finaciară a lui Kathy reducându-se la zero dacă renunța la muncă pentru a se ocupa de copii. Din acel moment, el trebuia să plătească chiar dacă ea continua să muncească, existând totuși un puternic stimul pentru ca ea să rămână acasă. Copiii vor locui în casa lor împreună cu mama, cu excepția unui weekend din două sau a oricărui alt moment când copiii și tatăl doreau să se vadă. Regula era că nu existau reguli bătute în cuie. Înainte să plece, au îmbrățișat-o pe Maggie și, spre surpriza lor și a ei, s-au îmbrățișat și unul pe altul.

Maggie se trânti pe un scaun, permițându-și un zâmbet de satisfacție. Asta era modalitatea prin care avea să se revanșeze pentru ceea ce făcuse acum un an? Puțin câte puțin, cuplu după cuplu, reducând cantitatea de durere de pe pământ. Gândul păru reconfortant pentru câteva clipe – până își dădu seama cât timp i-ar lua. Pentru a compensa toate viețile pierdute din cauza greșelii ei nenorocite, ar trebui să stea în camera asta o veșnicie. Și tot nu ar fi suficient.

Se uită la ceas. Trebuia să plece. Probabil că Edward o aștepta afară, gata să atace toate magazinele de obiecte casnice din Washington ca să echipeze căminul lor nu tocmai conjugal.

Deschizând ușa, avu o mare surpriză. Frunzărind un număr din *Vogue* al lui Maggie, în mica încăpere ce servea drept anticameră, stătea un bărbat care emana

din plin un aer de Washington. La fel ca și Edward, avea o ținută impecabilă: cămașă încheiată până la ultimul nasture, blazer albastru, chiar și în zi de duminică. Maggie nu-l recunoscu, ceea ce nu însemna că nu-l mai întâlnise. Una din metehnele bărbaților din Washington: toți arătau la fel.

— Bună ziua, aveți programare?

— Nu am. E un fel de urgență. Nu durează mult.

O urgență? Ce naiba mai era și asta? Traversă holul și deschise ușa de la bucătărie. Acolo îl văzu pe Edward punându-și semnătura pe o tastatură electronică ținută de un bărbat în salopetă de livrări.

— Edward, ce se întâmplă?

Păru să se albească la față.

— A, dragă. Pot să-ți explic. Pur și simplu trebuia să scăpăm de ele. Ocupau prea mult spațiu; stricau tot apartamentul. Așa c-am făcut-o. Au dispărut.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Cutiile alea pe care le-ai lăsat să zacă în birou de aproape un an. Ai spus că o să le desfaci, dar n-ai făcut-o niciodată. Așa că domnul ăsta drăguț le-a încărcat în camion și acum se îndreaptă spre gunoi.

Maggie îi aruncă o privire bărbatului în salopetă, care se uita în pământ. Abia acum își dădea seama ce se întâmpla. Dar nu putea să creadă. Trecu pe lângă Edward ca o furtună, deschise brusc ușa biroului și, într-adevăr, spațiul din colț era acum liber, partea de covor pe care stătuseră cele două cutii fiind mai compactă și având o nuanță ușor diferită de restul. Se repezi înapoi în bucătărie.

— Ticălosule, în cutiile alea erau... scrisorile și fotografiile mele... toată viața mea nenorocită și tu le-ai *aruncat* pur și simplu?

Maggie ieşi în goană pe uşa de la intrare. Dar simţind, cu siguranţă, pericolul, gunoierul îşi luase tălpăşiţa. Apăsa încontinuu pe butonul liftului, înjurând. „Haide, haide", mârâi cu fălcile încleştate. Odată înăuntru, nu-şi dorea decât să ajungă mai repede jos. Imediat ce liftul se opri la parter şi uşa se întredeschise, se strecură prin acel spaţiu, ieşind în fugă pe stradă. Se uită în stânga şi-n dreapta şi din nou în stânga şi văzu camionul verde pornind. Fugi cât putu de repede să-l prindă şi ajunse la câţiva metri. Gesticula larg, ca şi cum ar fi dirijat circulaţia după un accident. Dar era prea târziu. Furgoneta prinse viteză şi se făcu nevăzută. Rămase doar cu jumătate de număr de telefon şi cu un presupus nume: National Removals.

Se întoarse repede sus, repezindu-se la telefon, degetele îi tremurau pe taste. Sună la Informaţii şi ceru numărul. Îl găsiră şi se oferiră să-i facă legătura. Sună de trei, patru, cinci ori. Un mesaj înregistrat: *Ne pare rău, dar birourile noastre sunt închise duminica. Programul nostru obişnuit este de luni până vineri...* Ar fi prea târziu să aştepte până mâine: cutiile vor fi distruse până atunci, împreună cu conţinutul lor.

Se întoarse în bucătărie unde îl găsi pe Edward în picioare, sfidător. Începu pe un ton calm.

— Le-ai aruncat pur şi simplu.

— Bineînţeles că le-am aruncat. Parcă era o cocină studenţească aici. Toată mizeria aia, toate prostiile alea sentimentale. Trebuie să te desparţi de ele, Maggie. Trebuie să priveşti înainte.

— Dar, dar...

Maggie nu se uita la el. Privea în pământ, încercând să digere tot ce se-ntâmplase. Nu erau doar scrisori de la părinţi şi fotografii din Irlanda, ci şi notiţe pe care le

luase la negocieri cruciale, bileţele confidenţiale de la lideri ai rebelilor şi oficiali ai ONU. Cutiile acelea conţineau munca ei de-o viaţă. Şi acum erau la gunoi.

— Am făcut-o pentru tine, Maggie. Lumea aceea nu-ţi mai aparţine. Merge înainte şi fără tine. Şi tu trebuie să faci la fel. Trebuie să te obişnuieşti cu viaţa pe care o duci acum, aşa cum e ea. Viaţa noastră.

Deci ăsta e motivul pentru care fusese atât de nerăbdător să o vadă închisă în camera de consultaţii dimineaţă. Şi ea care credea că voia pur şi simplu s-o ajute să-şi înceapă ziua conform programului. Chiar îi mulţumise pentru asta! În realitate, tot ce voia era ca gunoierii să-şi facă treaba înainte ca ea să-i poată opri. Pentru prima oară îi întâlni privirea. Încet, ca şi cum n-ar fi fost în stare să-şi creadă propriile cuvinte, îi spuse:

— Vrei să-mi distrugi identitatea.

Îi aruncă o privire indiferentă, după care făcu semn spre cealaltă parte a apartamentului. Cu o voce rece ca gheaţa, îi spuse:

— Cred că te aşteaptă cineva.

Ieşi din cameră cu un mers aproape împleticit, incapabilă să asimileze cele întâmplate. Cum putuse să facă aşa ceva fără permisiunea ei, fără măcar să vorbească cu ea? O ura chiar atât de mult pe acea Maggie Costello pe care o cunoscuse înainte, încât voia să şteargă ultimele ei urme, înlocuind-o cu o *soţie* nouă, domestică?

Stătea năucită pe holul ce servea drept anticameră. Bărbatul îmbrăcat în albastru mai era încă acolo, răsfoind acum *Atlantic Monthly*.

— Nu e momentul potrivit? Îmi cer iertare.

— Nu, nu, zise Maggie aproape în şoaptă. Apoi adăugă mecanic:

— Vine și soția ta?

Schiță un zâmbet ciudat.

— O să apară în curând.

Maggie îl conduse în camera de consultații.

— Spuneai că e un fel de urgență.

Se chinuia să-și amintească de cazul lui, să-și amintească dacă făcea parte din cei câțiva clienți cărora le spusese că o pot căuta și în afara programului.

— Da. Problema mea e că nu reușesc să mă adaptez.

— La ce?

— La viața de aici. La normalitate.

— Unde ai fost înainte?

— Peste tot. Am mers dintr-un loc nenorocit într-altul. Întotdeauna am avut intenții bune, întotdeauna am încercat să fac lumea mai bună și alte rahaturi dintr-astea.

— Ești doctor?

— Poți să spui și așa. Încerc să salvez vieți.

Maggie simțea cum i se încordau mușchii.

— Și acum ți-e greu să te obișnuiești cu faptul că te-ai întors acasă.

— Acasă! Cred că glumești. Nu mai știu ce înseamnă acasă. Nu sunt din DC. Dar n-am mai locuit în orașul în care m-am născut de aproape douăzeci de ani. Sunt permanent pe drum, în avioane, în camere de hotel, dormind pe unde apuc.

— Dar nu de asta ți-e greu să te obișnuiești.

— Nu, îmi lipsește adrenalina, cred. Drama. Sună jalnic, nu?

— Continuă.

Maggie își amintea toate lucrurile care se găseau în cutii. O scrisoare de mulțumire primită de la premierul britanic, după negocierile legate de Kosovo. O fotografie

neprețuită cu bărbatul pe care îl iubise pe la douăzeci și cinci de ani.

— Înainte, tot ce făceam părea să aibă o importanță foarte mare. Mizele erau mari. Acum nimic nu se apropie măcar de asta. Totul e atât de tern.

Maggie îl privi atent. Cuvintele ieșeau din gura lui, dar ochii îi erau reci și inexpresivi. Începu să o jeneze prezența lui aici.

— Poți să-mi spui mai multe despre munca ta de atunci?

— Am început să lucrez la o organizație caritabilă, undeva în Africa, ajutând oamenii de-acolo în timpul unui război civil foarte dur. Cumva – a fost mai mult un noroc – am ajuns unul din puținii oameni care puteau discuta cu ambele tabere. ONU a început să mă folosească pe post de negociator. Și am avut rezultate.

Pe Maggie o trecură fiorii. Nu-și putea stăpâni gândurile, întrebându-se dacă ar trebui să-l sune pe Edward, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

— Până la urmă am devenit cunoscut ca un fel de diplomat neoficial, un mediator profesionist. Guvernul SUA m-a angajat pentru un proces de pace care stagnase. Lucrurile au evoluat. Într-un final mă trimiteau pe tot mapamondul la negocieri de pace care se aflau în impas. Mi se spunea *Finalizatorul*. Eu eram cel care putea finaliza negocierile.

Avea vreo șansă să fugă? Ceva îi spuse că nu trebuia nici măcar să privească ușa: nu voia să-l provoace.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Vocea ei nu a trădat nimic. Anii de practică...

— Eram cel mai bun din domeniu. Am fost trimis peste tot. Belgrad, Bagdad. Înapoi în Africa.

Maggie înghiți în sec.

— Până am făcut o greșeală.

— Unde?

— În Africa.

Maggie nu ridică vocea nici măcar când îl întrebă:

— Cine dracu' ești?

— Cred că știi cine sunt.

— Nu, nu știu. Deci, spune-mi tu, cine ești și ce urmărești? Spune-mi sau chem poliția.

— Știi cine sunt, Maggie, știi foarte bine. Eu sunt tu.

Capitolul 3

Washington, duminică, 10.43 a.m.

Nu era o surpriză. Și-a dat seama de asta imediat ce a menționat Africa și ONU. Povestea viața ei, ca și cum ar fi fost a lui. Era o șmecherie perfidă.

Totuși, nu de asta era ea neliniștită: a mai avut de-a face cu lichele. Omul ăsta părea să știe totul despre ea. Inclusiv despre – cum o numise? – „greșeala" ei.

— Nu sunt aici să te cert.

— Dar nici pentru o mediere nenorocită de divorț, nu-i așa?

— N-am de cine să divorțez. Sunt așa cum erai tu mai demult. Căsătorit cu munca mea.

— Și care ar fi această muncă, mai exact?

— Lucrez pentru aceiași oameni pentru care ai lucrat și tu: guvernul Statelor Unite. Mă numesc Judd Bonham.

Îi întinse mâna.

Maggie îi ignoră gestul, îndreptându-se ușor cu spatele spre scaun. Recapitula. Mai întâi Edward și cutiile și acum asta. Inițial, îl luase drept un psihopat obsedat, un soț părăsit care o învinuia pe ea pentru divorț. Nu ar fi fost foarte greu să găsească pe internet povestea vieții ei și apoi să o bage în sperieți cu asta. Dar se înșelase în privința lui. Venise aici cu treburi oficiale.

Dar care naiba ar fi putut fi acelea? Nu făcuse nimic pentru Agenție sau pentru Departamentul de Stat de... atunci. Asta fusese cu mai bine de un an în urmă și atunci rupsese instantaneu toate legăturile. Nici un telefon, nici o scrisoare. Nimic. Dacă ar fi fost după ea, nici n-ar fi locuit în America asta nenorocită. Nu s-ar fi putut întoarce în Irlanda; nu avea curajul să facă asta, dar se gândise să o urmeze pe Liz la Londra. În schimb, ajunsese în Washingtonul înverzit, în inima bestiei. Ca să fie cu Edward.

— Trebuie să recunosc. Nu ți-ai ieșit din mână.

Se uită la el.

— Ești la fel de bună. Vechiul truc cu avionul pe pista de decolare. Motoarele pornite, gata de zbor în orice clipă. Îmi place.

— Ce?

— Ultima ta ședință: Kathy și Brett. Felul în care amenințai să abandonezi ambele tabere: ar trebui să se predea chestia asta la școlile de negociere. Nu a făcut și Clinton la fel la Camp David? Pornești elicopterul, se învârt elicele. Negociatorul spune că pleacă și taberele se sperie. Își dau seama cât de mult au nevoie de tine și de discuții. Realizează brusc că orice înțelegere la care ar ajunge în afara biroului de mediere nu ar fi la fel de inspirată. Și asta îi aduce împreună, ambele părți sunt disperate să continue negocierile. Voi, mediatorii, numiți asta „proiect comun", nu? Ceva de genul ăsta. Chiar îi unește împotriva unui dușman comun: voi. Genial.

— Ai tras cu urechea.

— Antrenamentul, ce pot să zic?

— Ticălosule.

— Îmi place cum pronunți. *Ticăllllosule*. Accentul tău are ceva sexy.

— Ieși afară.

— Deși văd că nu prea îți mai exploatezi latura sexy. Nu-ți mai lași părul peste ochi. Aici e mâna lui Edward, nu-i așa?

— Pleacă.

— O, o să plec. Nu-ți face griji. Dar mai întâi am o mică propunere.

Maggie se holbă la el.

— Stai liniștită, nu e genul ăla de propunere. Nu că nu m-ar tenta, dacă te saturi vreodată de Edward...

— Sun la poliție.

Se întinse după telefon.

— Nu, n-o să faci asta. Și știm amândoi de ce.

Replica aceasta o opri. Puse receptorul în furcă. Știa despre „greșeala" ei. Și ar fi vorbit. La *Washington Post*, pe vreun blog, oriunde. Adevăratul motiv al exilului ei, cunoscut în prezent doar de câțiva diplomați din interior, ar fi făcut public. Ar distruge și ce mai rămăsese din reputația sa.

— Ce vrei? spuse aproape în șoaptă.

— Vrem să te întorci la lucru.

— Nu.

— Haide, prima regulă a oricăror negocieri: trebuie să asculți.

— Nu negociez nimic cu tine. Vreau să dispari.

— Oamenii pentru care lucrez nu sunt obișnuiți cu refuzurile.

— Și pentru cine lucrezi, mai exact? „Guvernul Statelor Unite" e cam vag.

— Să spunem că inițiativa n-ar putea veni de mai sus în orașul ăsta. Aveți o reputație, știți asta. Domnișoară Costello.

— Păi, poți să le spui că sunt flatată. Dar răspunsul e nu.

— Nu ești nici măcar curioasă?

— Nu, nu sunt. Nu mai lucrez în domeniul ăsta. Lucrez aici acum. Mediez negocieri între soți și soții. Și nu accept cazuri urgente. Asta înseamnă că mai ai un minut să te ridici și să pleci.

— N-o să-ți insult inteligența, Maggie. Citești ziarele. Știi ce se întâmplă la Ierusalim. Suntem atât de aproape de o înțelegere.

Ținu arătătorul la doi centimetri de degetul mare.

— N-am fost niciodată atât de aproape.

Maggie nu-l băgă în seamă.

— Și știi, de asemenea, ce s-a întâmplat ieri. A fost atacat prim-ministrul Israelului. Sau a părut că a fost atacat. Securitatea israeliană a omorât până la urmă pe unul din contestatarii din interior ai negocierilor de pace. Asta ar putea să ducă totul de râpă.

— Răspunsul este nu.

— Persoanele influente în cauză au hotărât că e o oportunitate prea bună ca s-o lase să se piardă. Vor să te duci acolo și să-ți faci numărul. Să-ți pui magia la lucru. Haide, nu ți-ai ieșit din mână. Mi-am dat seama de asta ascultându-te acum. Și ăsta e un lucru care chiar contează. Pacea în Orientul Mijlociu, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poți să refuzi așa ceva? Ăsta e campionatul mondial al negocierilor de pace!

— Nu joc baseball.

— Nu. Bine.

Vorbea mai încet acum și pe un ton diferit. Recunoscu în asta o schimbare de tactică.

— Ceea ce vreau să spun e că ești o mediatoare. Asta e menirea ta. Pentru asta te-ai născut. Ești bună la asta și îți place s-o faci. Asta e șansa de a te întoarce la munca pe care o iubești. La cel mai înalt nivel posibil!

Se gândi la imaginile pe care le văzuse la televizor în acea dimineață și la sentimentul pe care i l-au trezit, dar pe care nu l-a recunoscut nici față de ea însăși. Invidia. Îi invidia pe oamenii care stăteau în capul mesei de negocieri în Ierusalim, oamenii care fuseseră însărcinați cu cea mai grea și mai provocatoare misiune, negocierea păcii.

Și-i imaginase imediat ce văzuse știrea. Precum pescarii care trag din apă un specimen rar și valoros, puneau la bătaie o enormă tărie de caracter și în același timp o mare delicatețe. Trăgând cu toată puterea la un anumit moment, pentru ca în următorul să se relaxeze și să mai slăbească firul. Știind când se va îndoi undița și ce-ar putea-o face să se rupă. Era o muncă solicitantă, care necesita mult tact. Dar în același timp și cea mai revigorantă pe care o cunoscuse vreodată.

Bonham îi citea expresia feței.

— Cu siguranță că-ți lipsește. Nu ai fi om dacă nu ți-ar lipsi. Consilierea de cuplu e, cu siguranță, o muncă interesantă. Dar mizele nu sunt niciodată atât de mari, nu-i așa? N-o să trăiești niciodată emoțiile de la Dayton sau de la Geneva. Nu aici. Așa e?

Maggie ar fi vrut să dea aprobator din cap. Bărbatul ăsta părea să-i cunoască gândurile mai bine decât și le cunoștea ea. Dar se stăpâni, întorcând capul spre fereastră.

— Nu că ar fi un fel de sport pentru tine. Știu că nu e. N-a fost niciodată. Sigur, îți plac provocările profesionale. Dar asta e pe locul doi. După *scopul* principal. Lupta pentru pace. Ești unul din puținii oameni de pe planetă care știu cât de mult contează aceste eforturi. Și ce se poate întâmpla dacă lucrurile nu decurg cum trebuie.

Din nou *greşeala* ei.

— Şi puţine lucruri sunt la fel de importante ca ăsta, Maggie. Mii de palestinieni şi de evrei au murit în acest conflict. Durează de atâta vreme. De când am devenit noi adulţi. Şi va continua. Vei da drumul la televizor peste zece ani şi vei vedea copii palestinieni bombardaţi la locurile de joacă şi adolescenţi israelieni făcuţi bucăţi în autobuze.

— Şi crezi că îl poţi opri?

— Eu? *Eu* nu pot opri nimic. Dar tu poţi.

— Nu cred. Nu mai cred.

— Haide. Nu te-ai schimbat atât de mult.

— Ascultă, n-am uitat din senin că acolo şi peste tot în lumea asta mor oameni. Ştiu foarte bine câte crime şi câţi morţi sunt în toate colţurile nenorocite ale planetei ăsteia. Dar am ajuns să-mi dau seama că nu pot face nimic în privinţa asta. Deci e mai bine să stau deoparte.

— Casa Albă nu e de acord.

— Ei bine, Casa Albă poate să se ducă dracului, nu-i aşa?

Bonham se lăsă pe spate, ca şi cum şi-ar fi studiat prada. După o pauză spuse:

— Asta e din cauza... celor întâmplate, nu?

Maggie se uită afară pe fereastră, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Ascultă, Maggie. Ştim ce s-a întâmplat. Ai făcut o greşeală foarte gravă. Dar asta e doar o pată neagră pe o reputaţie altfel impecabilă. Din punctul de vedere al Casei Albe ţi-ai ispăşit pedeapsa. Şi nu ajuţi pe nimeni rămânând exilată aici. Nu salvezi vieţi aici. E timpul să te întorci.

— Vrei să spui că sunt iertată?

— Vreau să spun că e timpul să mergi mai departe. Dar da, dacă vrei, ești iertată.

Pentru prima oară Maggie îi întâlni privirea.

— Dar dacă eu nu m-am iertat?

— A, asta e o altă problemă, nu? Dar n-ar trebui să fie prea dificil pentru tine. Nu e asta una din specialitățile catolicilor? Anularea păcatelor prin răscumpărare? Mântuirea și toate celelalte? Deci asta e șansa ta.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Adevărat. N-o să-i aduci înapoi pe cei pierduți din cauza celor întâmplate. A greșelii tale. Dar poți opri pierderea și mai multor vieți. Și asta nu are cum să nu conteze. Nu-i așa?

Era pe cale să-i spună că i-a promis lui Edward că nu va mai călători. Dar se abținu.

— E alegerea ta, Maggie. Dacă tu crezi că nu contează altceva decât viața și relația ta de aici...

Și-a dat seama că auzise cearta din bucătărie.

— ... atunci o să mă ignori și o să mă alungi. Dar dacă ți-e dor de munca pentru care ești născută, dacă te interesează terminarea unui conflict care a provocat atâta suferință, dacă vrei să îndrepți lucrurile, vei accepta.

— Spune-mi, zise ea după o lungă pauză, de ce m-ai vizitat acasă? De ce toată disimularea asta tâmpită de a te da drept un client?

— Am încercat să-ți telefonăm, dar nu răspundeai și nici nu ne sunai înapoi. Nu credeam că o să-mi dai drumul să intru în clădire.

— Ați dat telefon?

— Îți lăsăm mesaje pe robot de ieri după-masă. Ți-am lăsat vreo două și azi-dimineață.

— Dar, se bâlbâi ea. Era sigură că verificase și că nu era nimic înregistrat dimineață.

— Poate a șters cineva mesajele înainte să le asculți.

Simți aerul scurgându-i-se din plămâni. *Edward.*

Judd aruncă pe masă un plic gros și greu.

— Bilete și materiale documentare. Avionul spre Tel Aviv pleacă astăzi după-masă. Alegerea îți aparține, Maggie.

Capitolul 4

Ierusalim, sâmbătă, 11.10 p.m.

Şedinţele nocturne făceau parte din tradiţia acestui cabinet. Ben Gurion făcuse asta în anii '50, dezbătând şi luând decizii până la orele dimineţii; Golda avea o înclinaţie specială pentru munca de noapte, mai ales când egiptenii au lansat atacul-surpriză de Yom Kippur, în 1973: legenda spune că bătrâna doamnă aproape n-a dormit deloc vreme de câteva zile. Cumva, această cameră cu un singur scaun cu spătar înalt, rezervat prim-ministrului, era propice pentru astfel de întâlniri. Era îngustă şi intimă, cu două canapele aşezate în formă de *L* pe care puteau sta să discute ore în şir consilierii sau ajutoarele lor. Biroul era funcţional, construit mai mult pentru a fi folosit decât pentru a impresiona. Rabin stătea aici mult după apusul soarelui, scriind cu mâna lui scrisori către părinţii soldaţilor – adică toţi taţii şi mamele din ţară, dat fiind că era vorba de Israel.

Rabin era mort de mult acum, luând cu el scrumierele ce însoţeau fumatul în grup. În momentul de faţă, obiceiul preferat în caz de stres era mestecatul seminţelor de floarea-soarelui, care îl punea pe aceeaşi treaptă cu şoferii de autobuze şi tarabagiii de pe tot cuprinsul ţării. Îi făcu semn bărbatului de la Shin Bet,

serviciul de securitate internă al Israelului, să vorbească.

— Domnule prim-ministru, bărbatul ucis e Shimon Guttman. Ştim cu toţii despre cine e vorba: scriitorul şi activistul în vârstă de şaptezeci şi unu de ani. Primele rapoarte care sugerau că a fost înarmat au fost scoase din calcul. Inspectorii noştri nu au găsit nimic care să indice că ar fi avut o armă. Examinarea corpului a arătat că a fost ucis prin împuşcare în cap.

Premierul se încruntă, apoi mai sparse o sămânţă între dinţi.

— După cum ştiţi, asupra sa s-a găsit o foaie scrisă de mână, adresată dumneavoastră. Serviciile de investigaţii spun că mai durează câteva zile până va fi descifrată, scrisul fiind acoperit de sânge...

Prim-ministrul îi făcu semn să tacă. Şeful Shin Betului puse deoparte hârtia de pe care citise. Vicepremierul se uita în pământ, ministrul de externe şi cel al apărării se holbau la prim-ministru, încercând să-i ghicească reacţia: nimeni nu voia să vorbească primul.

Amir Tal, consilierul special al premierului şi cel mai tânăr bărbat din încăpere, decise să spargă tăcerea:

— Bineînţeles că asta are consecinţe politice imediate. În primul rând vom fi atacaţi...

Prim-ministrul ridică din sprânceană.

— Îmi cer iertare. Vom fi criticaţi pentru comiterea unei greşeli grave, uciderea unui om nevinovat. Astfel de acuze la adresa noastră vor apărea în scurt timp. Iar în al doilea rând, fiindcă suntem pe punctul de a semna acordul de pace, asta va îngreuna mult lucrurile. Grupările de dreapta erau deja în fierbere; acum îşi proclamă şi primul martir. Insistă asupra faptului că nu e o coincidenţă: Guttman era unul dintre cei mai

înverşunaţi critici ai noştri. Şi nu doar al nostru. A spus acelaşi lucru atât în timpul negocierilor de la Oslo, cât şi al celor de la Camp David: „Oricine tratează pacea cu arabii e un criminal care ar trebui judecat pentru trădare". Arutz Sheva spunea la televizor cu o oră în urmă: „Acum ştim care e planul guvernului; vor să-i reducă la tăcere pe disidenţi împuşcându-i".

— Ar putea avea dreptate? Ministrul apărării i se adresa lui Tal, ocolind privirea şefului.

— Poftim?

— Nu vreau să spun că l-am fi ucis cu intenţie. Ci că nu a fost o coincidenţă. N-ar fi putut fi o premeditare din partea cealaltă, adică opusul celor spuse de Arutz Sheva?

— Ce vrei să spui?

— Mă întreb dacă n-a fost o capcană. Guttman ştia cum funcţionează lucrurile. Nu poţi să te repezi pur şi simplu la prim-ministru, urlând şi vociferând şi apoi să bagi mâna în interiorul hainei. Era un tip inteligent. Ştia lucrul ăsta.

— Vrei să spui...

— Da. Mă întreb dacă nu cumva Guttman *a vrut* să fie omorât. Dacă nu ne-a momit să ucidem un faimos oponent al guvernului.

— E o aiureală.

— Oare? Avem de-a face cu un om care a făcut toată viaţa gesturile cele mai spectaculoase şi s-a angajat în cele mai vehemente proteste. Iar acum, în final, cel mai vehement: suntem pe punctul de-a semna pacea cu arabii, de-a ceda Iudeea şi pământul sfânt al Samariei. Pentru a împiedica o asemenea calamitate, un fanatic precum Guttman trebuia să facă cel mai radical gest posibil. Unul care să mobilizeze cu adevărat dreapta.

— Era în stare să-şi sacrifice viaţa?

— Da, era.

Prim-ministrul rostise primele două cuvinte de când începuse şedinţa. Până acum stătuse deoparte, ascultând dezbaterea. Ăsta era stilul lui. Mai întâi asculta argumentele subordonaţilor săi. Apoi îi asalta cu întrebări. „Deci cum ar trebui să replicăm? Ce părere aveţi?" Membrii cabinetului se pregătiseră pentru aşa ceva. În schimb, prim-ministrul se aplecase pur şi simplu să mai spargă o sămânţă, fără să spună nimic. Până la aceste cuvinte: „Da, era".

După o lungă pauză, ca şi cum ar fi încheiat un gând care se desfăşurase în mintea lui, adăugă:

— Îl cunosc pe omul ăsta. În profunzime.

Şeful de stat-major, îmbrăcat în pantloni verde-oliv şi cămaşă bej, călcate la dungă, cu o beretă sub unul din epoleţi – uniforma soldatului al cărui front e politica –, rupse liniştea ce urmă cu o întrebare care i se părea legată de subiect. Întrebă ceea ce toată lumea din cameră – împreună cu toţi cei care au văzut declaraţiile martorilor la televizor – voia să afle de la început:

— Cum de v-a strigat Kobi?

— A, spuse premierul.

— Credeam că vă urăşte. Şi iată-l vorbindu-vă ca şi cum aţi fi fost vechi amici.

— Rav Aluf, dintre toţi, tu ar trebui să ştii răspunsul la întrebarea asta.

Premierul se lăsă pe spate în scaun, însă prefera să privească încă mai degrabă în gol decât la vreunul din colegii săi.

— Kobi e omul care am fost cu mult timp în urmă.

Ministrul apărării se foi în scaun, aruncându-i o privire generalului.

— Așa îmi spuneau prietenii. În armată. Eram o unitate valoroasă, una dintre cele mai bune. În '67 am ocupat singuri un deal: treizeci și ceva de oameni. Și știi cine era cel mai curajos, mult mai curajos decât mine, în ciuda a ceea ce le declară Amir ziariștilor? Un tânăr student la Universitatea Evreiască, pe nume Shimon Guttman.

Capitolul 5

Ierusalim, luni, 9.28 a.m.

Pentru prima oară de când ajunsese, cei care îi controlau bagajele erau arabi. De când se dăduse jos dimineață din avion, întâlnise numai evrei israelieni. Acum, la intrarea Consulatului American de pe strada Agron, aștepta să fie luată în primire de arabii palestinieni, care purtau totuși cămăși cu însemnele Statelor Unite. În mod normal, un oficial al guvernului Statelor Unite, cum era din nou, ar fi fost lăsat să treacă printr-un simplu semn. Dar acum era o perioadă foarte tensionată, îi explica șoferul, lucrurile aveau să dureze puțin mai mult. Unul din gardieni îi ceru telefonul mobil, dar un superior al său îi făcu semn să plece.

Fu condusă într-un hol de siguranță îngust, în spatele unui geam gros se afla un ofițer al marinei americane, care studia niște monitoare. În timp ce privi succesiunea de imagini, rederulă în minte pentru a zecea oară scena întâlnirii cu Judd Bonham. A manipulat-o ca un maestru, făcând toate mutările pe care ea însăși le-ar fi făcut. A făcut apel la conștiința ei și a lingușit-o, exact cum făcuse ea cu atâția delegați, ambasadori și consilieri prezidențiali. A amenințat-o, dând la iveală ce știa și, în același timp, a ademenit-o. Și, întocmai cum

scrie la carte, a doua strategie era menită să atingă punctul slab al taberei adverse: în cazul ei, dorința de a-și ușura conștiința. Întotdeauna trebuie să știi care e cea mai mare slăbiciune a adversarului.

Bonham știuse probabil că va fi ușor. Întâi puțină muncă de intimidare, apoi afișarea unei blândeți și compasiuni aparente. Era tiparul clasic. Inspectorul de poliție trânteşte scaunul deoparte, apoi îți pune o mână pe umăr și te consolează. Polițistul bun – polițistul rău, chiar dacă era aceeași persoană. Făcuse și ea asta de zeci de ori.

Se uită din nou la ofițerul de marină. Nu-i venea să creadă că se apucase iarăși de asta. Instinctiv, cercetă amănunțit ceea ce vedea. Evident că adevărata securitate nu putea fi lăsată decât în mâinile unui american. Angajarea localnicilor avea de asemenea rolul ei. Folosirea angajaților palestinieni întărea faptul că acel consulat de la Ierusalim era de fapt o misiune americană în slujba palestinienilor; total diferit de ambasada din Tel Aviv, care reprezenta America în ochii israelienilor.

O ușă se deschise cu un bip, lăsând să intre un bărbat înalt și blond.

— Bine ai venit la nebuni! Jim Davis, consul, mă bucur să te cunosc.

Îi întinse mâna.

— După cum vezi, lucrăm în cele mai frumoase două clădiri pe care le deține Departamentul de Stat oriunde în lume, spuse el cum ieșiră în grădină, o peluză mare, dreptunghiulară, așezată în fața unei case coloniale impunătoare. Nu se mai auzea vacarmul străzii Agron acum. Singurul zgomot era făcut de un grădinar în vârstă, care se apleca să tundă o tufă de trandafiri.

— Iar asta e ultima noastră achiziție, Mănăstirea Lazaristă Peres.

Davis arătă cu degetul în stânga, spre o clădire ce părea a fi pe jumătate biserică, pe jumătate fortăreață. Era modestă; fără clopotnițe pretențioase sau turle complicate, dar fiecare fereastră arcuită era împrejmuită de un șir de cărămizi, ca și cum ar fi fost întărită în eventualitatea unui asalt. Și era construită în întregime din piatra solidă, ternă, care predomina în tot orașul. Toate clădirile, casele, birourile, hotelurile, chiar și supermarketurile erau făcute din ea. „Piatră de Ierusalim" o numise șoferul pe drumul de la aeroport la ambasadă.

— Asta-i legea, asta-i legea! spusese el, întorcând spre ea fața nerasă și privind-o peste umăr, ceea ce o determină pe Maggie să dea din cap energic în direcția drumului, încurajându-l să facă la fel.

Mai fusese aici de două ori cu aproape un deceniu în urmă. Dar nu luase parte la evenimente. Cei de la Casa Albă luau deciziile: îi lăsau bucuroși pe negociatori să se ducă în Africa, în Timorul de Est sau, în zilele bune, în Balcani. Dar Orientul Mijlociu era misiunea cea mai spectaculoasă, marea lovitură pentru diplomați, singura știre externă care ajungea constant pe prima pagină a ziarelor. Așa că Maggie fusese întotdeauna ținută la distanță.

Se uită în sus, ferindu-și ochii cu palma. Lumina era foarte puternică aici, fiind reflectată și respinsă de acea piatră ternă, de culoarea nisipului. O mănăstire în Ierusalim. Probabil fusese aici de secole, din timpul cruciadelor. Îi aminti lui Maggie de mănăstirea din timpul școlii.

— Am preluat-o cu puțin timp în urmă, îi explică Davis.

Surprinzător pentru un diplomat cu vechime, își păstrase intact accentul sudic.

— Călugării propriu-ziși au părăsit mare parte din clădire. Câțiva dintre ei încă mai locuiesc într-un colțișor care va rămâne al lor. Altfel, clădirea aparține acum Statelor Unite.

Se bâlbâia, o reacție masculină cu care Maggie era obișnuită. O ghicise în ochii lui Davis din momentul în care o salutase; surpriza inițială, urmată de repliere și de efortul concentrat de a se purta normal. Credea că acest lucru va înceta odată cu apropierea de patruzeci de ani, că nu va mai fi un magnet pentru bărbați. Dar fenomenul a continuat chiar și după ce a început să se îmbrace cuminte. Încă mai era înaltă, avea un metru șaptezeci și cinci, iar chipul ei își păstrase foarte bine trăsăturile. Părul îi era în continuare des, de un șaten închis, iar când îl lăsa desfăcut, era destul de lung ca să-i cadă pe umeri.

— Deci, iată cum stau lucrurile.

Davis o conduse spre niște scaune metalice, așezate la umbra unor chiparoși.

— După cum știi, Casa Albă e convinsă că asta e săptămâna cea mare. Ținta e un acord permanent, semnat în Grădina Trandafirilor în câteva zile. Exact la timp pentru ziua alegerilor.

— Ziua realegerilor, după cum cred că îi place președintelui s-o numească, spuse ea. Va primi oare ce-și dorește?

— Păi, am trimis două delegații la sediul guvernului care au discutat față-n față aproape două săptămâni. E o realizare.

— Ce, fapul că au stat două săptămâni?

— Nu, mă refeream la derularea negocierilor aici.

— A, da, scuze. Maggie înghiți în sec. Va mai dura ceva timp; își ieșise din mână.

— Nu s-a mai întâmplat până acum. La Camp David, Wye River, Madrid, Oslo, unde vrei tu. Dar niciodată aici. La Camp David s-a renunțat încă din 2000. Și Casa Albă, în infinita ei înțelepciune, a decis că ar fi mai bine pentru ambele tabere să-și rezolve problemele în ograda lor.

— Și o fac? Și le rezolvă?

— Bineînțeles că nu. Puteam să le spunem și noi asta. Băieții ăștia vorbesc mai mult cu presa decât între ei. Nu poți împiedica veștile să circule când te afli chiar în mijlocul unei zone de conflict nenorocite.

— Și cei de la Casa Albă au continuat în ciuda acestui fapt?

— Ei regizează totul. Dar, crede-mă, dau fuga la noi de fiecare dată când transpiră vreo informație.

— Înseamnă că nu e mare diferență.

— Poftim?

— Nu contează. Deci Departamentul de Stat și-a asumat o parte din responsabilități?

— O parte? Pe toate, vrei să spui. Dar toată lumea încearcă să-și bage coada. Uniunea Europeană, ONU, britanicii. Statele arabe, Indonezia, Malaysia. Un miliard de musulmani sunt foarte preocupați de ce se întâmplă. Imami și *mulahi* de aici și până la Mohammadsville, Alabama, declară ăsta frontul principal al luptei dintre Occident și Islam. Sunt mobilizate armatele din întreaga lume arabă. Dacă or să ajungă cu toții la concluzia că palestinienii vor să le înșele încrederea și să facă un compromis în favoarea Vestului celui rău, atunci nu vor mai fi doar câțiva indivizi iritați în Gaza sau niște demonstrații minore în Damasc. S-ar putea ca toată regiunea să explodeze.

Schiță o mică ciupercă cu palmele.

— Și, iată al Treilea Război Mondial.

Maggie încuviință din cap, dându-i de înțeles lui Davis că mica lui dramatizare își atinsese scopul.

— Până acum lucrurile au decurs cum trebuie. Dar a sosit momentul încleștării, R&I, iar taberele devin neliniștite.

— N-au tot vorbit despre refugiați și Israel până acum?

Voia ca Davis să-și dea seama că știe codul. Ca orice domeniu, diplomația avea jargonul ei; iar în cadrul acestuia, diplomația Orientului Mijlociu avea propriul dialect. După un an petrecut la o distanță enormă, Maggie spera să poată ține pasul.

— Au apărut o grămadă de lucrări legate de dreptul la retrocedare, spuse David. Deși, îți dau un sfat: ai grijă să nu te audă nimeni pronunțând cuvintele astea sau te mănâncă israelienii cu fulgi cu tot. Nu e un drept, e o revendicare. Și nu e neapărat o „retrocedare", pentru că unii palestinieni au venit din alte părți. Și nu e „acasă" pentru că e vorba despre pământul natal al evreilor, bla, bla. Știi toate astea.

Maggie aprobă, dar de la un moment dat nu mai ascultă. Își aduse aminte de disputa pe care a avut-o cu Edward. Nici măcar n-a încercat să nege că a șters mesajele de la Judd: a spus pur și simplu că a fost spre binele ei. S-a înfuriat, acuzându-l că încearcă să o țină închisă, să o transforme într-o nevastă banală, tipică Washingtonului, a cărei preocupare colaterală era terapia de cuplu. Nega ceea ce era ea cu adevărat sau, măcar, ceea ce fusese. El i-a replicat că a citit prea multe manuale de consiliere și acum i le turna lui. Ea pretindea că părea să-și fi luat ciudata misiune de-a o

împiedica să-şi revină după cele întâmplate în Africa şi de-a o menţine în starea în care o găsise: dărâmată.

După asta, nu mai erau multe de spus şi nici n-au încercat. Şi-a împachetat repede bagajele şi a plecat la aeroport. Se simţea vinovată, fiind conştientă de tot ce făcuse Edward pentru ea când se afla în cea mai proastă stare posibilă. Şi o cuprinse o tristeţe covârşitoare, dându-şi seama că încercarea ei de-a duce o viaţă normală s-a soldat cu un spectaculos eşec. Dar nici nu putea să spună, din toată inima, că a făcut o greşeală. Se întreba acum de ce n-a despachetat niciodată cutiile alea? Ştia ce ar fi avut de zis în privinţa asta, dacă ar fi fost vorba de altcineva: că avea reţineri inconştiente, că nu voia cu adevărat să se mute cu Edward. Ca un copil care nu-şi dă jos haina la şcoală, cele două cutii aşteptând să fie despachetate erau felul ei de-a spune că era doar în trecere.

Aşa că s-a suit în avion, s-a uitat în jos la Washingtonul de care se îndepărta, imaginându-şi cum se îndepărtează în acelaşi timp de Edward, apoi s-a dezmeticit brusc, repezindu-se la documentarea de trei sute de pagini pe care i-o pregătise Bonham.

— Poţi deci să-ţi imaginezi că toată afacerea asta cu asasinatul a crescut nervozitatea în rândul tuturor. Erau ei un butoi cu pulbere şi în vremurile cele mai bune, dar niciodată ca acum. De aceea au trimis cavaleria – arătă spre ea – ca să încheie afacerea.

— Corect. Dar nu sunt încă la datorie.

— Cum adică?

— Washingtonul a decis că atmosfera s-a „deteriorat" în orele în care eu eram în avion. Se pare că nu e încă momentul „potrivit" pentru intrarea mea în scenă.

— A, da.

— Deocamdată rolul meu strict este să conving pe toată lumea să-și păstreze calmul. Mai exact, să determin votanții să-și mențină pozițiile.

— A, „votanții". Davis schiță mici ghilimele cu degetele. Păi, după cele întâmplate aseară, eforturile trebuie să se concentreze asupra dreptei evreiești. Cei de acolo au luat-o razna și susțin că mortul e un martir.

— Cred că a fost o chestie intenționată?

— Spun tot felul de lucruri. O revelație subită străbătu chipul lui Davis. Deci din cauza asta te duci la casa *shiva*.

— Poftim?

— La casa îndoliată. Am primit o înștiințare că te vei duce acolo, ca reprezentant neoficial. Se pare că israelienii au insistat. Asta demonstrează respectul față de individ și dovedește că nu a fost eliminat pentru că era un adversar al procesului de pace susținut de americani; că nimeni nu-l privea ca pe un dușman.

— Dar nu prea oficial, fiindcă am da impresia că i-am susține poziția.

— Exact. Ei cred că asta va duce la calmarea lucrurilor.

— Și noi am fost de acord.

— Da. Înmormântarea a avut loc azi-dimineață, imediat ce au adus corpul de la autopsie. Aici ceremonia se face imediat; e o chestie religioasă, ca toate celelalte lucruri de pe-aici. Dar *shiva* durează toată săptămâna. Probabil ai primit toate detaliile pe BlackBerry-ul tău.

— A, mă tem că nu am BlackBerry.

— O, îți face rost Comms de unul, nu te îngrijora. O să iau...

— Vreau să spun că nu folosesc BlackBerry-uri. Nu am făcut-o niciodată. Îți îngustează posibilitățile. Asculți

Washingtonul sau Londra sau pe cine o fi, când de fapt ar trebui să-i asculţi pe cei din cameră. Nu le suport.

— OK. Davis se uită la Maggie ca şi cum aceasta ar fi recunoscut că e dependentă de heroină.

— Nu aş lua cu mine nici telefonul mobil dacă aş putea. Din acelaşi motiv.

Davis ignoră ultima remarcă.

— Hotelul tău e doar la o clădire distanţă. Poţi să te aranjezi şi apoi şoferul te va duce acolo. Numele văduvei e Rachel.

Capitolul 6

Ierusalim, luni, 7.27 p.m.

Strada era blocată, pe ambele părți erau parcate mașini cu roțile din spate urcate pe trotuar. Era un cartier cu reputație bună, Maggie putea să-și dea seama de atâta lucru: copacii erau înfrunziți, mașinile – BMW-uri și Mercedesuri. Șoferul se chinuia să treacă, în ciuda discretului steguleț american ce flutura pe capotă. Vremea se răcise la DC. Aici era cald chiar și seara târziu; copacii răspândeau un miros dulceag, lipicios.

Aleea din fața clădirii era plină de lume până la ușa de la intrare. Strecurându-se prin mulțime, remarcă din nou privirea aceea la bărbații care stăteau la coadă, ochii lor urmărind-o cum trecea pe lângă ei.

— Sunteți de la amasadă, nu? Din America?

La ușă se afla un bărbat, Maggie nu-și dădea seama dacă era un funcționar oficial sau o rudă. Dar el știa cu siguranță că ea trebuie să vină.

— Vă rog, intrați.

Maggie fu împinsă într-o cameră în mod normal încăpătoare. Acum însă aceasta era ticsită de oameni, precum metroul la ora de vârf. Statura ei constituia un avantaj: putea să vadă mulțimea de capete, cele

ale bărbaților acoperite cu fesuri, iar în față un om cu barbă, despre care își închipui că era rabinul.

Yitgadal, v'Yitkadash...

În cameră se făcu liniște pentru această rugăciune murmurată în amintirea mortului. Apoi rabinul spuse câteva cuvinte în ebraică, întorcându-se din când în când spre un grup de trei oameni așezați pe niște scaune neobișnuit de joase. După ochii roșii și nasurile umede, Maggie presupuse că erau rude de gradul întâi ale lui Guttman: văduva, fiul și fiica. Dintre cei trei, fiul era singurul care nu plângea. Privea drept înainte cu ochii lui negri, uscați.

Maggie simțea mulțimea în spatele ei. Nu era sigură ce trebuia să facă. Ar fi trebuit să-și aștepte rândul pentru a face cunoștință cu familia, dar încăperea fremăta. I-ar fi luat o oră să ajungă în față. Dar dacă ar fi plecat acum, gestul ar fi fost interpretat ca o insultă – și așa s-ar fi scris despre el. Nu putea să lege conversații cu străinii între timp. Nu era la o petrecere.

Zâmbea politicos, înaintând încetul cu încetul. Statura și costumul ei negru îi convingeau pe îndoliați că era un fel de VIP și astfel îi făceau loc. (Costumul o făcea să se simtă ciudat: trecuse mult timp de când se îmbrăcase așa ultima oară.) Cu toate astea, nu putea avansa foarte repede.

Înaintă până când calea îi fu blocată de un raft mare de cărți. De fapt, toată camera părea a fi plină de cărți. Șirurile de tomuri erau întrerupte de vase sau farfurii din ceramică, printre care una cu un model albastru, ce îți lua ochii, dar în cea mai mare parte erau cărți. Pe toți pereții, de la podele până în tavan.

Fusese împinsă destul de aproape ca să poată citi titlurile. Cele mai multe erau în ebraică; dar erau și

câteva cărți de politică americană, printre care multe din volumele apărute pe listele de bestselleruri din *New York Times*. *Terorismul : cum poate învinge Vestul*, *Înăuntrul noului Jihad*, *Viitoarea confruntare*, *Furtuna ce va urma*. Simțea că l-a intuit bine pe domnul Guttman. La urma urmei, Washingtonul nu ducea lipsă de oameni care să-i aprobe politica. Cunoscuse mulți pe la recepții, în timp ce Edward își făcea numărul, iar ea asista de la distanță, chiar și atunci când se afla lângă el. Imediat ce-și aminti aceste lucruri, simți durerea care le însoțea. *Edward.*

— Haideți, veniți, vă rog. Gazda ei neoficială, care apăruse iarăși de undeva, o împingea acum pe Maggie în față. Oamenii stăteau la rând pentru a cunoaște familia îndoliată. Încerca să asculte ce se vorbea în față, dar nu înțelegea nimic: ebraică.

În sfârșit veni și rândul lui Maggie să strângă mâna membrilor familiei, înclinând respectuos capul în fața fiecăruia, încercând să-și țină buzele în așa fel încât să exprime compasiune. Fiica mai întâi, care o privi o clipă în ochi. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, păr scurt, negru, cu câteva șuvițe cărunte; era atrăgătoare, chipul ei emana un simț practic extrem de solid. Maggie presupuse că ea era capul familiei.

Apoi fiul. Pe jumătate ridicat, o privea cu răceală. Era înalt, îmbrăcat mai neglijent decât s-ar fi așteptat ea într-o casă îndoliată, cu blugi de culoare închisă și cămașă albă, ambele părând scumpe. Părul, de un negru intens, era bine tuns. După felul în care gravitau oamenii în jurul lui, părea să fie o persoană importantă sau de succes, într-un fel sau altul. Are aproape de patruzeci de ani, observă Maggie; după toate aparențele, e neînsurat.

Și în cele din urmă, văduva. Ghidul ei se aplecă, astfel încât femeia îndurerată să-l poată auzi. Îi vorbi intenționat în engleză.

— Doamnă Guttman, această domnișoară e din Statele Unite. Vine de la Casa Albă, de la președinte.

Maggie nu se mai obosi să-l corecteze.

— Îmi pare atât de rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, spuse ea, înclinându-se adânc și întinzându-i mâna. Vrem să știți că poporul american se roagă pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră.

Văduva ridică brusc privirea. Avea părul vopsit în negru, ochii fiind aproape de aceeași culoare. O apucă pe Maggie de încheietură, așa că fu silită să privească acei ochi negri, încă umezi și ațintiți asupra ei cu o intensitate neobișnuită.

— Vii de la președintele Statelor Unite?

— Ei bine...

— Știi că soțul meu avea un mesaj important. Pentru prim-ministru.

— Am înțeles lucrul ăsta și e într-adevăr o tragedie...

— Nu, nu înțelegi. Încerca să-i transmită acest mesaj lui Kobi de câteva zile. L-a sunat la cabinet; s-a dus la Knesset. Dar nu a fost lăsat să se apropie. Și asta îl înnebunea. Strânse și mai tare încheietura lui Maggie.

— Vă rog, nu vă faceți sânge rău...

— Cum vă numiți?

— Maggie Costello.

— Mesajul lui era urgent, domnișoară Costello. O chestiune de viață și de moarte. Nu doar viața lui sau a lui Kobi, ci a tuturor oamenilor din țara asta, din întreaga regiune. Văzuse ceva, domnișoară Costello.

— Vă rog, doamnă Guttman... interveni bărbatul care le făcuse cunoștință, dar văduva îi făcu semn să se retragă.

Maggie se aplecă mai tare.

— Spuneți că a văzut ceva?

— Da. Un document, poate o scrisoare, ceva. Nu știu exact, dar ceva de o foarte mare importanță. În ultimele trei zile de viață, nu a dormit deloc. În schimb, a repetat încontinuu același lucru. „Trebuie să afle Kobi. Trebuie să afle Kobi."

— Kobi? Prim-ministrul?

— Da, da. Înțelegeți, vă rog, ceea ce avea să-i spună lui Kobi încă trebuie spus. Soțul meu nu era un naiv. Cunoștea riscul la care se expunea. Dar spunea că nimic nu e mai important decât lucrul acela. Trebuia să-i spună ce a văzut.

— Și ce a văzut?

— *Ima, dai kvar!* Era fiul, cu o voce fermă, o voce obișnuită să dea ordine. „Mamă, ajunge."

— Nu mi-a spus. Știu doar că era un document. Ceva scris. Și spunea: „Asta va schimba totul". Așa zicea. „Asta va schimba totul."

— Ce va schimba totul?

Fiul se ridică acum în picioare.

— Nu știu. N-a vrut să-mi spună. Pentru siguranța mea, a zis.

— *Siguranța* dumneavoastră?

— Îmi cunosc soțul. Era un om serios. Nu i s-ar fi năzărit dintr-odată să se ducă să țipe la prim-ministru. Dacă a avut ceva de zis, trebuie să fi fost exact cum a spus Shimon – o chestiune de viață și de moarte.

Capitolul 7

Beitin, Malul de Vest, marți, 9.32 a.m.

Nu trebuia să mai stea mult aici. Doar zece minute în birou, cât să ia actele și să plece.

Doar că „birou" nu era cuvântul potrivit. Cele două lacăte grele care blocau ușa metalică o dovedeau cu prisosință. „Cameră de lucru" era mai potrivit sau chiar „depozit". Înăuntru mirosea ca într-un grajd. Becurile fluorescente pâlpâiau și puneau astfel în lumină rafturi în care nu se găseau hârtii, dosare sau dischete, ci cutii de carton. Și în ele erau fragmente de vase antice, materiale pe care Ahmed Nour le strânsese chiar din acest sat.

Așa lucra la toate săpăturile. Amenaja un sediu cât mai aproape de sit, astfel încât ultimele descoperiri să poată fi aduse înapoi, catalogate și depozitate imediat. I-ar fi plăcut să-și facă zilnic treaba, dacă ar fi putut: lasă afară fie și câteva cioburi arse și vor dispărea imediat. Tâlharii, blestemul arheologilor din lumea întreagă.

Ahmed își găsi biroul: modest, de metal, de parcă ar fi aparținut șefului unui șantier de construcții. Se gândi că nu era chiar atât de forțată comparația. Amândoi lucrau în domeniul locuințelor: ei construiau unele noi, el dezgropa altele vechi.

Actele de care avea nevoie la întâlnirea cu șeful Departamentului de Antichități și Moștenire Culturală al Guvernului Palestinei se aflau chiar acolo, într-un teanc foarte ordonat. Draga de Huda, își zise. Tânăra lui protejată lăsase totul în ordine: formele legale pentru reînnoirea permisului, prin care încerca să-și asigure posibilitatea de a continua săpăturile în Beitin și cererea de donație, prin care cerșea banii lichizi de care avea nevoie. Huda avusese grijă de toate contactele cu lumea exterioară. Îl lăsase singur, fără elemente care să-l distragă – fără telefoane, e-mailuri, fără zgomotoasele radiouri sau sforăitoarele televizoare –, astfel încât să se poată îngropa în muncă. Dacă s-ar fi concentrat puternic, ar fi putut să se izoleze total de modernitate.

Asta făcuse tot weekendul. Și ar fi continuat s-o facă întreaga săptămână dacă nu ar fi intervenit întâlnirea asta nenorocită. Șeful Departamentului de Antichități era un ignorant. Fără nici o pregătire în domeniul arheologiei, nu era mai mult decât un pion politic. Purta barbă, ceea ce însemna că politica în chestiune era una de tip nou: religioasă.

— Înclinația mea, doctore Nour, îi explica el lui Ahmed la prima lor întâlnire, este spre glorificarea moștenirii noastre islamice.

Nu exista nici o surpriză în privința asta. Noul guvern era format pe jumătate din membri ai Hamas. În traducere: dau bani pentru orice mai recent de secolul VII; dacă vreți să dezgropați ceva mai vechi, sunteți pe cont propriu.

Lui Ahmed nu-i scăpă ironia. Cândva fusese un erou al clasei politice palestiniene. Fusese membru fondator al unui grup de intelectuali, care cu câteva decenii în

urmă insistase să cerceteze pământul de sub picioarele lor după o metodă absolut nouă. Până în acel moment, încă de la expedițiile lui Edward Robinson din secolul XVIII, cei care puneau mâna pe lopată prin aceste locuri căutau un singur lucru: Biblia. Nu îi interesa Palestina sau oamenii care au locuit aici timp de milenii. Căutau Pământul Sfânt.

Erau străini, bineînțeles, americani sau europeni. Veneau la Jaffa sau în Ierusalim cu capul îmbuibat de scripturi, nerăbdători să meargă pe urmele lui Avraam, să vadă mormântul lui Hristos. Tânjeau după vestigii ale israeliților antici sau ale primilor creștini. Palestinienii, antici sau moderni, erau irelevanți.

Cei din noua generație, din care făcea parte și Ahmed, erau specializați în arheologia biblică – mai exista și alt fel? –, dar și-au dezvoltat repede o concepție proprie. În anii '60, mulți dintre ei asistau o echipă de experți în Biblia luterană venită din Illinois la dezgroparea Tell Ta'anach-ului, o colină aflată nu departe de Jenin, pe Malul de Vest. Americanii au săpat acolo mai mulți ani, atât de entuziasmați erau. Ta'anach era menționat în Biblie ca unul din orașele Canaanului cucerite de Iosua, unul din liderii militari ai israeliților.

Dar Ahmed și colegii săi au întrevăzut ceva nou. Au revenit la sit, concentrându-se acum nu asupra Ta'anach-ului biblic, ci asupra satului palestinian de la poalele dealului: Ti'innik. Acești arheologi de școală nouă voiau să afle tot ce se putea afla despre viața de zi cu zi a acestei comunități obișnuite, care rămăsese în același loc aproape cinci milenii la rând. Fiecare lopată de pământ aruncată de arheologi, fiecare lovitură de cazma, transmitea un mesaj politic: aceasta va fi o dezgropare a Palestinei de către palestinieni.

Asta consolida poziția lui Ahmed Nour în inima amplei mișcări naționale palestiniene. În șoaptă i se spunea că Organizația pentru Eliberarea Palestinei, pe atunci încă secretă, interzisă și condusă de peste hotare, îi aproba munca. Alimenta „mândria națională" și dovedea cu ușurință, într-un moment în care majoritatea liderilor israelieni negau încă până și existența poporului palestinian, că, de fapt, comunitățile care trăiau pe aceste pământuri aveau cele mai adânci rădăcini posibile.

Reputația lui nu a făcut decât să crească atunci când i-a dus pe studenți într-o tabără abandonată de refugiați, unde au săpat prin gunoaie, cutii vechi de sardine și pungi de plastic, care au dezvăluit modul de viață al oamenilor în urmă cu doar o generație, al celor care își abandonaseră căminele în 1948. Iar munca de aici, din Beitin, i-a sporit și mai mult reputația.

Cercetătorii anteriori s-au entuziasmat în fața acestui loc ca în fața Bel-El-ului sau a Betelului din Biblie, locul unde Avraam, îndreptându-se spre sud, s-a oprit și a construit un altar, locul unde Iacob și-a odihnit capul pe o pernă de piatră și a avut viziunea îngerilor urcând și coborând scara. Dar Ahmed era hotărât să cerceteze nu doar ruinele Beitinului, ci satul însuși. Căci micul, umilul Beitin a fost condus de eleni, de romani, de bizantini, de otomani. A fost creștin și apoi musulman: la sfârșitul secolului XIX, s-a construit o moschee pe ruinele unei biserici bizantine. Încă se mai pot vedea rămășițele unui turn elen, ale unei mănăstiri bizantine și ale unui castel al cruciaților. Toate trei. După părerea lui Ahmed, asta constituia gloria Palestinei. Chiar și într-un colț uitat de lume, cum e Beitinul, puteai vedea istoria lumii, strat peste strat.

Asta i-a dat o idee. Se întinse după una din cutiile mai noi, una care conținea ultimele descoperiri de pe sit. Se uită înăuntru, strâmbând din nas din cauza mirosului de îmbâcsit: cranii umane din epoca timpurie a bronzului, de acum aproximativ cinci mii de ani, alături de borcane de depozitare și oale de gătit. Zâmbi, știind că poate face mai mult de atât, că se poate întoarce și mai departe în timp. Deschise un dulap, unde găsi unelte din cremene și oase de animale care au fost descoperite pentru prima oară la Beitin în anii '50 și datate cu cinci milenii înainte de Hristos. Celor de la departamentul de antichități le va trânti tâmpenia cu urmele de sânge pe care le descoperise, un indiciu sigur al sacrificiilor rituale, stabilind că Beitinul a fost cândva un templu canaanit. Poate că aplica vechea rețetă biblică, își zise Ahmed cuprins de un sentiment de vinovăție, dar trebuia să folosească tot ce avea la dispoziție.

Tot mai exista posibilitatea să nu obțină nici un rezultat. Cu siguranță bărbatul care făcea parte din Frăție va tresări de mândrie la referințele legate de moscheea de secol XIX și va căsca la celelalte. Sau poate că exista o mică șansă de-a vedea Beitinul ca pe ceea ce este cu adevărat, un loc care poartă amprenta istoriei acestui pământ.

Stând pe vârfuri și întinzându-se să pună cea mai valoroasă cutie înapoi pe raftul de sus al dulapului încuiat, auzi un zgomot. Metalic.

— Hei! Huda?

Nu primi nici un răspuns. Poate că nu era nimic. Poate să a lăsat ușa metalică a camerei de lucru întredeschisă și a trântit-o vântul. Nu conta. O să închidă cutia și o să plece.

Dar apoi se mai auzi un sunet. De data asta zgomot de paşi, fără îndoială. Ahmed se întoarse şi văzu doi bărbaţi apropiindu-se de el. Amândoi aveau câte o cagulă neagră care le acoperea faţa în întregime. Bărbatul mai înalt ţinea un deget ridicat, pe care îl duse teatral la buze. *Sssst.*

— Ce? Ce-i asta? întrebă Ahmed şi genunchii începură să-i tremure.

— Vino cu noi doar, spuse bărbatul înalt.

Era ceva ciudat în accentul lui.

— Acum! Şi pentru prima oară, Ahmed văzu arma ridicată şi aţintită asupra lui.

Capitolul 8

Consulatul Statelor Unite, Ierusalim.
Marți, 2.14 p.m.

— Informațiile pe care le deținem arată că trupul perforat de gloanțe a fost abandonat de doi oameni cu cagule în piața mare a Ramallahului, pe la 10.45, ora locală. Corpul a fost ridicat în picioare și arătat mulțimii timp de aproape cincisprezece minute, apoi a fost luat de aceiași oameni cu cagule care l-au adus acolo.

— Ucidere pentru colaborare?

— Exact.

Șeful filialei CIA se întoarse către Maggie, oferind informațiii suplimentare nou-venitei la lecție.

— Asta e pedeapsa standard aplicată de către palestinieni oricărui palestinian considerat vinovat de colaborare cu serviciile de informații israeliene. De obicei sunt acuzați că au furnizat israelienilor informații despre locul în care se ascund teroriști căutați sau că i-au avertizat în privința unui viitor atac.

— Care e reacția Israelului?

Întrebările veneau de la un interfon așezat în centrul mesei din lemn lăcuit: vocea era a secretarului de stat de la Washington. I-a lăsat adjunctului său însărcinarea de a conduce această ultimă sesiune de discuții

de la locul faptei. Voia să păstreze distanța în cazul unui eșec.

— Până acum, destul de discretă. Doar o trâncăneală legată de nevoia palestinienilor de a-și demonstra credința în domnia legii. Dar asta a venit din partea unui purtător de cuvânt de mâna a doua, când i s-a solicitat părerea într-un interviu. Nimic de la vreo persoană importantă. Cred că vor să trateze situația ca pe una internă...

— Există vreo șansă să întrerupă negocierile din cauza asta?

— Nu credem, domnule.

— Doar în cazul în care ar căuta un motiv.

— Ceea ce nu se întâmplă în momentul de față. Era adjunctul său, care ridicase tonul pentru a se face auzit prin interfon. Negocierile sunt foarte dificile acum, dar nimeni nu cedează.

— Tot se mai insistă pe problema refugiaților?

— Da. Și a Ierusalimului.

— Țineți minte, nu putem lăsa asta să continue la nesfârșit. Dacă nu suntem atenți, vine o amânare, apoi încă una și, înainte să ne dăm seama...

— ... ne prinde noiembrie.

Replica asta veni din partea lui Bruce Miller, care, oficial, avea titlul de „consilier politic al președintelui", iar neoficial, era cel mai de încredere consilier al său, fiind alături de el de la prima sa candidatură, la procuratura generală din Georgia, cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Petreceau mai mult timp împreună decât fiecare din ei cu nevasta sa. Prezența lui la Ierusalim confirma ceea ce știau cu toții. Că aceste eforturi pentru pace nu puteau fi separate de politica internă a Americii.

— Bună, Bruce. Maggie detectă o subită înmuiere în tonul secretarului de stat.

— Tocmai eram pe cale să vă dau dreptate, domnule secretar, începu Miller, pe vocea lui nazală punându-şi amprenta atât accentul sudic de acasă, cât şi guma Nicorette, pe care o mesteca de dimineaţa până seara. Renunţase la ţigări cu unsprezece ani în urmă, ajutat de o grămadă de substituenţi cu nicotină. Renunţase la plasture, dar nu şi la gumă: era dependent de ea.

— Vreau să spun că n-au avut la dispoziţie decât cincisprezece ani ca să se gândească la un răspuns în privinţa asta. Dumnezeule! Nu putem tărăgăna lucrurile astea la infinit.

Se aplecă în faţă, îndoindu-şi trupul subţire pentru a se apropia cât mai mult de interfon. Gâtul părea să i se umfle în momentele cheie, iar cele două şuviţe de păr, ca nişte coarne, petrecute peste scăfârlia cheală, i se ridicau când făcea asta. Maggie încerca să-şi dea seama de ce îi aducea aminte. Să fi fost oare vorba de un cocoş tânăr, al cărui cap se mişca metronomic înainte şi înapoi? Sau de un luptător săltăreţ de categoria cocoş într-un meci ilegal, undeva pe străzile lăturalnice ale vechiului Dublin, gata să lupte murdar dacă e nevoie. Era fascinant să-l priveşti.

— Spunem tot timpul... gesticula spre televizorul din colţ, care transmitea în linişte ştirile de pe canalul Fox News... că totul e pe cale să fie rezolvat săptămâna asta. Dacă nu se întâmplă nimic, ne întoarcem la punctul zero. Dar problema e că nu există cu adevărat un astfel de loc în Orientul Mijlociu. Nu există, la naiba! N-ai cum să stai pur şi simplu pe loc. Dacă o dai în bară în punctul ăsta, te-ai şi întors de unde ai plecat. Gândiţi-vă

ce s-a întâmplat după Camp David. Evreii împușcau arabii pe străzi, iar arabii aruncau în aer toate cafenelele din Ierusalim. Pentru că tipul care a stat în scaunul ăsta a încercat să facă o treabă bună, dar ei au dat-o în bară.

Liniște, până și la interfon. Știau ce însemna asta: o ironie venită de sus, care, cu siguranță, nu va fi ultima.

— Avem mai multe date legate de moartea colaboratorului, spuse agentul CIA, încercând să schimbe starea de spirit.

— Da? interveni secretarul de stat.

— După cum spuneam mai devreme, în mod normal un incident atât de minor nu ar merita deloc discutat. În toiul ultimei *intifada*, aceste execuții de rutină aveau loc tot timpul, la intervale de mai puțin de o săptămână. Dar, fiindcă se presupune că taberele se află într-o situație nonconflictuală, chiar și o infracțiune internă ca asta se poate dovedi...

— Astea sunt lucruri cunoscute. Spuneai că ai informații noi.

Miller transmitea un nou mesaj din partea șefului: *treci la subiect, nu avem timp de pierdut.*

— Doar câteva ciudățenii. În primul rând, mortul avea aproape șaptezeci de ani. Depășește vârsta obișnuită pentru astfel de cazuri, care tinde să coincidă cu cea a militanților.

Miller ridică disprețuitor din sprâncene. *Militanți.*

— Sau mai degrabă a teroriștilor. În al doilea rând, am avut astăzi o discuție cu omologii noștri israelieni și ne-au informat că bărbatul acela era exact ceea ce părea să fie, un arheolog în vârstă. Nu știu să fi lucrat vreodată pentru ei.

— Adică palestinienii nu au omorât pe cine trebuia?

— E posibil, domnule secretar. Confundarea identității victimei nu e o raritate în această parte a lumii. Dar există și alte ipoteze.

— Cum ar fi?

— Ar putea fi manevra unei facțiuni rebele. Securitatea e atât de bine pusă la punct în Israel în acest moment, încât nu pot duce la bun sfârșit vreo atrocitate teroristă aici...

Accentuă subtil cuvântul „teroristă", special pentru Miller...

— Deci uciderea unuia din oamenii lor, mai ales a unui palestinian nevinovat și respectat cum era Nour, e următoarea lor opțiune. Creează disensiuni în rândul palestinienilor și-i poate determina pe israelieni să renunțe la negocieri. Destabilizează procesul.

— Pare cam tras de păr după părerea mea, spuse Miller aplecându-se în continuare în față foarte concentrat. Israelienii ar putea spune că evenimentele demonstrează că palestinienii sunt niște anarhiști și că nu se poate avea încredere în ei nici măcar în ceea ce privește propriul lor stat. Dar opinia publică evreiască n-ar înghiți așa ceva. Să întrerupă tot procesul de pace doar pentru că a fost ucis un arab? Niciodată. Ce ar mai fi?

— Cealaltă curiozitate e legată de relatările martorilor din Piața Manara, din Ramallah. Oamenii cu cagule nu au vorbit aproape deloc, dar când au făcut-o, aveau un accent foarte ciudat.

— Ce fel de accent?

— Nu dețin această informație, domnule. Îmi pare rău.

— Dar ar putea fi israelieni?

— Există o posibilitate.

Miller se lăsă în scaun, își dădu jos ochelarii și se adresă tavanului.

— Isuse! Ce tot spunem? Că e posibil să fi fost o operațiune sub acoperire a armatei israeliene?

— Păi știm că Israelul a avut întotdeauna unități sub acoperire. Cu numele de cod Cherry și Samson; trupe speciale, îmbrăcate precum arabii. E posibil ca asta să fi fost ultima lor misiune.

Frecându-se încă la ochi, Miller întrebă:

— De ce să facă asta acum?

— Din nou ar putea fi vorba de eforturi în vederea destabilizării negocierilor de pace. Toată lumea știe că în armata Israelului sunt elemente care se opun vehement compromisurilor pe care vrea să le facă prim-ministrul.

— Și dacă lucrul ăsta va ieși la iveală, atunci palestinienii vor fi atât de enervați, încât se vor retrage. Asasinarea unuia dintre eroii lor naționali.

— Da. Și chiar dacă autoritățile ar fi gata să treacă cu vederea, străzile Palestinei nu le-ar da voie.

— De aici și intenționat-accidentala scăpare de accent. Cuvintele abia se auzeau din cauza vacarmului.

— E una din pistele pe care le urmărim.

— E ca o sală plină cu oglinzi nenorocite!

Miller se trânti la loc în scaun.

— Îi avem pe israelieni și pe palestinieni care sunt gata să se strângă de gât unii pe alții. Și acum avem elemente perturbatoare în ambele tabere.

— Sau măcar există această posibilitate. De aceea studiem cu atenție cazul uciderii lui Guttman.

— Ce legătură are cu asta?

— Facem investigații asupra detașamentului de securitate care îl protejează pe prim-ministru și ne punem

întrebarea dacă s-ar fi putut infiltra cineva acolo. Nu vrem să excludem posibilitatea ca tipul care l-a împuşcat pe Guttman să o fi făcut intenţionat, urmărind nişte scopuri obscure.

Maggie se aplecă în faţă, fiind pe cale să aducă în discuţie ciudata ei întâlnire cu văduva lui Guttman din seara anterioară. *Mesajul lui era urgent, domnişoară Costello, o chestiune de viaţă şi de moarte.* Probabil că aducerea în discuţie a unui astfel de lucru o să pară nebunească. Pe de altă parte...

Era prea târziu. Miller se ridica de pe scaun.

— Bine, oameni buni, cred că am avut parte de destul Oliver Stone pentru o singură întâlnire. Domnule secretar, vom continua să împingem discuţiile unde ne convine ca şi cum nici unul din celelalte evenimente nu ar fi avut loc. Sunteţi de acord?

— Sigur că da.

— Şi să vă las pe dumneavoastră să-l informaţi pe preşedinte?

— Bineînţeles. Da.

Toţi cei din încăpere şi secretarul de stat, care se afla la zece mii de kilometri depărtare, ştiau că acestea erau politeţuri goale: Miller şi preşedintele vorbeau de zece ori înainte de micul dejun oricare ar fi fost diferenţa de fus orar dintre ei. Dacă ar fi fost nevoie de vreo înştiinţare, ar fi făcut-o el, probabil în câteva minute.

Miller ridică privirea.

— Altceva?

Se uită la Maggie, care scutură din cap, şi apoi la consul, care făcu la fel.

— Bine.

Adunarea se risipi, fiecare funcţionar oficial vrând să-i demonstreze reprezentantului Casei Albe că se

grăbește să se întoarcă la datorie. Maggie ieși în urma lui Davis.

Toți au plecat prea repede ca să-l mai vadă pe Miller scoțându-și mobilul sau să audă cele trei cuvinte scurte, sacadate, pe care le șopti în telefon imediat ce se făcu legătura cu Washingtonul: „Totul decurge perfect".

Capitolul 9

Ierusalim, marți, 3.17 p.m.

Maggie se îndrepta spre camera pe care i-o pusese la dispoziție Davis, acesta fiind spațiul de lucru rezervat tuturor vizitatorilor de la Departamentul de Stat. Doar un birou, un telefon și un calculator. Nu-i trebuia altceva. Închise ușa.

Mai întâi își verifică e-mailul. Unul de la Liz, ca răspuns la un mesaj pe care i-l lăsase Maggie pe robotul telefonic, în care îi povestea despre călătoria la Ierusalim. Subiect: *Bravo, fată!*

Deci, sora mea cea serioasă, ai ajuns în sfârșit în lumea mea nebună. Știi că există un personaj creat după tine în Second Life*? Adică jocul ăla online cu care îmi pierd eu* mult *prea mult timp. Serios. Te-au băgat într-o chestie care simulează negocierile de pace din Orientul Mijlociu. Și chiar seamănă cu tine: doar că ți-au făcut un fund mai frumos decât meriți. Ăsta e linkul: uite-te și tu...*

Maggie dădu *clic* curioasă. Liz i-a mai vorbit despre *Second Life* de vreo două ori, insistând asupra faptului că nu e doar un joc tâmpit, ci o copie virtuală a lumii reale. Lui Liz îi plăcea la nebunie și ținea predici despre

cum poți să călătorești și să cunoști oameni – nu balene sau ucigași de dragoni – fără să fie nevoie să te miști de la calculator. Lui Maggie i se părea oribil, dar acum i-a fost stârnită curiozitatea. Cum adică era acum personaj? Partea legată de „chestia care simulează negocierile de pace" o înțelegea: existau multe lucruri din astea în rețea, unde absolvenții de facultate puteau să joace un rol în ultima repriză de negocieri din Orientul Mijlociu. O impresiona faptul că știau deja că e la Ierusalim. Presupuse că fusese menționată în vreun ziar din Israel.

Ceasul calculatorului mai funcționa încă, dar până la urmă se dădu bătut și se blocă. Pe ecran apăru un mesaj care menționa ceva despre o alertă de siguranță la rețeaua consulară. N-are importanță, își zise Maggie. Altă dată.

Se mai uită o dată în *inbox*. Tot nu primise nimic de la Edward. Se întreba dacă asta fusese tot. Dacă vor mai vorbi vreodată în afară de atunci când vor aranja mutarea lucrurilor ce rămăseseră la el. Care, mulțumită lui, nu mai erau multe.

Închise e-mailul și apoi, din obișnuință, deschise site-urile *New York Times* și *Washington Post*. În *Times* era un reportaj despre evenimentele de sâmbătă seara din Israel ce conținea o prezentare a mortului. Bucuroasă de întrerupere, își aruncă ochii peste ea.

Shimon Guttman s-a impus pentru prima oară atenției publice după Războiul de Șase Zile din 1967, în care se spune că a avut mari merite militare. Vrând să exploateze la maximum faptul că Israelul a ajuns să dețină controlul teritoriilor de pe Malul de Vest, adică Iudeea și Samaria, Guttman făcea parte din grupul de

activişti care au găsit o notorie şi ingenioasă metodă pentru a restabili prezenţa evreilor în Hebronul preponderent arab. Deghizaţi în turişti, aceştia au închiriat camere într-un hotel palestinian, sub pretextul unei mese de Paşte sau seder. *Odată instalaţi, au refuzat să plece. În confruntarea cu autorităţile palestiniene care a urmat, Guttman a fost cel care a protestat cel mai vehement, insistând asupra faptului că legătura evreilor cu Hebronul era mai puternică decât cu oricare alt loc de pe pământurile Israelului. „Acesta este locul unde se găseşte stejarul lui Avraam, bătrânul copac unde* Avraham Avinu, *tatăl nostru, Avraam, şi-a ridicat cortul", le-a declarat el reporterilor în 1968. „Aici se află mormintele Părinţilor, unde sunt îngropaţi Avraam, Isaac, Iacob şi toţi ceilalţi. Fără Hebron nu suntem nimic." Guttman şi colegii lui activişti au încheiat în cele din urmă o înţelegere cu autorităţile Israelului, eliberând hotelul, mutându-se în schimb pe un deal, la nord-est de Hebron, unde au întemeiat aşezarea evreiască Kiryat Arba. Acel avanpost din vârful dealului s-a dezvoltat între timp şi a devenit oraşul modern de astăzi astăzi, deşi continuă să apară tot felul de speculaţii legate de soarta lui la semnarea tratatului de pace, care ar putea avea loc la sfârşitul săptămânii.*

Asta explică multe, îşi zise Maggie. Guttman îşi făcea griji că aşezarea pe care a întemeiat-o avea să fie cedată palestinienilor împreună cu toate celelalte oraşe şi sate evreieşti la care va renunţa Israelul. Încercase să-l convingă pe prim-ministru să se răzgândească. Şi cu siguranţă îi plăceau gesturile dramatice. Cu câţiva ani în urmă, se căţărase pe un acoperiş în Gaza şi, afla şi ea acum, sechestrase un hotel în Hebron, în

urmă cu o generație. Un adevărat om de scenă, își spuse.

Îl căută pe Google și se uită pe multele site-uri în limba engleză cu știri din Israel. Toate spuneau aceeași poveste. Guttman a fost mai întâi erou de război și apoi un extremist de dreapta, priceput la orchestrarea unor acțiuni decisive. Unul din site-uri conținea un clip video, în aparență de la un protest, cu Guttman în fața unei mulțimi, pe vârful unui deal, toți participanții fluturând steaguri ale Israelului. Maggie presupuse că era vorba despre o așezare care urma să fie ori înființată, ori dărâmată.

Era o prezență impunătoare, cu o claie deasă de păr cărunt în bătaia vântului și o burtă sănătoasă prelingându-se pe deasupra pantalonilor. Ocupa întregul cadru.

— Palestinienii ar trebui să consulte istoria, striga. Pentru că istoria spune cât se poate de clar: evreii au fost aici prima dată. Pământul ne aparține. În întregime.

Totul părea destul de limpede. Era o pasăre de pradă, hotărâtă să-și spună ultimul cuvânt chiar în fața prim-ministrului. S-a apropiat prea tare și a fost împușcat. Simplu.

Și totuși era ceva în cuvintele lui Rachel Guttman și în felul în care le spusese care o punea pe gânduri. Insistase asupra faptului că soțul ei *văzuse* ceva în ultimele trei zile de viață – *un document, o scrisoare* – care ar putea schimba totul. Maggie își privi încheietura pe care i-o strânsese atât de puternic văduva. Biata femeie. Era atât de îndurerată, încât începuse să-i spună vorbe mari ei, care îi era complet străină. Maggie mai văzuse oameni care pierduseră persoane dragi și care încercau din răsputeri să dea o semnificație

înaltă morții violente a soțului, soției, mamei sau copilului. Pretinzând că persoana ucisă a prevăzut într-un fel propriul sfârșit; că urma să facă o ultimă faptă măreață; că urma să instaureze ordinea. Poate că Rachel Guttman suferea tocmai de această autoiluzionare melancolică. Maggie își frecă încheietura.

Cineva bătu la ușă. Fără să aștepte un răspuns, Davis intră.

— Ei bine, Statele Unite au hotărât să folosească arma secretă.

— A da, și care ar fi asta?

— Tu.

Davis îi explică pe scurt că, după cum se temeau, delegația Palestinei sosită la guvern amenința să se retragă din cauza morții arheologului. Îi suspectau pe israelieni.

— Vrem să îi îndepărtezi de pe muchie. Secretarul adjunct vrea să te vadă în cinci minute.

Maggie își strânse hârtiile și se duse să închidă calculatorul. Era pe punctul de a ieși de pe site-ul ziarului israelian *Haaretz*, ultimul pe care căutase informații despre Guttman, apoi se răzgândi și intră repede pe prima pagină, să vadă dacă nu cumva apăruseră informații recente despre cazul Nour.

Era un reportaj nou, pe care îl citi pe sărite. Evenimentul fusese descris clar ca un asasinat pentru colaborare: nu exista nici o mențiune despre o posibilă implicare a Israelului. Dar reportajul era însoțit de o imagine a palestinianului ucis, care părea a fi o poză luată dintr-un album de familie. Arheologul, cu mustața lui deasă, încărunțită zâmbea la cameră ținând un pahar ridicat. Pe umărul lui se odihnea un braț al

cărui posesor nu se vedea, ca și cum acesta ar fi pozat împreună cu un prieten nevăzut.

Maggie se ridică și dădu să-l urmeze pe Davis, dar ceva o făcu să se întoarcă la imaginea de pe ecran. Văzuse ceva cunoscut, fără să-și dea seama ce anume. Se uită la ochii lui Nour, dar nu-i spuseră nimic. Ce văzuse oare? O clipă crezu că și-a dat seama – dar în următoarea totul se scufundă la loc. Avea să mai vadă însă acel lucru – și asta mult mai curând decât și-ar fi închipuit.

Capitolul 10

Ramallah, Malul de Est, marți, 4.46 p.m.

Mai întâi a fost surprinsă de scurtimea călătoriei. S-a așezat pe bancheta din spate a unuia dintre Land Cruiserele negre ale consulatului acum un sfert de oră și iată-l pe șoferul ei, sergentul de marină Kevin Lee, spunându-i că trec Linia Verde, ieșind din Israelul propriu-zis și intrând în zonele care fuseseră ocupate în timpul Războiului de Șase Zile din 1967.

Dar era o graniță invizibilă. Nu existau marcaje, gardieni și nici panouri de întâmpinare. În schimb, intraseră în ceea ce părea a fi un alt cartier rezidențial al Ierusalimului – toate blocurile fiind făcute din acea piatră netedă, lucioasă, iar Lee le arăta cu mâna.

— Acesta e Pisgat Ze'ev. Nici măcar oamenii care locuiesc aici nu conștientizează că se află dincolo de Linia Verde. Se întoarse către Maggie. Sau nu vor să conștientizeze.

Maggie se uita pe geam. Nu e de mirare că tot ce era legat de aceste negocieri era un coșmar. Planul era ca Ierusalimul să fie divizat între cele două tabere – „împărțit" era eufemismul preferat al americanilor –, devenind capitala ambelor țări. Dar acum putea să-și dea seama că împărțirea va fi imposibilă: cele două

jumătăți erau precum copacii care crescuseră prea aproape unii de alții și se încolăciseră. Refuzau să fie descâlciți.

— Acum puteți vedea mai bine, spunea Lee în timp ce drumul urca o pantă. Pe partea asta e Pisgat Ze'ev, spuse el arătând spre dreapta. Iar Beit Hanina e pe partea cealaltă. Arătă spre stânga.

Nu-i era greu să observe diferența. Partea arabă a drumului era aproape un loc al pierzaniei: case neterminate, făcute din cărămizi de lut gri, bare de metal ramificându-se ca niște tendoane ieșite; drumuri prea largi și pline de gropi, încadrate de butoaie de petrol ruginite. Pe geamul din partea cealaltă a mașinii, în Pisgat Ze'ev, se vedeau numai linii drepte și delimitări bine stabilite. Putea fi o suburbie americană construită din piatră biblică.

— Da, e destul de simplu, spuse Lee. Infrastructura de-aici e grozavă, iar cea de dincolo e ca dracul.

Înaintară în tăcere, ochii lui Maggie plimbându-se peste peisajele din împrejurimi. Puteai să citești o mie de documentări și să studiezi sute de hărți, însă asta nu reușea să înlocuiască ceea ce vedeai cu ochii tăi. Regula asta se aplica Bosniei și Belfastului și se aplica și aici.

— Stai puțin, spuse Lee tăios, privind înainte. Ce avem noi aici?

Două șiruri subțiri de oameni stăteau pe fiecare parte a autostrăzii.

— Putem să oprim? întrebă Maggie. Vreau să văd.

Lee ieși de pe carosabil, prundișul scârțâind sub cauciucurile mașinii.

— Doamnă, lăsați-mă să ies eu mai întâi. Să văd dacă nu e periculos să continuăm.

Doamnă. Maggie încercă să-și dea seama care e diferența de vârstă dintre ea și sergentul marin Lee. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani: era, cel puțin teoretic, destul de în vârstă ca să-i fie mamă.

— OK, domnișoară Costello, cred că e în regulă.

Maggie ieși din mașină și observă că oamenii pe care-i văzuse mai devreme formau un rând ce se întindea pe marginea drumului, coborând panta dealului până departe. În direcția opusă, pe partea cealaltă a drumului, același lucru. Unii aveau pancarte, ceilalți se țineau de mână. Era un lanț uman care se întrerupea doar ca să facă loc autostrăzii.

Acum înțelegea. Toți erau îmbrăcați în portocaliu, culoarea mișcării de protest creată pentru a se opune procesului de pace. Se uită la pancarte. „Doar cu foc și sânge va pleca Yariv", spunea una dintre ele. „Arestați-i pe trădători", spunea alta. Prima schimonosise portretul prim-ministrului care purta un *keffiyeh* alb cu negru, baticul tradițional palestinian. Celălalt îl prezenta pe Yariv în uniformă de ofițer nazist, nelipsindu-i literele SS de pe guler.

Femeia care ținea pancarta cu *keffiyeh*-ul o văzu pe Maggie uitându-se. Strigă:

— Vrei să salvezi Ierusalimul? Asta e soluția. Avea un accent newyorkez.

Maggie se apropie.

— Suntem „Îmbrățișarea Ierusalimului", spuse femeia, întinzându-i lui Maggie un pliant. Formăm un lanț uman în jurul capitalei eterne, nedivizate, a poporului evreu. O să stăm aici până când Yariv și toți ceilalți criminali vor dispărea și până când orașul nostru va fi din nou în siguranță.

Maggie dădu aprobator din cap.

Femeia adăugă pe un ton mai scăzut, ca şi cum ar fi dezvăluit numele unui coleg conspirator:

— Dacă ar fi fost după mine, i-am fi spus „Jos mâinile de pe Ierusalim". Dar nu poţi să câştigi toate luptele. Ar trebui să mai stai puţin pe-aici, să vezi ce cred adevăraţii israelieni despre această mare trădare.

Maggie arătă spre maşină, figura ei sugerând că-şi cerea scuze. Întorcându-se, auzi un cântec ce venea din josul dealului. Era desincronizat, oameni din locuri diferite încercând să păstreze acelaşi ritm.; dar, chiar şi aşa, era un cântec tulburător de frumos.

În timp ce sergentul Lee o conducea înapoi la maşină şi ei continuau să cânte, Maggie se gândea la ce văzuse. Împotriva unei opoziţii atât de înverşunate, Yariv nu avea cu siguranţă nici o şansă. Chiar dacă reuşea să-i convingă pe palestinieni, îi rămânea să-şi câştige propriul popor, care era în stare să ţină încercuit un oraş întreg, zi şi noapte, săptămâni sau chiar luni de zile.

Acum mergeau pe un drum lin, aproape fără trafic cu excepţia ciudatelor UN 4x4 sau a unui vehicul kaki, aparţinând Forţei Defensive a Israelului, FDI. Orice altă maşină, explica Lee, aparţinea imigranţilor.

— Unde sunt palestinienii?

— Trebuie să circule prin altă parte. De asta numesc ăsta un drum ocolitor: îi ocoleşte pe ei.

Lee încetini pentru a se aşeza la rând la un punct de control. Un indicator în engleză explica cine avea voie să se apropie: organizaţiile internaţionale, echipajele medicale, ambulanţele, presa. Dedesubt, un ordin categoric: „Opreşte aici! Aşteaptă să fii chemat de soldat!".

Şoferul se întinse după paşaportul lui Maggie, coborî geamul şi-l înmână gardianului. Maggie stătea cu capul

lipit de scaunul din dreapta ca să-i poată vedea bine fața. Era negricios și slab, cu câteva fire răzlețe de păr pe bărbie. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Li se făcu semn să pornească, trecând pe lângă dărâmăturile unei clădiri pe care Lee o identifică drept Hotelul City Inn. Era ciuruit de gloanțe.

— În timpul celei de-a doua *intifada* s-au luptat pe aici săptămâni în șir. FDI-ului i-a trebuit foarte mult timp să-i scoată afară pe palestinieni.

Se întoarse spre Maggie și îi zâmbi.

— Am auzit că acum camerele sunt foarte ieftine.

După doar câteva minute de mers prin suburbiile israeliene, se găseau într-o altfel de țară. Clădirile erau făcute din aceeași piatră de culoare ternă pe care o văzuse și la Ierusalim, dar aici erau mai prăfuite, uitate de lume. Indicatoarele erau în arabă și în engleză: Fabrica de Automobile Al-Rami, Banca Islamică Al-Aqsa. La un colț de stradă văzu un mănunchi de scaune împletite, din trestie, în care se lăfăiau niște tineri cu țigări subțiri între buze. Mobila era de vânzare. Ocolind gropile, pe drum mergeau copii care se întorceau de la școală, striviți sub greutatea unor rucsacuri supradimensionate. Se uită în altă parte.

Pe toate zidurile și pe toate ferestrele magazinelor abandonate erau lipite postere cu chipuri de copii și bărbați, imaginile fiind încadrate de verdele, albul, roșul și negrul steagului palestinian.

— Martiri, spuse Lee.

— Atentatori sinucigași?

— Da, dar nu numai. Și copii care au tras în imigranți sau care poate au încercat să lanseze o rachetă.

Mașina se lăsă brusc în jos, intrând într-o groapă mare. Maggie continua să privească pe fereastră. Aici,

ca în oricare alt loc unde lucrase, cele două tabere au sfârșit prin a-și ucide una alteia copiii. Se pare că toți ucigașii și toți cei uciși erau tineri. Știuse asta dintotdeauna, dar în ultimii câțiva ani numai asta văzuse. Oriunde mersese, văzuse necontenit același lucru și i se făcuse scârbă. O imagine, aceeași dintotdeauna, plutea în mintea ei și trebui să închidă strâns ochii pentru a o alunga.

Mergeau pe drumuri aglomerate, trecând pe lângă o cafenea plină de femei cu baticuri negre. Lee ocoli câteva căruțuri trase de niște băieți tineri, pline cu fructe: pere, mere, căpșuni și kiwi. Toată lumea folosea șoseaua: oameni, mașini, animale. Era lentă și zgomotoasă, claxoanele răsunând fără întrerupere.

— Am ajuns.

Au parcat lângă o clădire care părea diferită de celelalte. Era masivă, cu piatra curată și sticlă groasă la geamuri. Văzu un indicator în care se mulțumea guvernului Japoniei și Uniunii Europene. Un minister.

Imediat ce intrară, fură conduși într-un birou mare, spațios, cu o canapea lungă, în formă de L. Camera era prea mare pentru mobila din ea. Maggie presupuse că se avusese în vedere, în primul rând, grandoarea, caracterul practic și necesitățile venind pe locul doi, la mare distanță.

Un bărbat bine făcut intră cu o tavă de plastic, pe care erau două pahare de ceai fierbinte de mentă, pentru ea și pentru însoțitorul din marină. Maggie mai văzuse când urcase vreo cinci sau șase bărbați ca el pierzând vremea ca niște taximetriști la dispecerat, fumând, bând cafele și ceaiuri. Presupuse că făceau parte din „securitatea" oficială. În realitate făceau parte din genul acela de grup pe care îl văzuse peste tot în lume:

trântori care au avut noroc de un cumnat sau de un văr care le-a găsit un loc unde să stea pe banii statului.

— Domnul al-Shafi e pregătit. Vă rog, vă rog, intrați.

Maggie își luă mica poșetă neagră, din piele și urmă ghidul în altă cameră, mai mică. Mobilată mai modest, avea aerul că aici se lucra într-adevăr. Pe una din canapele și pe mai multe scaune, stăteau adjuncți și funcționari oficiali. Pe perete, se aflau un portret al lui Yasser Arafat și un calendar cu harta întregii Palestine, incluzând nu doar Malul de Vest și Gaza, ci Israelul însuși. Un mesaj ideologic intransigent.

Khalil al-Shafi se ridică din scaun pentru a-i strânge mâna lui Maggie.

— Domnișoară Costello, am auzit că v-ați răzgândit în privința retragerii ca să veniți aici să opriți ciorovăiala noastră copilăroasă.

Gluma și informațiile din interior pe care le presupunea nu o surprindeau. Nota rezumativă pe care i-o scrisese Davis o înștiințase că trebuia să se aștepte la un partener de discuție inteligent. După mai mult de un deceniu petrecut într-o închisoare israeliană, condamnat nu doar pentru acuzații de terorism obișnuit, ci și pentru mai multe omoruri, devenise un simbol al „luptei". Învățase ebraica de la temniceri, apoi engleza și își asumase prin intermediul soției sale răspândirea unor declarații lunare – uneori apeluri la luptă, uneori analize sobre, alteori manevre diplomatice subtile. Eliberarea lui de către israelieni, cu trei luni în urmă, a fost unul dintre cele mai serioase semne că progresul era posibil.

Acum Al-Shafi era recunoscut ca liderul de facto a cel puțin jumătate din populația Palestinei, cei care nu sprijineau Hamasul, ci se identificau cu naționaliștii

laici ai mișcării Fatah a lui Arafat. Nu ocupa un post oficial – exista încă un șef și un președinte – dar nimic nu se putea mișca fără el în tabăra simpatizanților Fatah.

Maggie încerca să-i descifreze chipul. Fotografiile care înfățișau o figură nerasă, cu trăsături puternice, aspre o făcuseră să se aștepte la un bătăuș, nu la un om sofisticat. Și totuși bărbatul din fața ei avea un rafinament care o surprindea.

— Mi s-a spus că merită efortul, că erați aproape de o înțelegere cu israelienii.

— „Eram" e cuvântul potrivit.

— Nu mai sunteți acum?

— Nu și dacă israelienii continuă să ne omoare doar ca să se joace cu noi.

— Să vă omoare?

— Ahmed Nour nu avea cum să fie ucis de un palestinian.

— Păreți foarte sigur. Din câte am auzit, palestinienii au omorât mulți alți palestinieni de-a lungul timpului.

Îi aruncă o privire rece. Maggie îi zâmbi. Era obișnuită cu asta. De fapt, o făcuse intenționat: să dai dovadă din prima de forță, pentru ca ei să reziste tentației de a te lua drept o femeie slabă de înger.

— Nici un palestinian n-ar fi omorât un erou național cum e Ahmed Nour. Munca lui a fost o sursă de mândrie pentru noi toți și o provocare directă la adresa hegemoniei și dominației israeliene.

Maggie uitase: Al-Shafi își luase doctoratul în științe politice cât fusese la închisoare.

— Dar cine știe ce mai făcea în afară de asta?

— Credeți-mă, era ultimul om de pe planetă care ar fi colaborat cu israelienii.

— Ei, haideți. Se știe că nu era un mare fan al noului guvern. Nu putea să suporte Hamasul.

— Sunteți bine informată, domnișoară Costello. Dar Ahmed Nour a înțeles că acum avem un guvern de unitate națională în Palestina. Când Fatah a coalizat cu Hamas, Ahmed a fost de acord cu acest lucru.

— Ce altceva ar fi putut să facă? Din câte știu eu, colaboratorii nu poartă tricouri cu deviza „colaborator" pe piept.

Al-Shafi se aplecă înainte și se uită la Maggie fără să clipească.

— Ascultați-mă, domnișoară Costello. Îmi cunosc poporul și știu cine e trădător și cine nu. Colaboraționiștii sunt fie tineri, fie săraci, fie disperați. Sau îi apasă un secret rușinos. Sau israelienii dețin ceva de care au nevoie. Nici una din situațiile astea nu se aplică la Ahmed Nour. În plus...

— Nu știa nimic.

Dintr-odată Maggie își dădu seama de un lucru evident. Era un cărturar de vârsta a doua. Nu avea ce informații să ofere.

— Da, așa e.

Al-Shafi părea contrariat; căuta capcana. Americanca se dăduse prea ușor pe brazdă.

— De aceea israelienii trebuie să fie cei care l-au omorât.

— Ceea ce ar explica și accentul ciudat al ucigașilor.

— Exact. Deci sunteți de acord cu mine?

— Care ar fi motivul lor?

— Același de câteva sute de ani încoace! Sioniștii spun că vor pacea, dar nu e adevărat. Pacea îi sperie. De fiecare dată când se ajunge aproape, găsesc un motiv să se retragă. Și de data asta vor să fim noi cei care se

retrag, așa că ne ucid semenii înfuriindu-ne atât de tare, încât poporul palestinian să nu mai dea voie liderilor săi să încheie vreo înțelegere cu dușmanul sionist!

— Dacă israelienii ar vrea cu adevărat să-i stârnească pe palestinieni, nu ar omorî mai mulți oameni în locul unui bătrân?

— Dar sioniștii sunt prea inteligenți ca să facă asta! Dacă ar pune o bombă, atunci lumea ar da vina pe ei. Așa, lumea dă vina pe noi.

Maggie simțea ceva ciudat în tonul vocii lui Al-Shafi. Ce putea fi? O notă de falsitate, vocea lui fiind poate cu un decibel mai puternică decât ar fi trebuit. Auzise asta și înainte: odată, la Belgrad, un oficial sârb îi vorbise pe același ton exagerat. *Bineînțeles*. Al-Shafi nu vorbea cu ea, își dădu seama. *Se dădea în spectacol*. Adevărata audiență erau ceilalți bărbați din încăpere.

— Doctore Al-Shafi, credeți că am putea discuta în particular?

Al-Shafi privi grupul de funcționari oficiali și cu un gest grăbit îi invită să iasă. După foșniturile hârtiilor și clinchetele paharelor de ceai, rămaseră singuri.

— Mulțumesc. Aveți să-mi spuneți ceva?

— V-am spus ce cred.

Vocea era mai slabă acum.

— Mi-ați spus doar că bănuiți că cei doi oameni care l-au omorât ieri pe Ahmed Nour erau agenți israelieni sub acoperire.

— Da.

— Dar nu credeți cu adevărat asta, nu-i așa? E vreun lucru pe care nu ați vrut să-l spuneți de față cu colegii dumneavoastră?

— Așa faceți dumneavoastră pace, domnișoară Costello? Citind gândurile celor implicați în război?

Îi zâmbi arogant.

— Nu încercați să mă flatați, doctore Al-Shafi, spuse Maggie, întorcându-i zâmbetul. Îi suspectați pe cei din Hamas, nu-i așa?

Luând tăcerea lui drept o confirmare, continuă.

— Dar, de ce? Fiindcă îi critica?

— Vă amintiți ce au făcut talibanii în Afganistan chiar înainte de 11 Septembrie? Ceva care a captat atenția lumii întregi.

— Au aruncat în aer acei Buddha giganți, sculptați în munte.

— Corect. Și de ce au făcut asta? Pentru că statuile dovedeau că a existat ceva înaintea Islamului, o civilizație mai veche decât Profetul însuși. Fanaticii nu suportă așa ceva.

— Credeți că Hamasul a fost în stare să-l omoare pe Nour doar pentru asta, pentru că a găsit câteva vase și farfurii dinainte de Islam?

Al-Shafi oftă și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Domnișoară Costello, nu e vorba doar de Hamas. Ei se află sub presiunea musulmanilor din toată lumea, care îi consideră trădători doar pentru că discută cu Israelul.

— Al-Qaeda?

— Printre alții, da. Urmăresc îndeaproape ce se întâmplă aici. E posibil ca Hamas să fi simțit nevoia să-și arate – îmi cer scuze – boașele prin uciderea unui cercetător care scotea la iveală un adevăr ce nu convenea.

— Dar ar fi deghizat ei asta într-un asasinat pentru colaborare? Cu siguranță l-ar fi făcut să pară o execuție de stat, dacă ar fi vrut să-și întărească legătura cu al-Qaeda.

Maggie făcu o pauză.

— Sau poate și ei au vrut să pară că Israelul a făcut asta, pentru ca palestinienii să fie prea înfuriați ca să mai continue negocierile de pace. E posibil?

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Dacă nu cumva cei din Hamas fac pe ei de frică, cum ziceți voi.

Maggie zâmbi. Era întotdeauna atentă la prima impresie, inclusiv la cea pe care o lăsa ea. Dar cutele de neliniște de pe fruntea acestui bărbat, felul în care mintea lui părea veșnic în confruntare cu ea însăși, o făceau să aibă încredere în el.

Al-Shafi își mângâie barba. Maggie încerca să-i descifreze trăsăturile.

— Mai e ceva, nu-i așa?

El ridică privirea, întâlnindu-i ochii. Ea nu rupse contactul vizual, păstrând, în același timp, tăcerea.

În cele din urmă, el se ridică și începu să se plimbe prin cameră, privind în jos.

— Fiul lui Ahmed Nour a fost pe la mine acum o oră. Era foarte agitat.

— De înțeles.

— Mi-a zis că a căutat prin lucrurile tatălui său în după-amiaza asta, vrând să găsească o explicație. A dat de niște e-mailuri. Printre care și unul – foarte ciudat – de la o persoană pe care nu a recunoscut-o.

— A vorbit cu colegii lui? Poate e cineva cu care a lucrat.

— Bineînțeles. Dar nici secretara lui nu recunoaște numele. Și ea s-a ocupat de toate lucrurile astea pentru el.

— Poate își înșela soția.

— E numele unui bărbat.

Maggie ridică din sprâncene, dar se gândi mai bine.

— Și fiul crede că persoana aceasta are legătură cu moartea tatălui său?

Al-Shafi confirmă.

— Că e posibil să fie chiar omul din spatele crimei?

Aprobă cu o mișcare aproape imperceptibilă a capului.

— Despre ce fel de persoană e vorba?

Al-Shafi se uită spre ușă, ca și cum ar fi bănuit că ascultă cineva.

— E-mailul e trimis de un arab.

Capitolul 11

Ierusalim, marți, 8.19 p.m.

Maggie se întinse pe patul ei din hotelul Citadela lui David. Clădirea era cavernoasă, construită dintr-o versiune modernă, mai șlefuită a pietrei de Ierusalim – și, după câte își dădea seama, plină de americani creștini. Văzuse pe hol un grup de oameni care se adunaseră în cerc, ținând ochii închiși, în timp ce ghidul lor israelian îi privea cu răbdare.

Davis o adusese aici. Era la un bloc distanță de consulat, pe geam se vedea strada Agron. Ea și Lee se întoarseră împreună de la Ramallah pe înserate, fără să schimbe o vorbă pe drumul chiar mai liber decât mai înainte. Maggie s-a gândit încontinuu, încercând din răsputeri să nu cadă pradă ideii că misiunea, departe de a fi menită să-i salveze reputația, era sortită eșecului.

Ceea ce Judd Bonham catalogase drept o simplă chestiune de încheiere a socotelilor se transforma într-un nou dezastru pentru Orientul Mijlociu. Nu mai știa nimeni de câte ori fuseseră cele două popoare pe punctul de a încheia pacea, ca apoi să eșueze și să se cufunde din nou în război. De fiecare dată când s-a întâmplat asta, violențele au fost mai mari decât înainte. Lui Maggie îi era groază să se gândească la iadul care va

urma, dacă vor eşua şi în zilele următoare. De-a lungul anilor învăţase să tălmăcească semnele desfăşurării evenimentelor, iar crimele răsunătoare de ambele părţi, oricare ar fi fost circumstanţele, erau un avertisment sigur al unor probleme serioase.

Se întinse spre minibar. Cu un pahar şi o sticlă de whisky în miniatură, se aşeză la birou şi începu să privească pe fereastră. Văzu un bărbat ieşind din magazinul luminat cu neon de peste drum. Cărând o pungă subţire, de plastic: înăuntru, o sticlă cu lapte, poate şi un borcan cu miere. Un bărbat care se ducea să-şi petreacă seara acasă.

Era o imagine atât de banală, dar o fascina totuşi pe Maggie. Dintr-un motiv sau altul, nu avusese niciodată parte de o astfel de viaţă casnică, monotonă, elementară. Îl invidia pe bărbatul care se îndrepta spre casă cu o sticlă de lapte, din care să bea copiii în timpul poveştii spuse înainte de culcare. Probabil făcea acelaşi lucru în fiecare seară. Cumva reuşise asta fără să încerce vreodată să scape.

Golindu-şi paharul, se gândea dacă să-l sune sau nu pe Edward. Se întreba dacă îi va apărea numărul ei şi dacă îi va răspunde. Îşi imagina ce şi-ar spune unul altuia, dacă şi-ar cere iertare pentru ce a făcut sau dacă ar aştepta ca ea să-şi ceară iertare pentru că a plecat la Ierusalim. Maggie stătu nemişcată şi mai bău un whisky şi jumătate, în timp ce cuvintele lui Edward de acum două zile, pe care i le aruncase în bucătăria apartamentului lor din Washington, îi jucau în creier. Avea oare dreptate, fugea ea de fiecare dată şi nu acorda suficient timp lucrurilor pentru ca acestea să reuşească? Poate că era adevărat. Poate că o persoană normală ar fi depăşit până acum cele întâmplate cu an în urmă şi ar fi mers înainte.

Formă numărul lui, folosind mobilul pentru ca Edward să știe că e ea și să aibă posibilitatea de a-i respinge apelul dacă dorea. Cum auzi că sună, se uită la ceas. Unu și jumătate la Washington. Îi răspunse.

— Maggie.

Nu o întrebare sau un salut. O afirmație.

— Bună, Edward.

— Cum e la Ierusalim?

Pauză. Apoi:

— Ai salvat deja lumea?

— Vreau să vorbim.

— Păi, nu e un moment foarte potrivit acum, Maggie.

Auzi zăngănit de tacâmuri și muzică de vioară în surdină pe fundal. Prânzul la La Colline, își închipui.

— Acordă-mi două minute.

Îl auzi pe Edward scuzându-se că trebuie să se ridice de la masă, trăgându-și scaunul și găsind un colț liniștit. Adevărul e că nu-i displăcea atât de mult să facă lucrul ăsta: întreruperea unei mese pentru a răspunde la un telefon urgent era procedură standard la Washington, o modalitate de a-ți acorda o importanță nemărginită.

— Da, spuse într-un final. *Dă drumul tirului.*

— Voiam doar să vorbim despre ce o să se întâmple cu noi.

— Păi, eu mă gândeam să-ți vii tu în fire și să te întorci acasă. Și vedem atunci ce facem.

— Să-mi vin în fire?

— O, haide, Maggie. Nu-mi spune că iei în serios treaba asta, jocul de-a pacifista.

Maggie închise ochii. Nu credea că va rezista.

— Vreau să înțelegi de ce m-am supărat atât de tare. Pentru cutiile alea.

— Ascultă, nu am timp de lucrurile astea...

— Fiindcă dacă nu înțelegi, dacă nu ești în stare să înțelegi...

— Atunci ce, Maggie? Ce?

Ridicase vocea acum. Oamenii din restaurant l-ar fi auzit.

— Atunci, nu știu cum...

— Ce? Cum am putea continua? O, cred că am trecut deja de punctul ăsta, tu nu? Cred că ai luat decizia asta în momentul în care te-ai urcat în avion.

— Edward...

— Ți-am oferit o viață aici, Maggie. Și nu ai vrut-o.

— Putem să discutăm măcar?

— Nu mai e nimic de zis, Maggie. Trebuie să plec.

Urmă un clic și apoi vocea robotului: „Interlocutorul a închis, vă rugăm, încercați mai târziu. Interlocutorul a închis, vă rugăm, încercați mai târziu".

Maggie se aștepta să plângă, dar se simțea și mai rău. O greutate se răspândea în trupul ei, de parcă pieptul i s-ar fi transformat în beton. Se așeză cu coatele pe genunchi. Se terminase. Încercarea ei de a duce o viață normală eșuase. Și iat-o din nou singură, într-o cameră de hotel străină.

Totul era din cauza celor întâmplate anul trecut, își dădea seama de asta. Se gândise că relația cu Edward va exorciza monstrul, dar în cele din urmă fusese înghițită de el. Ridicând capul, privi afară, la întunericul Ierusalimului, știind că era ceva tipic pentru ea să stea nemișcată și să se uite în gol în felul acela toată noaptea. Perspectiva îi surâse și i se abandonă vreme de aproape o oră.

Însă într-un sfârșit, ieși la iveală un alt sentiment, acela că i se dăduse șansa de a se elibera de oribilele

evenimente din urmă cu un an, de a echilibra cumva balanța. Pentru a nu rata această șansă, trebuia să facă lucrul pe care-l făcuse de atâtea ori înainte, adică să-și lase deoparte sentimentele și să se concentreze asupra muncii. Trebuia să ducă la bun sfârșit această ultimă sarcină. Nu-și putea permite să rateze.

Bine, își zise, stropindu-se cu apă pe față și forțându-se să o ia de la capăt. Care e problema? Opoziție internă de ambele părți, determinată de două asasinate: al lui Guttman și al lui Nour. Prioritatea era să dea de cap acestor două cazuri și să asigure cumva ambele opinii publice că nu există motive de îngrijorare și că negocierile trebuie să continue.

Se uită din nou pe site-ul *Haaretz* și dădu peste aceeași imagine pe care o văzuse cu cinci ore înainte: Ahmed Nour, cu zâmbetul acela enigmatic. Se întrebă aproape cu voce tare: „Ce s-a întâmplat cu tine?". Și apoi: „Se duce de râpă toată înțelegerea asta din cauza ta?".

A făcut tot ce a putut cu Al-Shafi, rugându-se de el să-și păstreze încrederea, să rămână un adept al negocierilor. L-a asigurat că dacă cei din Hamas o iau razna, există anumite măsuri pe care Statele Unite le pot adopta pentru a-i aduce pe calea cea dreaptă. A accentuat ideea că Washingtonul e pe deplin convins de seriozitatea Israelului, care susține că un ținut palestinian poate fi al lor în câteva zile. I-a spus că el are o responsabilitate istorică și, fără să vrea, în momentul acela a aruncat o privire spre portretul lui Arafat.

Nu avea de unde să știe dacă toate astea au avut vreun efect. A condus-o în liniște afară din birou, invitându-și adjuncții și colegii să intre din nou. Era conștientă de faptul că se simțea încolțit: își suspecta partenerii de coaliție din Hamas, îi suspecta chiar și pe apropiații

săi, îndoindu-se de loialitatea lor. Se temea că e atras într-o capcană, că va accepta discuțiile cu Israelul doar ca să fie catalogat drept trădător de către islamiști. Asta le-ar asigura dominația timp de decenii, dacă ar reuși să răspândească imaginea unui Fatah mână-n mână cu Israelul. N-a stat șaptesprezece ani într-o închisoare israeliană pentru asta.

Se holba la imaginea lui Nour ca și cum ochii ei ar fi putut să se cufunde cumva într-ai lui și să extragă de acolo răspunsurile de care avea nevoie. Dacă ar putea măcar să rezolve cazul uciderii lui Nour, să-l pună în ordine și să-l dea la o parte din drum, poate că atunci lucrurile ar reveni la normal.

Se uită în josul paginii și află că *Haaretz* postase între timp o „prezentare" detaliată a vieții lui Shimon Guttman. Din articolele care o dezbăteau își dădu seama că știrea era încă în vogă. *Liderii imigranților cer ca statul să se implice în investigarea uciderii lui Guttman* era unul din titluri. *Rabinul militant aruncă blestemul sfânt asupra detașamentului de protecție al prim-ministrului*, spunea altul.

Aruncă o privire peste noua și mai lunga prezentare. Se găseau acolo aceleași detalii: performanțele militare timpurii; personalitatea publică dură, bătăioasă; retorica provocatoare. Dar acum apăreau mai multe amănunte și citate mai lungi. Parcursese două treimi și voia să renunțe când îi sări ceva în ochi.

În campania din 1967 și după aceea, Guttman și-a arătat recunoștința față de eroii israelieni de dinainte, Moshe Dayan și Yigal Yadin. El, ca și ei, îmbina vitejia militară cu pasiunea pentru cercetarea istoriei antice a acestui ținut. A devenit ceea ce lumea bună numește un

arheolog musculos – şi ceea ce palestinienii numesc un tâlhar într-un tanc. Orice deal luat, orice cătun cucerit erau privite nu numai ca puncte strategice pe tabla de şah a războiului, ci şi ca situri arheologice. Admiratorii săi – şi duşmanii – spun că a adunat o colecţie foarte importantă, o gamă largă de obiecte vechi de mii de ani. Toate au o trăsătură comună: confirmă continuitatea evreilor pe acest teritoriu...

Maggie desfăcu o altă sticlă de whisky în miniatură. Poate era doar o coincidenţă: Guttman şi Nour erau amândoi arheologi, amândoi naţionalişti, ucişi amândoi într-un interval de douăzeci şi patru de ore. Citi mai departe.

... era autodidact, dar a ajuns o autoritate respectată în domeniul esoteric al inscripţiilor antice. A depăşit oare limite atât etice, cât şi legale pentru a-şi aduna tezaurul? Probabil. Dar ăsta era omul, ultimul bătăuş sionist, un aventurier care ar fi trebuit să facă parte din generaţia 1948, dacă nu chiar 1908...

Doi bărbaţi de vârste apropiate, ambii scormonind Pământul Sfânt ca să demonstreze că le aparţinea lor, triburilor lor. Era o întâmplare, îşi zise Maggie. Dar în acelaşi timp era ciudat. Una din crime stârnise dreapta evreiască, cealaltă îi iritase pe naţionaliştii palestinieni şi acum ambele tabere ameninţau să spulbere cea mai importantă şansă de pace pe care probabil o vor avea cele două state într-o epocă întreagă.

Maggie îşi aruncă privirea peste minibar, gândindu-se să-şi umple iarăşi paharul. Se uită din nou la

monitor, deschizând o fereastră Google. Tastă noua formulă: „Shimon Guttman arheolog".

Pagina se umplu. O prezentare veche de zece ani din *The Jerusalim Post*; o transcrire realizată de Canadian Broadcasting a interviului acordat de Guttman într-un stabiliment de pe Malul de Vest, catalogându-i pe palestinieni drept „intruși" și „națiune fictivă". Ambele făceau referiri frustrant de sumare la ceea ce *Post* numea „pasiunea lui patriotică pentru dezgroparea trecutului Israelului".

Urma *Minerva*, Revista Internațională de Artă Antică și Arheologie. Nu găsea referiri directe la Guttman, așa că activă căutarea pe text, dar și așa abia erau de găsit. Doar numele, scris mic, cu italice, lângă cel al altcuiva la sfârșitul unui articol ce anunța descoperirea unei neobișnuite urne de rugăciune, localizată în cetatea biblică Ninive.

Își plimbă ochii peste text, căutând... nici ea nu știa ce. Nu înțelegea nimic din toată vorbăria aia despre „ornamentații", „incrustații" și scrieri cuneiforme. Poate că era o fundătură. Își masă fruntea, apăsă butonul de oprire al calculatorului și vru să închidă capacul.

Dar mașinăria refuză să se oprească. Întrebă în schimb dacă dorește să fie închise toate ferestrele, toate paginile la care se uitase. Cursorul mouse-ului era fixat pe „da", când zări din nou numele lui Guttman, scris mic și cu italice. Iar acum, pentru prima oară, îl citi și pe cel alăturat: Ehud Ramon.

Poate că bărbatul ăsta știe ceva. Îl căută pe Google, găsind doar trei rezultate relevante: unul dintre ele era o altă referință din *Minerva*, în toate trei apărând alături de Shimon Guttman. Despre Ehud Ramon singur, ca persoană independentă, autonomă, nu exista nimic.

Găsi o bază de date cu arheologi israelieni și tastă Ehud Ramon pe fereastra de căutare. Mulți Ehud și un Ramon, dar nici un Ehud Ramon. La fel și cu Institutul Arheologic American. Cine era acest om legat de Guttman, dar care nu lăsase nici o urmă?

Și atunci își dădu seama. Simți fiori pe piele, scotocind după creion și hârtie, mâzgălind literele cât de repede putea, pentru a fi sigură. Cu siguranță că acest nume, aparținând în aparență unui cercetător israelian sau american, nu putea fi... Și totuși, iată-l aici, materializându-se în fața ochilor ei. Nu exista un Ehud Ramon. Sau, mai bine zis exista, dar nu ăsta era numele lui real. Era o anagramă, exact ca acelea pe care Maggie le rezolva cu o viteză uimitoare în adolescența sa, în acele duminici mohorâte, interminabile, de la mănăstire. Ehud Ramon era un învățat, dedicat scoaterii la iveală a secretelor pământului. Dar era un partener improbabil pentru Shimon Guttman, sionist fanatic de dreapta și inamic declarat al palestinienilor. Pentru că Ehud Ramon era Ahmed Nour.

Capitolul 12

Bagdad, aprilie 2003

Salam o pornise spre şcoală în dimineaţa aceea mai mult din obişnuinţă decât mânat de aşteptări reale. Nu credea cu adevărat că orele se vor desfăşura normal, dar se dusese oricum, pentru orice eventualitate. Sub Saddam, chiulul de la şcoală era, ca orice alt act de nesupunere, un risc pe care nu şi l-ar fi asumat nici o persoană care ţinea la siguranţa ei. O fi fugit Saddam, statuia lui din Piaţa Paradisului fusese răsturnată în faţa camerelor de filmat din lumea întreagă, dar, pentru majoritatea locuitorilor Bagdadului, prudenţa atinsese cote maxime în cei douăzeci şi patru de ani îndurați. Salam nu era singurul care îşi închipuia că dictatorul va ieşi din Tigru precum Poseidon, ud şi nervos, poruncindu-le supuşilor să-i cadă la picioare.

Aşa că s-a dus la şcoală. Cu siguranţă, şi alţii avuseseră aceeaşi teamă: jumătate din colegii de clasă ai lui Salam se învârteau pe-afară dând cu şutul într-o minge şi bârfind. Nu îşi trădau bucuria: prea mulţi dintre profesorii lor erau baathişti, susţinători ai regimului, ca să rişte aşa ceva. Chiar şi aşa, Salam simţi o anumită energie nervoasă, o încărcătură electrică ce părea să pulseze înăuntrul lor. Era un sentiment nou,

pe care nici unul din ei n-ar fi fost în stare să-l exprime. Dacă ar găsi cuvintele şi dacă s-ar putea elibera de teama care crescuse în ei, ar spune că, pentru prima dată, le surâdea ideea viitorului.

Ahmed, guralivul clasei, se plimba de colo până colo, aruncând rapid o privire peste umăr.

— Unde ai fost azi-noapte?

— Nicăieri. Acasă.

Reflexul fricii.

— Ghiceşti unde am fost eu?

— Nu ştiu.

— Ghiceşte.

— La Salima?

— Nu, nătărăule! Mai ghiceşte o dată.

— Nu ştiu. Dă-mi un indiciu.

— Am strâns o comoară, frate.

— Ai muncit?

— Poţi să-i zici şi aşa. O, am tras mult azi-noapte. Am făcut mai mulţi bani decât o să vezi tu toată viaţa.

— Cum?

Salam vorbea în şoaptă, chiar dacă Ahmed striga vesel în gura mare.

Ahmed rânji, arătându-şi dinţii.

— La un magazin încărcat cu cele mai preţioase comori ale lumii. Au avut o ofertă specială azi-noapte: luaţi cât vreţi, gratis!

— Ai fost la muzeu!

— Am fost.

Avea zâmbetul mândru al unui tânăr om de afaceri. Salam observă puful de pe bărbia lui Ahmed şi îşi dădu seama că prietenul lui încerca să-şi lase barbă.

— Ce ai luat?

— A, asta ar însemna să spun, nu? Dar după cum spune Profetul, pacea fie cu el, „Comorile de aur și de argint le par oamenilor demne de râvnit" – și, cu siguranță, și mie îmi par la fel.

— Ai aur și argint?

— Și multe alte lucruri demne de râvnit.

— Cât timp ai stat acolo?

— Toată noaptea. M-am dus de cinci ori. La ultimele patru drumuri am luat și roaba.

La vederea zâmbetului larg al lui Ahmed, Salam luă o decizie. Nu va dezvălui faptul că și el a fost la muzeu seara trecută, nu pentru că îi era teamă de lege – nu mai exista lege acum – sau de vreo pedeapsă baathistă, ci pentru că îi era rușine. Ce-a luat el de la Muzeul Național în afară de o bucată de argilă? Voia să-l blesteme pe Dumnezeu că l-a făcut atât de laș. Ca întotdeauna, a fost prea slab, ferindu-se de pericol și lăsându-i pe ceilalți să treacă peste el în drumul spre glorie. La fel se întâmpla și pe terenul de fotbal, unde Salam nu se lansa niciodată în atac, ci se ținea la distanță, evitând cu grijă contactele dure. Iată că acum acest obicei îl costase o avere. Ahmed va reuși, va fi milionar, s-ar putea chiar să scape de Irak și să ducă o viață de prinț în Dubai sau, cine știe, în America.

În seara aceea, Salam se uită sub pat fără înfrigurarea pe care o simțise când verificase de dimineață. Prada lui era tot acolo, dar acum, scoțând-o, i se păru lipsită de valoare și inutilă. Se gândi la ascunzătoarea plină de cupe cu rubine și statuete de aur a lui Ahmed și își blestemă zilele. De ce nu a găsit el comorile alea? Ce anume l-a împins să meargă să scotocească într-o pivniță întunecată când avea la dispoziție podoabele strălucitoare ale Babilonului? Soarta era de

învinuit sau destinul. Sau ambele, pentru că hotărâseră că, orice s-ar întâmpla, Salam al-Askari va fi un perdant.

— Ce-i asta?

Salam acoperi instinctiv tabla de lut, ca și cum ar fi stat ghemuit. Dar degeaba: sora lui de nouă ani o văzuse.

— Ce să fie?

— Chestia aia. Din poală?

— A, asta. Nu e nimic. Doar o chestie pe care am luat-o azi de la școală.

— Ai zis că nu s-a făcut școală.

— Nu s-a făcut. Dar am găsit-o afară...

Leila ieșise deja din cameră și țopăia pe hol înspre bucătărie:

— Tati! Tati! Salam are ceva ce n-are voie să aibă, Salam are ceva ce n-are voie să aibă!

Salam se uită în tavan: era terminat. Acum avea să fie bătut degeaba, pentru o bucată inutilă de pământ. Ținând tabla în mână, se urcă în picioare pe scaunul de lângă pat și începu să tragă de fereastră. Ar fi aruncat bucata aia de lut pe geam și ar fi încheiat problema.

— Salam!

Se întoarse și îl văzu pe tatăl lui în ușă, ducând deja o mână la catarama curelei. Se răsuci din nou spre fereastră, forțând-o mai tare acum, deși degetele îi tremurau. Dar era blocată. Nu se deschidea mai mult de doi centimetri. Oricât de tare împingea, era blocată.

Deodată simți o mână apucându-l de încheietură, trăgându-i brațul înapoi. Apoi respirația tatălui său atingându-i obrazul. Cei doi se luptau, Salam fiind hotărât să deschidă fereastra, ca să arunce ciobul ăla blestemat afară.

Scaunul de sub el începu să se clatine; tatăl lui împingea prea tare. Simți cum se rostogolește și cade.

Ateriză greoi pe spate. Lăsă să-i scape un țipăt când simți o durere ascuțită la baza spinării. Dar își dădu seama că acela fusese singurul sunet. Nu se auzise nimic căzând, spărgându-se de podea. Și cu toate astea tabla de lut nu se mai afla în mâinile lui. Se uită în sus și își văzu tatăl ridicând-o calm de pe pat, unde căzuse.

— Tată, e...

— Liniște!

— Am luat-o de la...

— Taci!

Ce greșeală imensă fusese toată povestea asta, de la început până la sfârșit; cât de mult își dorea să nu fi pus niciodată piciorul în muzeu. Începu să-i explice: cum a fost prins în nebunia din seara trecută, cum a fost purtat de mulțime înăuntrul muzeului, cum s-a împiedicat de această tablă, cum au lut toți câte ceva, deci de ce să nu ia și el?

Tatăl nu-l asculta. Studia obiectul, întorcându-l pe o parte și pe alta în mâini. Se uita atent la „învelișul" de lut în care era fixată tăbliță.

— Ce e, tată?

Bărbatul ridică privirea și o ațintì cu asprime asupra fiului său.

— Să n-aud o vorbă!

Apoi ieși din dormitorul lui Salam, mergând încet și foarte atent, cu ochii la obiectul din mână. O clipă mai târziu, băiatul îi auzi vocea înfundată vorbind la telefon.

Neîndrăznind să se aventureze afară din dormitor, pentru că risca astfel să-l enerveze din nou pe tatăl lui, Salam se așeză în capul patului, mulțumindu-i lui Allah că a fost scutit de bătaie, cel puțin deocamdată. Stătu așa până când, după câteva minute, îl auzi pe

tatăl lui deschizând uşa apartamentului şi ieşind afară, în noapte. Salam îşi aminti de tăbliţa antică ce îi aparţinuse mai puţin de o zi şi îşi dădu seama, în acel moment, că nu o va mai vedea niciodată.

Capitolul 13

Ierusalim, marți, 8.45 p.m.

Amir Tal bătu la ușă cu două lovituri vioaie, apoi, fără să aștepte un răspuns, intră în biroul prim-ministrului. Fotoliul lui Iaakov Yariv era întors cu spatele la ușă: Tal nu îi vedea decât aura argintie din jurul capului. Se întrebă, așa cum mai făcuse până atunci, dacă bătrânul nu trăgea un pui de somn.

— *Rosh Ha'memshalah?*

Scaunul se întoarse imediat, dezvăluind ochii larg deschiși și vioiciunea premierului. Dar, observa Tal, nu avea nici un pix în mână, nici un document de completat pe masă. Nu exista nici un indiciu, de fapt, că nu dormise. Un truc pe care șeful îl învățase în armată, cu siguranță.

— Domnule, am niște vești foarte importante. Experții spun că au refăcut în sfârșit nota lăsată de Shimon Guttman, au curățat-o de sânge și țesut uman și au adus-o la punctul în care poate fi descifrată. Laboratorul va trimite rezultatele în minutele următoare.

— Cine mai știe lucrul ăsta?

— Nimeni altcineva, domnule.

Urmă o altă bătaie în ușă: vicepremierul.

— Am auzit că avem niște vești. De la laborator?

Prim-ministrul îi aruncă o privire ostilă lui Tal.

— Convoacă o întâlnire în cincisprezece minute, aici. Ar fi bine să-l chemi și pe Ben-Ari.

Yariv scoase din sertarul biroului textul la care lucrase în ultimele douăzeci și patru de ore. Schițat la Casa Albă, acesta conținea adnotările făcute de mână chiar de președinte: lucraseră toți la el de atâta vreme, încât Yariv îi recunoscu imediat scrisul aplecat și dezordonat. Președintele rezumase punctele asupra cărora căzuseră de acord și divergențele care mai existau. Yariv trebuia să recunoască, făcuse o treabă excelentă, accentuându-le inteligent pe primele și expunându-le pe celelalte atât de concis, încât fuseseră de-ajuns doar câteva cuvinte. Yariv respiră adânc, gândindu-se că acele scurte jumătăți de frază – unele din ele descriind discuțiile pe marginea unor fâșii de teritoriu nu mai late de doi metri și nici foarte lungi – le păreau probabil neinițiaților niște simple chestiuni tehnice, detalii adiționale care ar putea fi rezolvate fără probleme de două echipe de avocați. Dar Yariv știa că, de fapt, oricare din ele ar putea aduce, în sfârșit, pacea pentru poporul lui sau o nouă epocă de vărsări de sânge și lacrimi.

Când îl auzi pe Tal întorcându-se împreună cu ceilalți, îndesă hârtia înapoi în sertar și, în aceeași clipă, scoase o pungă de *garinim*, semințele de floarea soarelui care deveniseră marca lui înregistrată. Nici unul din colegii săi nu văzuse notițele președintelui american. Nici nu le vor vedea până în momentul în care el și omologul său palestinian nu vor cădea de acord asupra lor. Nu avea sens să se mai confrunte și cu o eventuală contestare a ipoteticului acord de către cabinet: își păstra energiile pentru confruntarea reală. Îi făcu semn lui Tal să înceapă.

— Domnilor, cercetătorii de la Mazap, Departamentul de Identificare a Criminalilor, au lucrat fără oprire pentru a putea deslușI textul prin fragmentele de sânge și țesut și pentru a scoate la iveală ce anume voia să-i transmită Shimon Guttman premierului. Ne-au avertizat că versiunea pe care o au e provizorie, depinzând de testele finale...

Ministrul apărării, Yossi Ben-Ari, tuși și începu să se joace cu *yarmulka* de pe cap. Era un model croșetat, semn că Ben-Ari nu era doar religios, ci, în plus, făcea parte dintr-o anumită organizație israeliană: era un sionist religios. Nu erau pentru el costumul negru și cămașa albă a ultraortodocșilor, mulți dintre ei manifestând un interes scăzut, dacă nu chiar o dezaprobare totală pentru un stat laic. Ben-Ari era mai degrabă un israelian modern, viguros și un naționalist fervent, liderul unui partid al cărui crez era că Israelul trebuie să aibă granițe cât mai largi. Guttman îl declarase trădător al cauzei lor doar pentru faptul că ocupa o poziție în cabinetul lui Yariv, așa cum făcuseră și ceilalți membri ai mișcării extremist-colonialiste. Ben-Ari era convins că realiza o muncă patriotică esențială, acționând ca un obstacol ce l-ar împiedica pe Yariv „să renunțe la ceea ce li se cuvenea din naștere evreilor pentru un blid de tocăniță", cum îi plăcea lui să spună. Îl va împiedica pe Yariv să cedeze teritorii cu o semnificație istorică prea mare pentru a fi înstrăinate – sau, cel puțin, va menține acele pierderi la un procent minim. Și dacă prim-ministrul va merge prea departe, va demisiona pur și simplu din guvern, dezvăluind astfel adeziunea lui la coaliția fragilă la adresa căreia se făceau referiri sarcastice în presă ca la „guvernul dezbinării israeliene". Asta îi dădea o enormă putere de

veto, dar exista un preț: dacă o va folosi vreodată, Yossi Ben-Ari va fi cunoscut în Israel și în străinătate ca omul care s-a opus păcii.

Tal observă nervozitatea și își dădu seama care era semnificația ei. Trecu la subiect.

— S-a dovedit a fi mai mult decât un bilet. E o scrisoare. Guttman a scris pe ambele fețe ale hârtiei, cu caractere mici și greu de citit, de aceea le-a luat atât de mult specialiștilor s-o descifreze. O s-o citesc cu voce tare:

Dragul meu Kobi,

Am fost mai mult timp dușmanul tău decât ți-am fost tovarăș de arme. Am spus unele lucruri dure despre tine, așa cum ai spus și tu despre mine. Ai multe motive să nu ai încredere în mine. Poate de aceea, toate încercările mele de a te contacta au fost contracarate. Din cauza asta, am recurs la acest gest disperat în seara asta. Nu mi-am permis să risc și să încredințez această scrisoare unui membru al staffului tău, ca să fie aruncată direct la gunoi. Îmi cer iertare pentru acest lucru.

Îți scriu pentru că am văzut ceva care nu trebuie ignorat. Dacă ai vedea ce am văzut eu, ai înțelege. Te-ai schimba profund – la fel ca tot ceea ce plănuiești să faci.

Mi-a trecut prin minte să dezvălui publicului ce am aflat, prin intermediul presei. Dar cred că e dreptul tău să auzi asta primul, așa că am încercat să păstrez secret ceea ce știu. Pentru că e un secret atât de puternic, încât va schimba cursul istoriei. Va schimba acest colț de lume la fel cum va schimba lumea întreagă.

Kobi, nu sunt un isteric, în ciuda lucrurilor pe care le-ai văzut la televizor. Poate că am exagerat uneori în

deciziile mele politice, dar acum nu exagerez. Acest secret mă face să mă tem pentru viaţa mea. Cunoştinţele pe care le implică sunt nemuritoare şi totuşi, din perspectiva tuturor acţiunilor tale, absolut urgente. Nu mă abandona, nu mă da deoparte. Ascultă ce am de zis: îţi voi spune totul şi nu voi tăinui nimic. Dar îţi voi spune doar ţie. După ce vei auzi, vei înţelege. Vei tremura la fel ca mine, ca şi cum Dumnezeu însuşi ţi-ar fi vorbit.

Numărul meu e trecut mai jos. Te rog, sună-mă în seara asta, Kobi – de dragul legământului nostru.

Shimon

Tal puse hârtia jos în tăcere, conştient că în încăpere se crease o nouă atmosferă, una pe care nu voia s-o tulbure trecând prea brusc mai departe. Observă că vicepremierul şi ministrul apărării se uitau unul la celălalt şi apoi întorceau privirile. Descoperi că nu avea curaj să-l privească pe şef în ochi şi îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacţiona prim-ministrul. Tăcerea se prelungea.

— O luase, în mod evident, razna.

Replica aceasta veni de la vicepremier, Avram Mossek.

— Un caz grav de sindrom Ierusalim.

Expresia se referea la o problemă de sănătate recunoscută, fiind folosită de psihiatri pentru a-i descrie pe acei oameni cărora oraşul sfânt le luase minţile. Puteai să-i vezi de pe Via Dolorosa până pe străzile dosnice ale Cartierului Evreiesc, de obicei bărbaţi tineri – cu bărbile, sandalele şi ochii sălbatici, scrutători, ai celor convinşi că pot auzi vocile îngerilor.

Ben-Ari nu luă în seamă această remarcă; nu era momentul să apere fanatismul religios.

— Pot să mă uit și eu? îl întrebă pe Tal, făcând semn din cap în direcția textului.

Îl parcurse rapid cu privirea.

— Nu e deloc stilul lui Guttman. Nu era un om din cale-afară de religios. Naționalist, asta da. Dar nu religios. Și totuși aici pretinde că i-a vorbit Dumnezeu însuși. Și citează din liturghia Rosh Hashana: „Nu mă abandona, nu mă da deoparte". Nu aș fi atât de tranșant ca Mossek, dar poate că Guttman chiar își pierduse mințile.

Se uitară toți la Yariv așteptând un verdict din partea lui. Un singur cuvânt de respingere, chiar și un simplu gest, și chestiunea ar fi închisă. Dar continua pur și simplu să spargă semințe, holbându-se la copia textului pe care i-o dăduse Tal.

Ca de atâtea alte ori, asistentul său găsi liniștea stânjenitoare și se hotărî să o rupă:

— O curiozitate: spune că „a încercat" să țină secrete aceste informații. Asta sugerează că e posibil să nu fi reușit. Dacă suntem hotărâți să ducem lucrurile mai departe, va trebui să aflăm cu cine a mai vorbit Guttman: prieteni, membri ai familiei. Poate, în ciuda celor spuse despre presă, cu niște jurnaliști de dreapta. Îi cunoștea cu siguranță pe mulți dintre ei. În al doilea rând: chestiunea cu grijile pentru siguranța sa ar putea avea urmări foarte neplăcute. Pentru noi, vreau să zic. Dacă extremiștii de dreapta ar pune mâna pe text, ar alimenta teoriile conspirației pe care le răspândesc: un om a cărui moarte pretindem că a fost accidentală se temea pentru viața sa. În al treilea rând: totul are cu siguranță legătură cu negocierile de pace. „Din perspectiva tuturor acțiunilor tale", spune el. Și adaugă că dumneavoastră, domnule prim-ministru, ați

„tremura" dacă ați ști ce știe el. Asta implică faptul că v-ați da seama că faceți o greșeală enormă și că ați renunța la această... aproape scuipă cuvântul... înțelegere.

— Asta chiar ar fi o surpriză, spuse sec Mossek.

Yariv ridică mâna și se aplecă în față.

— Astea nu sunt cuvintele unui nebun. Sunt imperioase și înflăcărate, asta da. Dar nu sunt incoerente. Nu e nici scrisoarea unui martir, în ciuda previziunii propriei morți. Dacă ar fi fost, ar fi vorbit clar și la obiect despre trădarea cedării de teritorii și așa mai departe. Ar fi încercat să scrie un text care să-i mobilizeze pe oamenii lui. Ăsta e prea... făcu o pauză în care se scobi între dinți, încercând să găsească cuvântul potrivit... enigmatic pentru așa ceva. Nu, cred că e exact ce se spune că ar fi: o scrisoare de la un bărbat disperat să-mi spună ceva. Sarcina noastră acum e să ne asigurăm că nimeni nu suflă un cuvânt despre conținutul acestei scrisori. Amir va spune că testele de laborator au fost neconcludente, că nu se poate descifra cu claritate nici un cuvânt. La prima silabă care transpiră, vă dau afară pe amândoi și vă înlocuiesc cu cei mai mari dușmani ai voștri din partid.

Mossek și Ben-Ari se retraseră, uimiți de această subită manifestare de suspiciune, pe care o interpretară amândoi ca pe descătușarea unei furii reprimate.

— Iar Amir, aici de față, va spune presei că ați furnizat inamicului un secret de stat crucial în timpul negocierilor de pace. Dacă din rea intenție sau din incompetență, vom lăsa presa să decidă. Între timp, Amir, e clar că Shimon Guttman deținea un secret pentru care era gata să-și riște viața. Datoria ta e să afli care era acesta.

Capitolul 14

Ierusalim, marți, 10.01 p.m.

Nu i se dădea voie să plece nicăieri fără șoferul ei oficial, dar nu avea timp de asta. În plus, ceva îi spunea că trebuia să fie o vizită discretă și era greu să fii discret într-un Land Cruiser blindat. Așa că se îndrepta acum spre Bet Hakerem într-un taxi alb, obișnuit.

Se mișcase repede. Imediat ce rezolvase anagrama, toate celelalte păruseră să se potrivească. Privise cu foarte mare atenție fotografia lui Nour, ca să-și dea seama ce anume îi sărise în ochi când o văzuse prima dată. Se uitase în ochii lui, așa cum făcuse și înainte, dar pe urmă își concentrase atenția asupra fundalului.

Se afla cu siguranță într-o clădire, mai degrabă într-o casă decât într-un birou, în fața a ceea ce părea să fie o bibliotecă. Se zărea un model floral complicat, cu albastru și verde. Dând clic pe imagine ca să o mărească, Maggie a observat că acesta nu era tapetul, cum bănuise la început, ci desenul de pe o farfurie aflată pe raft, chiar în spatele umărului lui Nour.

Desigur. Mai văzuse modelul înainte; fusese într-adevăr impresionată de frumusețea lui. Îl admirase doar cu o zi în urmă, când făcuse vizita de condoleanțe la

casa lui Guttman. Într-o casă plină de cărți, farfuria din ceramică ieșise în evidență. Și iată-l pe Nour stând în fața uneia identice. Era oare posibil să fi găsit acele vase împreună și, poate, să le fi împărțit? Erau acești doi bărbați, ale căror opțiuni politice îi făceau dușmani de moarte, de fapt, colaboratori?

Zâmbi în sinea ei doar gândindu-se la asta. Șeful CIA declarase moartea lui Nour o crimă obișnuită pentru colaborare: poate că avea dreptate, dar se gândea la un tip greșit de colaborare.

După aceea, își mută privirea de la obiectul din ceramică, observând din nou brațul fără trup așezat pe umărul lui Nour. Era posibil ca această fotografie să fi fost făcută chiar în fața bibliotecii pe care Maggie o văzuse luni seara chiar aici, la Ierusalim? Aparținea oare acest braț din jurul palestinianului nimănui altcuiva decât fiorosului șoim israelian, Shimon Guttman?

Se întinse după telefonul mobil, fiind pe punctul de a-l suna pe Davis ca să-i relateze descoperirea ei. Sau să urce o treaptă ierarhică și să-l sune pe secretarul de stat adjunct, care o trimisese să-l vadă pe Khalil al-Shafi. Dar se opri. Ce descoperise de fapt? O coincidență, într-adevăr ciudată, dar care cu greu demonstra ceva. Pe de altă parte, șansele să existe cu adevărat un Ehud Ramon, care lucra la o facultate din cadrul cine știe cărei universități și care nu lăsase nici o urmă pe Google, erau aproape nule.

Adevărul era că legătura aceasta dintre cei doi morți îi încolțise în minte din cauza conversației pe care o avusese în casa îndoliată cu Rachel Guttman. Până acum nu spusese nimănui nimic despre asta. Dacă ar fi fost provocată, ar fi susținut că nu luase în serios vorbele bătrânei, că le privise ca pe bazaconiile unei

văduve traumatizate. Oricum era cel puțin pe jumătate adevărat. Dar cuvintele doamnei Guttman îi produseseră o impresie puternică. Și acum această legătură – dacă exista într-adevăr – cu palestinianul mort.

Totul era mult prea speculativ ca să merite să-i informeze pe colegii ei, oricum, nu în forma asta. Nu voia ca ei să tragă concluzia că șederea ei în sălbăticie o tranformase într-o vânătoare de conspirații. În același timp, nici nu putea să renunțe pur și simplu. Soluția era să facă această vizită, să afle ce putea și apoi să-și prezinte descoperirea șefilor. Șeful filialei CIA era destinația evidentă: trebuia să-i spună lui ce știa și el avea să-și dea seama ce însemnau lucrurile acelea. Tot ce trebuia să facă era să-i mai pună câteva întrebări văduvei lui Guttman.

Luase această decizie cu mai puțin de jumătate de oră în urmă. Acum taxiul făcea colțul pe strada familiei Guttman: în curând avea să aibă răspunsurile necesare.

— Merg pe jos de aici, îi spuse șoferului.

Mulțimea care se afla la priveghi de sâmbătă seara – oameni de dreapta și colonialiști hotărâți să mențină presiunea asupra guvernului – se micșorase. O mână de activiști cu lumânări în mâini, păstrând distanța cuvenită față de casă.

Maggie se uită la ceas. Era prea târziu ca să facă o vizită ca asta, neanunțată, dar ceva îi spunea că Rachel Guttman nu dormea.

Căută din ochi soneria și dădu peste un buton cu un înscris ebraic pe el, despre care presupuse că era numele de familie. Apăsă scurt pe el, pentru a deranja cât mai puțin. Nu primi nici un răspuns.

Dar luminile erau aprinse și se auzea muzică. O melodie melancolică, tulburătoare. Mahler, presupuse

Maggie. Era cu siguranță cineva acasă. Bătu o dată încet cu ciocănelul metalic în ușă, apoi mai energic. La a doua încercare, ușa se deschise ușor. Fusese lăsată întredeschisă, exact ca în casele de doliu pe care Maggie și le amintea din Dublin, deschise tuturor vizitatorilor, zi și noapte.

Holul era pustiu, dar casa părea primitoare. Mirosea chiar, Maggie era sigură de asta, a mâncare gătită.

— Bună seara! Doamnă Guttman?

Nu primi nici un răspuns. Poate că bătrâna adormise în scaunul ei. Maggie intră șovăind, nedorind să dea buzna într-o casă străină. Căuta camera principală, care cu o seară înainte fusese ticsită cu sute de oameni. Îi trebuiră câteva clipe ca să se orienteze, dar o găsi repede. Acolo, în spațiul dintre volumele înalte, îmbrăcate în piele, era o farfurie de ceramică. Nu existau nici un fel de dubii: modelul era identic cu cel din poza din ziar a lui Ahmed Nour.

Mai încercă o dată.

— Bună seara!

Dar nu-i răspunse nimeni. Maggie era nedumerită. Casa era deschisă și existau toate indiciile că se aflau oameni în ea. Mai aruncă o privire spre farfurie, ieși din camera principală și încercă să se orienteze după căldură și după miros. Acestea o conduseră pe un hol și, în cele din urmă, spre o ușă în spatele căreia Maggie presupuse că se găsea bucătăria.

O împinse, dar era bine închisă. Bătu la ușă, aproape șoptind.

— Doamnă Guttman? Sunt Maggie Costello. Ne-am cunoscut ieri.

În timp ce vorbea, apăsă mânerul și deschise ușa. Privi în întuneric. Îi trebuiră câteva secunde să-și

obișnuiască ochii, apoi deslușì conturul unei mese cu mai multe scaune, toate goale în capătul celălalt. Se uită spre chiuvetă și spre blatul de gătit. Nu era nimeni.

Abia atunci coborî privirea spre podea, unde zări o formă ce părea a fi un corp. Maggie se lăsă pe vine ca să vadă mai bine – dar nu exista nici un dubiu.

Acolo, rece și lipsit de viață, cu mâna încleștată în jurul unei sticluțe goale de pastile, zăcea cadavrul lui Rachel Guttman.

Capitolul 15

Bagdad, aprilie 2003

Singurul lucru de la care putea pleca era un zvon. Cumnatul lui pomenise despre asta ieri, la garaj, însă nu ar îndrăzni să-i pună întrebări în această privinţă acum. Dacă ar face-o, cu siguranţă ar vrea să afle de ce îi pune aceste întrebări şi, înainte să-şi dea seama, povestea ar ajunge la soţia lui, iar el nu ar mai afla nimic.

Nu, avea să descopere totul singur. Ştia unde e cafeneaua, exact lângă magazinul de fructe de pe strada Mutannabi. Se pare că toţi veneau pe-aici.

Abdel-Aziz-al-Askari se aşeză în spate, un post de observaţie de unde putea vedea cine intră şi cine iese. Făcu semn să i se aducă un ceai de mentă, care aici se servea fierbinte, într-un *stikkam*, un pahar îngust, lung cât degetul mare, şi se uită în jur. Câţiva bătrâni jucau *sheshbesh*; unii din ei trăgeau dintr-o narghilea; în jurul televizorului se strânsese un grup care se uita la un reportaj despre dărâmarea statuii lui Saddam, ce părea să se deruleze cu încetinitorul. Nu erau decât bărbaţi şi discuţiile păreau mai zgomotoase decât de obicei, dar nu exista nimic din acea euforie gălăgioasă pe care îşi închipuise întotdeauna că o va aduce această

zi. Eliberarea! Căderea dictatorului! Își imaginase țipete și dansuri frenetice; îmbrățișări spontane între străini pe stradă; se văzuse pe el însuși sărutând femei frumoase, pe toți căzând unii în brațele celorlalți într-o bucurie totală.

Dar nu era așa. Oamenii erau reținuți, pentru orice eventualitate. Dacă intervenea poliția secretă, anunțând că americanii fuseseră învinși și că oricine zâmbea doar la presupusa înfrângere a lui Saddam avea să fie spânzurat? La urma urmei, puțini credeau că detestatul *Mahabarat* dispăruse pur și simplu peste noapte. Dacă imaginile de pe Al-Arabiya erau doar o farsă elaborată, pusă la cale de Uday și Qusay pentru a supune poporul irakian unui test și a-i elimina pe cei care nu erau loiali regimului? Și dacă, mai presus de toate, Saddam nu fugise?

De aceea, clienții de aici, ca de altfel oamenii din tot orașul, se uitau și așteptau. Bucuroși să stea de vorbă, dar nu și să treacă la fapte. Chiar și cei care priveau reluarea scenelor din Piața Paradisului își permiteau doar remarci moderate, neutre.

— E cu siguranță un eveniment istoric, spuse unul.

— Oamenii din toată lumea vor vedea asta, spuse altul.

Amândoi păstrau opțiunea de a adăuga că era „un act mârșav al contrarevoluționarilor sioniști, care trebuiesc pedepsiți cât mai repede".

Abdel-Aziz își sorbea în continuare cafeaua, pipăind din când în când rucsacul lui Salam pentru a se asigura că descoperirea fiului său mai era încă înăuntru. Se afla acolo cam de cincisprezece minute când un bărbat mai tânăr, probabil de vreo treizeci și cinci de ani, intră zâmbind încrezător.

— Bună ziua, fraţii mei! spuse el radiind. Cum merge treaba?

Râse zgomotos. Unii dădură din cap în direcţia lui, alţii chiar îi întinseră mâna.

— Mahmud, bine ai venit, spuse un bărbat în semn de salut.

Mahmud. Abdel-Aziz tuşi. Ăsta trebuie să fie. Ar fi bine să nu scap momentul şi să vorbesc cu el imediat. Să am grijă, nu trebuie să par prea nerăbdător.

Dar era prea târziu. Nou-venitul, îmbrăcat cu o geacă neagră de piele şi cu o brăţară în jurul încheieturii, îl observase deja pe Abdel-Aziz şi îi surprinsese privirea.

— Bine ai venit, prietene. Cauţi pe cineva?

— Îl caut pe Mahmud.

— Păi, poate te pot ajuta.

Se răsuci spre uşa cafenelei, prefăcându-se că strigă.

— Mahmud! Mahmud!

Apoi se întoarse din nou către Abdel-Aziz:

— A, uite! Sunt chiar aici.

Figura i se schimonosi într-un râs fals, exagerat.

— Aud că...

— Ce să auzi?

— Că oamenii care au...

— Ce au zis despre Mahmud? Ce?

— Îmi pare rău. Poate că am făcut o greşeală...

Abdel-Aziz se ridică să plece, dar se trezi cu mâna lui Mahmud pe braţul său, împingându-l înapoi în scaun. Era neaşteptat de puternic.

— Văd că ai ceva destul de greu în sacoşa aia a ta. E ceva pe care vrei să i-l arăţi lui Mahmud?

— Fiul meu a luat-o. Ieri. De la...

— Din acelaşi loc ca toată lumea. Stai liniştit. Nu spun la nimeni. N-ar fi bine pentru tine, pentru mine, pentru afacere.

Izbucni din nou într-un râs fals. Apoi, la fel de brusc, zâmbetul îi pieri.

— N-ar fi bine nici pentru fiul tău.

Abdel-Aziz voia să plece ; nu avea deloc încredere în omul acela. Aruncă o privire în spate, la ceilalți bărbați din cafenea. Cei mai mulți se uitau la televizor, la o transmisiune în direct a unei conferințe a armatei americane din Centcom, centrul de comandă din Doha, Qatar. Se anunța cucerirea unui alt palat prezidențial.

— Deci, facem afaceri, da?

— Suntem în siguranță? Să-ți arăt aici?

Mahmud trase scaunul lui Abdel-Aziz cu o singură smucitură, întorcându-l în așa fel încât să li se atingă umerii. Acum erau cu spatele la restul băutorilor. Alcătuiră din trupurile lor un paravan pentru mica masă pătrată.

— Arată-mi.

Abdel-Aziz desfăcu rucsacul, pescui învelitoarea de piele și i-o dădu lui Mahmud s-o verifice.

— Scoate-o.

— Nu sunt sigur că...

— Dacă vrei să facem afaceri, Mahmud trebuie să vadă marfa.

Abdel-Aziz puse rucsacul pe masă și trase ușor obiectul afară. Expresia lui Mahmud rămase neschimbată. În schimb, se întinse și, fără gesturi ceremonioase, scoase tabla din învelitoarea ei.

— OK.

— OK?

— Da, poți s-o pui la loc acum.

— Nu te interesează?

— În mod normal, Mahmud nu ar fi interesat de o tablă ca asta. Cărămizi de lut ca astea se găsesc zece la un penny.

— Dar inscripția de pe ea...

— Cui îi pasă de asta? Niște mâzgăluri. Ar putea fi o listă de cumpărături. Cui îi pasă ce voia cine știe ce baborniță de la negustorii de pește acum zece mii de ani?

— Dar...

— Dar, Mahmud ridică un deget, ca să-l facă să tacă. Dar are o învelitoare și nu e foarte ciobită. Îți dau douăzeci de dolari pe ea.

— Douăzeci?

— Vrei mai mult?

— Dar e de la muzeul național...

— Vai, vai, vai. Ridică din nou degetul. Ține minte, pe Mahmud nu-l interesează amănuntele. Spui că a fost în familia ta de multe generații și acum, hm, cu evenimentele recente, ai hotărât că a venit timpul să o vinzi.

— Dar trebuie să fie foarte rară.

— Mă tem că nu, domnule...?

— Mă cheamă Abdel-Aziz. *La naiba*. De ce trebuise să-și dea numele adevărat?

— Sunt mii de astfel de obiecte care circulă prin Bagdad în momentul ăsta. Pot să ies afară și să găsesc multe la fel ca ăsta, doar pocnind din degete.

Pocni demonstrativ.

— Dacă vrei să faci afaceri cu altcineva...

Se ridică în picioare.

Acum fu rândul lui Abdel-Aziz să întindă mâna ca să-l oprească.

— Te rog. Măcar douăzeci și cinci de dolari?

— Îmi pare rău. Douăzeci e deja prea mult.

— Am o familie. Un fiu și o fiică...

— Înțeleg. Pentru că pari un om de treabă, îți fac o favoare. Îți dau douăzeci și cinci de dolari. Mahmud

trebuie să fi înnebunit: nu-i iese nimic din afcerea asta. Te face pe tine bogat, în schimb!

Își strânseră mâinile. Mahmud se ridică și îi ceru patronului cafenelei o pungă de plastic. Imediat ce o primi, strecură tabla înăuntru, scoase douzeci și cinci de dolari americani dintr-un teanc gros și murdar și i-i dădu lui Abdel-Aziz, care ieși imediat din cafenea, rucsacul fiului său, acum ușor și în întregime gol, atârnându-i de umăr.

Capitolul 16

Ierusalim, marți, 10.13 p.m.

Maggie văzuse numeroase cadavre până atunci. Făcuse parte din echipa unui ONG care încercase să instaureze pacea în Congo, unde singurele bunuri ieftine care se găseau peste tot erau cadavrele: patru milioane de oameni fuseseră uciși acolo în doar câțiva ani. Le găseai prin păduri, pe după tufișuri, la marginea drumurilor, la fel de răspândite precum florile sălbatice.

Dar nu stătuse niciodată atât de aproape de unul așa de... proaspăt. Căldura pe care o degaja corpul femeii în timp ce Maggie îi atingea spatele o înspăimânta și o nedumerea. Începu să tremure, apucându-i instinctiv brațul, încercând să o ridice, ca să nu mai zacă pur și simplu acolo ca un, ca un... cadavru.

Atunci auzi podeaua din cealaltă încăpere scârțâind sub greutatea unor pași. Maggie vru să strige după ajutor. Dar un fel de spasm îi paralizează mușchii gâtului, împiedicând cuvintele să iasă.

Acum zgomotul pașilor se apropia și Maggie aștepta împietrită. Ușa bucătăriei se deschise. Se uită în spate și văzu silueta unui bărbat ivindu-se în cadrul ușii iar în umbră, conturul clar al unui pistol. Măcar atâta învățase și ea din cartierele Afganistanului: dacă cineva

îndreaptă pistolul spre tine, ridici mâinile în aer și nu te mai miști. Dacă trebuie să vorbești, o faci foarte încet.

Cu mâinile sus, Maggie se holba la țeava pistolului care era acum ațintită spre ea. În bezna aceea, nu vedea aproape nimic.

Purtătorul armei își mișcă brusc brațul: Maggie se pregătea pentru glonț. Dar în loc să tragă, acesta se întinse spre stânga, apăsând cu mâna pe întrerupător. Într-o clipă ea îl văzu – iar el zări corpul neînsuflețit de pe podea.

— *Eema*?

Căzu în genunchi, iar pistolul i se rostogoli din mână. Începu să facă ce făcuse și Maggie, îi apucă brațul, palpă corpul. Doar că acum, îngenunchind lângă acesta, își îngropă fața în spinarea cadavrului, iar capul începu să-i tremure cum Maggie nu mai văzuse până atunci. Era ca și cum fiecare fibră a ființei sale plângea.

— Am găsit-o acum cel mult trei minute, jur.

Spera ca bărbatul să o recunoască la fel de repede cum îl recunoscuse ea pe el.

Nu spuse nimic, rămase doar aplecat asupra trupului mamei sale moarte. Se strecură tiptil pe lângă el, ferindu-se din calea sa și îndreptându-se spre ușă.

Fața îi era încă lipită de trupul mamei, capul îi tremura, scuturat de un hohot fără lacrimi deasupra lui. Dar mâna i se mișcă, bâjbâind după revolverul pe care-l aruncase. Maggie rămase împietrită cât timp brațul se înălță cu o mișcare lentă, aproape mecanică, până în punctul în care, chiar fără să se uite, pistolul ajunse să fie îndreptat chiar spre figura ei.

Fugi.

Într-o clipă, deschise ușa și se repezi în hol, îndreptându-se spre intrare. Era oare atât de nebun încât să tragă?

Atunci auzi șuieratul de care se temea cu toată ființa. În mod ciudat, se auzi înaintea declicului armei, chiar dacă, se gândea ea mai târziu, nu avea nici un sens. Dar șuieratul, foșnetul aerului despicat de glonț, a fost acela care a înmărmurit-o. Acolo, în hol, cu fața la ușă, se opri ca moartă.

— Întoarce-te.

Făcu ce i se spusese. Gândurile i-o luară la goană. Un gând, aproape euforic, le întrecu pe toate celelalte. *Bun: acum am ocazia să explic totul!* Dar altul mult mai sumbru îl prinse din urmă. *E înnebunit de durere! Nu va asculta nimic din ce-i spun!*

Încercă oricum. Negocierea era un reflex, chiar atunci când, descoperi acum, era în joc viața ei.

— Voiam să văd dacă o pot salva.

Ridică pistolul astfel încât să fie îndreptat spre fața ei.

— Am venit aici să-i spun ceva mamei tale. Despre tatăl tău. Ușa de la intrare era deschisă. Și apoi am găsit-o, acolo.

Pistolul rămase ațintit asupra ei. Bărbatul care îl ținea părea, în mod ciudat, că nu se potrivește cu arma, chiar dacă o mânuia cu îndemânare. Era cu siguranță croit pentru așa ceva: era înalt și putea să observe că mușchii brațelor îi erau puternici și încordați. Dar ochii nu erau cei ai unui pistolar. Erau prea curioși, făcuți mai degrabă ca să studieze paginile unei cărți decât ca să fixeze o țintă. Nasul și gura erau proeminente, dar sugerau mai mult darul conversației și chiar al investigației. Își închipui că e un bărbat înclinat mai degrabă să vorbească decât să tragă cu pistolul. Sau, mai mult decât să vorbească, să asculte.

— Te rog, începu Maggie, sperând că îl intuise corect. Am venit aici să ajut. Dacă aș fi venit să fac rău, crezi

că aș sta pur și simplu aici? N-aș purta o cagulă, ca să nu mă vadă nimeni? N-aș avea un pistol? Nu te-aș fi omorât imediat ce te-am văzut?

Pistolul se mișcă dintr-o parte într-alta, după care mâna începu să-i tremure ușor.

— Îți jur, altcineva a făcut asta. Nu eu.

Încet, nu mai repede decât mișcarea secundarului unui ceas de mână, brațul se lăsă în jos. Pistolul nu mai era ațintit asupra ei. Dar nu avu curajul să se miște decât după ce brațul lui rămase coborât vreme de aproape un minut.

Se apropie încet de el, privindu-l tot timpul în ochi. Apoi, spre surpriza amândurora, întinse brațele și le trecu pe după umerii lui, până când el, încă înțepenit și nemișcat, fu cuprins în îmbrățișarea ei. Îl ținu așa un minut, apoi încă unul și încă unul, bătăile inimii ei domolindu-se treptat, în timp ce el rămânea neclintit ca marmura.

În cele din urmă, îl convinse să se așeze, repetându-i că suferise un șoc teribil, că trebuia să-și acorde timpul necesar ca să accepte cele întâmplate și că abia după aceea putea gândi limpede. Știa că nu o ascultă, dar spera măcar că, la fel ca și alți bărbați furioși dinaintea lui, va fi potolit de sunetul vocii ei. Voia să-i facă o cană cu ceai dulce sau măcar să-i aducă un pahar cu apă. Dar știa că nu ar fi putut sugera așa ceva. Asta ar fi însemnat să se ducă în bucătărie.

El fu cel care hotărî să intre din nou.

— Vreau să o mai văd o dată, spuse.

Intrase probabil de cinci minute, când Maggie auzi un urlet de durere aproape animalic. Alergă în bucătărie, unde corpul lui Rachel Guttman zăcea încă prăbușit pe podea. Fiul stătea aplecat asupra ei, doar

că, dacă înainte fusese palid, acum, chipul îi era de un roșu-aprins.

— Ce e?

Întinse mâna. Ținea în ea o bucată de hârtie. Ea se apropie să o ia.

אני כל כך טצטערת שאני עושה לבם אח זה

Ani kol kach mitsta'eret sh'ani osah l'chem et zeh.

Ebraică, tipărită.

— Mi-e teamă că nu pot...

— Înseamnă „îmi pare atât de rău că vă fac asta tuturor".

— Corect.

— Nu corect. Greșit!

— Nu înțeleg.

— Astea-s baliverne.

Maggie se trase înapoi, șocată pur și simplu de tăria vocii lui.

— Ăsta e ca să ne facă pe noi să credem că mama s-a sinucis. N-ar fi făcut în vecii vecilor așa ceva. Niciodată.

Maggie își dorea să se afle din nou în camera cealaltă și să stea jos. Cine știe ce-ar putea să facă aici, cu mama lui moartă zăcând la picioare? Încă nu îndrăznise să-l întrebe cum îl cheamă.

— Și-a sacrificat întreaga viață ca să aibă grijă de noi. Și de sâmbătă era disperată să facă ceva, să treacă la fapte. Ai văzut și tu lucrul ăsta. Amintește-ți cum te-a prins de mână. Voia să o ajuți, să terminați ce a început tatăl meu, orice ar fi asta. Fiindcă credea că miza e importantă.

— O chestiune de viață și de moarte, a zis. Amintindu-și cuvintele lui Rachel Guttman și felul în care bătrâna o apucase de încheietură, Maggie fu străbătută

de un fior de vinovăție: femeia asta încercase să o transforme în aliata ei și ea nu făcuse nimic.

— Da. Cineva care îndeamnă la acțiune poate să facă apoi – arătă spre cadavrul de pe podea, fără să fie în stare să-l privească – asta?

— Poate că se dăduse bătută. Își pierduse speranța. Poate că fusese dezamăgită de faptul că nimeni nu asculta ce avea de zis.

— Așa că scrie un bilet la calculator. Mama mea, care nu știe să dea drumul la televizor. Și ne cere iertare „tuturor". Nu ne spune pe nume, mie și surorii mele, nici măcar nu ne lasă un bilet „amândurora". Crede-mă, îmi cunosc mama. Nu a făcut asta.

— Atunci cine a făcut-o?

— Nu știu, dar e vorba de cineva foarte, foarte josnic...

Se opri înainte să se sufoce. Se afla la mică distanță de ea și aproape că o atingea. Părul lui negru și des era mai ciufulit decât ieri, când îl văzuse aici, de parcă și-ar fi petrecut ultimele douăzeci și patru de ore trecându-și încontinuu mâna prin el. Și-l închipui chircit, doborât de durere, cu capul în mâini. Și asta înainte ca acest lucru teribil să i se întâmple mamei sale.

Își adună gândurile.

— Josnic, dar în același timp foarte prost. Imaginează-ți: un bilet de sinucidere scris la calculator.

— De ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe mama ta?

— Pentru același motiv pentru care mama a vrut să-ți vorbească. Adu-ți aminte, spunea că tatăl meu știa ceva foarte important, ceva care va schimba totul. Îți amintești?

— Îmi amintesc.

— Deci cineva a crezut că și ea știa acest lucru. Și a vrut s-o omoare înainte să-l spună și altora.

— Dar de fapt ea nu știa despre ce e vorba. Zicea că tatăl tău nu voia să-i spună. Pentru siguranța ei.

— Știu. Dar cine a făcut lucrul ăsta nu era atât de sigur.

— Înțeleg. Se uită în jos fără să vrea. Ascultă, nu crezi că ar trebui să chemăm poliția, eventual și o ambulanță?

— Mai întâi, spune-mi de ce ai venit aici.

— Acum mi se pare ridicol. Nu e urgent. Serios, ai atâtea lucruri de rezolvat...

— Nu cred că cineva care lucrează pentru guvernul Statelor Unite vine cu mașina la o casă privată, târziu în noapte, fără să aibă motive serioase. Așa că spune-mi ce treabă aveai cu mama, OK?

— Poate că ar trebui să plec, să te las singur o vreme.

O apucă de mână, trăgând-o înapoi. De aceeași parte a încheieturii de care o apucase mama lui cu o zi înainte.

— Trebuie să-mi spui ce știi. Eu, eu...

În mod normal, Maggie ar fi pălmuit bărbatul care ar fi apucat-o în felul acela. Dar își dădu seama că nu era un act de agresiune, ci de disperare. Liniștea, chiar aroganța pe care le văzuse în casa asta ieri dispăruseră acum. Pentru prima dată, Maggie văzu ochii acestui tânăr fiu lăcrimând.

— Dacă ai suficientă încredere în mine încât să-mi spui cum te cheamă, o să-ți zic tot ce știu.

— Mă cheamă Uri.

— Bine, Uri. Numele meu e Maggie. Maggie Costello. Hai să ne așezăm și să vorbim.

Maggie umplu calm un pahar cu apă și i-l întinse. Apoi îl conduse din nou afară din bucătărie și îl convinse să se așeze, în timp ce trupul îi tremura din cauza atâtor emoții puternice.

— Crezi că ce s-a întâmplat în seara asta are legătură cu informațiile pe care le deținea tatăl tău.

Uri Guttman încuviință din cap.

— Crezi că tatăl tău a fost ucis cu premeditare, din cauza acelor informații?

— Nu știu. Așa zic unii. Eu nu știu. Dar să-ți spun ceva: o să aflu cine a făcut asta familiei mele. O să-i găsesc și o să plătească.

Vru să-i spună că moartea mamei sale fusese aproape sigur rezultatul unei dureri chinuitoare, copleșitoare. Tatăl său fusese ucis accidental, iar soția lui își luase pur și simplu singură viața. Dar nu putu spune așa ceva pentru că nu era sigură că ea însăși credea asta.

Îi spuse în schimb ce descoperise. Că Ahmed Nour, arheologul palestinian care fusese ucis mai devreme în acea zi, lucrase în secret cu tatăl său.

La început, refuză să accepte. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet abia schițat, crud și amar. Nu se poate, zise de mai multe ori. O anagramă? Era absurd. Dar odată ce Maggie îi explică faptul că atât tatăl său, cât și Nour erau specialiști în arheologie biblică și odată ce îi menționă ciudata recurență a modelului ceramic, căzu pe gânduri. Era clar că Maggie nu putea să găsească o informație mai șocantă despre Shimon Guttman. O veche concubină, o amantă adolescentă, o familie secretă – își închipuia că Uri ar fi acceptat mai ușor oricare dintre aceste dezvăluiri decât pe aceea că tatăl său ar fi făcut un parteneriat cu un palestinian.

— Ascultă, dacă am dreptate, înseamnă că e într-adevăr ceva în neregulă aici. Oricare ar fi acel secret pe care-l cunoștea tatăl tău, se pare că aduce mult rău celor care îl dețin.

— Dar mama nu știa nimic.

— Probabil cine a făcut asta n-avea habar de lucrul ăsta – sau nu voia să riște.

— Crezi că aceiași oameni care l-au omorât pe palestinian au omorât-o și pe mama?

— Nu știu.

— Pentru că, dacă e așa, știu cine va muri următorul.

— Cine?

— Eu.

Capitolul 17

Aprilie 2003, Bagdad

Mahmud regreta decizia luată. Își zicea că nu ar mai trebui să-l atingă lucrurile astea; pe când era din nou proiectat în aer și ateriza cu fundul pe scaunul tare, de plastic, după ce autobuzul trecu pentru a mia oară peste un hop. Ar trebui să fie Marele Șef, care angajează contrabandiști, dar iată-l lucrând el însuși ca un biet curier. Trecuseră zece ore, mai avea de mers cinci cu căruța aia hodorogită, căreia i se spunea în glumă Racheta Deșertului.

În ultimele două săptămâni lucrase la un alt plan de afaceri. Își făcea veacul prin cafeneaua de pe strada Mutannabi, așteptând să vină obiectele la el – și, slavă lui Allah, soseau fără întrerupere – iar apoi le dădea mai departe printr-unul din numeroșii băieți care răsăriseră ca șobolanii din canalizare, în momentul în care căzuse Saddam. Mahmud se minuna de înmulțirea bruscă a acestor adolescenți întreprinzători. Nu plănuise nimeni asta; nici măcar nu discutase nimeni asta. Nu fusese nimeni instruit în privința asta; nu existase nici un zvon că se vor putea face bani din ziua în care știți-voi-cine va dispărea. Și iată cum veneau toți la el, ieșind din toate fundăturile și străzile lăturalnice.

Tranzacția se făcea rapid, telefoanele mobile fiind mijlocul de comunicare preferat. Mahmud îl suna, să zicem, pe Tariq, despre care știa că are o încărcătură în drum spre Iordan în seara aceea și îi spunea că avea câteva obiecte ce trebuiau transportate. Le dădea unuia din băieți, care traversa orașul cu ele. Apoi Tariq le preda unui alt curier, care le ducea la Aman cu Racheta Deșertului. Acolo se întâlnea cu Naasri sau cu unul din rivalii lui printre marii traficanți iordanieni. Naasri stabilea un preț și curierul aducea banii înapoi în Irak. Din cauza rețelei telefonice, curierii știau că nu își pot permite să-și însușească o parte din sumă. Dacă făceau asta, erau destule șanțuri de-a lungul Tigrului în care să fie aruncați.

Mahmud făcuse asta o vreme și scosese profituri bunicele. Afacerile avuseseră un ritm constant de când fusese dărâmată statuia, dar el era traficant de mai multă vreme. Nu se vorbea nici măcar în șoaptă despre asta; nu se vorbea deloc despre asta, dar existaseră – cum să le spună – niște *transporturi* de antichități după primul război, bătălia bătăliilor, din 1991. Până atunci, nici nu se auzise de trafic, dar bombardamentul crease noi posibilități: nici măcar Saddam nu putea să monitorizeze totul în timp ce cădeau din cer proiectile Cruise. Asta nu însemna că nu-i pedepsea grav pe cei vinovați. Mahmud, ca toți ceilalți „comercianți" din Irak, își aducea aminte de soarta celor unsprezece oameni găsiți vinovați de a fi tăiat cu fierăstrăul capul unui splendid taur mesopotamian înaripat: dihania întreagă era prea greu de transportat. Saddam a avut grijă să se afle că el însuși a semnat condamnarea la moarte pentru acea crimă. Și cu flerul lui caracteristic Saddam a fost cel care a hotărât că hoții trebuie

supuși aceluiași tratament pe care l-au aplicat ei marii creaturi din bronz. Călăul lor a luat deci un ferăstrău electric și le-a tăiat pe rând capul. Și fiecare, așteptându-și rândul, a fost nevoit să se uite cum au pățit-o colegii lui. Când a fost ucis, al unsprezecelea bărbat fusese deja de zece ori martor la pedeapsa care îl aștepta.

În ciuda acestei intimidări, au fost totuși scoase peste graniță câteva obiecte extraordinare. Mahmud n-a văzut-o, dar a auzit despre porțiunea de basorelief desprinsă din palatul antic al Nimrodului. Era destul de șocantă, se gândea Mahmud, înfățișa sclavi în lanțuri. Vizualiză acea imagine dusă pe furiș în Vest de înlănțuitul popor irakian: era ca un S.O.S.

Ruta era, ca și acum, Iordanul și intermediarul era, atunci ca și acum, familia Naasri. Traficul de obiecte valoroase pe acest traseu nu fusese niciodată la fel de intens ca în acest moment; bijuterii și vase din toate timpurile, din epoca asirienilor și a babilonienilor, a sumerienilor, a perșilor sau a grecilor. De cele mai multe ori se transportau fragmente, deși exista o poveste despre băieții lui Tariq care au cărat o statuie întreagă până la Aman, îndesând-o în portbagajul Rachetei Deșertului. Se pare că i-au strecurat șoferului vreo câțiva gologani – și i-au spus că încărcătura lor era doar un cadavru. Asta era morala răsturnată a Bagdadului din primăvara lui 2003.

Mahmud trimisese aproape doisprezece traficanți la Aman în ultimele două săptămâni, toți respectând traseul pe care îl urmase și el la început. Dar ceva îi spunea că trebuia să facă o vizită personală. Trebuia să se vadă cu Naasri față în față. Având în vedere ritmul rapid al creșterii afacerilor și sumele puse în joc, cu siguranță aveau să apară posibilități de încălcare

a regulilor. Mahmud nu avea de gând să se lase fraierit. Voia să fie sigur că Naasri era corect.

Așa că a pregătit o încărcătură cu ultimul tezaur de trei sau patru obiecte, inclusiv o pereche de peceți antice, tabla de lut pe care o luase de la omul agitat din cafenea și piesa de rezistență, o pereche de cercei poleiți cu aur, care, deși oricine ar fi putut vedea asta, fuseseră evaluați de expertul lui ca având o vechime de 4 500 de ani. Nu avea de gând să dea toate astea pe mâna unui adolescent plin de coșuri din orașul lui Saddam. Un motiv în plus să petreacă cincisprezece ore în compania pulverizatorului de oase care era Racheta Deșertului.

În ultimele două ore ațipise, tresărind de fiecare dată când autobuzul făcea o oprire. Ținuse geanta în poală tot drumul, cu mânerele răsucite în jurul încheieturilor, în cazul în care hoților nenorociți din jurul lui le venea vreo idee. Chiar înainte de-a deschide ochii, a pipăit geanta, ca să se asigure că se mai simt formele dinăuntru; i-a apreciat, de asemenea, și greutatea. Cât despre cercei, știa că se aflau într-un loc foarte sigur.

Se făcuse miezul nopții când a coborât din autobuz. Nu și-a dat seama cât de urât mirosea până când nu s-a dat jos, duhoarea aceea fiind eliberată în valuri de pasagerii transpirați, extenuați, care se pierdeau în noapte. Trase în piept aerul Amanului, lăsându-se pătruns de emoția unui loc care nu era Bagdadul. Ultima dată când venise aici, fusese chiar mai pasionant: folosise bancnote care nu aveau chipul *lui* pe ele și văzuse statui care înfățișau alți oameni decât pe *el*. Nici aici nu existau alegeri adevărate, dar măcar iordanienii nu se înjosiseră să-și confirme tiranul cu un procentaj de 100% la vot.

Unul din fiii lui Naasri îl aştepta, plictisit şi nepăsător lângă grilaj. Nu spuse nimic şi nici nu se oferi să-i ia geanta lui Mahmud – nu că acesta l-ar fi lăsat –, pornind-o într-o plimbare scurtă pe strada Regele Hussein. Nu după mult timp, se iviră indicatoare care te îndrumau către Amfiteatrul Roman, ceea ce însemna că *souk*-ul era aproape. Pe când străbăteau aleile pietruite, băiatul mări viteza; Mahmud trebui să alerge ca să poată ţine pasul. Un fel de joc al minţii, hotărî Mahmud.

Majoritatea prăvăliilor erau închise la ora asta, cu obloanele de metal trase. Băiatul se învârtea prin piaţă, cotind la stânga şi la dreapta atât de repede, încât Mahmud ştia că nu va reuşi să iasă singur de acolo. Băgă mâna înăuntrul sacoului, sub braţ, ca să verifice dacă mai avea cuţitul acolo, în tocul de piele.

În cele din urmă, Mahmud simţi un miros: de pită proaspătă. Trebuie să fie o brutărie nonstop pe-aici. Aproape sigur, fiindcă şirul de chioşcuri goale, nepopulate fu întrerupt de mănunchiul de lumini de la colţul imediat următor. La un radio se auzea muzică de percuţie; bărbaţii stăteau afară bând cafea din ceşti mici şi ceai din pahare. Mahmud răsuflă uşurat. Se simţea ca acasă.

Călăuza intră, iar Mahmud o urmă. Ajunse la o masă la care stătea singur un bărbat. Călăuza dădu rapid din cap şi plecă la fel de repede. Nu scosese nici un cuvânt de la început până la sfârşit.

Mahmud nu îl recunoscu pe bărbatul de la masă. Era prea tânăr, mai tânăr decât Mahmud.

— Îmi pare rău, poate că s-a făcut o greşeală. Îl caut pe domnul Naasri.

— Mahmud?

— Da.

— Eu sunt Nawaf Naasri. Sunt fiul tatălui meu. Vino.

Îl conduse pe Mahmud afară din cafenea, pe o altă alee. Ar putea să mă înjunghie aici, să-mi ia geanta și nici c-o să afle cineva vreodată.

În schimb, Nawaf bătea ușor într-unul din obloanele de oțel. După o secundă sau două, acesta începu să se ridice, acționat parcă de un mecanism electric. Înăuntru străluceau lumini fluorescente, dezvăluind ceea ce părea a fi un magazin de suvenire: vitrine mari de sticlă și, în spatele lor, o grămadă de fleacuri.

— Haide, haide. Niște ceai?

Mahmud încuviință din cap în timp ce studia marfa. Cadrane de ceas pe fâșii de lemn fin lustruite; borcane cu nisip colorat și sticle cu apă „Garantat din râul Iordan". Numai prostii, cumpărătorii fiind cu siguranță pelerinii creștini. Într-o zi, își zise Mahmud, vom avea gunoaie din astea la vânzare și în Bagdad: „Garantat din grădinile Babilonului". Și magazinele de mărunțișuri din Irak vor face același lucru pe care îl fac și aici, vor servi drept fațadă pentru afacerile cu antichități.

— Mahmud! Ce plăcere!

Se întoarse și-l văzu pe Naasri senior afișând un zâmbet fioros. Mahmud, care se pricepea la haine, putea observa că iordanianul purta un costum bine croit, materialul aranjându-se cum trebuie. Îi era rușine de geaca lui de piele, șifonată în urma călătoriei-maraton cu autobuzul, cu peticele tocite, aproape fără culoare. Nu era vorba doar de costum: în toate privințele, Naasri avea strălucirea aceea care vine odată cu bogăția. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când începuseră să curgă comorile din Bagdad, dar acestea păreau să-l fi transformat deja pe Jaafar Naasri. Probabil că banii

mulți își făceau repede efectul. Mahmud avea de gând să afle pe pielea lui dacă acest lucru era adevărat sau nu.

— Deci, prietene, cărui fapt îi datorez această plăcere?

— M-am gândit că ne-am putea întâlni la o cafea în miez de noapte, poate și o prăjitură. Să vorbim despre vremurile bune.

Naasri se întoarse spre fiul său, care se retrăsese în umbra din fundul magazinului.

— Uitasem că prietenul nostru din Bagdad e cam glumeț cu noi.

Apoi se răsuci din nou spre Mahmud, zâmbind în continuare.

— Ai să mă ierți, Mahmud, dacă trecem direct la afaceri. E târziu, iar eu sunt un om ocupat.

— Desigur.

Mahmud încercă să-i zâmbească în același fel: voia să învețe de la acest om înstărit, voia să-l copieze. Băgă mâna în geantă și scoase primul dintre cele două sigilii pe care un văr tânăr i le adusese la câteva ore după ceea ce lui Mahmud îi plăcea să numească marea deschidere a muzeului. Ajunseseră și altele la el mai târziu, ciobite și deteriorate. Nici unul nu era în stare la fel de bună ca aceea.

Naasri o luă, cântărind-o în mâini, verificându-i soliditatea. Băgă mâna în buzunarul de la piept al costumului și scoase niște ochelari pentru citit în formă de semilună.

— E veritabil, te asigur. Mahmud nu și-ar tăbăci fundul cincisprezece ore în autobuzul ăla pentru un fals.

Naasri îl opri ridicând ochii, privindu-l pe deasupra lentilelor. Expresia lui impunea tăcerea. Iordanianul se concentra.

— OK, spuse într-un final. Altceva?

Mahmud scoase al doilea sigiliu, mai mare și mai bogat ornamentat. Avea bine rânduită ordinea obiectelor, plusând până la ceea ce el considera a fi irezistibilul punct culminant.

Naasri examină sigiliul la fel de atent și apoi îl puse pe masă pentru a-l cerceta pe Mahmud la fel de amănunțit.

— Ai făcut o treabă bună, prietene. Sunt impresionat. Am sentimentul că partea bună abia urmează.

Își dezveli din nou dantura.

— Așa e prietene, așa e.

Mahmud ridică geanta în poală și băgă amândouă mâinile în ea, scoțând tabla de lut care ajunsese la el cu două zile în urmă, la cafenea.

Naari întinse mâinile ca să o ia. Într-una din ele ținea învelitoarea, iar cu cealaltă trase tăbliță afară. Strigă deodată către fiul său:

— Monoclul meu, te rog!

Nawaf aduse o lupă de bijutier, pe care Naasri și-o fixă cu îndemânare pe ochiul stâng. Bărbatul mai în vârstă se aplecă asupra mesei, studiind îndeaproape obiectul. Scoase un murmur ușor, dar nu spuse nimic.

— Deci, ce crezi? nu se putu abține Mahmud să nu întrebe.

Naasri se lăsă pe spate, lupa rămânând fixată la locul ei și mărindu-i grotesc ochiul stâng.

— Cred că ți-ai câștigat dreptul să vezi colecția Naasri.

Lăsă lupa să cadă, prinzând-o în palmă.

Fără să se grăbească, Nawaf începu să descuie o ușă aflată în spatele tejghelei, care dădea, presupunea Mahmud, spre un depozit. Toți marii contrabandiști lucrau așa: în față se vindeau mărunțișuri, adevărata

afacere fiind ascunsă în spate. Își strânse în grabă colecția și se ridică.

Merseră în șir indian prin camera dosnică în care se găseau niște cutii de carton și două suluri uriașe de bandă adezivă. Acolo era, cu siguranță, locul în care se găsea comoara. Dar cei doi Naasri nu zăboviră; nici măcar nu aprinseră vreo lumină. În schimb, tatăl, care păși înainte, Mahmud și fiul, care venea în urmă, continuară să meargă până când ajunseră la o a doua ușă. Aceasta era mai masivă și mai bine ferecată; Naasri trebui să folosească trei chei ca să o descuie.

Spre surpriza lui Mahmud, ușa dădea afară, o briză răcoroasă de aer nocturn mângâindu-i fața. Coborâră câteva trepte și ajunseră cu toții într-o grădină nu prea mare.

— Nawaf, ai lopata?

Mahmud se întoarse și îl văzu pe tânăr ținând în mână o lopată grea, de metal. Instinctiv, căută cuțitul cu mâna liberă și îl scoase afară, fluturându-l în direcția lui Nawaf.

— O, fratele meu drag, nu fi ridicol! spuse Jaafar Naasri, observând figura înspăimântată a lui Mahmud și râzând cu poftă.

— Nawaf n-o să te lovească. Lopata e ca să-ți poată arăta colecția noastră.

Capul lui Mahmud se învârtea. Nedormit și zăpăcit, când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu că această fâșie de pământ sterp era de fapt acoperită cu pământ brun, nisipos, asemenea celui dintr-o grădină de legume. Iar acum, îndemnat de tatăl său și deloc deranjat de amenințarea cu cuțitul a lui Mahmud, Nawaf sări în mijlocul ei și săpa.

— Ce se întâmplă?

— Așteaptă și ai să vezi.

Naasri și Mahmud stăteau și se uitau la Nawaf cum sapă încet și degajat. Mahmud observă brațele lui Nawaf, căptușite cu mușchi.

Treptat, în pământ începea să se deslușească o formă. Ali săpă mai repede, după care aruncă deoparte lopata, se ghemui și începu să scormonească în pământ cu mâinile goale. În lumina lunii, Mahmud intuia o formă, un fel de animal. Nawaf le făcu semn să vină.

Apropiindu-se, Mahmud o văzu clar. Din pământ se ivea o statuie, un berbec ridicat pe picioarele din spate, cu copitele din față sprijinite de un trunchi subțire de copac, iar coarnele prinse în florile ornamentale ale acestuia. Nawaf o șterse de praf și, astfel, în lumina cerului nocturn, Mahmud văzu că această sculptură extraordinară era făcută din arama, aurul și argintul cele mai delicate.

Lui Mahmud i se tăie răsuflarea.

Naasri senior zâmbi.

— O recunoști, nu? Probabil că ai văzut-o în ziare.

Mahmud dădu din cap, incapabil să vorbească.

— E Berbecul din Desiș, descoperit în Marea Groapă a Morții, la Ur. Naasri continuă, savurând momentul. Probabil l-ai văzut când erai copil, într-una din vizitele cu clasa la Muzeul Național. Știu că eu l-am văzut. Era unul din punctele de atracție.

— Și acum îl aveți aici?

— Nu l-ai văzut cu ochii tăi?

— Mi-l arăți ca să-mi dau seama că ce am adus eu e lipsit de valoare. Așa e? Vrei să-l umilești pe Mahmud cu această comparație.

— Dar deloc, prietene. Îți faci prea multe griji. Ți-l arăt ca să știi printre ce splendori o să stai.

Mahmud zâmbi ușurat.

— Serios, crezi că piesele pe care le-am adus eu merită să fie păstrate aici, în colecție?

Îi plăcea să se creadă un complice al acestui om, un egal al acestui geniu al comerțului.

— Nu doar piesele, Mahmud. Am de gând să te țin și *pe tine* aici.

Și cu o simplă mișcare a mâinii îi făcu semn fiului său să acționeze, exact așa cum plănuiseră. Mahmud vru să scoată cuțitul, dar era prea târziu: lopata îl lovise deja în cap, doborându-l la pământ. Își dădu ultima răsuflare, dar Nawaf îl mai lovi de două ori cu capul metalic al uneltei, doar ca să fie sigur.

— Marea noastră groapă a morții, murmură Jaafar Naasri, mai mult pentru el. Dezbracă-l și îngroapă-l, îi ordonă fiului său. Imediat.

Jaafar Naasri ridică geanta, verificând dacă sigiliile și tabla de lut se aflau acolo și intră iarăși. Descuia cea de-a doua dintre cele trei încuietori când îl auzi pe fiul său râzând zgomotos. Se întoarse și îl văzu pe Nawaf aplecat asupra proaspătului cadavru, bâțâindu-se de bucurie.

Naasri veni înapoi și se opri lângă fiul său. La început nu pricepu ce era de râs, dar atunci fiul său arătă cu degetul înspre pieptul mortului. Acolo, strălucind în lumina stelelor, prinși de câte unul de sfârcurile lui Mahmud, erau doi frumoși cercei de aur. Mahmud crezuse că găsise ascunzătoarea perfectă: scoaterea lor la iveală trebuia să fie marele deznodământ. Și, într-adevăr, așa a fost.

Capitolul 18

Ierusalim, miercuri dimineață, 9.45 p.m.

Se întâlni cu Uri la cafeneaua Restobar. Nu că el ar fi numit-o așa.

— Ne întâlnim la cafeneaua care era moment, îi spusese el într-un mesaj vocal lăsat pe telefonul mobil.

Nu înțelesese. Era un fel de ghicitoare filosofică: o cafenea care era moment?

Îl întrebă pe portarul hotelului care nu păru deloc surprins și o sfătui imediat să „iasă din hotel, să urce dealul, la a doua intersecție..."

— Dar ce înseamnă?

— Se chema cafeneaua Moment. A fost bombardată acum câțiva ani. Pronunță ambii *b*. Un atentat sinucigaș. Așa că i-au schimbat numele.

— Dar nimeni nu ține minte noul nume, așa că îi spun „cafeneaua care era Moment".

— Exact.

Zâmbi.

Uri se afla deja acolo, la o masă din colț, aplecat asupra unei căni pline cu cafea. Nici măcar nu sorbise din ea. Neras, arăta de parcă n-ar fi dormit de câteva zile.

Maggie se așeză în fața lui și așteptă ca Uri să se uite la ea. Într-un final, renunță să mai aștepte.

— Deci când e înmormântarea?

— Nu știu. Ar fi trebuit să fie azi. Dar poliția reține în continuare corpul mamei mele. Autopsie. S-ar putea să nu fie mai devreme de vineri.

— Înțeleg.

— Chiar dacă spun că nu e nimic de investigat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun...

Se uită în sus, întâlnindu-i pentru prima dată privirea. Ochii lui, atât de negri, erau acum înroșiți. Chiar și așa, Maggie observă rușinată că era extrem de arătos: trebui să facă un efort să privească în altă parte.

— Vreau să spun că insistă pe ideea că ar fi sinucidere.

— Le-ai spus ce crezi?

— Le-am spus de mai multe ori că nu există nici un dubiu că mama mea nu s-a sinucis. Dar insistă că pastilele acelea îi aparțineau. Și că nu exista nici un indiciu de intrare prin efracție.

— Corect.

— Dar asta nu înseamnă nimic. Ușa de la intrare a fost deschisă toată săptămâna. De când tatăl meu...

Vocea i se stinse și începu din nou să se holbeze la cafea.

— Dar tu ești sigur că nu ea a făcut asta. Nu putea să pronunțe cuvântul „omorât", cu atât mai puțin „crimă". Nu în fața lui.

— Nu există dubii. Nu mama. Ridică din nou privirea. Tatăl meu, poate. E genul de bravadă de care el era în stare. Marele gest eroic, prin care să capteze atenția tuturor...

— Uri...

— E vina lui, să știi.

— Nu crezi cu adevărat asta.

— Ba da. Am fost nevoiți să suferim întotdeauna din cauza crezurilor lui nebunești. Când eram copii era permanent arestat sau apărea la televizor sau țipa la cineva. Știi cum e asta pentru un copil?

Maggie se gândi la părinții ei. Cel mai aproape de o luare de atitudine politică au fost atunci când tatăl ei și-a dat demisia din Clubul de Bowling din Dun Laoghaire din solidaritate față de casier. Se plătise prea mult pentru biscuiții de la ora ceaiului.

— Dar avea anumite principii. Asta e ceva de admirat, nu?

Ridică din nou privirea, iar ochii îi sclipiră de mânie.

— Nu și dacă e vorba de niște principii greșite. Asta nu e ceva de respectat.

— Greșite?

— Toată venerația asta pentru pământ: fiecare centimetru trebuie să fie al nostru, al nostru, al nostru. E un fel de boală. Idolatrie sau ceva asemănător. Și uite la ce a dus. E mort și a luat-o și pe mama cu el.

— Tatăl tău știa care e părerea ta?

— Ne certam tot timpul. De fiecare dată spunea că din cauza asta stăteam deoparte, la New York. Nu fiindcă ar fi fost într-adevăr benefic pentru cariera mea, fiindcă acolo aș fi avut condiții mai bune ca să fac filme...

— Faci filme?

— Da, în principal documentare.

— Continuă.

— Tatăl meu nu credea că m-am dus la New York să fac filme. Spunea că am fugit pentru că nu puteam suporta faptul că pierdusem disputa.

— Disputa legată de...

— ... de tot. Votul pentru partidele de stânga, munca în domeniul artei. „Trăiești ca un repetent decadent

din Tel Aviv." Asta îmi spunea. Tel Aviv. Insulta numărul unu.

Maggie se opri, uitându-se în altă parte, apoi din nou la bărbatul din fața ei.

— Ascultă, Uri. Știu că suferi. Și știu că sunt atât de multe lucruri de discutat. Dar trebuie să aflăm ce naiba se întâmplă.

— De ce îți pasă?

— Pentru că guvernul pentru care lucrez nu vrea ca întregul proces de pace să se ducă pe apa sâmbetei din cauza acestor crime, de asta.

— Știi, tatăl meu ar fi fost foarte bucuros dacă ceea ce numești tu „proces de pace" s-ar fi destrămat. El îl numea „proces de război".

— Da. Dar nu ar fi fost bucuros să o vadă moartă pe soția lui, poate chiar pe fiul său, nu-i așa, oricât de mult v-ați fi contrazis?

— Crezi că viața mea e în pericol? Și îți pasă de asta?

— Nu prea. Dar ție ar trebui să-ți pese.

— Ascultă, pericolul nu contează pentru mine. Nu-mi pasă de el. Lucrul de care îmi pasă e să-i găsim pe cei care au făcut asta.

Ea răsuflă.

— Bine. Atunci poți să începi prin a-mi spune ce știi.

Pentru a doua oară în ultimele două zile, se afla pe Malul de Vest, deși acum ghidul ei era un bărbat care îl numea Iudeea și Samaria, chiar dacă sintagma părea pusă între niște ghilimele mari. Și Uri Guttman îi arăta cu degetul pe fereastră; dar nu indica un loc sau altul al suferinței palestiniene, ci locurile și relicvele Vechiului Testament.

— La capătul drumului e Hebronul, unde sunt îngropați cei trei patriarhi, Avraam, Isaac și Iacov. Împreună cu soțiile lor: Sara, care era căsătorită cu Avraam; Rebeca, soția lui Isaac, și Leea, a doua soție a lui Iacov.

— Cunosc Biblia, Uri.

— Ești creștină, nu? Catolică?

A separat fiecare silabă: *ca-to-li-că.*

— Așa m-am născut și am crescut, ai dreptate.

— Ce, nu ești catolică și acum? Credeam că e ca și cum ai fi evreu. Odată ce ești, rămâi pentru totdeauna.

— Ceva de genul ăsta, spuse Maggie în șoaptă, ștergând umezeala de pe geam.

— Sunt și multe locuri de vizită pentru creștini aici. E Țara Sfântă, ține minte.

— „Care nu trebuie niciodată cedată."

— Îl citezi pe tatăl meu?

— Nu doar pe el.

Turul cu ghid fu întrerupt o singură dată, când Uri porni radioul și dădu pe știri. Ultimele vești erau sumbre: Hezbollah a lansat un bombardament cu rachete din Liban, punând capăt lungii perioade de neagresiune. Civilii israelieni din nord se înghesuiau în adăposturi antibombardament, iar Yaakov Yariv era presat să riposteze de propriii lui susținători. Dacă era pe cale să facă pace, trebuia să demonstreze că nu e moale. Maggie discutase asta cu Davis, la telefon, în dimineața aceea: Hezbollah nu făcea nimic fără susținerea Iranului. Dacă atacau acum, era pentru că Teheranul își dorea un război în regiune. Și asta cât mai repede.

Făcură un înconjur după care trecură printr-un loc mai sus de Ramallah, iar acum intrau în Psagot, o așezare evreiască cocoțată pe un deal, care se zărea deasupra orașului palestinian. Pe Maggie o surprinse

simplitatea tuturor locurilor acestora. Era aproape medievală. Fortărețe pe vârfuri de dealuri, ca și cum ar fi fost pline de arcași gata să trimită o ploaie de săgeți peste dușmanul de dedesubt. O făcu să se gândească la Franța și Anglia sau la Irlanda, de ce nu. Castelele dispăruseră sau erau în ruină acum, dar cu câteva secole în urmă locurile de la țară din Europa semănau foarte mult cu acesta: un câmp de bătălie, fiecare vârf de munte și versant de deal fiind un trofeu strategic care trebuia fie atacat, fie temut.

Drumul era întortocheat și plin de serpentine, dar până la urmă ajunseră la un punct de pază. Uri încetini, dându-i suficient timp gardianului de serviciu să iasă din ghereta sa, să constate că mașina era israeliană și în bună regulă și să-i facă semn să treacă. Era un bărbat între două vârste, cu burtă, îmbrăcat în niște blugi care nu-i veneau bine și un tricou simplu sub hanoracul militar de culoare verde. Avea o mitralieră M16 agățată de umăr, cu patul înfășurat cu bandă adezivă neagră. Maggie nu putu să se hotărască dacă firescul scenei o făcea mai mult sau mai puțin sinistră.

Imediat ce se dădu jos din mașină, Maggie încercă să se orienteze. La prima vedere, aceste așezăminte evreiești chiar arătau ca niște suburbii americane transpuse în mijlocul Arabiei prăfuite, toate casele având acoperișurile roșii și gazoanele bine cunoscute. La un capăt de stradă, câteva adolescente jucau baschet, deși toate purtau fuste de blugi lungi până la glezne.

Privea în continuare, dornică să vadă Ramallahul din acel loc avantajos, dar câmpul vizual îi era blocat. Abia atunci observă zidul gros, de beton, care mărginea Psagotul dintr-o parte, împiedicând orice vedere a orașului de dedesubt.

Uri o văzu privindu-l.

— E urât, nu-i așa?

— Urât, nu glumă.

— A trebuit să fie construit acum câțiva ani, ca să oprească tirurile lunetiștilor din Ramallah. În fiecare zi gloanțele ajungeau până aici.

— Și a funcționat?

— Întreabă fetele care pot juca acum baschet pe stradă.

La o privire mai atentă, Maggie își dădu seama că, dacă asta ar fi fost o suburbie americană, ar fi fost una dintre cele mai sărăcăcioase. Casele erau rudimentare, iar clădirea administrației centrale, spre care o conducea acum Uri, era lipsită de orice strălucire. Locul era surprinzător de pustiu. În timp ce aștepta să apară o secretară la biroul de recepție, Uri îi explică faptul că toată lumea era fie la demonstrațiile din Israel, fie în lanțul uman.

În cele din urmă, se ivi o femeie care îl privi lung și cu o adâncă simpatie pe Uri, ochii i se umeziră. Devenea clar faptul că, oricare ar fi fost opiniile sale, Uri Guttman era fiul îndurerat al aristocrației colonialiste: vestea sinuciderii mamei sale se răspândise peste noapte, după anunțul de la radio din acea dimineață. Fără să fi avut programare, îi făcu semn să intre în biroul bărbatului care, după cum îi explicase Uri, nu era doar capul Psagotului, ci și al consiliului tuturor așezărilor de pe Malul de Vest.

În clipa în care Uri intră pe ușă, Akiva Shapira se ridică în picioare, ieșindu-i tânărului în întâmpinare. Mare și bărbos, puse imediat mâna pe capul lui Uri și rosti ceea ce lui Maggie i se păru a fi o rugăciune de consolare.

— *HaMakom y'nachem oscha b'soch sh'ar aveilei Tzion v'Yerushalayim.*

Ţinu ochii închişi cât timp rosti acele cuvinte.

— Akiva, ea e prietena mea, Maggie Costello. E irlandeză, dar a venit aici cu echipa americană de negocieri. Mă ajută.

Maggie întinse o mâna, dar Shapira se întorsese deja, îndreptând-se spre birou. Nu putea să-şi dea seama dacă evita strângerea de mână din motive politice, fiindcă servea o administraţie americană detestată pentru impunerea capitulării Israelului, sau din motive religioase, pentru că era femeie.

— Sunteţi amândoi bine-veniţi, spuse respirând greu, aşezându-se din nou în fotoliu.

Prima surpriză: accentul newyorkez.

— În mod normal eu ar trebui să vin în vizită. Ai suferit o pierdere extrem de însemnată, Uri, şi ştii că poporul lui Eretz Yisroel e alături de tine, oamenii de pe întreg cuprinsul Israelului.

Maggie înţelese că traducerea era pentru ea, ca, de altfel, probabil întreaga frază. Acel „întreg" îi era adresat.

— Vreau să vorbesc cu tine despre tatăl meu.

— Desigur.

— După cum ştii a fost foarte agitat în ultimele zile ale vieţii lui, cuprins de frenezie.

— Voia să-l vadă cu orice preţ pe Yariv. Să-i spună ce nebunie făcea, dar acest aşa-zis prim-ministru al nostru refuza să-l primească.

— Asta voia să-i spună? Că negocierile de pace erau o „nebunie"?

— Ce altceva? Credea oare că e un lucru chibzuit să cedăm chiar inima pământului nostru? Vorbeşti serios?

Maggie știa că și cuvintele astea erau tot pentru ea. Shapira abia se uita la Uri.

— Știa că acesta e un act al oamenilor care și-au pierdut identitatea colectivă. O reluare a marii greșeli evreiești. De la Faraon la Adolf însuși, istețul Evreu a crezut întotdeauna că poate alunga lupul. Și care e această armă secretă a evreilor? Îți spun eu, Uri. Capitularea! Așa e! Asta e marea genialitate a evreilor, națiа lui Marx, Freud și Einstein. Capitularea! Iar acum Yariv încearcă același truc. Îi dăm inamicului ce vrea, fără luptă, și numim asta pace. E capitulare, nici mai mult nici mai puțin. N-am dreptate, domnișoară Costello?

Își dorea să nu fi venit. Uri, de unul singur, ar fi fost scutit de un astfel de spectacol. Dar nu terminase. Îl văzu aplecându-se înainte, ca un reporter.

— Akiva. Ce vreau să știu eu e ce îl preocupa exact pe tatăl meu în ultimele zile de viață.

— Și pentru asta ai bătut atâta drum? N-ai fost în stare să te dumirești și singur în privința asta? Ce îl *preocupa*? Nu e atât de evident încât și un copil de grădiniță ți-ar putea da răspunsul?

Se întoarse din nou de la Uri.

— Spuneți-mi, domnișoară Costello – Uri spune că sunteți irlandeză. Habar n-am dacă sunteți protestantă sau catolică, dar spuneți-mi: când IRA punea bombe la fiecare cinci minute, ce au zis protestanții, „OK, uite: luați Belfastul. Tăiați-l în două pe mijloc și opriți-vă bucata pe care o vreți. A, și în timpul ăsta, toate milioanele de irlandezi catolici care au plecat cu vaporul în ultimii o sută cincizeci de ani – se pot întoarce să locuiască aici, în bucățica noastră de Irlandă de Nord protestantă". Spune-mi sincer, ai auzit vreodată

un protestant din Irlanda de Nord spunând așa ceva? Ai auzit?

— Akiva, am venit aici să vorbim despre tatăl meu...

— Pentru că asta face aici iubitul nostru prim-ministru împreună cu așa-zisul nostru guvern, fie ca Dumnezeu să-i lumineze. Același lucru! Lasă orice palestinian al cărui străbunic se pișa mai demult în oliță la Jaffa să vină aici și să ceară o vilă la Tel Aviv. Și bineînțeles, hai să împărțim Ierusalimul în două. Știi de câte ori e menționat Ierusalimul în Coran? Spune-mi, știi?

Uri se uita în tavan, chinuindu-se să-și ascundă frustrarea. Maggie vorbi în locul lui.

— Serios, chiar nu suntem aici...

— Zero. Formă cifra cu degetul mare și arătătorul. Un zero mare și gras. Noi ne rugăm pentru întoarcerea în Ierusalim de trei ori pe zi în ultimii două mii de ani; ne construim sinagogile cu fațadele spre răsărit ca să fim cu fața spre Ierusalim, chiar dacă suntem în New Jersey sau în Dublin; îl rugăm pe Ha'shem, Atotputernicul, să ne lipească limbile de cerul gurii și să ne ia dibăcia mâinii drepte dacă te vom uita pe tine, O, Ierusalime – și, cu toate astea, *noi* trebuie să-l cedăm! Trebuie să cedăm un oraș acestor arabi care nici măcar nu-l menționează – nici măcar o menționă – în așa-zisa lor carte sfântă!

Roșu la față, se aplecă acum înainte și întinse un deget spre Maggie.

— Deci da, știu ce îl preocupa pe Shimon Guttman. Sinuciderea poporului evreu. Mă auziți? Autodistrugerea poporului evreu. Asta voia el să prevină.

Uri ridică o mână în semn de rugăminte, ca un elev care cere permisiunea profesorului său să vorbească.

Maggie își dădea seama că își ținea părerile pentru el. Fie pentru că era prea epuizat ca să-și adune puterile pentru o confruntare, fie pentru că luase înțeleapta decizie că nu avea nimic de câștigat dintr-o dispută politică, nu-și putea da seama. Dar era recunoscătoare instinctelor lui Uri. Aveau nevoie de un Shapira cooperant, altfel ar fi făcut un drum degeaba.

— I-a spus mamei că a văzut ceva anume, începu Uri, care era o întruchipare a politeții și a datoriei filiale. Ceva care va schimba totul. Știi cumva care e lucrul ăsta?

Shapira se întoarse spre Uri și își mai domoli glasul.

— Am vorbit tot timpul cu tatăl tău în aceste ultime săptămâni. El și cu mine...

— Mă refer la ultimele trei sau patru zile. Atunci a văzut ce a văzut...

— Putea să fie un om destul de secretos, Uri. Dacă nu a vrut să-ți împărtășească ce a văzut, poate că a avut un motiv pentru asta.

— Ce fel de motiv?

— Cum scrie în Psalmi? „La fel cum tatăl are milă față de copii, la fel are Domnul milă față de cei care se tem de El."

— Nu înțeleg.

— Mila față de copii, protejarea copiilor. E același lucru.

— Crezi că mă proteja?

— Era un părinte devotat, Uri.

— Dar mama? A încercat s-o protejeze și pe ea. Și uite ce i s-a întâmplat.

— Ești sigur că nu i-a transmis și ei informația pe care o deținea, Uri? Poți avea o certitudine în privința asta?

Uri scutură dezaprobator din cap, ca și cum ar fi fost prins descoperit.

Maggie își dădu seama că era posibil ca doamna Guttman să fi găsit ceva aseară, exact înaintea morții sale. Poate că încercase să dea un telefon. Poate că în felul ăsta îi alertase pe ucigași. Sau poate că, în ciuda protestelor lui Uri, văzuse ceva care o îngrozise atât de tare, care o umpluse de o asemenea deznădejde, încât își luase singură viața.

— Vezi, dragul meu Uri, Stăpânul Universului are un plan pentru poporul evreu. Nu ne lasă să-l vedem, desigur. Ne dă câte o frântură, pe ici-pe colo, în texte, în surse. E doar o frântură. Dar face minuni, Uri. Probabil că și credința dumneavoastră vă învață lucrul ăsta, domnișoară Costello. Minuni. Iar istoria poporului evreiesc e o istorie a minunilor.

Suferim cea mai mare tragedie din istoria omenirii. Holocaustul. Și cât trebuie să așteptăm eliberarea? Trei ani! Atât! Naziștii cad în 1945 și în '48 avem un stat al nostru. După două mii de ani de exil și peregrinări, ne întoarcem la pământul nostru antic. Pământul pe care i l-a promis Dumnezeu lui Avraam cu aproape cinci mii de ani în urmă. Cum numești asta, domnișoară Costello, dacă nu un miracol sigur, de necontestat, cu garanția de a primi banii înapoi? Orele cele mai negre, urmate de momentul celei mai mari lumini!

La fel în '67. Arabii ne înconjoară, ascuțindu-și toți cuțitele ca să ne taie gâturile, să-i împingă pe evrei în mare. Și ce se întâmplă? Israelul le distruge forța aeriană în câteva ore și armata în câteva zile! Șase zile. „Și Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune." Și în a șaptea zi s-a odihnit.

Ei, ai mai paria că Atotputernicul ne va mai salva încă o dată? Da, lucrurile sunt sumbre, nu există dubii în privința asta. Guvernul dumneavoastră de la Washington, domnișoară Costello, plănuiește să deposedeze poporul evreu de ceea ce i se cuvine prin naștere, cerându-ne să cedăm pământul care ne-a fost promis de Dumnezeu. Iar cel care colaborează cu voi e un bărbat în care am avut odată încredere, un trădător care e gata să-și vândă poporul ca să pozeze în fața antisemiților din Europa ca bunul evreu, evreul de treabă, porumbelul cu premiul Nobel în cioc, în timp ce evreii răi sunt lăsați să fie uciși în paturile lor de către arabi.

Totul pare să se fi sfârșit, e ora noastră neagră din nou, când iată! Un erou al poporului evreu, Shimon Guttman, intervine pentru a-l opri pe trădător și iată, Guttman eroul este ucis. Și acum israelienii încep să înțeleagă. Văd acum amenințarea ce îi paște din partea unui guvern care e gata să-și omoare propriii cetățeni. S-o omoare, te rog să mă ierți pentru asta, Uri, chiar și pe soția eroului!

Ăsta e felul în care lucrează Atotputernicul. Ne dă semne, indicii dacă dorești. Pentru că vrea să vedem ce se întâmplă. Ți-a răpit mama ca să nu ne iluzionăm. E un mesaj pentru noi, Uri. Părinții tăi și tragedia care s-a abătut asupra lor sunt un mesaj. Ne învață să spunem nu acestei înșelătorii americane. Să spunem nu sinuciderii în masă a evreilor.

Toate astea veneau atât de repede și de tunător, ieșind parcă din străfundurile plămânilor lui, încât nu exista altă soluție decât să-l aștepte să se oprească. Acest Shapira era un vorbitor cu experiență, asta era sigur, care stăpânea tehnica trecerii fără pauze de la o propoziție la alta, neacceptând nici o întrerupere. Maggie

luase parte la faimoasa întâlnire, în care echipa Statelor Unite stătuse să-l asculte pe președintele Siriei vorbind neîntrerupt, timp de șase ore, punând în aplicare aceeași strategie. Singurele răspunsuri adecvate erau calmul și răbdarea. Trebuia să aștepți pur și simplu până când adversarul sau partenerul, nu avea importanță, termina singur de vorbit. Acel moment părea să fi venit.

— Domnule Shapira, începu Maggie, luându-i-o înainte lui Uri. Toate astea ne sunt de mare ajutor. V-aș sintetiza corect opiniile dacă aș spune că suspectați că în spatele morții părinților lui Uri s-ar afla însăși mâna autorităților israeliene?

— Da, pentru că ceea ce trebuie să știe Statele Unite...

Mare greșeală, își zise Maggie. Nu trebuia să formuleze o întrebare care impunea un nenorocit de răspuns.

— Mulțumesc, e clar. Au făcut asta ca să le închidă gura soților Guttman, pentru că se temeau de acea informație în posesia căreia intraseră.

Intonația era acum descendentă, indicând o propoziție declarativă.

— Totuși ceea ce ați descris sunt de ani de zile vederile lui Shimon Guttman. Ar fi vrut cu siguranță să le transmită prim-ministrului. Dar nu erau deloc o noutate. Cum vă explicați urgența frenetică? Cum vă explicați că autoritățile israeliene au acționat în acest fel pentru a reduce la tăcere o opinie deja bine cunoscută?

— Opinie? Cine a spus ceva despre vreo opinie? Eu nu. Eu am folosit cuvântul informație. *Informație*, domnișoară Costello. E un lucru diferit. Cu siguranță, Shimon obținuse niște informații care l-ar fi silit pe Yariv să-și dea seama de nebunia demersurilor sale. Cred că a vrut să i le transmită pe orice cale.

— Ce fel de informații?

— Acum îmi cereți prea mult, domnișoară Costello.

— Asta înseamnă că nu vreți să ne spuneți sau că nu știți?

Acesta era Uri, care acționa ca și cum el și Maggie ar fi fost colegi de ștafetă. Akiva îl ignoră, ochii săi rămânând ațintiți asupra lui Maggie.

— De ce nu acceptați sfatul cuiva care a stat în cartierul ăsta mai mult de patruzeci și opt de ore? Nu vreți să știți ce știu eu. Și, Uri, nici tu nu vrei să știi. Credeți-mă, sunt mize mari la mijloc aici. Soarta poporului ales de Dumnezeu pe pământul promis de Dumnezeu. Un legământ între noi și Cel Atotputernic. E un lucru prea mare pentru ca niște netrebnici de politicieni inventați să încerece să-l distrugă, nu contează cât de importanți se cred, aici sau la Washington. Puteți să le spuneți asta angajatorilor dumneavoastră, domnișoară Costello. Nimeni nu se pune între noi și Cel de Sus. Nimeni.

— Altfel?

— Altfel? „Altfel" spui? N-ar trebui să pui o întrebare ca asta. Uită-te în jurul tău. Uri, ascultă-mi sfatul. Renunță la asta. Ar trebui să-ți jelești părinții. Ai de aranjat o înmormântare.

Se auzi un ciocănit. Secretara strecură capul pe ușă și îi șopti ceva lui Shapira.

— Sigur, o să-l sun eu.

Se întoarse din nou spre Uri.

— Fă-ți o favoare, Uri. Jelește-ți mama. Ține *shiva*. Și renunță la lucrurile astea. N-are cum să iasă ceva bun dacă-ți vâri nasul. Tatăl tău și-a făcut datoria. Poate nu așa cum și-a dorit el. Dar și-a făcut-o. Oamenii Israelului au fost treziți.

Uri se străduia din răsputeri, observă Maggie, să nu dea ochii peste cap în semn de dispreț față de ceea ce auzea. Din când în când se foia în scaun, ca un școlar insolent, pentru ca apoi să se controleze și să stea drept. Acum se aplecă în față ca să vorbească.

— Știi ceva despre Ahmed Nour?

Maggie interveni.

— Domnule Shapira, ați fost foarte amabil să ne acordați din timpul dumneavoastră. Aș vrea să vă mulțumesc...

— Ce, vrei să mă faci vinovat de moartea arabului ăluia? Se spune deja asta la posturile de radio de stânga? Uri, faptul că înghiți toate prostiile astea mă surprinde.

Maggie se ridicase deja în picioare.

— Sunt niște vremuri foarte tulburi, vă imaginați. Lumea spune tot felul de lucruri.

Știa că se bâlbâie, dar ochii ei făceau toată treaba, încercând cu disperare să-i spună lui Akiva Shapira: „Tocmai și-a pierdut ambii părinți. A luat-o puțin razna. Nu-l băgați în seamă".

Shapira se ridica și el în picioare, nu ca să îi spună la revedere lui Maggie, ci ca să-l îmbrățișeze pe Uri.

— Ar trebui să fii foarte mândru de părinții tăi, Uri. Dar acum lasă-i să se odihnească în pace. Renunță la asta. Viața ta e prețioasă, Uri. Ascultă-mi sfatul. Nu pune la încercare răbdarea Celui de Sus.

Capitolul 19

Aman, Iordania, şase luni mai devreme

Jaafar al-Naasri nu era omul pe care să-l poţi grăbi. „Cei care se grăbesc sunt cei care sunt prinşi", obişnuia să spună. Încercase să-i explice asta fiului său, dar era prea nătâng să-l asculte. Naasri se întreba dacă fusese blestemat să fie înconjurat de prostie chiar în propria lui casă. Avusese grijă să se însoare cu o femeie inteligentă. Făcuseră totul cum trebuie, trimiţându-şi copiii la una dintre cele mai bune şcoli din Aman. Cu toate astea, fiica lui era o târfă care îşi luase drept model curvele de pe MTV; iar băieţii nu erau mai breji. Unul prost grămadă, a cărui singură calitate erau pumnii săi. Celălalt mai isteţ, dar leneş. Se trezea la amiază şi aspira să devină *playboy*.

Asta îl întrista pe Jaafar al-Naasri. Da, era un bărbat înstărit, în parte datorită generozităţii lui Saddam Hussein şi armatei Statelor Unite. Între ei, deschiseseră uşa marii trezorerii a omenirii, depozitul rădăcinilor umanităţii. Era o exgerare? Jaafar avea din când în când tendinţa să se folosească de înşelătorie, nu putea nega asta: care negustor nu o avea? Dar la muzeul din Bagdad nu era nevoie de nici un fel de negoţ. Servise drept depozit celor mai vechi amintiri

ale omului. Mesopotamia fusese prima civilizație și toate acele începuturi se aflau aici, sub sticlă, clasificate, etichetate și păstrate în Muzeul Național de Antichități. Primele tipuri de scriere din întreaga lume se puteau găsi la Bagdad, pe miile de tăbliță gravate cu cuneiforme, alfabet vechi de patru milenii. Arta, sculptura, bijuteriile și statuile din timpurile în care abia apăreau, relicve ale epocii Bibliei și ale celei de dinainte, puteau fi găsite la Bagdad.

Timp de decenii au stat în lăzi prevăzute cu alarmă sau în spatele unor uși de oțel, protejate de cel mai sofisticat sistem de securitate din lume: dictatura lui Saddam Hussein. Dar mulțumită soldaților de pe tancuri și piloților bombardierelor ce brăzdau cerul de deasupra, Saddam a fugit și ușile muzeului s-au deschis larg. Soldații americani care înconjuraseră ministerul petrolului punând dosarele și actele, prețioasele secrete legate de aurul negru, sub pază armată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu făceau nimic, din fericire, pentru a proteja muzeul. A venit un singur tanc, cu câteva zile prea târziu. Altfel, a fost lăsat liber și expus, la fel de deschis și de disponibil ca o târfă din Bagdad. Iar Jaafar și băieții lui au putut să se înfrupte din ea iar și iar, fără să fie deranjați.

Fără îndoială s-a descurcat bine, adăugând colecției Naasri din curtea lui minunății care i-ar ajunge să-și deschidă un muzeu al său. Prostul de fiu-său a săpat cât era ziua de lungă luni întregi, ascunzând capturile pe care marea lui rețea de curieri i le aducea zilnic din Irak. Câteodată, dacă îi suspecta că îl înșelau, aprovizionându-l pe unul din rivalii săi de aici, din Aman, sau din locuri mai îndepărtate, precum Beirut sau Damasc, Ali trebuia să-și folosească lopata în alte

scopuri. N-a fost nevoit să facă asta decât de vreo șase ori, poate chiar mai puțin. Jaafar pierduse șirul. Dar nu putea spune că era mulțumit. După o binecuvântare precum invazia americană, ar fi trebuit să fie în culmea succesului, ca ticălosul de Kaslik, care a construit un imperiu în regiune datorită războiului din 2003. Dar Kaslik avea fii pe care se putea baza. Jaafar Naasri nu se putea baza decât pe el însuși.

Acesta era motivul pentru care era acum prins aici, în atelierul său, făcând o treabă pe care ar fi trebuit să poată pune pe altcineva s-o facă. Nu putea încredința o asemenea însărcinare subordonaților: riscul de a fi trădat, fie furându-i bunurile, fie furnizând informații altcuiva, era mare. Dar și-a imaginat odată o echipă formată din juniorii Al-Naasri, la fel de pricepuți ca el, trăgând din greu, dornici să li se încredințeze cele mai delicate sarcini.

Iar asta era cu siguranță delicată. Partea proastă a căderii lui Saddam era că, după aceea, regulile s-au înăsprit brusc. Guvernele lumii, care s-au prefăcut că nu observă traficul cu obiecte de tezaur din Irak înainte de 2003, nu mai erau atât de indulgente acum. Poate considerau că e în regulă să se fure de la dictator, dar nu era atât de drept să se fure moștenirea „poporului irakian". Personal, Jaafar dădea vina pe știrile de la televizor. Dacă nu ar fi fost imaginile cu jafurile din Bagdad, lucrurile ar fi putut merge ca înainte. Dar după ce le-au văzut, golirea marelui muzeu cu roaba și sacul, mai-marii de la Londra și New York s-au neliniștit. Nu puteau fi complici la această mare crimă culturală. Așa că li s-a trimis vorbă funcționarilor oficiali ai vămilor, caselor de licitații și curatorilor muzeelor de la Paris la Los Angeles: nimic din Irak.

Ceea ce însemna că Jaafar trebuia să fie inventiv. Mai mult ca niciodată, trebuia să ascundă produsele pe care le scotea afară. Obiectul de pe banca din faţa lui era o sursă specială de mândrie. Era o cutie plată, din plastic, împărţită în douăzeci şi patru de compartimente, pline cu pietre viu colorate, acoperite cu un capac transparent – o trusă de confecţionat bijuterii, clientela ţintă fiind adolescentele de vârste mai mici. Sora soţiei sale a cumpărat-o pentru cea de-a douăsprezecea zi de naştere a Naimei, după o călătorie la New York. Fiica lui s-a jucat o vreme cu ea şi apoi s-a plictisit. Jaafar a dat peste ea acum câteva luni, mai mult din greşeală, şi i-a întrevăzut imediat potenţialul.

Acum, încercând să imite gusturile ţipătoare ale unei adolescente, scoase o piatră roz, punând-o pe un şirag, pe care se aflau deja un rubin fals, un ţechin violet şi capacul metalic al unei sticle de Coca-Cola. Zâmbi. Arăta ca o brăţară fermecată de prost gust, o înşiruire de elemente la modă pe care ar purta-o o adolescentă, ar rupe-o şi nu şi-ar mai aminti de ea niciodată.

Asta dacă nu se uitau mai atent la una din componentele şiragului. Nu era singura piesă din aur – mai era şi un pudel din bronz în miniatură –, dar era cea mai valoroasă. O foiţă simplă de aur, delicată şi bine gravată. Dar trebuia să te uiţi, iar Jaafar şi-a petrecut destul timp în preajma lucrurilor preţioase pentru a-şi da seama că cel mai important era contextul. Dacă s-ar fi aflat într-un muzeu, aşezat pe o pernă, departe de pietricele şi capacele de sticle, atunci poate că s-ar fi putut ghici că era un cercel care a fost îngropat cu patru mii cinci sute de ani în urmă, împreună cu o prinţesă din Sumer. Pe masa de lucru

a lui Jaafar, printre toate nimicurile alea, părea un fleac.

Urmau sigiliile, cilindri mici, de piatră, cu un model cuneiform unic. Acum cinci mii de ani, acestea erau rotite peste plăcile de argilă și lăsau o semnătură. Ingenioase pentru vremea lor, dar nu mai ingenioase ca ascunzătoarea pe care o găsise Jaafar pentru ele. Băgă mâna în cutia mare de carton maro, care venise de la Neuchâtel, din Elveția, acum o săptămână. Înăuntru era o grămadă mare de case de jucărie din lemn, toate cu ferestre vopsite și înconjurate de gărdulețe din bețe de chibrit. Dacă ridicai acoperișul, descopereai că șemineul ornamental avea și altă funcție. Începea o melodie lentă, ușoară, produsă de mecanismul făcut din metal lucios dinăuntru.

I-au trebuit zece luni ca să dea de sursa acestei cutii muzicale. A căutat pe zeci de site-uri și a vorbit cu o grămadă de tehnicieni, până când a fost sigur că aceasta avea calitățile necesare. Acum, scoțând mecanismul afară cu șurubelnița, își dădu seama că răbdarea i-a fost răsplătită. Tamburul rotativ din mijloc, prevăzut cu niște ace mici, care acționau ciocănelul ce executa melodia, avea un orificiu, exact cum i se spusese. Întinse mâna, pe care avea o mănușă de latex, după primul dintre sigiliile cilindrice pe care le aliniase pe un raft, la nivelul ochilor. Încet, cu atenție, strecură sigiliul înăuntrul tamburului de metal. Se potrivea perfect. Răsuflă ușurat, uitându-se din nou la tezaurul de sigilii pe care le adunase, aliniate în fața lui ca niște soldați ce așteaptă inspecția. Erau de toate mărimile și formele, dar acum se simțea încrezător uitându-se la ambalajul de carton de la firma elvețiană, care îi trimisese toată gama de cutii muzicale, de la cele

foarte mici până la „marele nostru modelul, domnule". S-ar putea chiar să meargă.

Dar ar fi putut s-o facă mult mai repede dacă ar fi avut ajutorul necesar. Se uită la lada de ceai de lângă sulul mare de bandă adezivă. Numai ea reprezenta cam trei luni de muncă grea, solitară. Înăuntru se aflau sutele de tăbliţe de lut pe care le strânsese din aprilie 2003. Avea un plan şi pentru ele. Nu unul obositor, dar care lua timp.

Se uită la calendarul cu portretele prost încadrate ale regelui şi ale superbei lui soţii, îmbracată după moda americană, pe fiecare pagină. Dacă toate mergeau bine, această sarcină avea să fie încărcată, etichetată ca artizanat şi să se afle în drum spre Londra până la sfârşitul anului. Nu era nevoie să se grăbească. În domeniul antichităţilor timpul nu era niciodată un inamic, ci întotdeauna un prieten. Cu cât aşteptai mai mult, cu atât deveneai mai bogat. Iar lumea aşteptase 4 500 de ani pentru această frumuseţe.

Capitolul 20

Ierusalim, miercuri, 1.23 p.m.

Drumul de întoarcere cu mașina de la Psagot a fost tensionat. Maggie i-a administrat o mustruluială lui Uri înainte ca acesta să pornească măcar motorul.

— Să amintești de Ahmed Nour, pentru ce Dumnezeu ai făcut asta?

— Mă gândeam că ar avea ceva să ne spună.

— Da, cum ar fi „dispăreți până nu vă omor și pe voi".

— Crezi că Akiva Shapira i-a omorât pe părinții mei? Ai înnebunit?

Maggie se potoli. Trebui să-și reamintească faptul că Uri se afla sub șocul imediat al celor două grele pierderi. Dar se săturase să umble cu mănuși. Calma stăpânire de sine și controlul erau, poate, la ordinea zilei în biroul de consiliere, însă nu și aici.

— Spune-mi. De ce ți se pare o idee atât de nebunească?

— L-ai văzut pe tip. E un fanatic. Exact ca tatăl meu. Oamenii ăștia țineau unul la altul.

— Bine, deci nu el. Atunci cine?

— Cine ce?

— Cine i-a omorât pe părinții tăi. Haide. Pe cine suspectezi?

Uri își luă ochii de la șosea și se uită la Maggie ca și cum nu ar fi crezut-o.

— Știi, nu sunt obișnuit să lucrez așa.

— Așa cum?

— Împreună cu o altă persoană. Când fac un film, mă ocup singur de toate. Interviuri, filmări, montaj. Nu sunt obișnuit să am lângă mine o tipă din Irlanda care își bagă coada.

— Nu sunt „o tipă din Irlanda", mulțumesc foarte mult. Genul ăsta de tâmpenii misogine s-ar putea să meargă în Israel, dar nu cu mine. OK?

Uri se mai uită o dată la Maggie.

— OK, OK.

— Întâmplarea face că nici eu nu sunt obișnuită cu asta. Când sunt în cameră, sunt pe cont propriu. Doar eu și cele două tabere.

— Cum așa?

— Cred că merge pur și simplu mai bine în felul ăsta. Fără ajutoare, fără consilieri...

— Nu, vreau să spun cum de faci asta? Cum de ești așa de bună la asta?

Bănuia că încearcă să dreagă remarca de mai înainte cu „tipa".

— Te referi la mediere?

— Da.

Era pe punctul să-i spună adevărul, să-i destăinuie că trecuse ceva vreme de când fusese implicată în negocieri internaționale, că ultima dispută pe care o moderase fusese cea în privința dreptului de vizitare în weekend a lui Nat, Louis și Ruby George din Chevy Chase, Maryland. Dar nu pomeni nimic despre asta.

— Cred că mi se trage de acasă.

— Nu-mi spune. Tatăl și mama ta se certau tot timpul, iar tu ai devenit conciliatoarea lor?

— Nu, nu fi naiv.

Deși trebuia să admită că era impresionată: întâmplarea făcea că familia destrămată apărea în biografia multor negociatori.

— Din contră. Relația părinților mei era solidă ca stânca. Cel mai fericit mariaj de pe stradă. Nu că asta ar spune multe. Toți ceilalți se certau și se ciondăneau, soți întorcându-se beți, mame care se încurcau cu lăptarul, tot felul. Veneau la maică-mea să le dea sfaturi.

— Și te uitai la ce făcea ea?

— N-am plănuit niciodată asta. Dar cuplurile își făceau apariția în camera noastră de zi, cerându-i mamei să le arbitreze. „Hai să vedem ce are doamna Costello de zis." Devenise un refren pe la noi. M-am uitat la ce făcea și presupun că am prins câte ceva.

— Trebuie să fie foarte mândră de tine.

— Amândoi sunt.

Uri nu spuse nimic, lăsând zbârnâitul mașinii să umple tăcerea. Maggie se mustra singură: fusese grosolan să vorbească despre părinții ei la timpul prezent cu atâta degajare, făcând paradă de faptul că sunt vii. Dar o luase valul. I se întâmpla rar să i se pună întrebări personale în felul acela și se bucurase de șansa de a răspunde. Probabil că i se păruse evident lui Uri, care își câștiga existența făcându-i pe oameni să vorbească despre ei, dar nu își amintea când anume o întrebase altcineva ultima oară „Cum de ești negociatoare?". A izbit-o faptul că Edward nu i-a pus niciodată întrebarea asta.

În timp ce goneau spre Ierusalim, lăsând în urmă drumuri despre care știa că sunt pline de palestinieni ce se mișcau cu un sfert din viteza lor, dacă se mișcau vreun pic, încerca să se concentreze asupra întâlnirii

cu Shapira. Păruse destul de elocvent: Guttman îi spusese lui Shapira ce aflase – „Nu vreți să știți ce știu eu" – și, credea Shapira, guvernul Israelului îl omorâse pentru asta. Dar Shapira era un lăudăros înfumurat. De ce nu îi spusese lui Uri ce descoperise tatăl său? Poate pentru că era ea în cameră. Deși așa ceva nu avea sens: dacă ar fi existat o nouă și devastatoare armă împotriva procesului de pace, ar fi profitat de ocazie ca să o trâmbițeze americanilor. Era oare posibil ca Shapira să nu știe nimic, dar să vrea pur și simplu să-i facă pe soții Guttman să pară niște martiri în slujba cauzei?

Era prea adâncită în gânduri, la fel și Uri, ca să se uite mai atent în oglinda retrovizoare și să vadă ce se afla în spatele lor: un Subaru alb care se ținea la o distanță de trei mașini față de ei. Și nu îi pierdea nici o clipă de sub observație.

Ajunseră înapoi, la casa lui Shimon și a lui Rachel Guttman. În clipa în care intrară, Maggie începu să tremure. Nu era frig, dar în aer plutea totuși un soi de răceală. Casa aceea fusese un loc al morții, de două ori. Îl admira pe Uri pentru faptul că era în stare să pună piciorul acolo.

Prețul de la intrare era acoperit de bilețele și scrisori: urări de bine din străinătate, fără îndoială. Toți ceilalți se aflau acum în casa surorii lui Uri, unde continua doliul pentru tatăl său și unde va începe doliul pentru mama sa imediat ce va fi îngropată. Maggie își făcea griji că Uri lipsea de la o reuniune de care avea nevoie. Știa de la priveghiurile de acasă că tot acest deranj nu era pentru mort, ci pentru cei vii, ca să le dea ceva de făcut, care să le distragă atenția de la suferința lor. Când ai de vorbit cu douăzeci și cinci de rude într-o

oră, nu mai ai timp să fii deprimat. Și totuși Uri era aici, cu ea, refuzându-și acel calmant pentru durere.

— Intră.

Aprinse lumina într-o cameră care se afla, din fericire, în partea opusă bucătăriei în care găsise ea cadavrul lui Rachel Guttman noaptea trecută. Era mică, ticsită, din podea până în tavan, de cărți. Mai erau și teancuri întregi de hârtii, ordonate și nivelate, așezate pe orice suprafață disponibilă. Pe un birou obișnuit, în mijloc, mai degrabă o simplă masă, se aflau un calculator, un telefon și un fax.

— De unde Dumnezeu începem?

Uri se uită la ea.

— Păi, de ce nu înveți tu repede ebraica? Atunci o să ne ia doar câteva luni.

Maggie zâmbi. Era gestul care se apropia cel mai mult de râs pe care l-au făcut de când s-au cunoscut.

— Poate ar trebui să te uiți prin calculator. Multe lucruri de acolo erau în engleză. Eu mă apuc de teancurile astea.

Maggie se instală în scaun și apăsă butonul de pornire.

— Hei, Uri, poți să-mi mai dai o dată telefonul mobil?

Scoase punga transparentă pe care o ridicase de la spital în drum spre Psagot. Înăuntru erau „bunurile personale ale decedatului", lucrurile pe care le avea tatăl lui asupra sa când a fost ucis. Intră în căsuța cu mesaje primite. *Goală.* Apoi în cea cu mesaje trimise. *Goală.*

— Și ești absolut sigur că tatăl tău avea obiceiul să trimită mesaje?

— Ți-am mai spus o dată. Mi-a trimis și mie. Când eram în misiune la graniță, în Liban, comunicam tot timpul prin mesaje.

— Deci, cu siguranță, totul a fost șters din telefon.

— Așa cred.

— Ceea ce înseamnă că și contul lui de e-mail s-ar putea să fi dispărut. Cine i-a făcut lucrul acela mamei tale probabil a intrat și aici. Dar hai să ne uităm.

Pe ecran se ivi un *desktop* familiar. Maggie caută direct contul de e-mail. Apăru o fereastră care cerea o parolă. *La naiba.*

— Uri?

Ținea la piept un teanc de hârtii, adăugând câte o foaie din grămada de pe biroul din fața lui după fiecare nouă verificare. Maggie își dădea seama că aveau să avanseze dureros de lent.

— Încearcă Vladimir.

— Vladimir?

— De la Jabotinski. Fondatorul sionismului revizionist. Primul conservator înrăit. Idolul tatălui meu.

Tastă încet literele. Fără prea mult tam-tam, ecranul se umplu de e-mailuri. Uri zâmbi.

— Întotdeauna l-a folosit. Îi trimitea mamei scrisori de dragoste semnate cu numele ăsta.

Maggie căută în josul paginii mesajele neverificate. Continuaseră să sosească, chiar și acum, după moartea sa. Buletine informative de la *Jerusalem Post*; un fond de ajutor pentru soldați; circulare de la Arutz Sheva, postul de radio al imigranților.

Se întoarse la cele care veniseră înainte de moartea lui. Aceleași cereri și circulare. Stai puțin: unele personale. O invitație să vorbească la o demonstrație miercurea următoare. Asta însemna azi. O anchetă de la televiziunea germană; o invitație de a apărea pe un panou radio al BBC. Se uită mai departe, sperând să găsească vreun mesaj de la Ahmed Nour sau orice ar fi putut explica cuvintele înfrigurate ale lui Rachel

Guttman chiar din acea casă cu două zile mai devreme. Se uită în căsuța de mesaje trimise, dar nu erau multe lucruri care să iasă în evidență acolo și, cu siguranță, nici o comunicare cu Nour. *Cât de naivă putea să fie?* Încrezătoare, căută numele de cod pe care îl descoperise, sigură că avea să fie acolo. Dar nu era. Nici în *inbox*, nici printre mesajele trimise. Nimic.

Poate că presupunerea lui Maggie era corectă. Cine a omorât-o pe Rachel Guttman a trecut mai întâi pe aici, ștergând pe rând toate e-mailurile importante. Se uită, la noroc, în *recycle bin*. Nu era nimic acolo de sâmbătă, ziua morții lui Guttman. Ceea ce însemna fie că cel care i-a intrat în calculator a fost destul de priceput încât să nu lase urme, fie că, pur și simplu, bătrânul evita să folosească poșta electronică pentru comunicările importante.

— Ești sigur că tatăl tău folosea e-mailul? Adică dacă-l folosea cum trebuie.

— Glumești? Tot timpul. Așa cum am spus, pentru un bărbat de vârsta lui era foarte modern. Tatăl meu era un militant. Genul ăsta de oameni trăiesc pe internet.

Asta îi dădu o idee. Închise e-mailul și căută *browser*-ul. Îl deschise și intră direct la favorite. Câteva ziare evreiești; BBC-ul; *New York Times*; eBay; Muzeul Britanic; Fox News. *La naiba.* Bănuiala ei dăduse greș. Închise *browser*-ul și începu să se holbeze la *desktop*, care, în momentul acela, îi părea un zid electronic de cărămidă.

Se uită insistent la icoanele de acolo. Câteva documente Word, pe care le deschise. Văzu Yariv1.doc și îi sări inima din piept. Dar nu era decât o scrisoare deschisă, în engleză, adresată prim-ministrului și intitulată „În atenția *The Philadelphia Inquirer*". Orice ar fi vrut Guttman să-i spună lui Yariv nu a fost lăsat uitat pe aici.

Apoi, în partea de jos a ecranului, o icoană pe care o avea și ea pe calculatorul ei și pe care nu o folosea niciodată. Dădu clic pe ea și văzu că e tot un *browser* de internet, doar că nu unul atât de cunoscut. Căută favoritele, numite aici *Bookmarks* și găsi una singură.

gmail.com

Era ceea ce spera să găsească. Un cont de e-mail, altul decât cel principal, ascuns cu totul. Acesta, nu avea nici o îndoială, era locul unde își păstra Guttman corespondența serioasă.

Apăru o fereastră, cerând de data asta atât nume, cât și parolă. Tastă Shimon Guttman, parola Vladimir și aşteptă. Nu avu noroc. Încercă doar cu Shimon. Nimic. Inversă parola cu utilizatorul și apoi scrise fără spații. Nu merse nici o variantă.

— Uri, ce-ar putea să folosească în afară de Vladimir?

Deci încercă Jabotinski, Jabo, VladimirJ și alte, i se părură ei, peste treizeci de permutări. Nu avu noroc. Apoi îi veni brusc o idee. Fără să stea pe gânduri, scoase telefonul mobil și începu să apese tastele.

— Biroul lui Khalil al-Shafi, vă rog.

Uri făcu un salt în spate, scăpând pe jos un teanc de hârtii.

— Ce naiba crezi că...

— Vreau să vorbesc cu Khalil al-Shafi, vă rog. Sunt Maggie Costello de la Departamentul de Stat. Era cel mai bun accent al ei. Domnule Al-Shafi. Vă amintiți că mi-ați spus că Ahmed Nour primise niște e-mailuri misterioase înainte de moartea sa prin care era invitat la o întâlnire? Exact. De la un nume arab pe care familia lui nu l-a recunoscut. Vreau să-mi spuneți numele acela. Nu-l va afla altcineva, vă asigur.

Verifică ortografia de două ori, asigurându-se că toate literele erau corecte, conștientă că nu era loc de eroare. Îi mulțumi negociatorului palestinian și închise.

— Știi ceva arabă, Uri?

— Puțină.

— OK. Ce înseamnă *nas tayib*?

— E foarte simplu. Înseamnă un om bun.

— Sau, dacă ar fi să traducem în germană, un *Gutt man, nein*?

Capitolul 21

Londra, şase luni mai devreme

Henry Blyth-Pullen bătea în schimbătorul de viteze pe ritmul melodiei din *Archers*. *Tum-tee-tum-tee-tum-tum-tum, tum-tee-tum-tum-tum-tum*. Era, hotărâse el, un om cu gusturi simple. Ar fi putut să-şi petreacă viaţa înconjurat de somptuoase obiecte antice sau de artefacte preţioase, dar nevoile lui erau modeste. Doar atât – o plimbare cu maşina după-amiaza, sub strălucirea soarelui de primăvară, fără alte obligaţii mai împovărătoare decât cea de-a asculta o telenovelă la radio – îi ajungea ca să se înveselească.

I-a plăcut întotdeauna să conducă. Chiar şi asta, o cursă de patruzeci şi cinci de minute de la sala de expoziţie de pe strada Bond până la aeroportul Heathrow, era o plăcere. Fără telefoane, fără nici un deranj. Doar timp de visare cu ochii deschişi.

Conducea foarte des. Nu spre destinaţiile principale, alăturându-se celor aflaţi în trecere sau acelor *hoi polloi* în drum spre vacanţele lor de prost gust de cine ştie unde. Destinaţia lui era turnanta pe care o ignorau toţi ceilalţi. Zona transportului greu.

Întră în parcare şi găsi cu uşurinţă un loc. Nu ieşi imediat din maşină, ci rămase să asculte finalul episodului:

Jenny izbucnind în plâns de dorul unei schimbări. Ieşi, îşi aranjă sacoul – un tweed contemporan, cum îi plăcea să-l numească –, aruncă o privire admirativă Jaguarului său de colecţie, impecabil lustruit, şi se îndreptă spre recepţie.

— Bună ziua încă o dată, domnule, spuse gardianul în clipa în care intră în clădirea Ascentis. Nu prea vă putem ţine la distanţă, nu-i aşa?

— Ei, haide, Tony. E a treia oară luna asta, atâta tot.

— Înseamnă că afacerile merg bine.

— Într-adevăr, spuse, mimând o plecăciune graţioasă, nu mă pot plânge.

La ghişeu, completă formularul pentru colete. La rubrica „bunuri" trecu pur şi simplu „artizanat". La „ţara de origine" scrise „Iordania", ceea ce nu era doar adevărat, ci şi, în mod convenabil, de neremarcat. Importurile din Iordania erau în întregime legale. Cerându-i-se numărul cu 125, scrise şirul de cifre pe care i-l dictase Jaafar la telefon. Se semnă ca un agent manipulant acceptat şi strecură din nou formularul pe sub geam.

— Bine, domnule Blyth-Pullen, mă întorc într-o secundă, spuse Tony.

Henry se aşeză în locul său obişnuit din zona de aşteptare şi începu să frunzărească un exemplar din numărul de ieri al *Evening Standard*. Dacă părea relaxat, asta se-ntâmpla pentru că era într-adevăr astfel. În primul rând, avea de-a face cu angajaţii BA, nu cu Departamentul de Bunuri şi Vamă al Maiestăţii Sale. Sigur, cei de la Vamă i-ar verifica actele, dar nu putea să-şi amintească ultima dată când l-au pus într-adevăr să deschidă ceva, ca să nu mai vorbim de un cufăr girat

de un agent cunoscut și respectabil ca el. Adevărul era că nu îi deranja prea tare comerțul cu obiecte de artizanat. Traficul, fie că era de carne vie sau de droguri, acesta era domeniul lor de interes. Directivele veniseră de sus. Politicienii, presați de tabloide, voiau să țină la distanță cocaina, heroina și albanezii – nu ciudatele fragmente mozaicate. După cum îi explicase Henry de mai multe ori soției sale extrem de neliniștite, oamenii în uniforme de la Heathrow jucau în *The Sweeney*, nu în nenorocirea aia de *Antiques Roadshow*.

Într-adevăr, Tony ieși în curând cu un teanc de hârtii și zâmbetul lui obișnuit: probabil că funcționarii de la vamă făcuseră semn că actele erau aprobate. Henry Blyth-Pullen completă un cec de treizeci de lire ca taxă de eliberare și se întoarse la mașina sa, așteptând, în timp ce o melodie de după-amiază târzie rula pe Radio 4, să fie chemat în zona de siguranță. În cele din urmă i se făcu semn să înainteze, astfel că trecu prin înaltele, uriașele porți, ajungând la Ușa 8, așa cum fusese instruit de Tony. După altă scurtă așteptare, punea în portbagajul Jaguarului o singură cutie maro. Încă o semnătură, pentru a confirma primirea, și încărcătura era oficial înscrisă, ștampilată și livrată – și asta sută la sută legal.

Când trebui să deschidă cutia, în camera din spate a sălii lui de expoziție de pe strada Bond, simți același fior de plăcere pe care îl încerca de fiecare dată când sosea o încărcătură cu adevărat specială. Era ceva aproape sexual, o săgetare a șalelor, pe care o cunoscuse prima dată în adolescență, când fumase pe ascuns o țigară cu marijuana la internat. Deschise capacul cu ranga, fiind atent să evite așchiile de la aceste lăzi de

ceai, cu care te puteai înțepa la degete. Iar în mintea lui încolți acea întrebare încântătoare pe care și-o pun toți copiii rupând panglicile și ambalajul în dimineața de Crăciun: *ce e înăuntru*?

Al-Naasri îi spusese la telefon că ar trebui să primească suvenire pentru turiști. Henry fusese intrigat, presupunând că acesta e un cod pentru lucrurile aduse în Iordania din alte părți. Dar cum dezlipi primele straturi de spumă și bandă adezivă, deveni neliniștit. Văzu un set de șase cutii muzicale, toate în formă de cabane elvețiene, pictate în culori țipătoare, de prost gust. Ridică acoperișul primeia și, spre mare lui dezamăgire, începu să răsune o melodie. *Edelweiss*.

Sub ele erau niște sticluțe oribile, de proastă calitate, conținând mostre de pudră colorată, iar pe fiecare era lipită o etichetă, evident falsă, care le anunța ca fiind „Nisip veritabil din râul Iordan". Al-Naasri nu-l dezamăgise niciodată până acum, dar asta, Henry Blyth-Pullen trebuia să admită, chiar îl bulversase. La urmă, îmbrăcate în straturi triple de bandă adezivă și de hârtie termoizolantă, erau douăsprezece hidoase brățări fermecate, de genul celor pe care, se gândi Henry imediat, le-ar cumpăra puștanii de la un automat cu monede de pe cheiul din Blackpool. Din toate transporturile primite în optsprezece ani de afaceri, ăsta era pe departe cel mai dezolant. Artizanat pe naiba. Astea erau prostii pentru turiști și atâta tot.

Când vorbiseră, Henry crezuse că *suvenire* e pur și simplu un eufemism, necesar într-o discuție telefonică. Dar arabul ăla nenorocit nu glumea. Totuși lucra de mult timp cu Jaafar al-Naasri. Nu fusese dezamăgit niciodată până acum. Lăsându-se într-un scaun, puse mâna pe telefon. O va rezolva și pe asta. Formă

numărul și așteptă țârâitul prelung al apelurilor internaționale.

— Jaafar! Mulțumesc pentru acest ultim transport. E – cum să spun – *surprinzător*.

— Îți place cântecul?

— Cel al cutiilor muzicale? Da, îmhm, da. Foarte... melodios.

— A, asta datorită meșteșugului, Henry. Uită-te înăuntrul tobei cilindrice; o să vezi o tehnică foarte veche. Chiar antică.

— Înțeleg. Ascultându-l pe Jaafar cu telefonul lipit de ureche, Henry se întoarse spre ladă și apucă prima cutie muzicală. Scoase din țâțâni acoperișul de lemn pentru a privi mai îndeaproape mecanismul. Avea nevoie de o șurubelniță.

— Și astea sunt un produs local? întrebă Henry pe un ton complice.

Prea grăbit ca să-și mai caute trusa de scule, Henry apucă un cuțit de bucătărie și scoase piesele primei cutii muzicale. Erau îndărătnice – prea meticuloase, prea elvețiene, asta era problema lor, dar în cele din urmă ieșiră. Și acolo, înăuntru, era într-adevăr un exemplar perfect de sigiliu cilindric.

— O, văd acum ce vrei să spui în legătură cu aceste cutii muzicale, Jaafar. Mecanismele sunt splendide! Nu ar putea să vină decât din locul de naștere al, ă..., cutiei muzicale. Locul unde a început totul!

— Și despre mostrele de nisip ce părere ai?

— Păi, valoarea lor e mai puțin evidentă la prima vedere.

— Știi desigur că fiecare fir de nisip a fost odată o piatră mai mare. Una care s-a transformat, care și-a schimbat înfățișarea cu timpul. Dacă te uiți bine la

orice fir de nisip, vei vedea rocile și pietrele din trecut. Henry luă prima mostră și o lovi de muchia biroului său de stejar, împrăștiind nisip pe tot covorul. Se uită atent spre ușă, sperând ca nimeni de-afară – angajați sau, mai rău, vreun client – să nu fi auzit sunetul sticlei sparte.

Acolo, acoperindu-i palma, se afla o tăbliță de lut. Pe ea erau inscripționate rânduri după rânduri de caractere cuneiforme. Acum era acoperită de nisip lipicios, ca sclipiciul de la petreceri, dar se îndepărta ușor cu peria.

— O, dragul meu Jaafar, aceste nisipuri de la apa Iordanului sunt perfecte. Și văd că mi-ai trimis cel puțin...

— Douăzeci, Henry. Fix douăzeci.

— Da, douăzeci sunt. Chiar așa.

— Și, prietene, brățările sunt deosebit de încântătoare, nu crezi? Nu-ți aduc aminte, poate, de frunzele din copaci primăvara?

Henry nu putea decât să se minuneze în fața ingeniozității acestora. Erau admirabil executate. Jaafar se autodepășise. Înțelesese oportunitatea din 2003, așteptase momentul și apoi găsise o ascuzătoare impecabilă. Henry se simți onorat să ia parte la asta.

În ziua următoare stabili o întâlnire cu prietenul său, Ernest Freundel, la Muzeul Britanic. Conduseseră împreună Clubul de Artă din Harrow, unde Freundel, chiar și pe-atunci, era intelectualul consacrat. Când Henry venise cu ideea de a da cărțile de artă pe nuduri de femeie, era clar care din ei se îndrepta către afaceri și care către academie.

În mod normal, Ernest Freundel era fericit să-și ajute vechiul amic, chiar dacă nu avea cum să nu fie

iritat de disproporția dintre bugetele lor, care devenea tot mai mare. Cerceta orice obiect care ateriza în brațele lui Henry și apoi îi făcea o estimare aproximativă. O dată sau de două ori chiar îi îndemnase pe administratorii muzeului să achiziționeze unul dintre obiectele lui Henry pentru colecția permanentă. Dar de data asta era altceva. Henry abia scosese primul cilindru din geantă când Ernest se trase înapoi, refuzând să-l atingă măcar.

— De unde vine ăsta, Henry?

— Din Iordania, Ernest.

— Nu mă insulta. *Via* Iordania, poate. Dar cred că știm amândoi de unde vine.

— Nu tocmai de aceea e atât de valoros?

— Teoretic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimeni cu mai mult de jumătate de neuron nu va cumpăra așa ceva. E radioactiv. Există peste șase convenții care interzic comerțul cu antichități furate din Irak. Nu voi fi complicele tău. Ar trebui să chem poliția în momentul ăsta să te aresteze.

— N-o să spui nimănui, nu-i așa?

— Nu. Dar ar trebui, du-te. Și ia geanta aia plină de grozăvii cu tine.

Henry nu se lăsă descurajat. Freundel era doar un băiat cinstit, întotdeauna fusese. Dar avea dreptate. Cuvântul cu „I" devenise tabu în comerțul cu antichități. Guvernanții începuseră să fie foarte duri în privința bunurilor furate din Irak și majoritatea colecționarilor opuneau o slabă rezistență. Așteptați să se aranjeze lucrurile, spuneau. Așteptați până când Londra și Washingtonul își găsesc alt motiv de îngrijorare, ceva chiar mai rușinos decât jaful din Bagdad, și atunci

putem discuta. În momentul ăsta preferăm să n-o facem.

Singura soluție era să dea o patină de legitimitate colecției lui Jaafar. Dacă putea s-o facă să pară în regulă, atunci putea să pornească mai plăcutul demers de a o vinde. Dar nimeni nu s-ar încumeta să cumpere oricare din aceste comori dacă le-ar lipsi „proveniența". Ar fi prea riscant: ar putea fi descoperite oricând și trimise înapoi în Irak, cu despăgubiri nesemnificative. Colecționarii din lumea întreagă au văzut ce s-a întâmplat cu Munch-urile și Klimt-urile care fuseseră furate de naziști. Noii proprietari fuseseră nevoiți să renunțe la ele chiar după câteva decenii. Nici un multimilionar nu voia să repete acea greșeală.

Henry Blyth-Pullen a așteptat o zi sau două, după care a sunat o veche cunoștință a sa din lumea academică, Jeremy Neather, una chiar cu mai puțini bani și mult mai puține scrupule decât Ernest. Henry îi sugeră să acționeze în maniera obișnuită. Neather va vedea obiectele, le va fotografia, apoi va scrie un articol într-una din revistele, poate *Minerva* sau *The Burlington Magazine*, specializate în prezentarea noilor descoperiri. Odată ce se scria despre ele într-o publicație respectabilă, vor avea un parcurs rapid până la legitimitate; aura din jurul lor se va schimba. Nu vor mai fi furate, ci, mai degrabă, *descoperite*. Istoria lor va fi scrisă și confirmată de niște rânduri atent tipărite. Viitorii cumpărători vor putea să se uite în *The Burlington Magazine* și să vadă că Henry nu dezgropa niște gunoaie vechi, ci lucrări care erau menționate într-o revistă de prestigiu: „Se întâmplă să am o copie chiar aici, poate că domnul dorește să arunce o privire". În schimb, Neather va fi răsplătit pentru timpul și expertiza sa. Cu alte

cuvinte, ori va primi un teanc de bancnote din sertarul lui Henry de pe strada Bond ori, mai puțin probabil, o parte din profiturile obținute în urma eventualei vânzări.

Dar nici măcar meschinul de Neather nu a vrut să colaboreze.

— Îmi pare rău, Henry, băiete...

„Băiete" îl enerva în mod special pe Henry, care știa că nu era deloc un limbaj natural pentru un tip isteț din Bedfordshire ca Neather.

— Îmi pare rău, dar toate revistele și-au închis porțile. E mai greu ca niciodată. Nu mai publică orice. Nu și în ziua de azi.

— Dar, Jeremy, asta nu e orice.

— Știu, bătrâne, știu, dar jurnalele își fac griji atunci când obiectele au, cum să spun, o proveniență dubioasă.

— Dubioasă?

— Dacă au căzut din reamorca unui camion de prin Bagdad. După evenimentele din Irak, toată lumea a luat-o razna.

— Și eu ce ar trebui să fac?

— Îmi pare rău, Henry. Va trebui pur și simplu să găsești o altă soluție.

Henry hotărî să nu-i spună nimic despre asta lui Al-Naasri, dar mesajele pe care i le lăsa iordanianul pe căsuța vocală erau din ce în ce mai puțin prietenoase.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Henry. Ține minte că acele suvenire îmi aparțin și m-au costat foarte mulți bani. Sper că nu mă vei dezamăgi. Pentru binele tău.

Henry începea să transpire. Ascunsese obiectele în cel mai mare seif cu uși duble din magazin, dar era încă neliniștit. Știa că erau obiecte de mare valoare: Jaafar nu ar fi investit atâta efort ca să le ascundă dacă nu ar fi fost așa.

O sună pe Lucinda de la Sotheby's, o mutare care avusese întotdeauna un iz de disperare.

— Bună, iubitule, îi răspunse tărăgănat, expirând zgomotos fumul de țigară. Ce vrei de data asta?

— Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Pentu că nu mă suni absolut niciodată dacă nu vrei ceva.

— Nu-i adevărat, spuse Henry, chiar dacă era. În afară de o regretabilă tăvăleală la petrecerea de Crăciun de la Christie's, relația lor nu fusese legată decât de ceea ce putea Henry să obțină de la ea. Asta incluzând poate și regretabila tăvăleală. Dacă s-ar gândi la asta, la fata care, în anii de colegiu, fusese o adevărată frumusețe, dar care s-a ofilit rapid, ar fi compătimit-o pe Lucinda. Dar Henry nu se gândea la asta.

— Din contră, am un fel de oportunitate pentru tine.

Se duse să o vadă în aceeași după-amiază, Lucinda fiind ușor ispitită de promisiunea unui gin tonic după aceea.

— Deci care sunt aceste minuni pe care vrei să mi le arăți, Henry?

Scoase o cutie mică de bijuterii, ținând-o în palma mâinii drepte.

— O, Henry, nu ai de gând să mă ceri de nevastă, nu? Aici?

Henry dădu ochii peste cap cu indulgență, apoi deschise cutia, dând la iveală o frumoasă pereche de cercei din aur, fiecare fiind format dintr-o singură foiță. Extragerea lor din brățările fermecate și reasamblarea lor au necesitat mișcări delicate, dar nu au fost foarte dificile. Din fericire, cerceii au fost fotografiați de mai multe ori și a găsit o fotografie color clară într-o carte de specialitate. „Fotografie reprodusă cu amabila permisiune

a Muzeului Național de Antichități, Bagdad", scria în legendă.

— Doamne, Henry. Ăștia sunt... ăștia sunt...

— Vechi de patru mii cinci sute de ani.

— Voiam să spun „magnifici". Vechi de patru mii cinci sute de ani? Incredibil.

— Știi ce vreau să faci, nu?

— Pot să ghicesc. Dar de ce nu-mi spui tu?

— Vreau să îi vinzi. Ca eu să-i pot cumpăra de la tine.

— Și în felul acesta să intre în legalitate. „Cumpărați la licitație de la Sotheby's."

— Lucinda, asta îmi place la tine. Ești atât de rapidă.

— Numai că nu mă iubești, Henry. În orice caz, e imposibil.

— De ce?

— Păi, hai să spunem că, de fapt, am avea voie să vindem piese de... *acolo*. Dacă ar fi așa, cerceii ăștia ar costa o nenorocită de avere. Sunt neprețuiți. Departe de posibilitățile tale. Ar trebui să mințim în legătură cu ce sunt de fapt. Și asta ar anula chiar scopul demersului, nu-i așa?

— Poți spune că au fost cumpărați de la un colecționar particular din Iordania. Așa i-am obținut, de fapt.

— Doar că știm cu toții ce înseamnă colecționar particular, nu? Haide, Henry. Toată lumea e în căutare de obiecte știi tu de unde. E sărutul morții. Nu ne putem atinge de așa ceva.

— Tu ce ai face?

— Aș sta cuminte, dragul meu. În cele din urmă, marfa asta va fi foarte căutată. E prea valoroasă ca să fie risipită. Dar momentul nu e acum.

Henry a vorbit cu Jaafar al-Naasri în seara aia doar după ce și-a făcut curaj cu încă două pahare de tărie. Și-a pregătit un scenariu pentru ce avea de spus, pe care l-a urmat cu mult mai puțină rigurozitate decât plănuise, din cauza alcoolului și a emoțiilor. Dar i-a transmis ideea de bază. Jaafar trebuia să aibă răbdare și încredere în el. Henry va pune la păstrare articolele prestigioase, de mare valoare, pe care ar fi putut continua să le țină în seiful sălii de expoziție sau, dacă voia Jaafar, puteau fi transferate într-o cutie de valori la banca privată a lui Henry, o instituție cunoscută pentru discreția sa. Vor aștepta până când piața va fi mai favorabilă.

— Vei auzi aceeași poveste peste tot în lume, Jaafar, i-a spus Henry când iordanianul a amenințat să-și mute marfa la un dealer newyorkez.

— Americanii sunt și mai stricți în legătură cu asta decât suntem noi.

În plus, situația nu era chiar atât de neagră. Henry păstrase niște vești bune, ca să înveselească apelul. Pentru articolele mai puțin pretențioase avea un plan, o modalitate de a scoate profit mai devreme. Nu, nu era înțelept să intre în detalii la telefon. Dar Henry știa exact unde vor merge acele tăblițe de lut. Și le va duce chiar el acolo.

Capitolul 22

Ierusalim, miercuri, 3.14 p.m.

— Urăsc presa din țara asta, chiar o urăsc.

Uri stătea la fereastră, trăgând perdeaua exact cât să vadă strada de afară.

— Hmm.

— Sunt ca vulturii. Uită-te la ei, cei de la Canal 2 sunt afară, în camionul lor cu satelit. Nu le ajunge că au venit cu toții aici să prezinte lumii moartea părinților mei. Trebuie să mai și zăbovească.

— Nu doar cea din țara asta, Uri.

Maggie nu se uita la el, ci stătea cu ochii în calculator. Era pe cale să-și verifice bănuiala în privința contului de gmail pe care îl găsise în calculatorul lui Guttman. Se logă ca Saeb Nastayib, numele bărbatului care trimisese acele e-mailuri misterioase către Ahmed Nour. Și întâmplător o traducere aproximativă a numelui Shimon Guttman. La parolă, încercă Vladimir, ca înainte. „Logare eșuată." *La naiba.*

Împinse scaunul rotativ puțin mai departe de birou, se ridică în picioare și se întinse. Cel mai rău lucru legat de genul ăsta de muncă, își aminti, era lipsa exercițiilor fizice. Pe când își întindea brațele în spate și își prindea mâinile una de alta într-un nod, surprinse

privirea lui Uri și își dădu seama că, fără să vrea, își împingea sânii înainte: ochii lui se măriseră. Lăsă imediat brațele să cadă la loc, dar observă că imaginea persista.

— Trebuie să spargem parola asta, Uri. Căsuța pare să ceară zece caractere: Vladimir nu are decât opt.

— Întotdeauna a pus Vladimir, peste tot.

— Deci ne mai trebuie încă două litere.

Deschise o nouă fereastră, îl căută pe Google pe Jabotinski și descoperi alternativa, numle lui evreiesc: Ze'ev.

— OK, spuse ea, tastând VladimirZJ. Nimic. VladimirJ1. Tot nimic. VZJabotins. VZJabotin1. Încercă cel puțin douăsprezece variante.

— Dar un număr? Dacă a pus Vladimir12 sau Vladimir99? Există vreun număr de două cifre care ar putea fi semnificativ?

— Încearcă 48. Anul întemeierii statului.

— O, asta e o idee bună. Vorbea în timp ce tasta: Vladimir48.

Logare eșuată.

Uri se apropie de birou, oprindu-se lângă ea. Se aplecă, pentru a vedea mai bine monitorul. Putea să-i zărească firele de barbă de pe obraz.

— Chiar credeam că asta o să meargă. Poate că mă înșel cu Vladimir...

— Sau poate am greșit anul. Pentru un simpatizant de dreapta... Se opri exact la timp... Pentru un naționalist pasionat ca tatăl tău, mai e un an care e la fel de important ca 1948. Poate chiar mai important.

Tastă Vladimir67 și, deodată, imaginea de pe ecran se modifică. Apăru un grafic cronometrat și o nouă

pagină începu să se încarce: căsuța de mail a misteriosului Saeb Nastayib.

În partea de sus a paginii, scris cu caractere încă îngroșate, prin urmare necitit, se afla un nume care o făcu pe Maggie să tresară: Ahmed Nour. Se uită la data când a fost trimis e-mailul: 11.25 p.m., marți seara, abia la douăsprezece ore de când fusese declarat mort. Dădu clic pe mesaj ca să-l deschidă.

Cine ești și de ce vrei să îl contactezi pe tatăl meu?

— Se pare că domnul Nour junior știa la fel de puține lucruri despre tatăl lui câte știai tu despre al tău.

— Ar putea fi o femeie. Ar putea să fie fiica lui.

— Uri, te deranjează dacă ne uităm la mesajele pe care le-a trimis tatăl tău?

— Nu ai de gând să răspunzi?

— Vreau să mă mai gândesc. Hai să vedem ce și-au spus unul altuia mai întâi.

Deschise pagina de mesaje trimise, toate erau către Ahmed Nour. Asta era, în mod evident, calea secretă de comunicare pe care o folosiseră cei doi, un nume arab astfel încât, dacă cineva supraveghea e-mailul lui Nour, să nu aibă motive de bănuială.

Ultimul a fost trimis sâmbătă, doar cu câteva ore înainte de mitingul pentru pace la care Guttman a fost împușcat.

Ahmed, avem o chestiune urgentă de discutat. Am încercat să-ți dau telefon, dar fără succes. Am putea să ne întâlnim la Geneva?

Saeb

Maggie trecu imediat mai jos, la următorul mesaj, trimis la 3.58 p.m. în aceeași zi.

Dragul meu Ahmed, sper că ai primit mesajul meu de mai devreme. Înștiințează-mă dacă programul îți permite o călătorie la Geneva, sper că în viitorul foarte apropiat. Avem foarte multe de discutat.

Cele mi bune urări,

Saeb

Mai era unul la 10.14 a.m. și două din seara anterioară. Toate menționau planul unei călătorii la Geneva. Din câte vedea Maggie, Ahmed Nour nu răspunsese la nici unul din ele. Începuseră oare să se certe? Îl respingea oare Ahmed pe colegul său din Israel? Și ce era cu această viitoare călătorie la Geneva?

Uri lăsase teancurile de hârtii și își trăsese și el un scaun. Se uita la ecran, dar se vedea clar pe fața lui că era bulversat. Anticipându-i întrebarea, se întoarse spre ea scuturând din cap.

— Nici n-am știut că tata a fost la Geneva.

— Se pare că sunt destule lucruri pe care nu le știai despre el. Nu ținea nici un fel de jurnal? Știi tu, o agendă de planuri.

Uri începu să scotocească, lăsându-se la un moment dat în genunchi, uitându-se prin rafturile de cărți, în timp ce ea se întoarse la calculator. Deschise istoricul *browser*-ului vizualizând lista de pagini de *web* pe care le consultase Guttman în ultimele zile ale vieții sale, căutând o agenție de turism, Swissair, un ghid al hotelurilor din Geneva, orice i-ar fi putut oferi un indiciu despre planul lui Guttman și al lui Nour. Această legătură dintre cei doi bărbați, improbabilă și necunoscută apropiaților celor doi, o intriga. Dar nu se îndoia că era legată de ceea ce se întâmpla acum, de primele episoade ale unei serii de violențe care, dacă ar fi

lăsate în voia sorții, ar pune bețe în roate procesului de pace.

— Uri, mai dă-mi, te rog, telefonul mobil.

Îl luă, dându-și seama că avusese o scăpare stupidă. Se uitase la mesajele scrise, care au fost, bineînțeles, șterse toate, dar nu verificase registrul de apeluri, lista de numere apelate. Apăsă tastele până când găsi lista de numere formate. Acolo, în capul listei, era un telefon dat sâmbătă după-amiază. Apăru pe *display* nu ca un număr, ci ca un nume.

— Uri, cine e Baruch Kishon?

— În sfârșit, un lucru mai puțin misterios. E un ziarist foarte cunoscut din Israel. Are o rubrică în *Maariv*. E foarte iubit de imigranți; a scris împotriva lui Yariv în fiecare săptămână timp de un an. Era prieten bun cu tatăl meu.

— Păi, cred că ar trebui să-i facem o vizită domnului Kishon. Chiar acum.

Capitolul 23

Ierusalim, miercuri, 3.14 p.m.

Amir Tal se străduia din răsputeri să-și ascundă mirarea, chiar entuziasmul. Avusese în repetate rânduri de-a face cu serviciile de informații; de când primise acest post la biroul prim-ministrului, îi fusese greu să le evite. Rapoarte, evaluări, analize, toate treceau prin biroul lui.

Dar nu văzuse niciodată cum se proceda, cum era strânsă informația brută care forma muntele de hârtii. Serviciul militar îl ținuse cocoloșit într-o carieră personală solidă. Era destul de prestigioasă – activase în brigada Golani –, dar nu se compara nici pe departe cu asta. Acum, în acest birou, vedea de la fața locului cum merg lucrurile. Și mai presus de toate, el era șeful.

— Pot să ascult? întrebă, făcându-i semn femeii care se afla în mijlocul monitoarelor, având în față ceea ce părea a fi un pupitru de *DJ*. Își scoase căștile și i le dădu lui Tal, care și le așeză la fel cum le ținuse și ea, pe o ureche.

— Vocea de bărbat pe care o auzi e a lui Uri Guttman, fiul decedatului. Vocea de femeie e a americancei, Maggie Costello.

— Irlandeza, murmură Tal, mai mult pentru sine decât ca să-l audă femeia.

Vocile erau surprinzător de clare. Costello îi cerea lui Guttman să caute un junal. Tal auzea până și fâșâitul hârtiilor. Orice s-ar spune despre Shin Bet, erau o gașcă remarcabilă: montaseră tot echipamentul acela de supraveghere doar la câteva ore după ce le-o ceruse.

— Și puteți face toată chestia asta din acel camion cu satelit parcat afară?

— Cu microfoane direcționale îndreptate spre fereastră – prin sticlă – se pot face multe. E mai bine dacă ai și ceva înăuntru.

— Ceea ce voi nu aveți. Deci, cum de e atât de bun sunetul?

Femeia conectă încă o pereche de căști la calculator, ca să asculte și ea în același timp. Îi zâmbi cu subînțeles lui Tal.

— *Aveți* ceva înăuntru! Cum?

Își schimbă imediat expresia: nu trebuia să pară prea nerăbdător.

— Păi, au intrat multe flori și pachete cu mâncare în casa aceea. Să spunem doar că unul din buchete face mai mult decât să arate bine.

Amir își scoase căștile și puse mâna pe umărul femeii. *Țineți-o tot așa.*

Nu avea sens să asculte mai departe. O altă directivă era să asculte cu atenție și să ia notițe. Orice era de interes trebuia raportat imediat.

— Amir, cred că vrei să vezi asta.

Era bărbatul care stătuse lipit de un monitor de când ajunseră acolo, cel puțin așa i se păruse lui Tal. Se întrebase ce punea la cale, dar nu avusese curajul să-i ceară lămuriri.

Ce vedea acum îl dezamăgea. Era o pagină standard de mail, cu o căsuță de intrări întru nimic diferită de cea pe care o folosea el pentru corespondența personală. Nu aducea deloc a înaltă tehnologie sau spionaj.

Dar imediat își dădu seama. Cursorul se mișca pe ecran fără vreo intervenție vizibilă din partea omului; mâna operatorului rămase în același loc.

— Ce e asta?

— Te uiți la calculatorul lui Shimon Guttman, cel la care lucrează acum fiul lui și femeia aceea.

— Sunt imagini de la o cameră de supraveghere?

Bărbatul zâmbi într-un fel care nu-i plăcu lui Tal, ca și cum ar fi fost pus în fața întrebării unui copil greu de cap.

— Nu, nu e nici o cameră ascunsă. Doar un program SilentNight.

Așteptă câteva secunde – o procedură standard pentru un tehnolog, pentru a lăsa ignoranța interlocutorului să se risipească – apoi continuă:

— E un program mic și inteligent care se instalează pe calculatorul altcuiva și obține privilegiile la nivel de sistem de care avem nevoie.

Observă că nu-i picase încă fisa.

— Ne oferă acces neîngrădit la calculatorul lor. Am putea să-l comandăm de la distanță, de aici, dacă am vrea.

— Cum, aș putea să scriu ceva la tastatura asta și să se vadă pe celălalt ecran?

— Mda. Dar să nu faci asta!

Puse mâna protector peste tastatură și mouse, ca un tocilar care își acoperă lucrarea pentru ca alți copii să nu tragă cu ochiul.

— Dacă văd cursorul mișcându-se, vor ști că suntem cu ochii pe ei. Ori asta, ori vor crede că e fantoma lui Guttman care încearcă să-i bage în sperieți.

— Deci ne uităm pur și simplu.

— Exact. Tot ce tastează ei, văd și eu. Acum, de exemplu, încearcă să-i spargă contul de *gmail*.

Femeia cu căști pe urechi strigă.

— OK, avem un telefon. Costello tocmai a format numărul lui Khalil al-Shafi din Ramallah.

Tal se îndreptă într-acolo, așteptând să i se dea o pereche de căști a lui. Dar femeia era prea concentrată, ascultând fiecare cuvânt, ca să-și ajute șeful. Până când l-a conectat și pe el, conversația se încheiase deja. În schimb, o auzi pe Maggie Costello vorbind cu Uri Guttman.

„OK. Ce înseamnă *nas tayib*?"

După un moment, operatorul calculatorului fu cel care se entuziasmă, făcându-l pe Amir Tal să alerge din nou lângă el. Se simțea ușor ridicol, ca un copil într-o sală de jocuri, privind cum se joacă frații lui mai mari, sperând să poată urmări acțiunea de la toate aparatele.

Tipul de la calculator făcuse ochii mari.

— Hei, e chiar *interesant*.

— Ce fac?

— Uite, uită-te la fereastra aia de acolo. Se loghează cu numele pe care tocmai l-am auzit. Saeb Nastayib. Acum încearcă diferite parole.

În cutia pentru parolă de pe ecran apăru un șir de asteriscuri. Operatorul deschise o mică fereastră și deodată apărură caractere reale, unul după altul.

— Fac o încercare cu VladimirJ. Nu.

— Cum reușești să vezi asta? Nici măcar pe ecranul lor nu se vede parola.

— De aceea acest program SilentNight e atât de frumos. Înregistrează fiecare tastare. Astfel, chiar dacă

pe ecran nu se vede ce taste au apăsat, noi tot putem afla. Ups, Vladimir48. Din nou greșeală.

— OK, anunțați-mă când aveți ceva folositor.

Amir Tal nu avea mult de așteptat. După zece minute, echipa din camionul Canal 2 de la reședința familiei Guttman raporta că Guttman junior și Costello au plecat, îndreptându-se, se pare, către casa ziaristului Baruch Kishon. Între timp, analiza computerizată indica existența unei corespondențe între Shimon Guttman și Ahmed Nour în ultima perioadă, primul utilizând un nume de cod arab, căruia i se alătura o parolă cu evidente trimiteri sioniste, Vladimir67. Își fixau o întâlnire la Viena.

— OK, adunați-vă, oameni buni, începu Tal, făcându-i plăcere să preia comanda. Vreau orice informație puteți găsi despre Nour: cine era, de ce a murit și despre ce naiba vorbea cu Shimon Guttman. Ce puneau la cale? Era asta un fel de alianță între extremiști, doi tipi care se opuneau amândoi păcii, care au fost de acord să lucreze împreună ca să saboteze negocierile? Vorbiți cu Mossad la Viena. Aflați dacă s-au mai întâlnit înainte. Planurile de călătorie din ultimul an. Dacă asta nu ne conduce nicăieri, căutați și mai devreme. Vreau tot ce puteți obține.

— La fel și Khalil al-Shafi. Ce i-a spus lui Costello? De ce l-a sunat? Și care e legătura lui exactă cu Ahmed Nour? Avem nevoie de răspunsuri cât mai repede. E de partea negocierilor de pace sau nu? Dacă le sabotează dinăuntru, vreau să știu asta.

— Sper că nu trebuie să vă mai amintesc cel mai important lucru. Continuăm să-i urmărim pe Costello și pe Guttman. Și orice s-ar întâmpla, ajungem la Baruch Kishon înainte să ajungă ei. Dați-i drumul!

Capitolul 24

Șoseaua Afula-Bet Shean, nordul Israelului,
miercuri, 8.15 p.m.

Ordinele lor erau foarte clare. Să intre, să cerceteze și să distrugă, să iasă. Și mai presus de toate, să nu fie prinși. Șeful operațiunii le spusese răspicat: nu va fi o misiune sinucigașă.

Erau patru în mașină. Nu se mai întâlniseră până atunci și nu se adresau unii altora decât cu numele care li se dăduseră: Ziad, Daoud, Marwan și Salim. Ziad era șeful.

Se uită la ceas și își făcu din nou griji că această operațiune avea, de la început, un mare cusur. Era prea devreme. Mai bine ar fi fost să dea lovitura la miezul nopții. Dar șeful le-a spus că era urgent; nu aveau timp de pierdut.

— OK. Întoarce aici.

Era un drum accidentat, îngustându-se rapid până când ajunse cât o pistă de motociclete. Potrivită pentru un tractor, dar dificilă pentru un Subaru închiriat.

— Intră pe ogor. OK. Omoară motorul.

Era un lan de bumbac, suficient de înalt ca să ascundă mașina, exact cum fuseseră informați. Băieții care studiaseră terenul făcuseră o treabă bună.

Cei patru începură să se schimbe în haine negre. Ziad le dădu fiecăruia cagule de pus pe cap și se asigură că îndepărtaseră orice alte semne de indentificare. Fiecare avea câte o mică lanternă în buzunar, o brichetă și o versiune miniaturală a unei arme semiautomate: pistolul-mitralieră Jericho. Ziad și Marwan duceau în spinare bidoane folosite de cicliști pentru apă. În amândouă era benzină.

Cunoșteau cu toții planul: aveau de mers douăzeci de minute prin lanurile care aparțineau chibuțului până când puteau să-și vadă ținta. Imediat ce se vor asigura că nu e nimeni prin preajmă, se vor mișca repede și vor ieși.

Ziad vedea luminile din zonă. În curând lanul va fi înlocuit de asfaltul parcării pentru vizitatori și al drumurilor de serviciu. Va fi și el luminat. Asta va fi zona cea mai periculoasă.

După cum se aștepta, văzu în curând indicatorul în engleză și ebraică ce le ura bun venit oaspeților la „Kibbutz Hephziba, sediul legendarei sinagogi Bet Alpha". Prin semne, le ordonă celorlalți să se lase la pământ. Unul după altul, cei patru bărbați alergară ghemuiți spre zona marcată pe harta lui Ziad ca fiind intrarea în clădire. Ușa era încuiată, după cum se așteptaseră. Îi făcu semn lui Marwan, care scoase o sârmă și deschise ușa. Se strecurară înăuntru, Ziad uitându-se în urmă pentru a se asigura că nu văzuse nimeni cum se mișcase ușa la lumina lămpilor din parcare.

Înăuntru era o beznă totală. Bărbații așteptară să înainteze o bucată bună ca să-și aprindă lanternele: era prea riscant să lase lumina să transpară prin pereții de sticlă ai centrului de vizitare. Ziad fu primul care o folosi pe a lui, luminând cu ea piesa centrală

a clădirii, comoara care aducea aici turiști încă din anii '30.

Era un mozaic în stil romanic, absolut intact, întinzându-se pe zece metri în lungime și cinci în lățime. Chiar și la lumina aceea, Ziad putea vedea claritatea culorilor realizate de nenumăratele plăcuțe: galben, verde, ocru, maro, un roșu intens ca vinul, o nuanță mai aspră, precum cărămida roșiatică, însoțită de negru intens, alb și multe feluri de gri. După cum i se spusese, podeaua era împărțită în trei panouri distincte. Cel mai îndepărtat părea a fi schița unei sinagogi, incluzând două candelabre evreiești tradiționale, *menora*-ul. La bază, se afla un tablou primitiv, aproape copilăros, cu Avraam sacrificându-l pe fiul său, Isaac.

Dar privirea îi sări imediat la panoul cel mare din mijloc. Înfățișa un cerc, împărțit în douăsprezece segmente, câte unul pentru fiecare semn al zodiacului. Ziad lumină cu lanterna fiecare imagine, oprindu-se asupra celei mai clare: un scorpion, alături – doi gemeni, un berbec, un săgetător. Nu voia să zăbovească, dar nu se putea abține. Această lucrare antică, mai veche de o mie cinci sute de ani, părea atât de vie, încât era imposibil să te uiți în altă parte.

— OK, știți ce aveți de făcut.

Marwan începu să studieze panoul de sus, Daoud pe cel de jos, în timp ce Salim examina zodiacul din centru. Dacă dădeau de cea mai mică urmă de activitate recentă – vreo săpătură proaspătă sau orice fel de intervenție –, îi chemau pe ceilalți. Dacă s-a îngropat ceva aici în ultimele două zile, aveau să găsească lucrul respectiv.

Între timp, Ziad avea sarcini precise. Trebuia să găsească biroul muzeului –, să-l ia de la un capăt la

altul și să-l controleze minuțios. Fiecare sertar, fiecare dulap de acte. Dacă găsea un seif, trebuia să-l deschidă și să nu lase nici un fir de praf neverificat. Directorul fusese extrem de explicit: „A fost nevoit să ascundă obiectul ăsta în grabă. N-a avut timp să-l pună la loc sigur. Dacă e acolo, o să-l găsești".

Ziad verifică mai întâi sertarele biroului. Fleacurile obișnuite: curele de cauciuc, cărți de vizită, bandă adezivă, plicuri. Găsi o cutie veche de metal, de genul celor în care se ține tutunul de pipă, care părea să aibă potențial: cântărea cam cât trebuia. Dar înăuntru era doar un teanc de carduri de membru la Prietenii Muzeului, legate la un loc astfel că, sub tinichea, păreau un singur obiect mai gros.

Voia să treacă la dulapul cu acte când auzi un sunet, scrâșnetul unui picior pe pietrișul de-afară. Într-o clipă, camera era scăldată în lumina unei lanterne, ca și cum o rază s-ar fi plimbat peste toată fațada clădirii.

— *Mee zeh*? Cine-i acolo?

Fără să aibă nevoie de comanda lui Ziad, cei din echipă au stins instantaneu lanternele și au împietrit. Dacă făceau asta, de cele mai multe ori, un paznic de noapte își spunea că ceea ce văzuse fusese o iluzie luminoasă, o reflexie a propriei lanterne și pleca. Pus față în față cu alternativa de a se deranja să deschidă o ușă încuiată și să nu găsească nimic, lenea câștiga de fiecare dată. Aceasta era prietenul neoficial al intrușilor și al hoților de pretutindeni: indolența pură a paznicilor.

Dar acesta era altfel. Înaintă, raza aruncată de lanterna sa mărindu-se pe când se apropia de ușa de sticlă. Ziad, care stătea nemișcat în birou, cu mâna strânsă pe sertarul pe care tocmai îl scosese din dulapul

de acte, auzi un zăngănit de chei. Într-o clipă, acest paznic va descoperi că broasca a fost forțată.

Nu era timp de pierdut. Ziad scoase arma din toc și ieși în holul principal, de unde avea vizibilitate directă spre ușă. Văzu cum gardianul se uită în sus și nu îl observă pe el sau pe ceilalți, ci umbrele lor uriașe, proiectate pe pereți, mărite chiar de lanterna sa. Fără să ezite, Ziad țintì cu pistolul său Jericho și trimise un glonț de nouă milimetri prin sticlă, direct în capul bărbatului.

Zgomotul sticlei spulberate și al creierului bărbatului împroșcând totul în jur determinară o schimbare imediată de tactică. Scopul lui nu mai era acum să găsească obiectul, ci să mascheze intențiile misiunii. Ziad intră din nou în birou și, renunțând la meticuloasele lui verificări, întorcea acum locul cu susul în jos. Trase afară toate sertarele, răsturnându-le conținutul, negăsind nimic. Apoi dărâmă dulapurile, după care mătură birourile dintr-o mișcare a brațului, toate obiectele luându-și zborul. Apoi sparse toate geamurile cu pistolul.

Se întoarse spre Marwan și Daoud, care cărau cadavrul gardianului ca pe targă. Numărară în șoaptă *unu, doi, trei* după care lăsară corpul la pământ, în debandada din birou. Se auzi un scârțâit în momentul în care corpul ateriză pe cioburile de sticlă, după care, dintr-o singură mișcare lină, Marwan scoase bidonul de biciclist de la spate, desfăcu rapid capacul și începu să împrăștie benzina prin cameră.

Afară, Salim aprindea din nou lanterna, luminând un perete plin de panouri care explicau expoziția de la Bet Alpha. Scoase un tub de spray cu vopsea și coloră zidul cu graffiti roșu, calm, fără să se grăbească. Scrise în arabă: „Israelul nu va avea parte de pace decât

atunci când va avea Palestina parte de dreptate. Bet Alpha nu se odihnește până nu se odihnește Jeninul".

Terminându-și treaba, se întoarse la ceilalți trei, care erau acum dincolo de ușa muzeului. Le aruncă fiecăruia o privire calmă, întrebătoare – *Sunteți gata? Sunteți gata?* – după care Ziad scoase bricheta, o aprinse și o azvârli la pământ, unde se atinse imediat de cadavrul îmbibat cu benzină al gardianului.

Flăcările izbucniră imediat, ajungând atât de sus, încât Ziad și echipa puteau să le vadă în cea mai mare parte a celor douăzeci de minute cât a durat tăcutul lor drum de întoarcere prin ogoarele chibuțului. Prima mașină de pompieri a ajuns cam în același moment în care cei patru au găsit mașina pe care o lăsaseră în lanul de bumbac. Pe drumul de întoarcere către Afula, numărară cel puțin încă două camioane de pompieri și mai multe mașini de poliție mergând în direcția opusă. Ziad scoase telefonul ca să-i trimită un mesaj directorului: „Ascunzătoarea nu mai e".

Capitolul 25

Aeroportul Ben-Gurion,
cinci săptămâni mai devreme

Lui Henry Blyth-Pullen nu-i plăcea deloc să zboare cu avionul în cea mai mare parte a timpului. Chiar înainte de războiul împotriva nenorocitului de terorism și de teama că un maniac cu o foarfecă va deturna aparatul direct în Big Ben, fusese terifiat de acele lucruri drăcești. La decolare era cel mai dificil. În timp ce toți ceilalți răsfoiau *Daily Telegraph* sau revista *Hello!*, el se ținea strâns de centura de siguranță până când i se scurgea tot sângele din articulații. Hârșâitul motoarelor, ambalarea necesară ridicării de la sol, toate astea îi păreau periculoase lui Henry. Și nu doar periculoase. *Nenaturale.* Ca și cum această mare bucată de metal era făcută să plutească în aer, sfidând gravitația, dacă nu chiar și voința Celui de Sus. Nu era de mirare că aveau loc atâtea accidente: era maniera lui Dumnezeu de a ne cere să ne știm locul, să rămânem cu picioarele pe pământ. Să ne amintim de Icar...

Henry recita în minte acest discurs de fiecare dată când se vedea prizonier într-o astfel de drăcie nenorocită. Capătase statut de ritual. Deși nu tolera superstițiile, Henry ajunsese să creadă că mica lui scuză

mentală adresată Creatorului – în care își exprima regretul pentru nelegiurea săvârșită de omenire prin cucerirea aerului – îl proteja. Dacă ar uita vreodată să se gândească la asta, dacă nu ar lua în serios problema zborului, păi, atunci era sigur că avionul se va prăvăli printre nori ca o piatră.

De data asta însă, teama lui Henry avusese la dispoziție zile întregi ca să se acumuleze, cu mult înainte ca el să se apropie măcar de pista de decolare. În bagaje avea un pachet cu tăbliță de lut – de care decisese să se descotorosească la cinci mii de kilometri de Londra. Nu îi vor aduce o avere – obiectele care puteau să facă asta erau ascunse într-un seif, așteptând o schimbare în climatul politic –, dar măcar vor face ca balanța lui bancară lunară să arate mai bine. În plus, trebuia să-i spună lui Jaafar al-Naasri că vânduse măcar ceva. Faptul că se întorcea cu obiectele chiar pe teritoriul lui Jaafar, sau, în orice caz, foarte aproape, era un detaliu pe care nu avea să i-l destăinuie. Nu avea să-l împărtășească nimănui de fapt. Era ca și cum ar fi vândut nisip locuitorilor Saharei și asta îl făcea să se simtă jenat.

Cum să le ducă acolo. Asta era întrebarea. Nu puteai să apari pur și simplu cu o geantă plină de antichități valoroase. Jaafar trecuse prin multe ca să le obțină; nu putea să le aducă înapoi în pași de vals.

Întâmplarea a făcut ca răspunsul să fie găsit tot de draga de Lucinda. Nu conștient desigur, nu era *atât* de sclipitoare. Nu, se împiedicase pur și simplu de el. Îndruga verzi și uscate despre niște vechi prieteni expatriați ai ei care se stabiliseră în Barbados sau pe undeva pe acolo, despre cum nu le părea rău după clima din Anglia – nici nu ne temeam de asta! –, nici după televizor, ci după ciocolată. Sau ciocolățică, după cum spusese Lucinda după al treilea gin tonic.

— Se pare că ciocolățica de-acolo nu are nici un gust, a zis ea mai mult bâlbâindu-se. Nici măcar de ciocolată obișnuită, făcută din extract vegetal sau ceva de genul ăsta.

Henry abia o mai asculta.

— În orice caz, acum, de fiecare dată când îi vizitează un prieten din Blighty, acesta primește ordine stricte să aducă un bax de Fruit & Nut, Dairy Milk și cât de mult Green & Black își poate permite. Sophie spune că amândoi s-au făcut ca niște bolovani...

Asta e, își spunea Henry încă înainte ca Lucinda să termine de vorbit. În seara aceea, în drum spre casă s-a oprit la un depozit și a luat mai multă ciocolată decât cumpărase în viața lui, un baton din toate câte există pe piață. A doua zi a stat în biroul din spatele sălii de expoziții și a făcut experimente cu o tăbliță de lut într-o mână și un Aero sau un Twix în cealaltă, încercând să găsească o potrivire perfectă din punctul de vedere al lungimii, lățimii, grosimii și, extrem de important, al greutății. Într-un sfârșit, a dat norocul peste el cu cu baton mediu de Whole Nut.

Îndepărtă atent ambalajul de hârtie, având grijă să nu-l rupă. Apoi desfăcu staniolul din interior, ca și cum ar fi avut de-a face cu o foiță prețioasă de aur. Scoase batonul de ciocolată și puse tăblița în locul lui. Apoi, lipi de ambele capete ale tăbliței două rânduri de Whole Nut, fiecare rând având trei pătrățele pe lățime. O înveli în staniol și înfășură tot acest hibrid din ciocolată și lut în ambalajul de hârtie. Făcu acest lucru cu aproape o sută de batoane, rupând uneori staniolul, alteori hârtia, până când adună, în cele din urmă, douăzeci de exemplare perfecte, gata să fie transportate spre rudele lui expatriate, fictive, dar înfometate de ciocolată.

Le aşezase unele peste altele în geanta lui diplomat. Se gândise să le bage într-un seif, ca să fie în siguranţă, dar ştia că acest lucru va stârni suspiciuni: dulciurile de la Cadbury erau bune, dar nici chiar aşa. Deci trebuia pur şi simplu să-şi asume riscul şi să le lase în geantă, atât de firesc, de parcă ar fi fost doar un cadou pe cinste pentru un nepot sau o nepoată plecată de acasă.

Controlul de la Heathrow era prima lui grijă. Zvonurile legate de explozibilele lichide din avioane nu numai că le-au dat motive în plus de teamă celor cărora le era frică să zboare, precum Henry, ci i-a făcut şi pe angajaţii aeroportului să fie mai atenţi la unele produse alimentare pe care le ignorau înainte. Dar, se gândea Henry, dacă va fi oprit, îşi va păstra calmul şi va spune aceeaşi poveste.

Puse geanta pe banda rulantă şi trecu prin detectorul de metale, cât putu de nonşalant.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse unul din angajaţii aeroportului, desfăcând larg braţele şi invitându-l pe Henry să facă acelaşi lucru. Nişte monede uitate în buzunarul lui Henry declanşaseră aparatul. Îi făcură semn să treacă.

Apucă geanta, tocmai ieşită de pe bandă, răsuflând uşurat.

Cineva îl apucă de braţ.

— O secundă, domnule. Puteţi să deschideţi geanta, vă rog?

— Da, desigur.

Henry zâmbi şi desfăcu geanta.

— Un calculator?

— Da.

— Indicatorul spune că trebuie introduse separat calculatoarele. Puteţi să mai intraţi o dată?

Henry simțea cum îi transpirau palmele. Ce șanse existau ca acele douăzeci de ciocolate să scape din vedere și a doua oară?

Și totuși, în timp ce geanta trecea a doua oară, îl văzu pe bărbatul din fața monitorului cu raze X răsucindu-se și făcând glume cu colegul lui. Întorsese privirea de la monitor pentru trei sau patru secunde, exact timpul în care s-au putut vedea în întregime tăblițele de lut, ce nu mai erau acoperite acum de calculator ca prima dată. Henry își văzu de drum.

În timp ce vecinii lui se uitau la film, Henry rederula necontenit în minte acea scenă, mulțumindu-i lui Dumnezeu, lui Iisus și oricui îi mai trecea prin cap pentru norocul pe care l-a avut. Dar cum avionul își începu coborârea spre Tel Aviv, ușurarea de după prima fază a călătoriei fu înlocuită de îngrijorarea pentru următoarea.

Nu avea bagaje de ridicat, așa că se duse direct la controlul imigrației.

— De ce vă aflați în Israel? îl întrebă fata care nu putea avea mai mult de optsprezece ani.

— Îmi vizitez nepotul care învață aici.

— Și unde anume învață?

— La Universitatea Evreiască. În Ierusalim.

Henry avea doi prieteni pe care îi sunase săptămâna trecută: pe tonul cel mai banal posibil, îi întrebase de fiii lor, ambii fiind de vârsta potrivită și își notase repede detaliile, după care le memorase.

Mai era o singură oprire: vama. Ca bărbat alb de vârstă mijlocie, tristul adevăr era că a trecut întotdeauna prin vama de la Heathrow fluierând, privind cum altor nefericiți, aproape întotdeauna negri sau asiatici, li se cerea să-și golească valizele și să stoarcă

până și ultimul tub de pastă de dinți. Rasismul era un lucru greu de privit, desigur, dar pentru un călător ca Henry Blyth-Pullen, putea fi destul de avantajos.

Doar că de data asta fu oprit, prima dată când i s-a întâmplat. Un ofițer plictisit, neras, îi făcu semn să treacă într-o parte, după care scutură din cap, fără să spună nimic, spre valiza lui Henry, pe care acesta o trăsese după el. Henry o ridică pe tejgheaua de metal dintre ei și o desfăcu.

Gardianul scotoci printre chiloți, șosete, pungi de toaletă, după care ajunse la teancul de ciocolate. Se uită la Henry, ridicând bănuitor din sprânceană.

— Și asta ce e?

— E ciocolată.

— De ce ai adus atât de multă?

— E pentru nepotul meu. Îi e dor de casă.

— Pot s-o desfac?

— Sigur. Te ajut și eu.

Henry era sigur că îi tremurau mâinile, dar le ținu suficient de ocupate încât să nu observe ofițerul. Apucă un baton la întâmplare, împinse ciocolata cu doi centimetri în afară, exact cum exersase pe masa lui din bucătărie, rupse staniolul pentru a da la iveală trei pătrățele întregi de ciocolată englezească cu lapte.

— OK.

Fără să se gândească, Henry rupse o bucată de ciocolată și o oferi vameșului, cu o expresie a feței care spunea „ofertă de pace". Bărbatul refuză și scutură din cap înspre ieșire. Verificarea lui Henry se încheiase. Ceea ce a fost un noroc, pentru că, dacă vameșul s-ar fi uitat mai atent, ar fi văzut că din următorul rând de ciocolată lipsesc, în mod ciudat, alunele, fie întregi, fie pe jumătate, și e mult prea tare ca să poată fi consumat.

Strângând mânerul valizei mai zdravăn ca niciodată, Henry părăsi aeroportul și se așeză la coadă la taxi. Când îi veni rândul, spuse cu o voce puternică, izbucnind ușurat:

— La Ierusalim, vă rog. În piața Orașului Vechi.

Capitolul 26

Tel Aviv, Israel, miercuri, 8.45 p.m.

Pentru o țară mică, nu se putea abține Maggie să nu gândească, Israelul nu putea fi mai derutant de-atât. Mergeau de mai puțin de jumătate de oră și totuși se simțea de parcă ar fi călătorit prin timp. Dacă Ierusalimul era un oraș cioplit în piatra cenușie din vremurile biblice, fiecare cărămidă, fiecare drumeag pietruit fiind învăluit în aerul stătut al istoriei antice, Tel Avivul era zgomotos, iritant, sufocant de modern. La orizont luceau zgârie-norii, etajele de sus strălucind ca niște table de șah, iar drumul era mărginit de rânduri-rânduri de blocuri din beton, având pe acoperiș panouri solare și cilindri bulbucați, care erau, îi explică Uri, rezervoare de apă caldă. Pe când ieșeau de pe autostradă și intrau pe străzile orașului, Maggie fu izbită de frenezia panourilor publicitare și a cumpărătorilor, a barurilor cu burgeri și cafenelelor în aer liber, a ambuteiajelor și clădirilor de birouri, a fetelor în maiouri scurte și băieților cu părul aranjat în țepi făcuți cu peroxid. La mică distanță de Ierusalim, unde sfințenia plutea ca un nor, Tel Avivul părea un templu al desfrânării permanente, nestăvilite.

— OK, stă la numărul 6. Să parcăm acolo.

Se aflau pe strada Mapu, care, judecând după mărcile de mașini parcate pe marginea drumului, părea să aparțină unuia dintre cele mai luxoase cartiere din Tel Aviv. Clădirea în sine nu avea nimic deosebit, aceeași tencuială albă de beton. Trecură printr-un fel de tunel, pe sub șirurile de cutii poștale din metal și găsiră intrarea și interfonul. Uri apasă pe 72.

Nu răspunse nimeni. Nerăbdătoare, Maggie îl dădu la o parte pe Uri și apăsă butonul mai mult timp. Tot nimic.

— Încearcă din nou la telefon.

— A fost pe căsuța vocală toată după-amiaza.

— Și ești sigur că ăsta e apartamentul?

— Sunt sigur.

Maggie începu să se plimbe încolo și-ncoace.

— Cum de nu e nimeni înăuntru? Nu se poate să fi plecat cu toții.

— Nu există *ei*. E doar el.

Maggie se opri, nedumerită.

— E divorțat. Locuiește singur.

— La naiba. Ce dracu' putem să facem acum?

— Am putea să spargem ușa.

Maggie conștientiză deodată cât de frig era. Ce Dumnezeu făcea aici, tremurând la un colț de stradă din Tel Aviv, când ar trebui să umble după recamiere în Georgetown? Ar trebui să fie acasă, cu Edward, pe canapea, să comande mâncare, să se uite la televizor sau să facă ce fac oamenii obișnuiți odată ce încetează să mai fie maniacii de la douăzeci și cinci de ani care lucrau fără oprire, țopăind dintr-o țară de nebuni într-alta. Edward reușise asta, făcând trecerea de la idealistul cu rucsac la washingtonianul în costum, de ce n-ar fi putut și ea? Dumnezeu știe că a încercat.

Poate că ar trebui să-l sune pe Judd Bonham să-i spună că renunță. Oricum nu o foloseau cum trebuie. Era o negociatoare, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-și facă munca într-o încăpere. Nu să se joace de-a nenorocitul de detectiv amator. Își strecură mâna în buzunar și apucă telefonul mobil.

Dar știa ce i-ar fi spus Bonham. Că nu avea sens să se afle în acea încăpere până nu erau pregătite cele două tabere. Și după felul în care decurgeau lucrurile, acel moment se îndepărta pe zi ce trecea. Destul de curând, nu va mai exista nici încăperea în care să lucreze. Sarcina ei era să aducă din nou cele două tabere pe calea cea bună și asta însemna să rezolve problema Guttman/Nour, oricare ar fi fost asta. Nu-și permiteau ca ea să dea greș. Știa mai bine ca oricine ce se întâmpla dacă negocierile de pace se apropiau de țintă, dar eșuau. Pentru o clipă îi trecu din nou prin minte frântura de amintire pe care încerca atât de mult să o îndepărteze. Trebuia să reușească. Altfel, asta va fi toată cariera ei, chiar povestea vieții ei. Va fi redusă la o greșeală unică, letală.

Se întoarse încet către Uri și spuse:

— Nu, nu putem sparge ușa. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă am fi prinși. Sunt un funcționar oficial al guvernului Statelor Unite.

— Aș putea s-o fac eu.

— Da, dar ești cu mine, nu? Tot aș avea probleme. Mai e vreo soluție?

Uri scutură din cap și lovi cu pumnul în ușa clădirii, îndurând ceea ce părea a fi o durere puternică fără să crâcnească măcar.

— Bine, spuse Maggie întorcându-se cu spatele. Să ne gândim. Ce s-a întâmplat când ai sunat la ziar?

— Era doar echipa de la ştirile de noapte – au spus că nu ştiu ce fac editorialiştii lor. Mi-au dat numărul lui de mobil.

— Pe care îl aveam deja.

Tăcerea dură mai mult de un minut, Maggie chinuindu-se să se gândească la următoarea lor mişcare. Apoi, deodată, Uri sări în picioare şi fugi spre maşină.

— Uri, Uri, ce s-a întâmplat?

— Urcă mai repede în maşină.

Uri îi spuse că pe când era în armată ieşea cu o fată al cărei frate plecase în India cu fiul lui Baruch Kishon. Văzând figura plină de neîncredere a lui Maggie zâmbi doar şi zise:

— Israelul e o ţară mică.

După câteva telefoane făcu rost de numărul lui Eyal Kishon. Uri fu nevoit să ţipe în telefon: Eyal era într-un club. Uri încercă să-i explice situaţia, dar era zadarnic. Trebuia să se ducă acolo.

Pe drum, Uri porni ştirile radio. La finalul fiecărei relatări, făcea o traducere sumară. Violenţe pe Malul de Vest, câţiva copii palestinieni ucişi; tancurile israeliene intrau din nou în Gaza; alte rachete ale Hezbollahului în nord. Negocierile cu palestinienii îngheţaseră. Maggie scutură din cap: se dezlănţuia un dezastru. Apoi: „Un sondaj din America îl plasează pe preşedinte cu cinci procente mai jos. Se pare că s-a descurcat prost la dezbaterile televizate". Ultima ştire: „S-a raportat un incendiu la un chibuţ din nord. E posibil să fie o acţiune premeditată".

Parcară pe strada Yad Harutzim şi intrară direct în clubul Blondie. Zgomotul te izbea din prima, un ritm săltat pe care Maggie îl simţea în măruntaie. Era un

bombardament constant de lumină, care includea și o rază tăioasă ce măturа ringul de dans ca un reflector de poliție.

Locul nu era nici pe departe plin, dar puteai totuși vedea deja trupuri suple, transpirate, la tot pasul. Pe Maggie o izbi multitudinea de figuri. În fața ei erau două fete blonde, cu pielea de porțelan, iar în spatele lor un negru cu tunsoare afro și trăsături fine, ascuțite. Alături dansau o femeie și un bărbat, amândoi cu bucle negre, tirbușon. Maggie își aminti de documentarea pe care i-o dăduse Bonham și se gândi la pagina despre nenumăratele triburi ale Israelului: ruși, etiopieni, *mizrahim,* cei din țările arabe. Erau toți aici.

Maggie se privi în oglinda unui perete și fu suficient de surprinsă de ceea ce văzu, încât să se oprească și să privească. În toată cariera ei fusese cea mai tânără din cameră. La negocierile dintre bărbații de vârsta a doua, ea era noutatea: nu doar femeie, ci în plus una tânără și, de ce să n-o recunoască, frumoasă. Nu știau ce e cu ea. De câte ori n-a fost întrebată când va ajunge șeful ei, moderatorul? Sau dacă e drăguță să aducă trei cafele pentru delegația franceză. Sau ce bine era că exista și ceva frumos la aceste discuții plictisitoare, cenușii.

Se obișnuise cu asta și, desigur, folosise acest lucru în avantajul ei. Îi punea pe picior greșit pe negociatori, îi făcea mai candizi decât intenționaseră să fie. Îi spuneau lucruri pe care nu le-ar fi spus unui moderator „adevărat", ca și cum discuțiile cu ea ar fi fost o repetiție de vestiar. Doar după ce se încheia înțelegerea își realizau că ea era într-adevăr mediatorul. Dar cel mai mare câștig al ei era competiția. Fără să-și dea seama, acei bărbați în costum se luptau să-i capteze atenția. A observat prima dată asta când a condus o sesiune

secretă de discuții legate de războiul civil din Sri Lanka, într-o cabană de lemn din Suedia. La orele mesei, a remarcat, participanții se înghesuiau să stea lângă ea. Voiau ca ea să râdă la glumele lor, să dea din cap la observațiile lor. Nu se puteau abține: era natural pentru ei să se comporte așa în preajma unei femei atrăgătoare. Iar pentru ea era nespus de util. Orice mică mișcare la care îi împingea, din aproape în aproape, era una care, se gândeau ei, îi va face să-i rămână simpatici. Dacă s-ar încăpățâna în legătură cu un alineat dintr-un tratat sau cu o linie trasă pe o hartă ar fi dezamăgită de ei. Iar ei nu voiau asta.

Dar nu mai arăta așa aici. Acum, înconjurată de aceste ființe splendide, nici una peste douăzeci și cinci de ani, cu pielea lor lucioasă și cu maiourile lor scurte, își dădu seama că probabil e persoana cea mai în vârstă de acolo. Se uită la pantalonii negri, jacheta Ann Taylor și cămașa Agnes B care îi alcătuiau îmbrăcămintea: erau bune pentru serviciu, dându-i eleganța necesară întâlnirii cu diplomați și miniștri. Dar aici păreau monotone. Și ridurile acelea din jurul ochilor sau cutele acelea care apăreau când zâmbea...

— E acolo.

Uri arătă spre un bărbat care stătea deoparte și privea ringul de dans, cu mâna pe gâtul unei sticle de bere, dând din cap în ritmul muzicii. Părea pe jumătate drogat, pe jumătate beat – și total pe dinafară.

Uri se așeză lângă el și, după o îmbrățișare scurtă, stând pe scaun, îi vorbi la ureche. În timp ce ei vorbeau, Maggie studia clubul. Aproape de intrare, zări un bărbat abia venit, care părea la fel de rătăcit ca ea. Purta niște ochelari fără rame, care îl transformau într-un „adult" între acești copii petrecăreți.

Își dădea seama din expresia feței lui Eyal că Uri ajunsese la partea cu moartea ambilor părinți. Eyal scutura din cap și îl trăgea de umăr pe Uri, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze din nou. Dar Uri scotea deja mobilul pentru a-i arăta lui Eyal că ultimul telefon pe care l-a dat Shimon Guttman a fost către Baruch Kishon.

Eyal ridică nedumerit din umeri; nu știa nimic. Uri continuă cu întrebările, întorcându-se acum către Maggie și traducându-i frânturi de conversație. Când a vorbit ultima dată cu tatăl lui? Duminică dimineață. Tatăl lui era plecat într-o „misiune". Nu era nimic neobișnuit în asta. Bătrânul pleca tot timpul; de aia s-a despărțit de mama lui Eyal. A spus ceva despre destinația lui? Nimic de care să-și aducă aminte Eyal. De reținut, plecase cu o noapte înainte. Eyal zâmbi.

— Eyal, tatăl tău ți-a spus ceva despre o călătorie la Geneva?

Atenție, se gândi Maggie.

— Adică în, cum ar veni, Elveția? Nu. De obicei îmi spune când pleacă în străinătate. Îmi cere să am grijă de apartamentul lui. Îi place să-l păstreze impecabil.

— Deci nu crezi că e peste hotare?

— Nu.

— Dar n-ai mai vorbit cu el de duminică? Și nu ești îngrijorat?

— Nu eram îngrijorat. Până nu ați început voi să mă băgați în sperieți.

Se întoarseră în mare viteză, cu Eyal, care nu mai era amețit, pe bancheta din spate. Uri continuă cu întrebările, descoperind un singur amănunt nou: că atunci când Eyal a vorbit cu tatăl lui, duminică dimineață, Baruch Kishon părea binedispus. Zicea că

lucrează la o poveste „tare". Sau poate mișto. Eyal nu-și mai amintea.

Începură știrile de la ora unsprezece, iar Uri îi spuse că știrea cu incendiul din chibuț era acum articolul de bază: găsiseră printre ruine niște rămășițe umane carbonizate. Un purtător de cuvânt al IDF spunea că există dovezi clare că fusese un atac terorist, orchestrat de palestinienii din Jenin. Se făceau deja speculații în legătură cu urmările politice. Acest raid se prefigura ca o amenințare la adresa negocierilor de pace și așa fragile din Ierusalim și ca o lovitură în plus dată prim-ministrului Yariv.

Maggie își scoase telefonul și văzu că avea un apel pierdut. Zgomotul din club îl acoperise, fără îndoială, făcând-o de asemenea să nu simtă nici măcar vibrațiile telefonului. Ascultă căsuța vocală: Davis, care o informa despre Bet Alpha: *De data asta a fost un atac asupra unui chibuț. Secretarul adjunct mi-a cerut să-ți transmit acest mesaj. „Orice altceva pune la cale Maggie Costello, amintește-i că datoria ei e să împiedice degradarea relațiilor dintre cele două tabere. Asigură-te că a înțeles asta." OK, ai primit mesajul cuvânt cu cuvânt. Îmi pare rău că ți-am dat vești proaste.*

Cel mai rău era că nu putea să-l contrazică. Secretarul de stat adjunct avea dreptate: trebuia să țină în frâu aceste violențe. Și știa în ce lumină proastă ar apărea dacă s-ar afla că s-a angajat într-o aventură bazată pe o speculație care implica anagrame și modele în ceramică. Cu toate astea, era sigură că acele două morți, a lui Guttman și a lui Nour, erau legate una de alta. Să afle în ce mod era fără îndoială cea mai bună cale, poate singura, de a opri acest val de crime. Alternativa era să ia parte la o serie nesfârșită de

întâlniri unde oamenii ar spune lucrurile potrivite, dar violențele ar continua pur și simplu. Mai urmase pista aceea și înainte și era decisă să nu mai repete o asemenea greșeală.

După douăzeci de minute ajunseseră la apartamentul lui Kishon. Eyal păru agitat la intrarea în casă. După cele auzite despre părinții lui Uri, era clar îngrijorat în legătură cu ce ar putea să descopere. Intră primul, aprinse lumina și își strigă tatăl.

— Eyal, uită-te în jur, spuse Uri, care examina apartamentul ca și cum ar fi fost locul unde se turnase un film.

— Uită-te cu atenție. Spune-ne dacă observi ceva neobișnuit, ceva care nu e la locul lui. Orice.

Maggie nu remarca nimic: locul era nefiresc de ordonat. Impecabil era cuvântul corect. Cu gândul la succesul avut la casa Guttman, îl întrebă pe Eyal unde lucrează tatăl său. El îi arătă biroul din colțul camerei de zi și se duse să verifice dormitorul.

— Hey, Eyal, nu e nici un calculator aici.

El reapăru în cadrul ușii.

— A, da. Am uitat. Lucrează doar la laptop. E singurul tip de calculator pe care îl folosește. Îmi pare rău.

La naiba. În locul ăsta, curat ca un mausoleu, asta fusese unica ei speranță. Nu existau foi de hârtie rătăcite, nici teancuri de cărți prin care să caute. Era o fundătură.

Se mai uită o singură dată la birou. *Gândește, Maggie, gândește.* Doar un telefon, un fax, un carnețel gol, o poză cu, presupuse ea, Eyal și sora lui când erau mici, și un stilou într-un suport. Nimic.

Se îndepărtă, după care se întoarse iarăși. Luă carnețelul, îl ridică și îl ținu în bătaia luminii.

— Uri! Vino încoace!

Acolo, ca și cum ar fi fost incrustate în pagină, se zăreau urmele fără cerneală a ceea ce spera să fie niște cuvinte în ebraică, scrise de mână. Își închipui scena: Baruch Kishon primind un telefon de la Shimon Guttman, mâzgălind niște notițe în carnețelul lui, rupând foaia, grăbindu-se să iasă – lăsând urmele notițelor pe pagina de dedesubt.

Văzu și Uri același lucru. Ținea bucata de hârtie deasupra capului, încercând să-i descifreze semnificația cu ajutorul luminii din tavan. Se uită cruciș și se strâmbă până când, în cele din urmă, zâmbi discret.

— E un nume, spuse. Un nume arab. Omul pe care îl căutăm se numește Afif Aweida.

Capitolul 27

Ierusalim, joia anterioară

Acesta era sunetul pe care voia să-l audă Shimon Guttman, vacarmul acela de carnaval. Fluierăturile repetate; bătăile ritmice în lăzile de gunoi; zarva care nu putea fi creată decât de un grup puternic de oameni și, mai ales, cu convingeri puternice.

Luase parte la o sută de demonstrații la vremea lui, dar asta îl făcea mai mândru decât toate celelalte. Mulțimea adunată aici, în piața Sion, era uriașă, o masă de oameni îngrămădiți unii într-alții, unii cu pancarte, restul fie fluturându-și pumnii în aer, fie bătând din palme la unison. Arătau provocator, toți fiind îmbrăcați în portocaliu. Tricouri, pălării, chiar și pantalonii scurți și vopseaua de pe față, toate erau colorate în portocaliul cel mai strălucitor, cel mai luminos. Dar ceea ce îl făcea pe Shimon să vibreze de mândrie, acea sclipire care se ridica din adâncul inimii, era că la această mare manifestație împotriva lui Yariv și a trădării sale luau parte numai tineri.

Când lansase apelul, nu se gândea că avea să fie luat în seamă. Părerile care circulau în acea perioadă spuneau că tineretul israelian devenise apatic. Erau generația internetului, preocupați mai mult de Google

decât de Golan, mai dornici să trândăvească prin India și să se plimbe prin Nepal decât să fie deschizători de drumuri în Iudeea sau să lucreze pământul în Samaria. Chiar și fiul lui, Uri, care renunțase la o carieră în serviciile de informații ale armatei ca să se apuce de un serviciu de doi lei în domeniul regiei de film, era o dovadă a situației deplorabile.

Și totuși se aflau aici dovezi de netăgăduit că un astfel de pesimism legat de statul Israel era neîndreptățit. Iată-i, se gândea Guttman, adunați în stradă, gata să-și salveze națiunea de la resemnarea și conciliatorismul urzite chiar de premierul lor. Acei contemporani ai săi care se plângeau permanent de copiii din ziua de azi, văicărindu-se că nu vor avea îndrăzneala să lupte așa cum făcuse generația lor în '67, ar fi trebuit să se afle acolo acum. Ar fi închis imediat gura.

Pentru că ce se întâmpla acolo lua forma unei lupte în toată regula. Față în față cu armata portocalie, izolată de un cordon subțire de polițiști la care se adăugau fotograful de la știri și un cameraman, era o altă mulțime, aproape la fel de mare și de gălăgioasă. Nu avea o culoare unică și nici atâtea pancarte ca oponenții săi. Văzu una, plasată strategic lângă echipele de știri, pe care scria pur și simplu: *Da Păcii.*

Shimon Guttman se aflase în fruntea mulțimii portocalii – unul din cei doar șase bătrâni cărora li se acordase o postură atât de privilegiată –, dar cum începuseră necazurile, fuseseră dați la o parte. Pe de o parte chiar pentru securitatea acestor seniori, pe de altă parte, credea el, pentru că se dorea ca tinerii oameni de acțiune să iasă în față. Din poziția sa convenabilă de pe margine, își dădea seama că totul se va transforma în curând într-o bătălie medievală corp la corp, cele două

armate urmând să se năpustească una asupra celeilalte. Nu lipseau decât caii.

În curând ieși din mulțime un tânăr, ca un Venus portocaliu din apă, ridicat de o mână invizibilă până când fu în stare să stea în picioare și să-și rostească discursul, într-un echilibru fragil, pe umerii cuiva. Pe când tânărul răcnea în portavoce, Guttman trase concluzia că era un orator fără experiență, care nu știa că, atunci când beneficiezi de amplificare, nu e nevoie să țipi.

Zâmbea, amintindu-și de tinerețea sa, și îi trecu prin minte un gând optimist. Mișcarea la formarea căreia contribuise era pe mâini bune. Orice gânduri murdare ar fi avut Yariv, exista o generație nouă, gata să se ridice și să opună rezistență.

— Nu e nevoie de mine aici, își zise Guttman.

Se retrase în tăcere, bucuros să-i lase pe tineri să se descurce și fără el. Asta mai însemna și că va câștiga acum o oră prețioasă într-o zi încărcată cu manifestația tinerilor, o dezbatere la televizor în cursul serii și o întâlnire strategică cu Shapira și consiliul imigranților în intervalul dintre acestea. Se uită la ceas. Înțelept ar fi să meargă la o cafenea, să fumeze o țigară și să-și reîncarce bateriile. Dar Guttman se hotărî să-și facă un cadou rar. Se va duce în cu totul altă parte.

O vizită scurtă nu-l va întârzia prea mult. Trecând prin poarta Jaffa, ignorând copiii care furau suc la cutie și cărți poștale din Orașul Vechi și le duceau pe piața arabă, își dădu seama că asta era cea mai mare slăbiciune a lui. Alți oameni puteau fi abătuți de la datorie de băutură sau femei, dar Shimon Guttman avea o singură pasiune asemănătoare. Dezmiardă-i nările

cu parfumul trecutului îndepărtat și va uita de toate. Va deveni un câine de vânătoare care se ia după urme până când își găsește prada.

Mergea vioi pe drumurile pietruite ale *shouk*-ului, cum îi spuneau israelienii, cu un ușor ș acolo unde arabii pronunțau *s*. Nu că israelienii ar fi venit vreodată pe aici. De la prima *intifada* de la sfârșitul anilor '80, puțini israelieni evrei aveau curajul să calce în Orașul Vechi cu excepția Cartierului Evreiesc, desigur, și a *Kotel*-ului, Zidul de Vest. Devenise o zonă de nefrecventat; o suită de înjunghieri mortale dusese la această stare de lucruri.

Dar lui Guttman nu îi era teamă. Credea din principiu că evreii ar trebui să aibă acces neîngrădit pe toată suprafața capitalei lor, că nu ar trebui să se retragă intimidați din nici o zonă a ei. Acesta era un alt motiv pentru care plecase din Kiryat Arba atunci când o făcuse. Camarazii lui din mișcarea colonialistă se instalau în zonele mărginașe ale Samariei, întinzându-se spre țărmurile din Gaza, dar neglijau inima vie a Pământului Israelului, inima Sionului: Ierusalimul. Cei din aripa dreaptă israeliană nu luau în serios problema orașului etern, nedându-și seama că, în timp ce depuneau eforturi pentru a elibera alte teritorii, marea perlă a Ierusalimului le scăpa din mână. Dacă nu erau atenți, puteau să se trezească fără Ierusalimul de Est la fel cum se pomeniseră britanicii cu un imperiu: într-un puseu de inconștiență.

Astfel că Shimon Guttman și-a făcut o datorie personală din a se plimba în special prin partea estică, preponderent arabă, a orașului la fel de liber cum ar fi hoinărit prin vestul predominant evreiesc. Adevărat, nu venea aici la fel de des pe cât ar fi trebuit din punct de

vedere ideologic. Era de asemenea adevărat că se uita peste umăr la fiecare cinci sau șase pași și că inima îi bătea iute în secunda în care părăsea străzile Cartierului Evreiesc pentru praful și zgomotul din cartierele arabe. Totuși încerca să meargă cât putea de relaxat, având în vedere acele constrângeri, ca un om care colinda pur și simplu orașul său natal. Ca și cum ar fi fost proprietarul locului. Ceea ce, din principiu, considera că era.

Existau câteva magazine în care intra de fiecare dată când ajungea în zona pieței, lucru care, își dădea acum seama, nu se mai întâmplase de mai bine de un an. (Campania împotriva lui Yariv îi epuizase toate energiile; orice altceva fusese abandonat.) Intră în primul dintre ele, a cărui intrare era ascunsă vederii de rândurile interminabile de genți, saci și poșete. Aveau un vas care îl intriga, dar era greu de datat. Al doilea și al treilea erau de toată rușinea; vânduseră marfa cea mai bună și așteptau alta. Nu era nevoie să insiste asupra locului din care veneau aceste transporturi: Irakul revoluționase întreaga piață. Un al patrulea avea niște monede care îi săriră în ochi lui Shimon: îi va spune prietenului său Iehuda, un numismat împătimit, să nu mai fie atât de fricos și să facă un drum până aici.

Se îndrepta spre ieșire când zări un magazin de care aproape uitase. Ca și celelalte, nu avea o vitrină, ci doar grămezi de marfă așezate afară, care se prelungeau până înăuntru. Să intri însemna să stai pe porțiunea îngustă de podea care nu era acoperită cu marfă, un canion cu bunuri pe ambele părți. La nivelul ochilor și mai sus se afla argintăria, în principal sfeșnice, printre care multe exemplare din cele cu opt brațe, *menora*

tradițională folosită de evrei în timpul sărbătorii Hanuka. Întotdeauna l-a izbit pe Guttman, ca ultimul nivel de pragmatism în comerț, această silință a negustorilor arabi de a vinde fleacuri evreiești.

Inspectă rafturile aproape sperând să nu găsească nimic demn de văzut, ca să se poată întoarce mai repede la programul lui.

— Bună ziua, profesore. Ce plăcere să te revăd.

Era proprietarul, Afif Aweida, ieșind din spatele tejghelei bijutierului, care se afla în partea opusă, o vitrină de sticlă în care se găsea o colecție de inele și brățări așezate pe perne de catifea. Îi întinse mâna.

— Ce memorie impresionantă ai, Afif. Mă bucur să te văd.

— Cu ce îți pot fi de folos?

— Eram doar în trecere. Mă uitam prin vitrine.

Afif îi făcu semn lui Guttman să-l urmeze prin magazin și să urce câteva trepte până în biroul lui privat. Israelianul se uită în jur, atenția fiindu-i atrasă de calculatorul mare, voluminos, așezat alături de imprimantă și de stratul de praf de pe rafturi. Aweida trăise vremuri grele la fel ca toată lumea din această zonă. Locuitorii Ierusalimului de Est, și palestinienii în general, erau victimele a ceea ce Guttman numea adesea un caz grav de neglijență divină, care îi predestinase să trăiască într-un loc promis evreilor.

Afif îl văzu pe Shimon uitându-se la ceas.

— Nu poți să mai rămâi să ne aducă fiul meu niște ceai? Te grăbești?

— Îmi pare rău, Afif. Am o zi încărcată.

— OK. Păi, stai să văd.

Se ridicase în picioare și verifica stocul.

— Nimic ieșit din comun, dar ar fi totuși asta.

Scoase o cutie de carton în care se aflau, probabil, douăsprezece fragmente de mozaic. Shimon le aranjă repede ca pe un puzzle și descoperi silueta unei păsări.

— Frumos, spuse, dar nu e chiar din sfera mea de interes.

— De fapt aș vrea să mă ajuți *pe mine* cu ceva. A ajuns un nou transport săptămâna asta. Mi s-a spus că mai sunt multe lucruri ca acestea, dar pe moment, asta avem. Se aplecă, odihnindu-și un braț pe un fotoliu ponosit de piele, din care ieșea umplutura, ca să ridice o tavă de pe podea.

Pe ea, așezate pe patru sau cinci rânduri, erau cele douăzeci de tăbliță de lut pe care i le adusese Henry Blyth-Pullen cu câteva zile mai devreme. În ciuda tonului neîncrezător al lui Aweida, nu erau lipsite de interes – simpla mânuire a unor fragmente atât de grăitoare din trecutul antic îl entuziasma de fiecare dată pe Shimon Guttman –, dar nici nu-ți luau ochii. Se uită la ceas: 1.45 p.m. Va termina cu asta și va pleca spre Psagot pentru întâlnirea de la 3.00 p.m.

— OK, îi spuse lui Aweida. Vechea înțelegere?

— Desigur: le traduci pe toate și păstrezi una. De acord?

— De acord.

Aweida își așeză un carnețel în poală și așteptă. Era poziția lui obișnuită, aceea a secretarei care scrie după dictare. Guttman ridică din tavă prima tăbliță, îi simți greutatea mulțumitoare în palmă, nefiind cu mult mai mare decât o casetă cu bandă magnetică. O duse la ochi, ridicându-și ochelarii ca să vadă mai bine textul.

Privi caracterele cuneiforme care, chiar și într-un context atât de banal ca acesta, continuau să îl entuziasmeze. Simpla idee a unei consemnări scrise care mergea

cu mai bine de cinci milenii în trecut, era pentru el extrem de emoționantă. Ideea că sumerienii își păstraseră în scris gândurile, experiențele, chiar și frivolitățile cu trei secole înainte de Hristos, iar asta chiar aici, pe tăbliță nici mai mari, nici mai impozante decât aceste plăcuțe de lut, era revigorantă. Se imagina în postura unuia dintre acele imense radiotelescoape, aliniate în deșertul New Mexico, ale căror antene uriașe erau primele care recepționau un semnal emis cu milenii în urmă de o stea îndepărtată. Cineva scrisese aceste cuvinte cu mii de ani în urmă și iată-l totuși pe el, citindu-le chiar acum, ca și cum trecutul antic și prezentul imediat se aflau față în față și începeau o discuție.

Prima dată când fusese învățat să interpreteze semnele care dădeau numele cuneiformelor – cuvântul se traducea literal ca „în formă de cuie" –, a simțit încărcătura lor emoțională. Pentru ochiul neantrenat, nu erau decât mâzgălituri care arătau ca suporturile de mingi de golf, unele verticale, în grupuri de câte trei, altele orizontale, tot în grupuri de două sau de trei, aranjate în diverse structuri, rând după rând. Dar când profesorul Mankowitz îi arătase cum puteau fi decodate acele semne imprimate ca „În prima mea campanie am..." sau „Ghilgameș a deschis gura și a spus...", a fost cucerit.

Începu să-i dicteze lui Aweida.

— Trei oi, trei oi îngrășate, o capră... spuse după o primă examinare. Nu putea citi și înțelege această scriere la fel de repede ca engleza, dar cu siguranță cu aceeași ușurință cu care putea citi și traduce, să spunem, din germană. Știa că e o specializare rară, dar asta nu făcea decât să-l bucure și mai mult. În Israel, nu era

nimeni care să-i egaleze cunoștințele, în afară de Ahmed Nour (nu că Ahmed ar declara vreodată că locuiește în Israel). Altfel, acum că Mankowitz se prăpădise, rămăsese doar Guttman. Cine altcineva? Tipul ăla din New York, Freundel de la Muzeul Britanic din Londra și încă o mână de oameni. Ziarele au scris întotdeauna că n-au existat niciodată mai mult de o sută de oameni pe planetă care să poată citi cuneiforme, dar el credea că era o supraevaluare.

O luă pe următoarea. Își dădu seama imediat despre ce era vorba din simpla distribuție a semnelor pe tăbliță.

— Un inventar de obiecte casnice, mă tem, Afif.

Pe următorul era același rând repetat de zece ori.

— Un exercițiu de școlar, îi spuse palestinianului care zâmbi, notându-l în carnet.

Continuă în felul ăsta, așezând tăblițele traduse pe biroul lui Aweida, până când nu rămaseră pe tavă decât șase. O ridică pe următoarea și citi încet cuvintele de început, ca și cum ar fi fost primul rând dintr-un banc.

— *Ab-ra-ha-am mar te-ra-ah a-na-ku...*

Puse tăblița jos și îi zâmbi lui Aweida, ca și cum s-ar fi prins de o glumă, apoi se uită din nou la ea. Cuvintele nu dispăruseră. Nici nu le citise greșit. Cuneiformele, din perioada vechiului Babilon, se citeau tot *Abraham mar Terah anacku*. Eu, Avraam, fiul lui Terah.

Shimon simțea cum se albește la față. Îl cuprinse un fel de panică grețoasă, începând de la cap, apoi scurgându-i-se prin piept până în măruntaie. Ochii i se bulbucară până când literele deveniră încețoșate și nedeslușite.

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în fața judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu,

pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Ce instinct îl reţinea pe Guttman în acel moment şi îl împiedica să rostească tare ceea ce tocmai citise în gând? Avea să-şi pună de multe ori această întrebare în zilele următoare. Oare o şiretenie înnăscută l-a făcut să-şi dea seama că dacă ar fi vorbit în clipa aceea ar fi pierdut cu siguranţă acea mare comoară? Nu era oare decât sagacitatea *shouk*-ului, experienţa unui vechi precupeţ care ştie că exprimarea entuziasmului pentru un obiect îi dublează imediat preţul, făcându-l eventual de neachiziţionat?

Era oare un calcul de politician, o descoperire într-un moment de inspiraţie, faptul că ceea ce ţinea în mâna lui, care acum tremura, era un obiect ce putea schimba istoria omenirii la fel de spectaculos ca şi cum ar fi ţinut în mână detonatorul unei bombe nucleare? Sau exista o explicaţie mai simplă, una mai puţin nobilă decât toate celelalte: îşi muşcase Guttman limba din cauză că toate instinctele lui îl făceau să ezite înainte să împărtăşească un secret unui arab?

— OK, spuse într-un final, sperând ca prin replicile scurte să-şi ascundă tremurul vocii. Ce urmează?

— Dar, profesore, nu mi-ai spus ce scrie pe aceea.

— Nu? Scuze, eram cu gândul aiurea. O altă listă de cumpărături, mă tem. Pentru femei.

O luă pe următoarea, o evidenţă a animalelor de la o fermă din Tikrit. Şi cumva reuşi să le descifreze şi pe celelalte, deşi simţea că îndeplinea toată această

sarcină sub apă. Știa că încă nu trecuse cel mai dificil moment.

Nu era jucător de poker. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă va reuși să-și controleze emoțiile. Presupunea că nu. Toată viața vorbise din inimă, exprimându-și voit toate convingerile pe care le nutrea. Nu era un politician antrenat în arta disimulării, ci un om de campanie, a cărui monedă de schimb trebuia să fie sinceritatea. Iar acest bărbat, Aweida, era un negustor: cunoștea toate șmecheriile; putea să intuiască imediat orice client, mărind prețul pentru cei care mimau indiferența, scăzându-l pentru cei a căror lipsă de interes era autentică. Îl va ghici imediat pe Guttman.

Apoi îi veni ideea.

— Deci, vechea înțelegere? spuse, cu gâtul uscat. Pot să aleg una?

— După cum am stabilit, spuse Aweida.

— Bine. O iau pe aceea.

Arătă spre a noua tăbliță pe care o examinase.

— Scrisoare de la o mamă către fiul ei?

— Da.

— O, profesore, știi doar că e singura care prezintă un oarecare interes. Restul sunt toate atât de, cum să spun, obișnuite.

— De aceea o vreau pe asta. Haide, cumpărătorilor tăi nu le va păsa oricum.

— În mod obișnuit așa ar fi. Dar vine un colecționar de la New York zilele următoare. Un tânăr care sosește aici împreună cu expertul lui în artă. E cu siguranță dispus să cheltuiască niște bani. Poate că povestea asta – mama și fiul – îi va stârni interesul.

— Atunci spune-i că asta e povestea aceleia. Guttman indică tăblița cu pedeapsa școlarului.

— Profesore. Cumpărătorii ăştia verifică singuri astfel de obiecte. Nu pot să mint. M-ar ruina.

— Înţeleg, Afif. Dar eu sunt cercetător. Asta mă interesează pe mine din punct de vedere istoric. Restul sunt foarte banale.

Era conştient de picăturile de transpiraţie de pe buza superioară. Nu era sigur cât va mai putea continua aşa.

— Haide, profesore. Nu vreau să mă rog de tine. Doar ştii în ce stare ne-au adus anii ăştia. Câştigăm doar o mică parte din cât scoteam mai demult. Luna asta m-am dezonorat acceptând bani de la un văr din Beirut. Dacă vând asta...

— OK, Afif. Am înţeles. Nu vreau să-ţi forţez mâna. E în regulă.

Luă tăbliţa care începea cu *Eu, Avraam, fiul lui Terah*.

— O iau pe asta.

— Lista de cumpărături?

— Da, de ce nu? Nu e o listă rea.

Guttman se ridică în picioare, strecurând cât putu de natural, tăbliţa, în buzunarul hainei. Îi strânse mâna lui Afif, dându-şi seama în momentul contactului că palma îi mustea de transpiraţie.

— Te simţi bine, profesore? Vrei un pahar cu apă?

Guttman îl asigură că nu avea nimic, doar că trebuia să ajungă la următoarea întâlnire. Îşi luă la revedere şi se îndreptă în viteză spre ieşire. În timp ce urca scările pieţei, întorcându-se spre Poarta Jaffa, ţinea mâna în buzunar, încleştată pe tăbliţă. În cele din urmă, imediat ce ieşi din *shouk*, dincolo de zidurile Vechiului Oraş, se opri să-şi tragă sufletul, gâfâind ca un sprinter care tocmai alergase cursa vieţii lui. Simţea că mai avea puţin şi leşina.

Chiar și în momentul acela, mâna îi rămăsese înțepenită pe tăblița de lut din pricina căreia capul începuse să i se învârtă și inima să-i bată mai tare, mai întâi de emoție, apoi de teamă și, acum, de evlavie. În acel moment, Shimon Guttman știa că ținea în mână cea mai mare descoperire arheologică făcută vreodată. În strânsoarea mâinii lui se găsea ultimul testament al marelui patriarh, omul venerat ca părintele celor trei mari credințe, iudaismul, creștinismul și islamismul. În mâinile sale se afla testamentul lui Avraam.

Capitolul 28

Ierusalim, joi, 12.46 a.m.

Prima lor oprire a fost la secția centrală de poliție din Tel Aviv, unde l-au lăsat pe zăpăcitul de Eyal Kishon să întocmească un dosar de dispariție pe numele tatălui său. Era convins că oricare ar fi fost blestemul care i-a ucis pe Shimon și pe Rachel Guttman, acesta trecuse acum, ca prin contagiune, asupra familiei sale.

Uri umbla fără oprire la telefonul mobil, chiar și în timp ce conducea, începând cu agenda de numere, încercând să obțină orice fel de informație despre Afif Aweida. Compania de telefonie îi spuse că sunt cel puțin douăzeci și cinci, deși erau doar nouă în zona Ierusalimului. Uri fu nevoit să-și pună la bătaie tot farmecul pentru a o determina pe operatoare să le citească pe toate. Un dentist, un avocat, șase persoane care locuiau în zonă și un Afif Aweida înregistrat drept comerciant de antichități pe strada Suq el-Bazaar, în Orașul Vechi. Uri zâmbi și se întoarse spre Maggie.

— Ăsta e *shouk*-ul și ăsta e omul nostru.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că tatăl meu avea deja un dentist și un avocat. Și nu se lăuda cu prea mulți prieteni arabi.

Antichităţile sunt cam singurul lucru care l-ar fi putut face să stea de vorbă cu un arab.

Pe când se apropiau de Ierusalim, deşi trecuse de mult de miezul nopţii, Uri se întreba dacă nu ar trebui să se ducă în bazar chiar atunci şi să încerce să dea imediat de acest Aweida. În cele din urmă, acceptă faptul că nu avea nici un sens, că toate prăvăliile ar fi închise. Neştiind decât adresa lui de la magazin, nu şi pe cea de acasă, le era imposibil să îl găsească.

Parcă maşina între taxiurile din faţa hotelului Citadela, trăgând ostentativ frâna de mână pentru a sugera că drumul se încheiase.

— OK, domnişoară Costello. Ăsta e capătul de linie. Aici faceţi plata.

Maggie îi mulţumi, după care deschise portiera. Înainte să iasă, se întoarse către el, punându-i o întrebare scurtă:

— Bem ceva?

Nu obişnuia să bea, îşi dădu ea seama. Se purta atât de atent cu whisky-ul şi cu apa, de parcă ar fi fost nişte lichide rare şi preţioase care trebuiau mai degrabă observate, decât consumate. Stilul ei – dai pe gât şi comanzi altul – părea pur şi simplu necivilizat în comparaţie cu al lui.

— Deci care-i treaba cu regia de film atunci? întrebă ea, scoţându-şi pantofii sub masa din colţ la care se aşezaseră şi bucurându-se de relaxarea care porni de la picioare în sus.

— Ce-i cu ea?

— Cum de eşti bun la asta?

Zâmbi, dându-şi seama că era o replică la întrebarea pe care o pusese chiar el.

— Nu știi dacă sunt bun la asta.

— O, cred că îmi pot da seama. Ai grijă de tine așa cum numai un om de succes poate să aibă.

— Ei, e drăguț din partea ta să spui asta. Ai văzut *Adevărul despre băieți*?

— Cel în care era vorba despre cei patru adolescenți? L-am văzut anul trecut: a fost genial.

— Mulțumesc.

— Tu l-ai făcut?

— Eu l-am făcut.

— Dumnezeule. Nu îmi venea să cred ce-au putut să spună tinerii ăia în fața camerei. M-am gândit că erau instalate camere ascunse sau ceva de genul ăsta, atât de sinceri păreau. Cum naiba i-ai convins să facă asta?

— Fără camere ascunse. E totuși un mare secret la mijloc. Pe care nu trebuie să-l dai în vileag. Ar avea repercusiuni comerciale.

— Știu să păstrez un secret.

— Lucrul pe care trebuie să-l faci, iar asta e într-adevăr cheia întregii probleme. Trebuie să... Nu, nu pot.

O privi bănuitor.

— De unde știu că pot să am încredere în tine?

— Știi că poți să ai încredere în mine.

— Secretul e să asculți. Trebuie să asculți.

— Și de unde ai învățat asta?

— De la tatăl meu.

— Serios? Nu mi-am imaginat că ar fi genul de om care știe să asculte.

— Nu era. Era genul de om care vorbea. Ceea ce însemna că trebuia să ascultăm. Și am devenit foarte buni la asta.

Zâmbi și mai luă o gură din lichidul de culoarea ambrei. Lui Maggie îi plăcea luciul pe care i-l dădea în

jurul gurii și al ochilor. Avea, își spuse ea, unul din acele chipuri pe care voiai să le privești.

— În orice caz, tu nu mi-ai răspuns decât la jumătate din întrebare atunci. Am înțeles cum ai ajuns moderatoare, nu și de ce.

— M-ai întrebat „cum de".

— Și asta e pe jumătate *cum* și pe jumătate *de ce*. Așa că spune-mi de ce.

Maggie se uită la acest bărbat care se făcea comod în scaun și se relaxa acum pentru prima oară de când se cunoscuseră. Era conștientă că acesta era un fel de răgaz pentru el, o pauză de la doliu, un prilej de ușurare după greutatea pe care o purtase pe umeri în ultimele patru zile. Știa că e o stare trecătoare, că e imposibil să dureze. Cu toate astea nu se putea abține: se bucura de acest moment dintre ei. Nu avea de gând să evite pur și simplu întrebarea cu o glumă sau schimbând subiectul, așa cum se obișnuise să procedeze cu nenumărații bărbați care îi făcuseră avansuri în barurile de noapte din capitalele lumii. Avea de gând să fie sinceră.

— *De ce*-ul sună atât de învechit, încât nu-l mai folosește nimeni.

— Îmi plac lucrurile învechite.

Maggie se uită atentă la el, ca și cum i-ar fi întins un obiect fragil.

— Prima dată când am ieșit din țară a fost atunci când am plecat ca voluntar în Sudan. Cât timp am stat acolo, a izbucnit un război civil. Într-o zi ne întorceam spre coastă cu mașina și am văzut un sat care fusese ras de pe fața pământului. Erau cadavre pe marginea drumului, fragmente umane, tot tacâmul. Dar cea mai îngrozitoare imagine era aceea a unor copii, vii, dar

care se plimbau fără țintă, de fapt mergeau împiedicat. Ca niște stafii. Văzuseră cele mai groaznice lucruri, cum fuseseră uciși părinții lor, mamele violate. Și erau pur și simplu șocați. După asta, m-am gândit că dacă aș putea face ceva, orice, să scurtez un război chiar și cu o zi, atunci ar merita.

Uri nu spuse nimic, se uită doar fix în ochii ei.

— De aia nu am suportat să stau departe de asta multă vreme.

Încruntă din sprâncene.

— Nu ți-am spus, nu-i așa? E prima mea detașare după mai bine de un an. Am fost adusă înapoi după ce am ieșit la pensie. Maggie își goli paharul. Pensionare forțată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost din nou în Africa. Moderam niște negocieri în Congo: războiul despre care nu vorbea nimeni, niciodată. Nu-i păsa nimănui, chiar dacă au murit milioane de oameni acolo. În orice caz, a durat optsprezece luni, dar în cele din urmă am adunat toate taberele la masa tratativelor. Eram la câteva zile distanță de semnarea unui acord, poate câteva săptămâni. Oricum, foarte aproape. Și eu am făcut...

Se uită la el, să vadă dacă o mai urmărea și era, într-adevăr, concentrat la maximum.

— Am făcut o greșeală. O greșeală foarte, foarte gravă.

În acele momente o lăsa vocea.

— Și din cauza acelei greșeli, din cauza *mea*, negocierile au încetat. Înțelegerea a picat. Am fost nevoită să plec din Congo câteva zile mai târziu și, când am făcut-o, în timp ce mergeam pe strada principală către

aeroport, le-am văzut din nou. Acele chipuri, acei copii, adolescenți, fete tinere, cu aceeași expresie uluită în priviri. Și mi-am dat sema că erau așa din cauza mea, fiindcă o dădusem în bară atât de rău.

O lacrimă i se preligea pe obraz.

— Și acele chipuri mă vor bântui tot restul vieții, orice aș face.

Doar atunci Uri puse paharul jos și se aplecă în față pentru a o lua de mână pe Maggie. O ținu strâns, până când, în cele din urmă, se ridică și o trase către el în așa fel încât capul ei i se odihnea pe piept. Fără să spună nimic, o mângâia încet pe păr, ceea ce făcea ca lacrimile să-i curgă mai ușor.

Urcară în liniște în camera ei. După ce închiseră ușa, rămaseră îmbrățișați o vreme, până când, fără vreo decizie conștientă de care să-și amintească vreunul din ei, buzele lor se atinseră. Se sărutară ușor, timid, limbile abia atingându-li-se.

Mâinile ei fură primele care se mișcară, așezându-se pe pieptul lui, simțindu-i tăria mușchilor. El se mișcă încet, atingându-i un sân cu palma dreaptă, ceea ce o făcu să se cutremure de plăcere.

Când mâna lui dreaptă găsi spațiul dintre partea de sus a fustei și cămașă, iar degetele lui începură să se plimbe pe pielea ei goală, ea se retrase.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Maggie se trase înapoi și căzu pe pat. Se întinse după întrerupător, iar lumina îi orbi pe amândoi, rupând vraja dintre ei.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse scuturând din cap și evitând privirea lui Uri. Nu pot s-o fac.

— Din cauza bărbatului de acasă.

Ar fi trebuit să fie din cauza lui Edward, își dădu ea seama cu o tresărire de vinovăție; dar nu era.

— Nu, nu e asta.

Uri întoarse privirea de la ea. Expresia ochilor lui se schimbă, ca și cum ar fi tras un văl protector peste ei.

— Uri, te rog. Vreau să-ți spun.

Lăsă privirea să o întâlnească pe a ei, apoi se așeză pe scaunul de la birou.

— Știi, nu ți-am spus totul despre greșeala mea. Din Africa. Nu a fost o... eroare profesională. N-am făcut-o lată la negocieri.

Zâmbi amar, dându-și seama de capcana lingvistică în care intrase.

— Am făcut-o cu un negociator. Asta a fost greșeala mea. Liderul unuia din grupurile de rebeli.

Se uită la Uri așteptându-se să i se citească dezaprobarea pe chip. Dar asculta pur și simplu.

— Bineînțeles, au aflat cu toții. Și când s-a întâmplat asta, au spus că nu mai pot fi imparțială. Și că, în consecință, Statele Unite nu mai erau imparțiale. Negocierile au fost suspendate.

Uri oftă.

— Și de aceea te-au exilat departe de munca ta. Ca să te pedepsească.

— Nu, nu chiar. Eu am făcut asta. M-am pedepsit singură.

Încercă să-i dea ocazia să zâmbească, dar abia putea să-i vadă reacția: privirea îi era încețoșată de lacrimi. Faptul de a-i mărturisi asta fusese o mare descărcare.

— Știi, oamenii îmi spun tot timpul să merg înainte. Edward îmi repetă mereu asta. Mergi înainte. Dar pur și simplu nu pot. Înțelegi asta, Uri? Nu pot să merg

înainte. Nu înainte să îndrept lucrurile. Și n-o să reușesc asta dacă fac din nou aceeași greșeală.

— Dar, Maggie, zâmbi el. Eu sunt doar un tip pe care l-ai cunoscut. Nu am nici o legătură cu negocierile de pace.

— Nu, dar ești israelian. Și știi cât de dement e locul ăsta: asta va fi considerată părtinire.

— Presupui că lumea va afla.

— O, ar afla.

Încerca să se uite cât mai puțin la el, ațintindu-și în schimb privirea către podea. Se temea că dacă îl va vedea așa cum îl văzuse cu câteva momente în urmă, decizia ei se va clătina.

Se ridică de pe pat și deschise ușa camerei de hotel, destul de larg încât amândoi să poată vedea întregul coridor de afară. Uri se ridică în picioare. Cu ochii încă umezi, Maggie spuse încet:

— Îmi pare rău, Uri. Chiar îmi pare rău.

Capitolul 29

Ierusalim, joi, 7.15 a.m.

Maggie se ridică în capul oaselor, inima bătându-i cu putere. Era dezorientată, se uită câteva clipe prin cameră, ca să-şi dea seama unde se află. Telefonul făcuse asta, o trezise violent dintr-un somn adânc. Nu mai avea importanţă că îşi programase un telefon de trezire la operatorul hotelului pentru această oră. Orice zgomot brusc, fie cel al unui ceas cu alarmă, fie cel al unui telefon, era violent.

— Rrrrrr.

— Maggie? Sunt secretarul adjunct.

Iisuse. Maggie îndepărtă receptorul de gură şi îşi drese vocea.

— Da, alo.

— Trebuie să te văd în cincisprezece minute. Ne întâlnim jos.

La o cafea, Robert Sanchez rezumă cam cât de prost stăteau lucrurile. Ambele tabere păreau să încerce să stăvilească violenţele, deşi fuseseră confruntări armate în Jenin şi Qaliqilya, iar Israelul recucerise porţiuni întregi din fâşia Gaza. Între timp, palestinienii pretindeau că au fost ucişi doisprezece copii în ultimele două

zile de luptă, în timp ce tocmai se răspândea zvonul despre un autobuz cu elevi care a fost aruncat în aer de un atentator sinucigaș chiar la marginea Netaniei.

Și mai rău de atât, întreaga regiune părea să se pregătească de război. Nu doar că Hezbollahul lansa rachete din Liban înspre satele și orașele din nordul Israelului, dar acum și Siria își mobiliza armatele în jurul înălțimilor Golan. Egiptul și Iordanul își retrăseseră amândouă ambasadorii din Tel Aviv. Sanchez ținea în mână un teanc de articole din presa americană: și *New York Times*, și *Washington Post* făceau comparație între 1967 și 1973, războaie care antrenaseră întregul Orient Mijlociu.

— De data asta va fi mai rău, spuse Sanchez. Jumătate din țările astea au arme nucleare. În curând vor atrage în război tot mapamondul ăsta nenorocit.

Prognoza nu putea fi mai sumbră. Cu toate astea, lui Maggie i se părea reconfortant să stea din nou la masă cu Robert Sanchez. Era unul dintre puținii oameni din actualul Departament de Stat pe care îi cunoștea și, cu siguranță, singura figură familiară din echipa Statelor Unite aflată la Ierusalim. Faptul că a fost numit din nou în postul de adjunct i-a surprins pe cei de la Washington; era o rămășiță a vechii administrații. Presa căzuse de acord asupra faptului că se afla acolo ca să-l țină de mână pe noul secretar, un vot clar de neîncredere din partea președintelui pentru cel ales chiar de el în funcția principală. Dar pe Maggie n-o interesau deloc aceste lucruri. Mai lucrase cu Sanchez de două ori înainte și ajunsese să îl respecte și, ceea ce era și mai rar în acest domeniu, să aibă încredere în el. Condusese a doua echipă a Statelor Unite în Balcani, căreia îi era afiliată Maggie pe vremea când era

începătoare, și îi urmărise stilul calm, chibzuit de lucru. Fără paradă, fără scurgeri de informații către media sau pregătiri excesive. A îndeplinit cu destulă naturalețe rolul de mentor atunci și mai târziu, când s-au întâlnit din nou în timpul discuțiilor dintre nord și sud din Sudan.

Era un element de două ori neobișnuit în peisajul diplomatic de la Washington. În primul rând era un diplomat adevărat, nu doar un contribuabil generos către partidul aflat la putere recompensat cu un post avantajos de ambasador. Ca ofițer de carieră, mai curând decât ca subordonat politic, a ajuns cât de departe se putea: n-ar fi putut niciodată să devină secretar de stat. Faptul de a fi ajuns în postul de adjunct era deja fără precedent.

Mai relevant, cel puțin pentru Maggie, era faptul că Sanchez era unul dintre puținii sud-americani care puteau fi găsiți în straturile superioare ale guvernului american. Formau o pereche inedită, tipul mare, cât un urs, din New Mexico și fata zveltă din Dublin, dar printre bărbații la dungă din Departamentul de Stat, erau amândoi ca niște străini. Măcar asta aveau în comun.

— Norocul nostru că nu suntem în Camp David sau mai știu eu unde, spuse Sanchez. Dacă am fi fost, taberele s-ar fi dus deja acasă până acum. Și așa sediul guvernului e practic gol.

Maggie depunea eforturi ca să se trezească, sorbind din cafea.

— Nu-mi spune: cele două părți și-au retras negociatorii pentru „consultări"?

— Exact.

— Și asta a pornit de la crime?

— Da. Mai întâi a fost Guttman, apoi Nour. Ca să nu mai vorbesc de raidul Jenin asupra chibuțului azi-noapte...

— Scuze, raidul Jenin?

— Da. S-a dovedit că a fost un grup palestinian din Jenin. Au reușit să treacă și au ajuns în Bet Alpha.

— Israelienii știu asta sigur?

— Da, teroriștii un scris un slogan cu graffiti pe perete. *Bet Alpha nu se va odihni până nu se odihnește Jenin.*

— Și israelienii cred că ăsta e un temei suficient să rupă negocierile?

— Păi, deocamdată nu merg atât de departe.

— Doar „consultări".

— Exact. Dar lucrul care i-a speriat cel mai tare e că au crezut că au scăpat de atacurile din partea Jeninului. De când au construit zidul ăla...

— Cred că vrei să spui „bariera de securitate", Robert.

Maggie zâmbea.

— Oricum ai vrea să-i spui, a prevenit atacurile de pe Malul de Vest. Yariv îi are pe cap pe cei din aripa dreaptă, care spun că a fost atât de ocupat să-i lingușească pe palestinieni, încât a lăsat țara descoperită și acum negociază sub amenințare armată.

— Și Yariv știe cum au reușit să treacă?

— Asta-i problema, Maggie. Chiar și serviciile noastre de informații sunt uimite de asta. Israelienii spun că au verificat zidul pe toată lungimea lui și nu au găsit nici o fisură.

— Atunci ce poate fi?

Sanchez coborî vocea.

— Israelienii se tem că e ceva care îi depășește. Că poate palestinienii ridică gradul de sofisticare. În semn de avertisment.

— Israelienii au ripostat?

— Doar cu o declarație. Dacă nu pui la socoteală și crimele de aseară.

— Ce crime?

— N-ai primit nota informativă de la CIA?

A fost trimisă cu siguranță la șase dimineața, se gândi Maggie. Când toți ceilalți membri ai echipei americane de la Ierusalim erau deja treji, ieșiți de sub duș și informați, ea dormea după o noapte albă la bar cu...

— Cineva a fost înjunghiat în Ierusalimul de Est noaptea trecută. În strada de lângă bazar. Un comerciant.

Maggie se albi la față.

— Un comerciant? Ce fel de comerciant?

— N-am idee. Ascultă, Maggie. Știu că ai încercat să vorbești cu colonialiștii, să afli ce se întâmplă. Dar trebuie să ridicăm miza aici. Se pare că băieții răi din ambele tabere încearcă să ne destabilizeze. OK. Ssst.

Maggie se întoarse să vadă de ce s-a oprit Sanchez. Bruce Miller trecea prin dreptul bufetului pentru micul dejun și se îndrepta spre masa lor. *La naiba.* Voia să termine de ascultat ce avea de zis Sanchez. Acum trebuiau să se comporte exemplar în fața omului președintelui. Secretarul de stat adjunct se ridică, înclinându-se ușor în fața lui Miller, ca și cum ar fi vrut să exprime fizic poziția lor precisă în ierarhia Washingtonului.

— Bună, Bruce. Tocmai o puneam la curent cu evenimentele pe Maggie Costello, aici de față.

Maggie îi întinse mâna, pe care Miller o strânse cu o secundă mai mult decât era nevoie. Înclină ușor capul – gentlemanul din sud – când spuse „plăcerea e de partea mea".

Maggie nu putu să nu observe că mica scenetă îi permisese lui Miller să o studieze temeinic din cap până în picioare.

— Deci, spuse el într-un final, părând mulțumit de rezultatul inspecției. Ce-aveți până acum?

Maggie începu să-i spună că bănuia că există o legătură între moartea lui Guttman și cea a lui Nour și că se folosea de relațiile pe care și le crease în ambele tabere pentru a afla care ar fi acea conexiune (observă cum licări ceva pe chipul lui Miller la auzul cuvântului „relații"). Nu se putu hotărî să-i descrie anagrama Nour, ci zise doar că acum era sigură că, oricare ar fi fost conexiunea, aceasta era explicația actualei amenințări la adresa procesului de pace.

— Ce fel de conexiune, domnișoară Costello?

— Arheologia.

— Poftim?

— Atât Guttman, cât și Nour erau arheologi. Cred chiar că au lucrat împreună. Guttman a văzut ceva despre care i-a spus soției lui că va schimba totul. După două zile era mort. La fel și ea.

— Poliția a spus că a fost vorba de sinucidere. Că n-a suportat durerea.

— Știu că asta a spus poliția, domnule Miller. Dar fiul ei e de cu totul altă părere. Și eu îl cred.

— Lucrezi îndeaproape cu el, domnișoară Costello?

Maggie simțea cum i se înroșește gâtul. *Asta s-a întâmplat data trecută*, se gândi, blestemându-și zilele. Ea, care putea ascunde totul în timpul negocierilor, păstrând secretele fiecărei tabere fără să dea nici măcar un indiciu celeilalte, ceda de fiecare dată când nu era vorba despre demilitarizarea unei zone tampon sau despre acesul la porturile marine, ci despre *ea*. După care o făcea lată, scoțând totul la lumină. Făcuse asta și în acel moment din trecut. O costase atât de scump, încât ai fi presupus că învățase să se controleze. Dar nu. Iat-o acum chinuindu-se să nu roșească.

— Uri Guttman s-a dovedit o sursă inestimabilă.

— Arheologie, zici?

Bruce Miller își punea șervețelul în jurul gâtului.

— Asta transformă și noaptea trecută într-o coincidență sau cum?

— Noaptea trecută?

— Atacul împotriva Bet Alpha.

— Vă referiți la kibbutz?

— Da, e un kibbutz. *Kibbuutz.* Și în același timp situl uneia din cele mai mari bogății arheologice din Israel. Aruncă o privire.

Îi întinse ediția în limba engleză din *Haaretz.*

— Pagina trei.

Îl răsfoi și văzu pe jumătatea de sus a paginii o fotografie cu cerul nopții, devenit portocaliu din cauza unei clădiri arse din temelie. Aceasta era identificată în titlu ca Muzeul Bet Alpha și Centrul de Vizitare, care „se pare că au fost azi-noapte ținta unui raid palestinian".

Alături de text era o fotografie mai mică ce prezenta un mozaic uimitor, împărțit în trei porțiuni, în partea din mijloc găsindu-se ceea ce părea a fi o roată. În legendă se explica faptul că aceasta era podeaua mozaicată a celei mai vechi sinagogi din Israel, datând, din estimările făcute, din perioada bizantină a secolelor V sau VI. „Rămasă intactă timp de 1 500 de ani, experții își fac griji acum în privința supraviețuirii sale."

În timp ce ea citea, Miller se întorsese către Sanchez pentru a vorbi despre următoarele lor mișcări. Nu mai avea sens să mai vină și secretarul acum, căzură ei de acord, când cele două tabere nici nu mai discutau. Era mai înțelept să-l țină la păstrare pentru faza finală.

— E o coincidență prea mare, spuse Maggie, conștientă că întrerupea doi funcționari oficiali superiori.

— Bet Alpha?

— Da. Până acum au avut de suferit ambele tabere, din momentul în care această subită deteriorare a fost pusă în legătură cu asta.

Arătă înspre fotografia din ziar.

— Cu arheologia, cu ruinele. Cu trecutul.

Miller se uită la ea zâmbind, de parcă Maggie i-ar fi părut amuzantă.

— Crezi că avem o problemă cu fantomele? Spiritele antichității au venit să bântuie prezentul?

Făcu un gest înfricoșător, ca de Halloween, cu mâinile.

Maggie hotărî să nu ia în seamă mica lui amabilitate.

— Nu știu să vă spun încă despre ce e vorba, dar pun pariu că explică de ce aceste negocieri sunt în cădere liberă.

— Recunoaște, domnișoară Costello. Totul, în țara asta nenorocită...

Se dezmetici deodată și coborî glasul.

— Totul pe-aici e legat de asta. Luă ziarul și, îndoind pagina, îi arătă mozaicul de la Bet Alpha. Totul numai roci, pietre și temple. Asta-i toată problema. Nu explică nimic. Avem o problemă politică *serioasă* aici, care va necesita niște soluții politice serioase. Și vreau să te ridici la nivelul nenorocitei tale de reputații de cinci stele și să vii cu aceste soluții chiar acum. E clar, domnișoară Costello?

Maggie voia să spună că nu își pierdea vremea, că legătura era reală, când fură întrerupți de un bâzâit care venea chiar de pe masă. Era *BlackBerry*-ul lui Miller, vibrațiile anunțând un mesaj nou.

Poliția israeliană tocmai confirma numele bărbatului ucis noaptea trecută.

— Pun pariu că era un negustor de antichități, nu-i așa, domnule Miller? Antichități? Vestigii arheologice? Am dreptate, domnule Miller?

Se uită din nou la aparatul portabil, folosindu-se de degetul mare pentru a derula mesajul.

— Ei bine, nu ai dreptate, domnișoară Costello. Mortul era, se pare, un vânzător de fructe și legume. Nimic antic în asta. Era un zarzavagiu. Îl chema Afif Aweida.

Capitolul 30

Ierusalim, joia anterioară

Mâna lui Shimon Guttman tremura în timp ce introducea cheia în broască. Drumul spre casă fusese confuz, mintea lui oscilând între entuziasm și îngrijorare. Nu s-a temut niciodată de tâlhari în toți anii cât a stat în Ierusalim, dar azi s-a uitat și peste un umăr, și peste celălalt, scrutând pe oricine se apropia suspect de el. Vizualiza nenorocirea: se apropia un bădăran de el pe stradă, cerându-i să-și golească buzunarele. Nu putea să lase să se întâmple asta. Nu astăzi. Nu cu asta în mână.

— Am ajuns, strigă imediat ce intră. Se ruga să nu-i răspundă nimeni, să fie singur acasă.

— Shimon? Tu ești?

Soția.

— Da, nu stau mult. Voi fi în camera de lucru.

— Ai mâncat?

Shimon n-o luă în seamă și se duse direct în biroul său, închizând ușa după el. Dădu la o parte cu brațul o grămadă de fleacuri – camera video, recorderul digital și teancuri de hârtii –, ca să-și facă loc. Scoase încet tăblița de lut pe care i-o dăduse Afif Aweida cu o oră mai devreme. În ultima parte a drumului său o

ținuse înfășurată într-o batistă, pentru a o proteja de umezeala mâinilor lui transpirate.

Despachetând-o acum, citind din nou acele prime cuvinte, își simți trupul vibrând de nerăbdare. În bazar nu putuse să descifreze decât cuvintele de început: restul erau obscure, greu de înțeles. Pentru a decoda întregul text, trebuia să-l studieze îndeaproape și să folosească cele mai valoroase cărți din domeniu. Avea să lucreze pe text toată noaptea.

Gândul îi dădea fiori. Nu se mai simțise așa de... de când? De când lucrase la situl Bet Alpha și descoperise casele din jurul sinaogii, care dovedeau existența unui întreg sat evreiesc în perioada bizantină? De când lucrase ca student al lui Yigal Yadin în Masada? Nu. Entuziasmul pe care îl simțea acum era de o cu totul altă intensitate. Cea mai potrivită comparație, îi era rușine să admită, ar fi fost cu momentul în care, ca un băiat timid de șaisprezece ani, și-a pierdut virginitatea cu Orna, o frumusețe de nouăsprezece ani din kibbutzul lui. Extazul care se trezea în el acum era exploziv, exact cum fusese atunci.

Eu, Avraam, fiul lui Terah...

Voia cu disperare să afle ce scria, dar simțea ceva în gât, ca o greutate de plumb. Dacă se înșela? Dacă era o confuzie extraordinară?

Shimon încercă să se calmeze. Se ridică din scaun, clătină din cap, ca un câine care se scutură de ploaie și se așeză din nou. Prima sarcină era să confirme faptul că acestea erau într-adevăr cuvintele lui Avraam; sensul va veni ulterior. Respiră adânc și fu din nou cuprins de fiori.

Textul era în babiloniana veche. Asta, se gândi Guttman, se potrivea: era dialectul folosit cu optsprezece

secole înainte de Hristos, când se consideră în general că a trăit Avraam. Se uită din nou la tăbliță. Autorul pomenea numele tatălui său Terah și își numea fiii Isaac și Ismael.

Se putea imagina că au mai existat și alți Avraami fii ai lui Terah, chiar că au trăit în acea perioadă și în acele locuri. Acești alți Avraami s-ar putea chiar să fi avut doi fii. Dar doi fii ale căror nume să fie exact Isaac și Ismael? Era o coincidență prea mare. *Trebuia să fie el.*

Ușa se deschise. Din instinct, Shimon puse mâna peste plăcuță, ca să o ascundă.

— Bună, *chamoudi*. Nu te așteptam. Nu trebuia să fii la Shapira?

La naiba. Întâlnirea.

— Da trebuia. Adică trebuie. Îi dau telefon.

— Ce s-a întâmplat Shimon? Ai transpirat.

— A fost cald. Am alergat.

— De ce ai alergat?

Ridică tonul.

— Ce-i cu toate întrebările astea? Lasă-mă în pace, femeie! Nu vezi că lucrez?

— Ce ai acolo, pe birou?

— Rachel!

Se întoarse și trânti ușa după ea.

Încercă să se calmeze, uitându-se din nou la text, privirea sa urmărind rândul în care autorul își numea orașul natal, Ur, cetatea mesopotamiană în care s-a născut Avraam. Văzu sigiliul de pe partea cealaltă a tăbliței, în spațiul dintre text și data de la capăt, repetat apoi într-un alt colț și, din nou, pe margini. Nu fusese făcut cu un cilindru, sigiliul utilizat de regi și de oamenii bogați, tubul din piatră cioplită care putea

fi rulat pe lutul moale, lăsând astfel un semn unic, o semnătură. Nici nu erau urme în formă de semicerc, care ar fi putut fi imprimate pe tăbliță de unghia degetului mare de la mâna dreaptă a autorului. Nu, era un model care putea fi întâlnit și mai rar decât acelea, unul pe care Guttman îl recunoscu imediat – și îl găsi tulburător.

Era o urmă circulară destul de grosolană, formată printr-o intersecție de linii. Shimon nu mai văzuse așa ceva decât de două ori înainte și, într-una din dăți, într-o poză. Era făcută prin presarea pe lut a nodurilor de la franjurile unui tip de îmbrăcăminte masculină, purtată de mesopotamieni chiar în vremea lui Avraam. Astfel de haine cu franjuri au dispărut din istorie, cu o singură excepție : șalul de rugăciune evreiesc. Shimon trebuia doar să iasă din casă pentru a putea vedea un evreu ultraortodox așteptând în stația de autobuz sau cumpărând un ziar, purtând exact aceeași haină acum, cu aproape patru mii de ani mai târziu. Iar aici se afla urma ei, imprimată adânc de Avraam, fiul lui Terah.

Orice ar fi scris pe el, importanța acestui obiect, nu mai lung de zece centimetri, cu o lățime mai mică de șapte centimetri, era inestimabilă. Era prima dovadă arheologică semnificativă din toate timpurile despre existența Bibliei. Sigur, mai exista Obeliscul Negru al lui Shalmaneser al III-lea, expus alături de mumiile faraonilor la Muzeul Britanic. Una din cele cinci scene de pe basorelieful obeliscului îl înfățișa pe regele Israelului, Jehu, plătind tribut monarhului asirian. Jehu apare în Biblie, iar acest obelisc, realizat de Henry Layard în secolul XIX, prezenta scena respectivă.

Dar Jehu era un personaj minor în marea poveste a Bibliei. Despre eroii principali, de la proroci la Moise și Iosua, documentele arheologice erau nule. Până acum. Dar se afla în fața lui: confirmarea fizică a existenței marelui părinte însuși.

Cu siguranță era prea frumos ca să fie adevărat. Dacă era un fals? Guttman își aminti de scandalul care îi înspăimântase pe cercetătorii și arheologii din toată lumea. L-a urmărit fascinat și cu o bucurie răutăcioasă împreună cu prietenii săi. În 1983, istoricul Hugh Trevor-Roper a declarat jurnalele lui Hitler autentice și a plătit cu reputația lui pentru asta. Greșeala sa a fost elementară. A *vrut* să creadă că erau adevărate. Acum, în casa lui din Ierusalim, Shimon Guttman știa cum trebuie să se fi simțit Trevor-Roper: voia cu disperare ca această tăbliță să fie ceea ce părea.

Se uită la lutul ei brun-roșcat, nuanța la care s-ar aștepta orice expert pentru Irakul din acea perioadă. Era zgrunțuroasă și avea întipărită amprenta vremii, cum au arătat dintotdeauna obiectele atât de vechi. Guttman apropie tăblița de ochi: unghiurile formate de toate liniile acestei scrieri cuneiforme, toate caracterele silabice erau exact cum trebuiau să fie. La fel și exprimarea. Toate expresiile, toate formulările se potriveau cu dialectul și cu momentul istoric: *am grăit astfel în fața judecătorilor*... Nu existau decât vreo șase oameni în toată lumea care ar fi putut să falsifice un obiect ca acesta – și el, Guttman, era unul din ei.

Dar nu avea nici un sens să fie un fals. Trevor-Roper a greșit în privința jurnalelor lui Hitler pentru că i-a scăpat din vedere un fapt crucial. I le-a adus *cineva*, cerându-i avizarea. Multe lucruri depindeau de verdictul lui. A existat permanent riscul unei înșelătorii.

Acum nu era la fel. Nu a venit nimeni la Guttman, dând această tăbliță drept testamentul lui Avraam. Din contră, *el* a găsit-o. Dacă nu ar fi avut el imboldul de a-l vizita pe Aweida, s-ar afla încă în bazar, pe o tavă, gata să fie vândută unui colecționar neștiutor. Un zâmbet lumină chipul lui Shimon Guttman. Logica era de partea lui.

Pentru a crede că acesta era un fals, trebuia să fii de acord cu niște afirmații foarte puțin probabile. Că cineva a depus o muncă grea și costisitoare pentru a inscripționa o tăbliță în așa fel încât să pară o relicvă mesopotamiană de acum patru milenii. Că acest falsificator și-a lăsat lucrarea pe mâinile unui comerciant din Ierusalimul de Est, fără să spună nimic, în speranța că soarta îl va aduce pe unul dintre puținii experți în cuneiforme din lume în magazinul acestuia. Că acest expert va vedea chiar acest obiect, îl va alege pe acesta dintre toate celelalte din prăvălie, că îl va traduce și îi va înțelege profunda semnificație. Falsificatorul va miza pe faptul că toate aceste circumstanțe se vor materializa, și pentru ce? Cu siguranță nu pentru bani, de vreme ce Guttman nu a plătit nimic unui comerciant care nu avea habar de lucrul la care renunța. Nu, dacă ar fi fost un fals, falsificatorul i-ar fi adus cu siguranță tăblița lui Guttman și ar fi cerut milioane de dolari.

Adevărul rece, rațional era că avea mai mult sens să creadă că această tăbliță era autentică decât că era un fals. Saltul logic de care avea nevoie ultima variantă era mai mare decât cel de care avea nevoie prima. Trebuia să fie adevărată.

Gândurile i se învălmășeau. Cum naiba ajunsese aici? Fusese adusă din Irak în Ierusalim odată cu uriașul val de antichități de la căderea lui Saddam:

măcar atâta lucru era evident. Nu conta dacă ajunsese aici prin Beirut, Aman sau Damasc. Cum fusese găsită în Irak, dacă stătuse îngropată până nu demult sau dacă fusese furată dintr-o colecție, poate chiar dintr-un muzeu, era imposibil de aflat. Poate că autoritățile din timpul lui Saddam o descoperiseră și o ascunseseră; poate că nu-și dăduseră niciodată seama de semnificația ei.

Ceea ce îl fascina pe Shimon Guttman era parcursul ei mai îndepărtat. Tăblița fusese inscripționată la Hebron, locul unde era îngropat Avraam, un loc atât de sfânt pentru iudaism încât, după 1967, Guttman și colegii lui extremiști se hotărâseră să restabilească prezența evreiască acolo cât mai repede. Însemna asta că Avraam își trăise ultimele zile ale vieții în Hebron? Cei doi fii ai săi participaseră la înmormântarea lui, dar însemna această descoperire că existase o scenă finală pe patul de moarte, în care fuseseră implicați tatăl și cei doi moștenitori ai săi? Existase o dispută pe care bătrânul patriarh fusese nevoit să o rezolve?

Guttman se întrebă cum ajunsese atunci tăblița în locul de naștere al lui Avraam, Mesopotamia. Poate că unul dintre cei doi fii o adusese acolo. În Biblie nu exista nici o mențiune că Isaac s-ar fi întors la Ur, dar poate că se dusese Ismael, să vadă cu ochii lui cetatea unde începuse totul.

Asta, și-a dat atunci seama, ar putea fi munca vieții lui. Să traducă textul tăbliței, să îi descifreze istoria, să o expună în marile muzee ale lumii. I-ar face numele nemuritor – ar fi cunoscută ca tăblița Guttman –, ar apărea la televizor, ar fi aclamat la Muzeul Britanic și i s-ar închina toasturi la Smithsonian. Savanții ar povesti și ar răspovesti cum dăduse peste documentul care stă la

baza civilizației umane într-un bazar, într-o după-amiază călduroasă, la Ierusalim.

Acest obiect mic, silențios, l-a învățat despre el însuși un lucru pe care nu se aștepta să-l descopere. Și-a dat seama că, în ciuda ultimelor decenii de activism, era în primul și în primul rând arheolog. Simpla descoperire a acestei tăblițe, oricare ar fi semnificația ei, l-a înfiorat ca cercetător. Legătura cu Avraam, sentimentul că, la fel ca acele telescoape din New Mexico, a intrat în contact cu o lume îndepărtată era un lucru care îl încânta mai mult decât putea spune.

Dar cealaltă voce din mintea lui, cea a agitatorului politic, nu putea fi redusă la tăcere. Nu îi dădea pace deloc, vrând cu disperare să afle semnificația exactă a acestui document, nerăbdarea ei dând acum în foc. Guttman se întinse greoi după cele trei sau patru texte cheie necesare descifrării cuneiformelor și se puse pe lucru.

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în fața judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu, pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac și Ismael. Așa că am grăit în fața judecătorilor mei că Muntele va fi împărțit după cum urmează...

Guttman nu se putu abține. Era din nou copleșit. Avraam se referea aici la unul din episoadele decisive ale culturii umane, *akedah*-ul, momentul în care marele părinte l-a dus pe fiul său la Muntele Moriah, pentru a-l sacrifica zeului al cărui prim credincios devenise. Timp de secole, evreii s-au chinuit să înțeleagă ce fel de tată e în stare să-și ucidă propriul fiu și ce fel de

Dumnezeu e Cel care i-a cerut asta. Şi nu există îndoieli în privinţa asta, Avraam a fost gata să facă acest lucru, ridicând sabia şi oprindu-se doar în momentul în care a coborât un înger, pentru a-l anunţa că Dumnezeu nu-i mai cere până la urmă acest sacrificiu. A fost momentul care i-a unit pe Avraam şi Isaac şi pe copiii lor în faţa lui Dumnezeu pentru vecie, consacrându-i ca simbolul legământului dintre Dumnezeu şi evrei.

Iar în faţa lui se afla acum dovada textuală a acelui eveniment. Dar nu asta îl tulburase pe Shimon Guttman. Citi din nou cuvintele, silabă cu silabă, să vadă dacă nu cumva greşise. *Muntele Moriah... a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael.*

Muntele Moriah. Muntele Templului, cel mai sfânt loc al evreilor. Tradiţia spunea că acest loc în care îngerul l-a salvat pe Isaac era centrul lumii, piatra de temelie pe care a fost clădit universul. Evreii din vremurile antice şi-au construit templele aici şi, când au fost distruse de babilonieni, le-au ridicat din nou. Nu a mai rămas acum decât Zidul de Vest, dar acest loc a continuat să fie centrul spiritual al credinţei evreieşti.

Însă Muntele Moriah era sfânt şi pentru musulmani, care declarau că originile lor mergeau până la Ismael. Pentru ei, Haram al-Sharif, Sanctuarul Sfânt, era locul de unde Mahomed se ridicase la ceruri pe calul lui înaripat. După Mecca şi Medina, Haram era locul cel mai sfânt.

...acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Aici caracterele erau mai șterse, de parcă nu ar fi fost atât de adânc inscripționate. Deschise un sertar al biroului și scoase o lupă.

Unele structuri erau inedite: trebuiau puse față în față cu alte texte, căutându-se repetițiile care ar sugera o utilizare locală specifică. După două ore traducerea era gata.

Când termină, Shimon Guttman nu se odihni, ci puse mâna pe biroul din fața lui. Voia să simtă soliditatea lemnului, caracterul lumesc al acestuia. Pentru că măreția acestor cuvinte era acum vădită. Lăsând la o parte faima și renumele pe care i le va aduce o descoperire istorică fără precedent. Ceea ce avea în fața lui va schimba totul. Popoarele au dus lupte milenare pentru a lua în stăpânire acest loc sfânt, toate taberele considerându-se copiii lui Avraam. În diferite momente, evreii, musulmanii și creștinii revendicaseră acest pământ, toți socotindu-se adevărații lui moștenitori. Și acum el, Shimon Guttman, se afla în posesia documentului care va rezolva această dilemă pentru totdeauna. Toți cei care se considerau urmașii lui Isaac și ai lui Ismael, evreii și musulmanii, trebuiau să fie uniți de acestea, cuvintele marelui părinte însuși. Vor schimba totul.

Își căută telefonul, dar își dădu seama că nu știa pe de rost numărul la care voia să sune. Se logă repede la calculator, căutând un site. Deschise pagina de contacte și formă imediat numărul.

— Sunt profesorul Shimon Guttman, spuse cu o voce răgușită. Vreau să vorbesc cu prim-ministrul.

Capitolul 31

Ramallah, Malul de Vest, joi, 8.30 a.m.

Khalid al-Shafi ştia că, în realitate, aceasta nu era decât jumătate de întâlnire. Era prezent şeful gărzii prezidenţiale, împreună cu şefii altor trei servicii de securitate. Dar liderii aripii militare a Hamasului nu se aflau aici, nici cei ai poliţiei din Gaza. Dacă acesta era un guvern de uniune, glumise în acea dimineaţă cu soţia sa, atunci nu i-ar plăcea deloc să vadă un guvern al dezbinării.

În închisoare a făcut planuri şi strategii în vederea acestui eveniment vreme de ani întregi. A anticipat toate mişcările israeliene şi a pregătit posibilele mişcări de ripostă. Pentru toate acestea, a prevăzut o serie de reacţii israeliene, calculând răspunsurile palestiniene adecvate fiecăruia. Dacă ai arunca o privire în interiorul minţii lui, se gândea el, ai vedea o reprezentare grafică mai complexă decât ansamblul de circuite al unei nave spaţiale.

Dar nu a estimat destul de corect puterea de rezistenţă a armatelor palestiniene. A presupus că, până când vor începe discuţiile serioase, va exista un guvern unic în Palestina. Într-adevăr, luase de bun faptul că eliberarea sa nu ar fi avut loc decât dacă palestinienii

ar fi făcut un front unit. Au încropit o coaliție, dar nu era același lucru.

A mai făcut o greșeală în timpul acelor lungi intervale petrecute în închisoarea Ketziot, într-o celulă de șase metri pe patru și jumătate, timp de douăzeci și trei de ore pe zi. A știut dintotdeauna că ultimele runde de negocieri vor fi marcate de izbucniri violente de ambele părți. Întotdeauna vor exista extremiști care vor încerca să stăvilească progresul, iar atrocitățile vor fi cu siguranță una din armele lor. Asta s-a întâmplat în timpul proceselor de pace din lumea întreagă. Al-Shafi știa: le-a studiat cu creionul în mână.

Lucrul pentru care nu se pregătise era acesta, atacuri inexplicabile, nerevendicate de nimeni. Se întoarse spre Faisal Amiry, șeful instituției de securitate care era cel mai apropiat lucru pe care îl aveau palestinienii de o agenție de informații.

— Cum e posibil ca acest atac să fi fost pus la cale din Jenin? E departe, nu?

— E departe, domnule. Dar dacă o echipă reușește să treacă de zid...

— Am afla lucrul ăsta? Nu?

— S-ar putea ca alții să fi știut, spuse Toubi, un veteran al luptelor OEP de acum câteva decenii. Îi ura din toată inima pe cei din Hamas.

— Problema e că nu par să fi fost ei, replică Amiry. Nu e stilul lor. Raidul, să intre și să iasă.

— Faptul că nu există martiri, spuse Toubi. Sunt de acord. E ciudat. Dacă ar fi vrut să arunce în aer discuțiile, s-ar fi aruncat pe ei înșiși în aer. Într-un autobuz. În centrul Ierusalimului.

— Există elemente subversive în interior? întrebă Al-Shafi.

— Ar fi ceva, nu-i așa, ca prietenii noștri din Hamas să-și fi pierdut disciplina legendară.

Vorbea Toubi, zâmbind prea mult pentru gustul lui Khalid.

— Nu cred, spuse Amiry. Până acum au fost extrem de uniți. Biroul politic din Damasc a hotărât să facă aceste negocieri să meargă. Să ajungă la o înțelegere și apoi să-i pună pe palestinieni să-și onoreze promisiunile. Asta e decizia strategică pe care au luat-o.

— Și fără Damasc elementele subversive nu pot face nimic?

— Nu, domnule Al-Shafi. Pur și simplu nu au echipamentele, pregătirea, banii. Nimic.

— Jihadul?

— Ne-am gândit la Jihadul islamic. Dar avem o sursă foarte sigură acolo. Spune că sunt la fel de surprinși ca și noi.

— Dar scopul?

— Ăsta e lucrul cel mai ciudat. Dacă s-ar fi urmărit omorârea cât mai multor oameni, s-ar fi întors de pe ogoarele kibbutzului și și-ar fi îndreptat atacul asupra clădirilor rezidențiale. Dar s-au dus la muzeu. Unde au omorât un singur om.

Toubi aproba din cap.

— Sau nu s-ar fi dus deloc acolo. Odată ce au trecut peste zid, ar fi putut ataca Magen Shaul. De ce să bată atâta drum până la Bet Alpha?

— Știu eu de ce, spuse Al-Shafi care se ridică de la masă și se îndreptă spre o tablă de șah pe care o ținea în colțul biroului său. Era un obicei din timpul închisorii. Juca partide întregi în minte, gândind pentru ambele tabere, iar asta îi lua uneori zile întregi. Îl ajutase

să-şi păstreze luciditatea în perioadele de detenţie izolată. Acum avea permanent un joc în desfăşurare.

— Bet Alpha se află într-o sinagogă antică. Veche de 1 500 de ani. Sioniştii ţin la ea pentru că demonstrează că sunt la fel de vechi aici ca şi noi. Dacă dispare, asta înseamnă o dovadă în minus.

— Doar nu vorbeşti serios.

— De ce nu? Despre ce altceva crezi că vorbesc toată ziua cei din echipa de la Ierusalim la sediul guvernului?

Nu ridică privirea, ochii lui rămânând fixaţi pe nebunul alb pe care îl ţinea între degete, deasupra turei negre.

— Doar despre asta.

Captură turnul, îl înlocui cu nebunul său şi se întoarse la birou.

— Nu înţeleg.

— Totul e legat de *trecut*. De cine a fost aici prima dată, cine e mai îndreptăţit să revendice zona. Ştiţi ce i-a scos total din sărite pe israelieni în timpul discuţiilor de la Camp David din 2000?

Toubi se foi în scaun. Nu-i plăcea să ia lecţii de la acest bărbat mai tânăr.

— Dintre toate, o afirmaţie a preşedintelui Arafat a fost cea care i-a înnebunit pe israelieni. A negat că ar fi existat vreodată un templu al evreilor în Ierusalim. Cum ar putea fi acesta Muntele Templului? a spus el. De ce îl numiţi Muntele Templului? Nu a fost nici un templu aici. A fost în Nablus!

— Ce legătură are asta cu Bet Alpha?

— E acelaşi lucru. O încercare, în timp ce decidem ce primeşte fiecare, de a slăbi pretenţiile celeilalte părţi. Să înclinăm balanţa de partea noastră. „Uite, nu mai e nici o aşezare evreiască aici. Poate n-a existat niciodată."

— Asta e o nebunie.

— *E* o nebunie. Dar cred că un palestinian s-a gândit că ne face o favoare. Că ne dă o mână de ajutor.

— Nu cred.

— Ai o explicație mai bună?

Se așternu o liniște care fu întreruptă în cele din urmă de Amiry.

— Și mai e și acest comerciant. Acest Aweida, înjunghiat în Ierusalim.

— Ce poți să-mi spui?

— Nu prea multe. Se pare că i s-a lipit de trup un mesaj în ebraică. O pagină din Tora. Iar Radioul Armatei din Israel anunță că asasinatul a fost revendicat de un grup de care nu a auzit nimeni. Apărătorii Ierusalimului Unit.

— Colonialiști?

— Poate.

Al-Shafi își freca bărbia, scărpinându-și tuleiele.

— În acest caz, Iariv tremură acum.

Toubi interveni și el.

— Întotdeauna s-a crezut că *Machteret* va ieși din nou la suprafață în cele din urmă.

Machteret, organizația secretă evreiască. Ca și Al-Shafi, învățase ebraica într-o închisoare evreiască.

— Dacă ar fi așa, ar omorî dintre ai noștri. Dar pe el vor să-l submineze.

— Ce vreți să facem, domnule Al-Shafi? întrebă Amiry, întrerupând această dezbatere ideologică și rămânând extrem de practic.

— Vreau să aflați tot ce puteți despre incidentul din Bet Alpha. Verificați presa israeliană din scoarță în scoarță: citiți corespondențele militare. Tot ce află armata transpiră de fiecare dată. Și vedeți ce știu oamenii

de aici despre Afif Aweida. Mi s-a spus că are veri în Betleem. Vorbiți cu ei. Acest om a fost ales la întâmplare sau există un motiv pentru care niște fanatici israelieni au omorât un zarzavagiu?

— Ar mai fi ceva?

— Da. Vreau să știu ce pune la cale americanca, Costello. Mi-a pus multe întrebări despre Ahmed Nour. Sunt cel puțin trei crime misterioase aici, prieteni. Dacă nu înțelegem ce se întâmplă, vor fi mai multe. Și mulți palestinieni vor muri – împreună cu cea mai mare șansă la independență pe care o vom mai putea vedea vreodată. Cred că știți ce aveți de făcut.

Capitolul 32

Ierusalimul de Est, joi, 9.40 a.m.

Pentru a doua oară în săptămâna aceea intra într-o casă îndoliată. Era o însărcinare nouă pentru ea, deşi cunoştea pe alţii pentru care acest lucru reprezenta o procedură standard din repertoriul negociatorului. Într-o săptămână crucială din cadrul negocierilor de pace din Irlanda de Nord, de exemplu, doi tineri, buni prieteni – unul protestant, celălalt catolic –, au fost împuşcaţi într-un bar. Crimele erau menite să pună capăt procesului de pace, dar au făcut contrariul, amintindu-le tuturor că se săturaseră până peste cap de război. Echipele de negociatori au vizitat familiile îndurerate şi s-au întors de două ori mai hotărâte. Maggie îşi amintea bine: a urmărit totul la un radio cu unde scurte care pârâia necontenit, departe, în Sudanul de Sud. Iar atunci când Londra şi Dublinul au anunţat Acordul din Vinerea Luminată, a rămas în cortul ei plângând.

Acestor omoruri din Ierusalim le lipsea claritatea morală a pierderilor umane din Belfast. Adevărul e că nu aveau nici urmă de claritate. Era posibil ca Shimon Guttman să fi fost împuşcat pur şi simplu fiindcă părea să ameninţe viaţa prim-ministrului; se putea ca Ahmed Nour să fi fost colaborator şi să fi fost executat pentru

această greșeală; era posibil ca Rachel Guttman să se fi sinucis; kibbutzul din nord putea fi incendiat de niște adolescenți palestinieni furioși. Doar asasinarea lui Afif Aweida, revendicată de un grup israelian marginal, părea să fie o tentativă explicită de sabotare a negocierilor. Dar nimeni nu avea cum să fie sigur.

Așa că vizita lui Maggie la casa îndoliată a lui Aweida nu avea totuși încărcătura emoțională a vizitelor echivalente din Belfast, de acum mulți ani. Nu se afla acolo ca să jelească doi tineri, un evreu și un arab, care fuseseră împușcați în timp ce beau împreună. În realitate, nu era deloc acolo ca să jelească. Venise să afle ce naiba se întâmpla.

Casa era plină, după cum se aștepta. Era zgomotoasă, un murmur pătrunzător se înălța dinăuntru ca un val. Își dădu seama în curând care era sursa acestuia, un grup de femei înghesuite în jurul alteia mai bătrâne, învesmântată într-un negru amorf, înzorzonat. Chipul ei părea umflat de lacrimi.

Se formă un culoar pentru Maggie când aceasta se strădui să-și facă loc printre cei îndoliați. Unele femei își frecau neîncetat fețele cu palmele, ca și cum ar fi încercat să înlăture un praf care nu putea fi îndepărtat. Altele stăteau ghemuite și loveau podeaua. Era scena unei dureri cumplite.

În cele din urmă, Maggie ajunse în capătul camerei, unde descoperi o femeie despre care presupuse că era de vârsta ei, îmbrăcată în haine simple, occidentale. Nu plângea, dar părea pur și simplu amuțită.

— Doamnă Aweida?

Femeia nu spuse nimic și se uită peste Maggie, înspre culoarul din mijloc. Ochii ei păreau goi.

— Doamnă Aweida, am venit din partea comisiei internaționale din Ierusalim care încearcă să aducă

pacea. Ceva îi spunea lui Maggie că „americană" nu era cuvântul potrivit în această situație. Am venit să-mi exprim considerația pentru soțul dumneavoastră și condoleanțele pentru teribila pierdere pe care ați suferit-o.

Femeia se uita în continuare în gol, vizibil insensibilă la cuvintele lui Maggie și la toată zarva din jur. Maggie rămase acolo, aplecându-se și uitându-se pe fereastră cât putu de mult, până când, în cele din urmă, puse o mână peste a ei, i-o strânse și merse mai departe. Nu voia să o deranjeze.

Apăru un bărbat care o conduse pe Maggie.

— Mulțumesc, îi spuse. Vă rog, să știți mulțumim America. Pentru ați venit aici. Mulțumesc.

Maggie dădu din cap și îi aruncă zâmbetul acela abia schițat al ei. Dar acesta nu terminase de vorbit.

— Era un om simplu. Nu făcea altceva decât să vândă roșii, mere și morcovi. El nu ucis pe nimeni.

— O, știu. E o crimă oribilă ceea ce vi s-a întâmplat.

— Vărul meu. Eu sunt Sari Aweida.

— Spuneți-mi. Lucrați și dumneavoastră în piață?

— Da, da. Toți lucrăm în piață. De mult ani. Mult ani.

— Și ce faceți?

— Eu vând carne. Sunt măcelar. Și fratele meu, el vând batic, pentru cap. *Keffiyeh*. Știi ce e *keffiyeh*?

— Da, știu. Spuneți-mi, vă numiți toți Aweida?

— A, da. Da, suntem toți Aweida. Familia Aweida.

— Spuneți-mi. E cineva din familia dumneavoastră care vinde obiecte vechi. Știți dumneavoastră, pietre vechi, vase, antichități?

Părea nelămurit.

— Bijuterii poate?

— A! Bijuterii! Înțeleg. Da, da. Vărul meu, el vând bijuterie.

— Și antichități?

— Da, da. Antic. Vinde în piață.

— L-aș putea întâlni?

— Sigur. Locuit aproape de-aici.

— Mulțumesc, Sari.

Maggie zâmbi.

— Și cum îl cheamă?

— Numele lui tot Afif. El e Afif Aweida.

Capitolul 33

Ierusalim, joi, 10.05 a.m.

Pe când se perindau pe străzile lăturalnice, înguste și făcute din aceeași piatră de culoare ternă ca și restul Ierusalimului, Maggie își dădu seama că nici un membru al familiei nu se gândise la posibilitatea ca acel Afif Aweida pe care urmau să-l îngroape să fi fost victima unei confuzii. Dacă era o crimă comisă la întâmplare, cum puteau ucigașii să greșească persoana?

Numai că nu era o crimă comisă la întâmplare. Maggie era sigură de asta acum. Scoase telefonul și formă numărul lui Uri. Primise un mesaj în timp ce se afla în casa Aweida. De la Edward. Asta însemna că îl trimisese în plină noapte.

Trebuie să vorbim despre ce o să facem cu lucrurile tale. E.

Sari Aweida îi văzu probabil expresia feței, încruntarea sprâncenelor.

— Nu face griji, Maggie. Aproape ajuns.

Șterse mesajul de la Edward, fără să-i răspundă, și apăsă tasta verde pentru a suna la ultimul număr format. Va vorbi de parcă noaptea trecută nu ar fi existat.

— Uri? Ascultă. Afif Aweida e viu. Vreau să spun că e un alt Afif Aweida. Un negustor de antichități. Ăsta trebuie să fie. Cu siguranță l-au nimerit pe celălalt.

— Ia-o mai încet, Maggie. Nu înțeleg nimic.

— OK, sunt în drum spre Afif Aweida. Sunt sigură că la el se referea tatăl tău când a vorbit la telefon cu Baruch Kishon. E negustor de antichități. E o coincidență prea mare. Te sun mai târziu.

Ca majoritatea oamenilor care vorbeau la mobil mergând pe stradă, ținuse capul în jos, privindu-și încălțările. Acum ridică privirea, dar nici urmă de Sari. Evident, a mers atât de repede, încât nu și-a dat seama că ea nu a ținut pasul. Se opri și se uită la străzile întortocheate, cu intersecții și alei lăturalnice la fiecare câțiva metri și constată că ar fi putut-o lua în orice direcție.

Mai merse câțiva metri, uitându-se în stânga, pe o alee atât de strâmtă, încât era învăluită de întuneric chiar și în lumina soarelui de dimineață. Era traversată de o frânghie de rufe și în depărtare se zăreau doi copii, băieți bănui ea, care dădeau cu șutul într-o cutie de conserve. Dacă o lua pe aici, poate că putea să o întrebe pe mama lor...

Simți deodată o smucitură puternică din spate, de parcă cineva era gata să-i rupă gâtul. O mână înmănușată îi acoperi ochii, iar cealaltă gura, înăbușindu-i strigătul. Auzi sunetul de parcă l-ar fi scos altcineva.

Își dădea seama că era trasă înapoi, chiar dacă ochii și gura îi rămăseseră acoperite. Încercă să-și elibereze mâinile, dar erau ținute strâns. Fu târâtă pe o străduță și izbită puternic cu spatele de perete, cărămizile lovindu-i inelele șirei spinării. Mâna care-i astupa gura coborî și o apucă de gât. Se auzi scoțând un șuierat uscat.

I se luă și mâna de pe ochi, dar pentru o clipă văzu în continuare negru. Apoi auzi o voce, despre care își

dădu seama că venea chiar din fața ei, aparținând unei persoane cu chipul complet acoperit de o mască neagră, de schi. Se afla la câțiva centimetri distanță, gura fiind destul de aproape pentru a-i atinge buzele.

— Nu te băga, m-ai înțeles?

— Eu nu...

Mâna din jurul gâtului o strânse și mai puternic, până când începu să gâfâie din lipsă de aer. Era strangulată.

— Vezi-ți de treabă. Nu te băga.

— În ce să nu mă bag? încercă să murmure.

Mâna îi eliberă gâtul, putând astfel, împreună cu cealaltă, să o apuce de umeri. O ținu așa cam o secundă, apoi o trase în față câțiva centimetri, astfel că era acum lipită de el. Apoi, ținând-o în continuare de ambii umeri, o împinse puternic în direcția opusă, izbind-o de perete.

Durerea i se răspândi în tot trupul, ajungându-i până în creștet. Se întrebă dacă nu-i rupsese coloana. Vru să se lase la pământ, dar el o ținea în continuare în picioare, ca pe o păpușă care ar fi căzut jos dacă i-ar fi dat drumul.

Deodată auzi încă o voce, șoptită direct în urechea ei stângă. Timp de o secundă fu derutată. Masca neagră se mai afla încă în fața ei, cu gura la câțiva centimetri de a sa. Cum putea să-i vorbească la ureche în același timp? Atunci înțelese. Mai era un bărbat, ascuns în întuneric, care o ținea lipită de perete dintr-o parte.

— Știi la ce ne referim, Maggie Costello.

Vocea era ciudată, nedefinită. Părea a unui străin, dar Maggie nu putea să-și dea seama din ce zonă. Era a cuiva din Orientul Mijlociu? Sau a unui european? Și câți astfel de bărbați erau acolo? Mai era și un al

treilea agresor pe care nu-l văzuse? Surpriza atacului şi întunericul o dezorientaseră complet. Până şi simţurile ei păreau să se fi scurtcircuitat, firele să se fi încrucişat. Nu era sigură de unde venea durerea.

Acum simţea pe picior o mână care o strângea de coapsă.

— Mă auzi, Maggie?

Inima îi bătea puternic, trupul ei zbătându-se într-un protest inutil. Încerca să-şi dea seama ce fel de voce auzea – dacă era arabă sau israeliană –, când fu cuprinsă o senzaţie care o făcu să se cutremure.

Respiraţia din urechea ei deveni umedă şi avu senzaţia inconfundabilă că o limbă îi pătrundea înăuntru. Scoase primele ţipete, dar mâna înmănuşată se întoarse şi îi astupă gura. Iar cealaltă mână, cea care o ţinuse de coapsă, se descleştă şi se mişcă în sus până când se opri între picioarele ei.

Ochii i se umeziră. Încerca să lovească, dar primul bărbat era prea aproape de ea: nu putea să-şi mişte deloc picioarele. Iar mâna aceea o strângea în continuare, apucându-i sexul cum ai prinde un bărbat de boaşe pentru a-l pedepsi cât mai aspru.

— Îţi place, Maggie Costello? Vocea, cu acentul la fel de misterios, îi sufla fierbinte în ureche. Putea fi a unui arab, putea fi a unui israelian. Sau nici una, nici alta.

— Nu? Nu-ţi place?

Simţi cum limba şi faţa se îndepărtează de ea cu câţiva centimetri.

— Atunci vezi-ţi dracului de treabă.

Primul bărbat îi eliberă umerii şi o împinse la pământ.

— Altfel punem mâna pe tine din nou.

Capitolul 34

Ierusalim, joi, 11.05 a.m.

Tradiția spune că această oră era alocată forumului, grupului neoficial de consilieri care a fost tot timpul alături de Yariv de când s-a gândit prima dată să intre în politică, cu câteva decenii în urmă. Fiecare dimineață de joi, săptămâna de muncă fiind aproape de final, e momentul potrivit pentru evaluarea acesteia, pentru analizarea evenimentelor, depistarea greșelilor, prefigurarea soluțiilor și planificarea viitoarelor manevre. Au făcut lucrul acesta când Yariv a fost ministru al apărării, apoi ministru de externe; când s-a aflat în jungla opoziției. Chiar și atunci când, ăsta e adevărul, mai era încă în armată, ocupând funcția de șef de stat-major. Era o muncă de politician, orice s-ar spune, și să nu credeți pe nimeni care susține altceva.

A existat o singură modificare de personal. Cei doi tovarăși din timpul armatei erau încă acolo, unul lucrând acum în publicitate, celălalt în domeniul importurilor. La fel și soția lui, Ruth, ale cărei sfaturi erau luate foarte în serios de Yariv. Singura schimbare s-a produs din cauza circumstanțelor. Fiul său, Aluf, era nelipsit de la întâlniri, până când a fost ucis în Liban, cu trei ani în urmă. I-a luat locul Amir Tal, un

fapt exploatat de presa israeliană, care a făcut referire în nenumărate rânduri la tânărul consilier ca la fiul adoptiv al prim-ministrului, folosind chiar un joc de cuvinte în ebraică, Aluf Bet – Aluf al Doilea.

În condiții ideale, întâlnirile aveau loc la el acasă, Ruth aducând cafea și ștrudel. Nu și astăzi. Lucrurile erau prea serioase, îi spuse lui Amir, ca să poată pleca devreme de la birou. Discuțiile de la sediul guvernului erau acum în totalitate suspendate, fiind menținută o prezență minimă de ambele părți. Nici una din tabere nu voia să fie acuzată de americani că s-a retras, așa că nu au îndrăznit să renunțe de tot. Dar nu se făceau progrese reale. Asta însemna că axa fundamentală a acestei guvernări – eforturile în slujba păcii – se prăbușea sub ochii lor. Îndura presiuni foarte puternice din partea celor din aripa dreaptă – colonialiștii cu nenorocitul lor de lanț uman din jurul Ierusalimului – și era pregătit să le reziste, dar nu și dacă nu avea pe ce să se sprijine. Își aminti de bărbatul care a ocupat postul său cu câțiva ani în urmă, care s-a văzut scos din funcție în câteva luni după ce au fost dezvăluite încercările de la Camp David.

Ceea ce era mai rău, i se confesa acum lui Amir Tal, în timp ce scuipa în palmă cojile de semințe, era că se simțea derutat.

— Ascultă, la o *pigua*, un atentat sinucigaș din partea Hamasului sau a Jihadului m-aș fi așteptat. I s-a întâmplat lui Rabin, i s-a întâmplat și lui Peres. I s-a întâmplat până și lui Bibi, pentru numele lui Dumnezeu. Cum se apropie cineva de o înțelegere, se și urcă într-un autobuz Egged cu o centură de dinamită la brâu. La asta m-aș fi așteptat.

Ridică mâna, semn că nu a terminat încă.

— Chiar și din partea *Machteret*-ului m-aș fi așteptat să primesc vești.

Urmară murmure de aprobare, câțiva clătinară din cap. Cu toții presupuseseră că un reviriment al organizațiilor extremiste evreiești era de așteptat. În anii '80, un grup de colonialiști și de fanatici religioși trimisese bombe prin poștă sau le plasase sub mașini, schilodind câțiva politicieni palestinieni. Multe dintre victime erau încă active, apărând la televizor în scaune cu rotile sau cu plăgi faciale îngrozitoare.

— Poate, continuă Yariv, vor arunca în aer vreo două terenuri de joacă arabe. Chiar și Moscheea.

Nu era nevoie să spună care moschee. Știau cu toții că cei mai fanatici din *Machteret* visau să arunce în aer Domul Stâncii, cel mai venerat loc de pe pământurile sfinte al musulmanilor, făcând astfel loc unui Templu Evreu.

— Dar atacurile astea? Nu au nici un sens. De ce ar ataca palestinienii un centru de vizitare din nord? De ce să o facă noaptea, când nu e nimeni acolo? Dacă vrei să dai peste cap negocierile, fă-o ziua! Omoară mulți oameni!

— Doar dacă e un avertisment.

— Dar *ar fi* un avertisment. Înainte, de câte ori au vrut să trimită un mesaj, așa au făcut-o.

— Al-Shafi a negat orice responsabilitate legată de asta, spuse Tal.

— Bineînțeles, dar Hamas?

— Și ei. Dar...

— Dar nu știm dacă trebuie să-i credem. Și aceste crime din Ierusalim. Nu sunt convins că le-au comis cei care le-au revendicat. Apărătorii Ierusalimului Unit sau orice alt nume tâmpit și-or fi luat. De ce n-am mai

auzit de ei până acum? Există întotdeauna un grup trăsnit gata să-şi asume nişte fapte care nu îi aparţin. Ar putea fi o simplă crimă stradală.

— Nu neapărat.

— Ce vrei să spui?

Prim-ministrul spărgea acum seminţele şi le scuipa cu o viteză frenetică.

— Ştiţi, am urmărit investigaţiile din jurul morţii lui Guttman. L-am pus sub supraveghere pe fiul lui, Uri. Lucrează îndeaproape cu Maggie Costello de la Departamentul de Stat...

— Negociatoarea? Ce naiba poate ea să aibă de-a face cu asta?

— Se pare că i-a fost transmis un mesaj din partea lui Rachel Guttman. Şi în lipsa oricăror demersuri din partea sediului guvernului, americanii o lasă să meargă pe acest fir. I-a convins, în mod evident, că dacă nu rezolvă această afacere Guttman, nu vor mai avea ce pace să mai negocieze.

— Şi?

— Şi, după cum ştiţi, Costello şi Uri Guttman au găsit o legătură între profesor şi palestinianul mort, Nour. Ei bine, noi credem că există legături şi cu crimele din seara trecută de la Ierusalim.

— Continuă.

— N-am avut destul timp să punem sub supraveghere apartamentul din Tel Aviv pe care l-au vizitat seara trecută – casa lui Baruch Kishon –, dar am reuşit să înregistrăm o voce înfundată. A trebuit prelucrată, dar specialiştii noştri spun că, exact înainte să plece, Guttman şi Costello au găsit ceva, o bucată de hârtie cu un nume pe ea.

— Ce nume?

— Afif Aweida.

— Înțeleg.

— Deci, continuă Tal, se pare că Guttman a vorbit cu Kishon și a menționat numele lui Aweida. Și deodată Aweida sfârșește mort.

Yariv se opri. În încăpere era liniște, auzindu-se doar zgomotul cu care era aspirată o sămânță mai mare prinsă între dinții lui.

— Deci, cine altcineva mai asculta...?

— Din cauza asta am vrut să ne întâlnim singuri aici, astăzi, domnule prim-ministru.

— Doar nu crezi...

— Cei din serviciile de informații ale armatei sunt singurele persoane, în afară de mine și de dumneavoastră, care au acces la informațiile legate de supravegherile noastre.

— E o nebunie. Ce, crezi că Yossi Ben-Ari ar putea să coordoneze o operațiune separată? Și să omoare arabul ăsta din piață?

— Dacă oamenii lui ar fi ascultat noaptea trecută, ar fi aflat numele.

— De ce ar face-o?

— Nu știu de ce ar alege exact acest om. Ar trebui să știm despre ce e vorba în toată afacerea Guttman ca să înțelegem asta. Dar imaginea de ansamblu...

— ... e aceea că încearcă să saboteze negocierile de pace. Să-mi scadă credibilitatea și să preia el conducerea. *Iisuse.*

— Știu că nu e...

— E posibil să aibă parteneri?

— Poate Mossek. Poate șeful de stat-major.

— E o lovitură de stat militară!

— Nu putem fi siguri de asta.

— De ce, cine ar mai fi putut face asta?

— Dacă acceptăm ideea că nu a fost o crimă comisă la întâmplare, că era într-adevăr vorba despre un om pe care Kishon îl cunoștea, ei bine, atunci suspect ar putea fi oricine știa cine e. Și care e legătura lui cu afacerea Guttman.

— Dar aceștia nu sunt decât americanca și fiul lui Guttman.

— Nu putem scoate asta din calcul.

— Nu are nici un sens. Nu e unul din jocurile tale nebunești pe calculator, Amir. Asta e lumea reală.

— Trebuie să urmărim toate indiciile.

Prim-ministrul se aranjă mai bine în scaun, scuturând punga de hârtie care fusese plină cu semințe de floarea-soarelui, dar care era acum goală. Oftă adânc.

— Vrei să sugerezi...

— Nu sugerez nimic.

— ... că există elemente subversive în structurile armatei israeliene, care comit crime și Dumnezeu mai știe ce ca să răstoarne guvernul ales din țara asta. Și să ne spulbere unica șansă pe care a avut-o generația asta de-a face pace.

— Știți care e atitudinea armatei în legătură cu ce facem noi. Nu le-a plăcut niciodată retragerea din Gaza, credeți că le va plăcea asta? Dărâmarea așezărilor de pe Malul de Vest? Renunțarea la jumătate din Ierusalim?

Yariv zâmbi, afișând surâsul nostalgic al unui bătrân care crede că le-a văzut pe toate.

— Eu l-am promovat pe Ben-Ari, să știi. L-am făcut general. „Dar Brutus e un om de onoare..."

— Ce vreți să fac, domnule prim-ministru?

— Cred că trebuie să înființezi un departament de informații care să nu răspundă decât în fața acestui

cabinet. Să verifici simpatiile politice ale fiecăruia. Să te asiguri că nu au semne de întrebare în privința tratativelor de pace. Folosește indivizi de stânga sau foști drogați dacă e nevoie. Asigură-te doar că sunt loiali. Scoate din afacere ministerul apărării și FAI-ul. Și apoi, după ce ai alcătuit echipa, pune-o să-i supravegheze pe Mossek și pe Ben-Ari. Asigură-te că le sunt ascultate convorbirile telefonice și ședințele. Vreau să le văd e-mailurile, *sms*-urile, culoarea hârtiei igienice cu care se șterg la fund dimineața.

— S-a făcut.

— Doar ca să-ți demonstrez că te înșeli, ăsta e singurul motiv pentru care fac asta. Și încă un lucru.

— Da.

— Fii în continuare cu ochii pe Costello și pe Guttman junior. Nu-i scăpa de sub supraveghere. Dacă sunt aproape să găsească explicația pentru toată nebunia asta, foarte bine. Să ne conducă la ea.

Capitolul 35

Ierusalim, joi, 11.11 a.m.

Nu avea idee cât a stat culcată la pământ. Se putea să fi fost un minut, cinci sau zece. A rămas acolo, nemişcată, de când au trântit-o jos şi au fugit. Nu a văzut unde s-au dus bărbaţii. Nu a chemat ajutoare prin telefon. A fost prea tulburată ca să poată face asta, prea năucită pe moment de ceea ce i se întâmplase. Fără să poată controla acest lucru, trupul ei continua să retrăiască senzaţia limbii în ureche şi a mâinii dintre picioare. Pielea ei, carnea ei îşi aminteau aceste batjocuri cu o perfectă acurateţe.

Maggie abia începuse să-şi revină, să se convingă că putea fi mult mai rău, că puteau s-o omoare, când i se întinse o mână.

Era a unei femei care se uita la ea, cu o figură ce părea expresia pură a grijii şi uimirii. Trecu ceva timp până când trăsăturile i se destinseră.

— Sunteţi doamna din America. De la casa Aweida.

Expresia de îngrijorare reapăru.

— Ce faceţi aici?

Asta o obligă pe Maggie să se ridice şi să se scuture de praf, să-şi pună la bătaie carapacea protectoare pe care fusese silită să şi-o creeze în aceşti ultimi ani. Nu

spuse nimic, icnind doar din cauza durerii care o înțepa în șira spinării, izbucnind ca un foc de artificii, când se ridică în picioare: o scânteie argintie care îi umplu ochii de lacrimi.

Femeia o conducea pe alee, spre o frânghie de rufe. La capătul acesteia, erau două trepte mici, care coborau spre o curte îngustă, probabil nu mai mare de câțiva metri pătrați. Apoi o cameră, cu o bucătărie improvizată în colț, un televizor și un băiat care desena la o masă. Poate că era unul din băieții care jucau fotbal mai devreme. Poate că văzuse ceva. Maggie nu era sigură nici dacă băieții se jucaseră aici sau în celălalt capăt al aleii. Își pierduse cu totul simțul orientării.

Stătea acum ghemuită în colțul canapelei, în timp ce salvatoarea ei aprindea ochiul mic al aragazului pentru a-i face un ceai de mentă, când singurul lucru după care tânjea Maggie era o cană de Typhoo pregătită de mama ei cum îi plăcea tatălui său, cu trei cubulețe de zahăr. Își privi mâinile, care tremurau, și își dădu seama cât de mult se îndepărtase de casă. Trecuseră aproape douăzeci de ani și iat-o din nou acum, în țara nimănui, înconjurată de bărbați în stare să comită violențe îngrozitoare.

— Ești bine-venită în casa mea. Era o voce de bărbat, care o făcu să tresară. Ridică privirea și văzu un bărbat într-un costum albastru spălăcit, cu o față lunguiață, osoasă și un păr îngrijit, care devenea acum din negru argintiu.

Femeia se întoarse și cei doi începură să vorbească în arabă. Îi explica ce s-a întâmplat, arătând din când în când către Maggie.

— Acum ești în siguranță, spuse el, aruncându-i un zâmbet care o neliniști. Se întoarse cu spatele și Maggie

îndrăzni să respire din nou; nu-l voia aici. Dar nu plecă: se dusese pur și simplu să ia o scrumieră.

— Ești din America deci?

— Sunt irlandeză, spuse Maggie cu o voce slabă și distantă.

— Da? Ne plac foarte mult irlandezii. Dar lucrezi pentru americani, am dreptate?

Zâmbea neîncetat, ceea ce o făcea pe Maggie să-și dorească să se uite în altă parte. Când femeia aduse ceaiul, Maggie se bucură de întrerupere, de intervalul în care va fi ocupată cu ceașca și linguriţa și nu va trebui să converseze cu acest bărbat.

— Și ce făceai aici?

— Nabil!

Maggie bănui că soţia îşi ruga în arabă soţul să lase fata în pace. În timp ce ei vorbeau, se scotoci prin buzunar și scoase telefonul. Era un mesaj de la Uri: *Unde ești?*

Începu să scrie un răspuns, dar în clipa aceea gazda se aplecă spre ea, gata să-i smulgă telefonul din mână.

— Nu trebuie să suni pe nimeni. Avem noi grijă de tine. De ce ai nevoie? Tot ce vrei, te rog, trebuie doar să ceri.

Maggie simţi deodată nevoia puternică de a pleca, de-a ieși la lumină din acel labirint de străzi. Voia să lepede și să distrugă hainele acelea și să stea sub duș atât cât va fi nevoie pentru a spăla...

— Te rog. Spune-mi. Dacă lucrezi pentru guvernul american, de ce ai venit singură aici? Unde îţi e protecţia?

Zâmbetul era la fel de larg ca și până atunci, dezvelindu-i dinţii.

— Chiar nu e nimeni cu tine să te apere?

Maggie simți cum mâinile, care până atunci fuseseră la fel de reci și inerte ca restul corpului, îi deveneau lipicioase. Instinctiv, se uită la ușa pe care intrase. Era închisă.

Femeia mai aduse niște ceai, apoi intră în camera alăturată, strigându-și copiii pe nume. Maggie era acum singură cu acest bărbat. Voia să-l sune pe Davis la consulat, sau pe Uri, sau pe Liz la Londra, pe oricine, dar se temea de reacția lui. I-ar fi smuls telefonul? Ar fi apucat-o de mână? Cine era?

Cât putu de firesc, Maggie se ridică, se întinse și, ca și cum ar fi refuzat politicos ceaiul pe care i-l oferea o mătușă agasantă, anunță că trebuia să plece.

— Dar unde te duci?

Maggie era încurcată. Nu știa nici unde se duce, nici cum va reuși să iasă.

— La hotelul meu din Ierusalimul de Vest.

— De ce nu rămâi în Ierusalimul de Est? E frumos aici. Ai la dispoziție hotelul American Colony. Toți europenii stau acolo. De ce nu și americanii? Vreți să vedeți numai evrei.

Maggie era prea obosită pentru asta, un conflict atât de înverșunat, încât până și alegerea hotelului în care stăteai putea stârni un incident diplomatic.

— Nu, nu, începu ea. Nu e deloc așa.

În timp ce vorbea se îndrepta spre ușa dinspre alee. Apucă mânerul. Se roti, dar nu se deschise. Încuiat.

Acum putea simți bărbatul stând în dreptul umărului ei, aplecându-se pe deasupra ei pentru a ajunge la mânerul ușii. Apropierea lui o făcea să tremure, amintindu-i de alee și de răsuflarea aceea fierbinte. Vru să-l împingă la o parte.

Înainte să aibă ocazia să facă lucrul ăsta, el îi deschise uşa spre curtea pătrată. Ieşi, însă bărbatul mergea chiar în spatele ei.

— Te rog, te mai întreb o dată. Ce făceai aici?

— Am fost la casa lui Afif Aweida.

— Da. Şi unde te duceai?

— Voiam să-l văd pe vărul lui. Pe celălalt Afif Aweida.

— Te rog. Te duc eu.

— Nu, nu. Nu e nevoie. Vreau doar să mă întorc la hotelul meu.

Dar nu o ascultă. O prinse de cot şi o târî după el prin labirintul de străduţe şi alei din Ierusalimul Vechi. *Am înnebunit*, se întreba Maggie în timp ce, pentru a doua oară – în cât să fi fost, o oră? două? –, urma un necunoscut printr-un oraş străin. De data asta însă nu mai era deloc la fel de distrată ca mai înainte. Inima îi bătea puternic; se uita la fiecare alee, întorcea capul peste umăr şi, în primul rând, era atentă la bărbatul care o conducea. Era un fel de capcană? Sari Aweida o dusese la agresorii săi? Acest om avea să facă acelaşi lucru?

Se gândi să fugă. Dar unde? S-ar pierde imediat pe străzile astea. Erau din ce în ce mai aglomerate acum, când intrau în *souk*, în piaţă. Văzu două femei, probabil cu câţiva ani mai tinere decât ea, care arătau ca nişte turiste. Ar fi putut fugi la ele. Dar ce-ar fi urmat atunci?

Acum Nabil o conducea pe nişte alei care şerpuiau şi se întortocheau, trecând pe lângă tarabe înţesate de tobe bongo acoperite cu piele, covoare groase, ţesute, şi suvenire de prost gust sculptate în lemn. Peste tot se perindau cupluri cu părul argintiu, zări chiar şi o petrecere ambulantă de japonezi. Se pare că materialul

informativ pe care l-a citit Maggie în avion era corect: comerțul în această piață, care stagnase în anii *intifadei*, s-a revigorat imediat ce s-au întors turiștii în Vechiul Oraș. Meritul pentru acest lucru a fost atribuit discuțiilor de la sediul guvernului: chiar și simpla eventualitate a păcii a fost suficientă pentru a aduce vizitatorii înapoi, fie aceștia creștini nerăbdători să păşească pe Via Dolorosa, musulmani dornici să se roage la Domul de pe Stâncă sau evrei tânjind să înghesuie un bilețel adresat lui Dumnezeu între crăpăturile Zidului de Vest.

O luară la stânga, intrând într-o măcelărie. Lui Maggie îi veni să verse când văzu raft după raft de carcase cu coastele expuse și carnea stacojie, însângerată. Zări un rând de capete de oaie pe taraba unui măcelar și își feri privirea doar ca să dea cu ochii de bălțile de sânge de animal de pe jos.

— A, am ajuns repede. Doar un minut mai e.

Deodată intrară din nou în zona genților, poșetelor și suvenirelor de prost gust. Maggie se simți ușurată că scăpase de carne și că erau din nou oameni în jur. S-au oprit la un magazin de bijuterii.

— Aici. Te rog. Ăsta e magazin lui Afif Aweida.

Intră cu băgare de seamă, urmată de Nabil, care bătu palma cu un tânăr ce stătea în spatele unei tejghele. Îl auzi pe Nabil pronunțând cuvântul „americancă" și-l văzu arătând spre ea.

După o clipă, dintr-o cameră dosnică, un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un pulover cu guler în formă de *V* și cu ochelari cu rame închise la culoare își făcu apariția în spatele unei vitrine pline cu bijuterii de aur și de argint. Lui Maggie i se păru că îl recunoaște. Văzuse mulți bărbați ca el în Africa, bine îmbrăcați, de vârstă mijlocie, încercând să păstreze

sau să sugereze standardele vestice, ca și cum ar fi sfidat sărăcia și haosul din jurul lor.

— E o plăcere să vă primesc aici. Mulțumesc, Nabil.

Maggie se întoarse și-l văzu pe Nabil ieșind, bătându-l timid pe umăr. Îi mulțumi, dar cu jumătate de gură. Cu câteva secunde în urmă era suspicioasă în privința lui, chiar se temea de el ca de un posibil atacator. După tot ce i se întâmplase, era normal. Și totuși s-a dovedit a nu fi diferit de soția lui, un străin care pur și simplu a vrut s-o ajute. Se simți derutată și își aminti încă o dată zonele în care fusese atinsă. Își aminti de asemenea vocea celui de-al doilea bărbat, răsuflarea lui fierbinte : *Altfel punem mâna pe tine din nou.* Cine era? Alungă întrebarea și îi întinse mâna zâmbind.

— Domnule Aweida. Credeam că o să vă găsesc mort.

— Vă referiți la ce i s-a întâmplat vărului meu. O crimă oribilă. Oribilă.

— Credeți că dumneavoastră erați adevărata țintă?

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Credeți că indivizii care i-au făcut asta vărului dumneavoastră s-au înșelat în privința acelui Afif Aweida care trebuia omorât?

— Cum ar fi putut să se înșele? Vărul meu a fost înjunghiat la întâmplare. Ar fi putut fi oricine altcineva în locul lui.

— Nu sunt sigură de asta. Cunoașteți vreun motiv pentru care viața dumneavoastră ar putea fi în pericol, domnule Aweida?

Spre surprinderea ei, patronul magazinului păru sincer surprins de întrebare. Era în doliu după vărul său, dar palestinienii erau obișnuiți să-și plângă morții. Îi părea rău pentru el, între ei existând dintotdeauna o legătură, având același nume. Dar asta nu însemna

că trebuia să-i fie teamă. Nu-i așa? Maggie își dădu seama că va fi nevoită să o ia chiar de la început.

— Putem vorbi undeva în particular, domnule Aweida? Poate aici, în camera din spate?

Maggie făcu semn din cap spre ușa pe care a intrat când a ajuns ea.

— Nu. Nu e nevoie, putem vorbi deschis și aici.

Bătu din palme, alungându-l pe tânărul de la intrare.

Maggie se ridică și se apropie de ușa din spate. Voia să-l testeze. După cum se așteptase, Afif Aweida sări în picioare și-i blocă accesul.

— Domnule Aweida. Eu lucrez pentru guvernul american, în cadrul negocierilor de pace. Nu mă interesează afacerile dumneavoastră. Sau ce ascundeți dumneavoastră după ușa asta. Dar trebuie să mă ajutați. Pentru că vărul dumneavoastră nu a fost ucis la întâmplare. Și vor muri mulți alți oameni dacă nu ne dăm seama ce se petrece.

Aweida deveni palid.

— Continuați.

— L-ați cunoscut pe Shimon Guttman?

Din nou, Aweida păru agitat.

— Numele mi-e cunoscut, da. A fost faimos în Israel. A fost omorât sâmbătă.

Maggie îi cercetă chipul. Văzu aceeași nervozitate pe care o surprinsese cu o clipă înainte, când îi pomenise de biroul din spate. Începu să se lămurească.

— Domnule Afif, începu ea, aplecându-se în față. Nu sunt polițistă. Nu-mi pasă ce cumpărați și ce vindeți aici. Dar sunt interesată ca acest proces de pace să nu fie stopat. Dacă se întâmplă asta, mulți alți palestinieni, ca vărul dumitale, și mulți alți israelieni, ca profesorul Guttman, vor muri. Deci vă mai întreb o dată. Și vă

jur că tot ce-mi spuneți va rămâne între acești patru pereți. Îl cunoșteați pe Shimon Guttman?

Încet și uitându-se peste umărul lui Maggie pentru a se asigura că nu era nimeni prin apropiere, spuse:

— Da.

— Aveți idee de ce a menționat cuiva numele dumneavoastră săptămâna trecută?

Când auzi asta, Aweida se încruntă din nou.

— Nu, nu știu de ce i-ar pomeni cuiva despre mine.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Săptămâna trecută.

— Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Fără tragere de inimă, Afif Aweida îi povesti despre vizita scurtă, neanunțată, a lui Guttman la magazin, prima după foarte multă vreme. Îmboldit de Maggie și doar în jumătăți de propoziții, îi explică „înțelegerea" lor, conform căreia Guttman i-a tradus niște tăbliță de lut antice, păstrând una pentru el.

— Și spuneți că nici una nu părea să aibă vreo semnificație specială?

— Nu. Toate erau banale: liste de cumpărături, exerciții pentru școală.

— Nimic altceva?

Din nou acea expresie temătoare.

— Era una. Scrisoarea unei mame către fiul ei.

— Și a luat-o profesorul Guttman?

— Nu.

— Dar a vrut-o?

— A încercat să mă convingă să i-o dau, dar în cele din urmă a renunțat. M-a lăsat să o păstrez și a luat altceva.

Maggie se lăsă pe spate. Ceva din scena pe care a descris-o Aweida îi părea cunoscut.

— Mai spuneți-mi o dată. A insistat imediat să-i dați tăblița cu scrisoarea mamei? Sau doar după ce le-a citit pe toate?

— Domnișoară Costello, asta a fost acum o săptămână.

— Încercați să vă amintiți.

— Le-a citit pe toate. Apoi a hotărât că aia e cea mai bună.

Nu se poate. Bineînțeles că de asta i se părea cunoscut. A făcut și ea același lucru. La niște negocieri în Balcani, a insistat asupra faptului că cedarea accesului la drumul de coastă era lucrul esențial pentru a ajunge la o înțelegere. Dezarmarea s-ar fi putut produce mai târziu. Dar o necesitate absolută era accesul la drumul de coastă: n-ar fi fost posibil să se ducă la tabăra adversă fără asta. După cum prevăzuse, i-au oferit imediat dezarmarea, dar în privința drumului de coastă nu aveau de gând să facă nici un fel de compromisuri. Cu o figură aspră, le-a spus că va vedea ce poate face. Apoi s-a dus în camera în care așteptau ceilalți și le-a comunicat că au primit exact ce își doreau mai mult: dezarmarea.

Guttman aplicase același truc, luptându-se pentru măr ca să obțină ce voia cu adevărat: portocala.

— Și tăblița asta pe care a luat-o, aveți idee ce scria pe ea?

— A spus că e o listă de cumpărături, a unei femei.

— Și l-ați crezut?

— Domniță, nu pot citi alfabetul ăsta antic. Știu doar ce mi-a zis profesorul.

— Încă un lucru. Cum vi s-a părut când a plecat? În ce stare de spirit era?

— A, asta îmi amintesc. Părea să-i fie rău. Ca și cum ar fi avut nevoie de un pahar cu apă. I-am oferit unul, dar nu l-a luat. A plecat în grabă.

Sunt sigură.

— Și a fost ultima oară când ați auzit ceva despre el?

— Da. Până când l-am văzut la știri.

— Mulțumesc, domnule Aweida. Vă rămân îndatorată.

Când se ridică și se îndreptă spre ușă, Maggie avu o strălucire a ceea ce trebuie să fi simțit Shimon Guttman: sentimentul de a fi făcut o descoperire importantă și nevoia urgentă de a o împărtăși cuiva.

Imediat ce ieși, simțindu-se mai în siguranță acum în mulțimea de turiști, scoase telefonul mobil și formă numărul lui Uri.

— Uri, cred că știu ce se întâmplă.

— Bine. Poți să-mi spui pe drum.

— Pe care drum?

— Nu mi-ai primit mesajul? Tocmai m-a sunat avocatul tatălui meu. Spune că are ceva pentru mine. Un mesaj.

— De la cine?

— De la tatăl meu.

Capitolul 36

Lacul Geneva, Elveţia, lunea anterioară

În mod oficial, Baruch Kishon trebuia să urască Europa. Ca ideolog conservator, scriind articole usturătoare pentru presa israeliană timp de aproape patru decenii, a făcut carieră din condamnarea vehementă a pacificatorilor firavi ai lumii vechi, punându-i într-o opoziţie dezavantajoasă cu campionii libertăţii care se găseau în cea nouă. În timp ce americanii făceau diferenţa între bine şi rău, europenii – francezii se situau la cel mai jos nivel, iar britanicii aproape că îi egalau – se puneau în genunchi de fiecare dată când un dictator cu mustaţă începea să se împăuneze pe un podium. S-au prăbuşit în faţa lui Hitler, au făcut plecăciuni şi s-au gudurat în faţa lui Saddam. Şi erau gata să vândă Israelul la fel cum fuseseră gata să-i trădeze pe evrei în anii '40. Era o boală congenitală. Scrisese lucrurile acestea de mai multe ori. Uniunea Europeană nu avea nevoie de un motto, conchidea el într-unul din editorialele sale preferate, ci de un singur cuvânt: capitularea.

Totuşi avea un mic secret murdar, pe care îl dezvăluia multor israelieni care îi împărtăşeau politica verticală. În timp ce ura toate lucrurile pe care le simboliza Europa, *iubea* locul în sine. Nu se mai sătura

de ea: cafenelele de pe trotuarele Parisului, unde cafeaua cu lapte era atât de bună; splendoarea piețelor Uffizi sau Sf. Petru; teatrele din partea de vest a Londrei, cumpărăturile pe strada Bond. După haosul, grosolănia, praful și mizeria din Israel, era o adevărată *ușurare* să vină într-un loc mai răcoros, însă în același timp mai calm și mai liniștit. Unde cozile la autobuz nu se transformau în încăierări și unde, da, trenurile chiar circulau conform programului.

Nicăieri nu se simțea Baruch Kishon atât de bine ca în Elveția, unde puteai să iei prânzul pe peronul gării și să îți fixezi ceasul după trenuri. De aceea a simțit doar încântare când Guttman i-a pomenit de Geneva în acel lung și dezlânat monolog pe care i l-a ținut la telefon duminica trecută. Un telefon care, se gândea acum Kishon, ar fi putut fi ultimul pe care l-a dat profesorul.

El și Guttman vorbeau des. A spune că unul era sursa și celălalt ziaristul ar fi o descriere superficială a relației dintre ei. Rolurile lor nu erau chiar atât de clare. Erau conspiratori în colaborare, spirite înfrățite ale frontului naționalist, cea mai mare grijă a lor fiind cum să servească cel mai bine cauza. Dacă lui Kishon îi ieșea un articol bun din asta și lui Guttman niște publicitate în plus, ei, atunci acesta era un bonus bine-venit. Mai presus de toate, scopul lor era suveranitatea evreilor pe pământul lor natal, Țara lui Israel.

Nu a fost surprins când l-a sunat Guttman sâmbătă după-amiază. Yariv organiza marele miting pentru pace în seara aceea; era normal ca dreapta să-și pregătească replica.

Dar nu despre asta voia să-i vorbească Guttman. În schimb a început să trăncănească, entuziasmat ca

o adolescentă, despre un lucru pe care l-a descoperit, ceva care va schimba totul. Cuvintele ieşeau şuvoi din gura lui: piaţa stradală din Ierusalim, scrierea cuneiformă, tăbliţele de lut, un bărbat pe care-l chema Afif Aweida şi, ceea ce părea de necrezut, ultimele cuvinte ale lui Avraam. Ei bine, nu chiar ultimele cuvinte. Ci testamentul lui.

— Vrei să spui că Avraam a hotărât cine trebuie să moştenească Muntele Moriah, Isaac sau Ismael, noi sau musulmanii? bolborosea Kishon la telefon. Şi ai dovada? Unde e în momentul ăsta?

Guttman părea aproape isteric în acele clipe, spunând că trebuiau să plănuiască cum să dea la iveală toate astea, că ei, cei din aripa dreaptă, trebuiau să dezvăluie lumii acest lucru. Că va fi cel mai glorios moment al frontului naţionalist!

Kishon se întreba dacă acest vechi prieten nu delira.

— Dar mai întâi trebuie să-i spunem lui Kobi, spunea Guttman.

— Kobi?

— Prim-ministrul.

— Ai fumat din haşişul laşului de fiu-tău?

Nu, nu, insista Guttman, era perfect lucid. Când Kishon l-a întrebat unde era acum tăbliţa, Guttman a început să respire greu, spunând că a stabilit o întâlnire cu cineva la Geneva. Că va fi în siguranţă acolo. Când Kishon a încercat să-i forţeze mâna ca să obţină mai multe detalii, Guttman a mai bătut o vreme câmpii, după care a zis că trebuia să ajungă la miting. A promis că va suna mai târziu. Se vor întâlni, i-a spus Guttman. Îi va da toate detaliile şi vor pune împreună la punct o strategie.

Câteva ore mai târziu, Kishon lua masa la unul din restaurantele lor preferate, localul franţuzesc Ibn Gvirol,

și aștepta să apară Guttman, când îl sunară cei de la departamentul de știri. Guttman murise. Fusese împușcat la miting.

A lăsat totul baltă și s-a dus la birou, unde a scris un articol în care îl jupuia de viu pe Yaakov Yariv pentru faptul de-a fi creat o cultură în care astfel de asasinate politice deveniseră inevitabile. După ce termină cu asta, Kishon își exprimă caldele aprecieri pentru prietenul său, regretatul Shimon Guttman.

Dar a doua zi, imediat ce se află că Guttman nu era înarmat, că și-a făcut loc spre rândurile din față la miting pentru a-i înmâna un bilețel prim-ministrului, Kishon începu să-și pună întrebări. La baza telefonului înfrigurat pe care i l-a dat vechiul lui prieten ar fi putut sta scornelile aiurite ale unui om care o luase razna, în pragul unui colaps, dovedit de încercarea de tip kamikaze de a sta de vorbă cu prim-ministrul. Sau era posibil să fi fost perfect lucid, chiar dacă destul de agitat, înaintarea lui spre rândurile din față fiind doar o dovadă a intențiilor lui serioase. Kishon puse în balanță tot ce știa despre Guttman, anii în care lucraseră împreună, îmbinarea de măiestrie tactică și erudiție profundă, faptul că fusese coerent când vorbiseră, cu doar câteva zile înainte, cântări toate astea și trase concluzia că Guttman era demn de încredere atât înainte, cât și după moartea sa. Shimon făcuse cu siguranță o descoperire importantă și îi era dator vechiului său prieten să o găsească și să o arate lumii. Ar fi o ultimă dovadă de prietenie. În plus, dacă ceea ce spusese Guttman la telefon era adevărat, se anunța a fi visul oricărui ziarist: trofeul secolului.

Kishon încercă să pună cap la cap cele câteva elemente legate de convorbirea telefonică pe care și le

amintea. Se uită la notița pe care o mâzgălise în timp ce vorbeau. Spre iritarea lui, scrisese doar două cuvinte, cele pe care nu le cunoștea, numele unui comerciant arab din Ierusalimul de Est: Afif Aweida. Presupusese că va obține restul detaliilor când se va întâlni mai târziu cu Guttman. Nici măcar nu le înșiruise schematic pe hârtie. Acum trebuia să le reconstituie din memorie: antichități furate, o tăbliță de lut, Geneva, Muntele Moriah. Testamentul lui Avraam.

S-a gândit să-l contacteze pe Aweida, dar s-a decis să n-o facă. Dacă el, Kishon, îl cunoștea într-adevăr pe Guttman și metodele lui, atunci probabil acest negustor nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce tocmai vânduse. Dacă ar fi avut, atunci cu siguranță profesorul nu și-ar fi permis acel obiect. Nu, un fir mai bun era Geneva, unul dintre centrele mondiale de comerț cu antichități. A fost o vreme când totul trecea pe aici. Elvețienii au adoptat vechea doctrină a lui *nemo dat – nemo dat quod non habet*, „nu poți da ceea ce nu e al tău" – în sensul literal, considerând că dacă vindeai ceva, trebuia să fii proprietarul de drept al acelui lucru. Asta însemna că un obiect adus din Elveția era automat socotit legitim, fără să se pună întrebări. Nu conta cum ajunsese în Elveția. Odată ce plecase spre această destinație, proveniența lui era considerată curată. Nu e de mirare că în ultimii ani capitala Elveției devenise un fel de spălătorie pentru piața mondială a comorilor antice furate. Kishon cumpără un bilet *online* și duminică seara se afla deja acolo.

Majoritatea ziariștilor, se gândi Kishon cu viclenie, s-ar fi repezit imediat la una din piețele libere, la depozitele bine fortificate ce serveau drept săli de vânzare pentru aceste bunătăți antice. Dar Kishon avea destulă

minte ca să nu facă asta. Guttman nu era interesat să vândă această tăbliță. Pe el îl preocupa impactul politic; măcar atâta lucru a spus la telefon.

Ceea ce nu putea însemna decât că profesorul nu venise aici pentru a-și scoate banii pe acest obiect, ci pentru a-l *verifica*. Guttman nu putea să spună ceva lumii întregi – „Iată dovada că Avraam a lăsat Ierusalimul evreilor!" – decât dacă era sută la sută sigur că era adevărat. Erau prea multe lucruri în joc pentru a face o greșeală. Așa că a căutat pe Google „cuneiforme, Geneva, expert" și, spre încântarea lui, a găsit un nume. Profesorul Olivier Schultheis.

Mai avea cam zece minute până acolo. Nu s-a obosit să sune înainte: nu avea sens să-i dea sursei șansa de a spune nu. Mai bine să ajungă în persoană acolo, să se trezească cu el în prag.

Iar deliciul acestor șosele era ușurința lină a călătoriei. Nu semăna cu aglomerația și nebunia care se lasă cu fluturări de pumni de pe autostrada Ierusalim - Tel Aviv. Dar ce era asta? O mașină în spate, exact în coada lui, trimițându-i semnale luminoase repetate.

Kishon îi făcu loc, mutându-se pe banda mai lentă din partea dreaptă. Dar șoferul din spate, într-un BMW negru, schimbă banda odată cu el, rămânând exact în coada sa. Kishon semnalizează încă o dată, schimbând din nou banda, de data asta alegând-o pe cea din exterior, cea mai lentă.

Dar BMW-ul stătea lipit de el, agățat de coada lui. Kishon apăsă pe claxon, cerându-i șoferului să mărească distanța. Dar efectul fu invers. Simți cum BMW-ul îi atinge bara de protecție din spate.

Kishon claxonă din nou. *Încetinește*. Acum BMW-ul îl izbi din plin. Se uită în oglindă, apoi în față. Nu avea

nici o alternativă. Dacă voia să scape de acest psihopat, trebuia să iasă de pe autostradă și să facă dreapta la următoarea.

Era un drum îngust, de munte, iar Kishon fu nevoit să facă față unei curbe și unei încetiniri bruște. Dar se descurcă. Spre ușurarea lui, nu se afla decât el pe drumul șerpuitor de țară, cu o singură bandă. A mers o vreme pe acel drum îngust, după care a intrat din nou pe autostradă.

Însă atunci l-a zărit iarăși, silueta lui neagră apărându-i în oglinda retrovizoare, cu farurile aprinse. BMW-ul se întorsese. Kishon încercă să rămână calm. Poate că mașina aceea nu îl urmărea, ci aprținea statului și încerca să-l oprească. Greșise cu ceva? Avea vreo lumină defectă? Se hotărî să oprească.

Dar nu exista nici un refugiu, ci doar rocile gri, prăbușite la marginea drumului, înainte de prăpastia abruptă a Alpilor. Cu toate acestea încetini, dar BMW-ul nu păru să recepționeze mesajul.

Kishon claxonă lung și susținut. BMW-ul acceleră și îl izbi în spate, propulsând în față gâtul lui Kishon. Pentru o clipă pierdu controlul volanului și auzi astfel cauciucurile mașinii lui scârțâind pe pietrișul de la marginea drumului. Când reveni pe carosabil, fu izbit din nou. Apoi, cu o mișcare bruscă, BMW-ul ajunse alături de Kishon.

Se uită în stânga, dar geamurile erau fumurii. Iar acum era lovit din lateral, mașina fiindu-i împinsă spre marginea drumului. Vedea pe geam prăpastia perfect verticală. Imediat în față era o curbă periculoasă. Kishon știa că are nevoie de loc pentru a se angaja în viraj, dar BMW-ul nici nu încetinea, nici nu îl depășea. Încercă

să oprească, dar de fiecare dată când făcu asta, BMW-ul îl lovi dintr-o parte.

Singura lui șansă era să accelereze și să scape. Încercă să facă asta chiar în momentul virajului, apăsând pedala exact când drumul cotea. Dar pe când intra în curbă cu o viteză mult prea mare, BMW-ul îl izbi mai tare ca niciodată. Fu suficient ca să propulseze roțile din dreapta ale mașinii lui Kishon peste margine. Încercă disperat să se redreseze pe carosabil, dar simțea deja diferența: mașina nu mai avea nici o aderență, roțile învârtindu-se nestingherite în aer.

Îi simți ușurimea, când aceasta plonjă aproape grațios timp de cinci, șase sau șapte secunde, înainte să lovească primul pâlc de stânci. Impactul îi strivi coloana și aproape că-i desprinse capul de pe umeri. Când, în cele din urmă, poliția rutieră elvețiană descoperi rămășițele mașinii sale, două ore mai târziu, trebui să caute toată noaptea, la lumina reflectoarelor, până când se declară satisfăcută că găsise și ultimul oscior din trupul lui Baruch Kishon.

Capitolul 37

Ierusalim, joi, 1.49 p.m.

Maggie făcu tot posibilul să ascundă cele întâmplate. Trecu în viteză pe lângă paznicii de la ușa hotelului – doi tineri care îi întrebau pe toți nou-veniții dacă aveau armă, percheziționându-i pe cei pe care îi suspectau – cu toată hotărârea și fermitatea de care era în stare. Ajunsese să înțeleagă că, dintre toate elementele importante de limbaj corporal, mersul era adesea cel mai elocvent. Negociatorii de mâna a doua pun întotdeauna accent pe indicatorii obișnuiți ai bărbăției: fermitate de fier în strângerea mâinii, privire neclintită. Dar uită că prima luptă poate fi deja câștigată în momentul în care cele două tabere își fac apariția în cameră. Trebuie să pășești victorios, încrezător în argumentele tale, să domini încăperea. Dacă șovăi când intri, ca și cum nu ai vrea să fii acolo, vei fi în defensivă, fiind silit să reacționezi tot restul timpului.

Maggie încerca să impună toate aceste cunoștințe mușchilor și oaselor sale îndurerate în timp ce intra pe ușa automată a hotelului, când îl văzu pe Uri plimbându-se prin hol cu capul plecat. Nu voia să-l lase să bănuiască nici măcar o clipă că i s-ar fi întâmplat ceva în piață. Când era mică nu le înțelesese niciodată pe

fetele de la școala ei, care nu scoseseră nici un cuvânt despre ce le făcuse părintele Riordan. Dar acum le înțelegea.

Din fericire, Uri nu a întrebat-o cum se simțea, ci doar ce a aflat. Îi povesti despre adevăratul Afif Aweida, negustorul de antichități furate, care trăia în timp ce vărul lui, vânzătorul de fructe, fusese omorât. Ascultând-o, Uri schița un zâmbet trist, amar.

— Ce e?

— Nimic, doar că s-a mai întâmplat asta înainte. Nu mie, unor colegi de-ai mei.

— Ce anume?

— Un caz foarte grav de confuzie de identitate. S-a petrecut în timpul războiului din Liban, acum câțiva ani. Serviciile speciale israeliene l-au prins pe cel pe care îl credeau a fi șeful Hezbollahului. Era o lovitură importantă pentru securitatea israeliană. Exista o singură problemă. Nu era decât un proprietar de magazin din Beirut. Același nume. Persoane diferite.

— Crezi că securitatea israeliană l-a omorât pe Afif Aweida?

— Nu asta vreau să spun. Ci doar că astfel de greșeli stupide se pot întâmpla. Oricine ar fi putut cădea în capcana asta.

Mergeau pe strada Shlomzion Ha'Malka spre mașina lui. Ea voise să urce până în camera ei, să se machieze, dar Uri fusese de neclintit: nu aveau timp. Pe când se așeza pe scaunul din dreapta, îi explică ce credea ea că s-a întâmplat: Shimon Guttman a vizitat magazinul lui Aweida, a tradus câteva tăbliță de lut și a dat peste una cu o semnificație politică profundă. Un text care urma să aibă un impact imens asupra procesului de pace. L-a sunat pe Baruch Kishon, vechiul

lui partener politic, pentru a dezbate cum era mai bine să facă publică descoperirea lui. Apoi s-a hotărât să-i transmită prim-ministrului această informație.

— Pentru ca tatăl meu să se entuziasmeze atât de tare, trebuie să fi fost ceva care demonstra că evreii au fost aici dintotdeauna. Un fragment în ebraică vechi de un milion de ani.

— Ca sinagoga Bet Alpha?

— Poate.

Maggie își mușcă buza și se uită afară, la străzile pe care treceau. Bărbați în haine negre și tipicele pălării cu boruri largi, unele din ele cu blană pe margine, chiar și pe căldura din Orientul Mijlociu. Femei în rochii lungi, lipsite de formă, intrând și ieșind din magazine, pungi de plastic legănându-se. Uri surprinse privirea lui Maggie.

— Fanatici religioși. Vor pune stăpânire pe acest loc. În orice caz, vom afla curând ce a văzut tatăl meu. Avocatul lui a fost plecat din țară. S-a întors azi-dimineață și a găsit scrisoarea asta.

— A spus de cât timp era acolo?

— Se pare că a lăsat-o tatăl meu sâmbăta trecută. E scrisă de mână.

Uri și Maggie se uitară unul la celălalt.

— Știu, zise Uri. Și eu m-am gândit la același lucru. E ca și cum ar fi știut că urma să i se întâmple ceva.

Continuară să meargă în tăcere, Maggie rememorând evenimentele din acea dimineață și din seara anterioară. Ce bine ar fi dacă ar exista o modalitate de a înțelege toate astea. Poate că ar trebui să-i spună lui Uri ce s-a întâmplat în piață: poate că ar reuși să-și dea seama împreună cine au fost atacatorii. Dar îi povestise deja atât de multe despre ea seara trecută. Era

gata să deschidă gura când Uri se întinse spre radio ca să asculte știrile de seară. Din nou începu să traducă fiecare știre în parte.

— Spun că în toată lumea există temeri legate de procesul de pace din Orientul Mijlociu după ce ambele tabere au recunoscut efectiv că au încetat negocierile. Imaginile din satelit arată cum unitățile armatei siriene se mobilizează la graniță. Armata egipteană a anulat toate lăsările la vatră. Și se pare că președintele Iranului a afirmat că, dacă Israelul refuză această ultimă șansă de a fi acceptat în regiune, atunci regiunea va fi nevoită să-l suprime pentru totdeauna. Să elimine acest cancer, a zis el. Washingtonul a declarat că utilizarea armelor nucleare împotriva Israelului va fi pedepsită, cum se spune, „pe măsură"?

Iisuse. Miller și ceilalți nu glumeau. Lumea chiar era cu ochii pe ei; un eșec în Ierusalim ar declanșa o catastrofă geopolitică. Apoi, printre bolboroselile ebraice, auzi două cuvinte cunoscute, neașteptate.

— Uri, întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Ridică mână ca să o facă să tacă. Apoi deveni palid, culorile pierindu-i brusc din obraji. În cele din urmă rosti cu o voce aproape stinsă:

— Au spus că urmează elogii aduse ziaristului veteran Baruch Kishon, ucis într-un accident de mașină în Elveția. Chiar lângă Geneva.

— Uri. Oprește mașina. Acum.

Dar Uri era prins în trafic; nu putea să schimbe banda. Gândurile lui Maggie goneau nebunește. Cineva era cu un pas înaintea tuturor mișcărilor pe care le făceau. Ea și Uri descifraseră numele lui Afif Aweida la apartamentul lui Kishon; după câteva ore, un om pe nume Afif Aweida zăcea într-o baltă de sânge într-o

piață din Ierusalim. Fuseseră singurii care intraseră în casa lui Kishon și văzuseră că acesta primise ultimul telefon dat de Guttman. Iar acum și el fusese eliminat.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: erau urmăriți și toate conversațiile le erau ascultate. Asta era. Nu exista altă explicație.

Uri claxona la mașinile din față, în încercarea disperată de a trage pe dreapta.

Doar dacă.

Unde zicea Uri că a făcut armata? La serviciile de informații. Era singurul care știa tot ce știa ea. Nu pomenise nimănui numele lui Kishon și iată-l acum mort, aproape sigur ucis.

Avusese o încredere imediată și oarbă în Uri. Poate că greșise. La urma urmei, se mai înșelase în privința oamenilor până atunci.

I se făcu greață, iar palmele îi deveniră lipicioase de transpirație când se uită la el. Se gândi la bărbatul care o înhățase în dimineața aceea și care o strânsese de *acolo*. Nu reușise să-i vadă fața sau să-i recunoască vocea. Accentul era foarte ciudat; poate, se gândea acum, timbrul era al cuiva care încerca să-și schimbe glasul. Era posibil ca Uri să o fi urmărit până acolo? Ca acel bărbat mascat să fie...? Așteptă ca traficul să-i permită mașinii să oprească și, când se întâmplă asta, apucă repede mânerul pentru a deschide ușa.

Dar Uri fu mai rapid, folosind butonul din stânga lui pentru a bloca toate ușile. Era prinsă în capcană; o încolțise.

Se întoarse către ea și cu o voce calmă și sigură îi spuse:

— Nu te duci nicăieri.

Capitolul 38

Ierusalim, joi, 2.25 p.m.

— Uri, vreau să ies.

— Maggie, nu pleci nicăieri.

— Dă-mi drumul. *Acum*!

Maggie ridica foarte rar vocea şi ştia că era un lucru şocant. Uri opri în cele din urmă.

— Ascultă, Maggie. Nu mă poţi lăsa baltă acum. Doar pentru că lucrurile devin înspăimântătoare.

— De tine mi-e frică, Uri.

— De mine? Eşti nebună?

— De fiecare dată când am descoperit un nume, persoana respectivă a fost omorâtă. Mai întâi Aweida şi acum Kishon. Şi ştiu că nu *eu* i-am omorât.

— Deci crezi că eu am făcut-o?

— Păi, eşti singurul care ştia ce ştiam şi eu.

Uri scutura din cap, nevenindu-i să creadă, cu ochii pironiţi în poală, cu motorul încă mergând.

— E o nebunie, Maggie. Cum aş fi putut să scot de pe şosea pe cineva în Elveţia, când eram aici?

— Ai fi putut să pui pe cineva.

— Nu ştiam că e în Elveţia!

Încerca să se adune.

— Ascultă, vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu părinții mei. Cineva mi-a omorât mama, Maggie. Sunt sigur de asta. Și vreau să aflu cine a făcut-o. Asta-i tot.

Simțea că îi scade neliniștea, ca și cum i s-ar fi domolit sângele în vine.

— Dar ai fi putut să transmiți serviciilor de informații israeliene ce știai.

— De ce să fac asta? Cei din securitatea israeliană mi-au împușcat tatăl, nu-ți aduci aminte? S-ar putea chiar să fie în spatele tuturor acestor crime. Așa că de ce i-aș ajuta?

Era adevărat. Nu prea avea sens: un agent secret care își pierde ambii părinți, doar pentru a-și păstra acoperirea. Își dăduse voie să intre în panică.

— Bine, te cred. Acum descuie ușile.

El le deblocă și așteptă ca ea să iasă. Când văzu că nu făcea nici o mișcare, spuse:

— Le-am încuiat doar pentru că am nevoie de tine, Maggie. Nu pot face asta singur.

Tăcu o clipă.

— Nu vreau să pleci.

Îl privi în continuare, până când surprinse în ochii lui ceea ce văzuse seara trecută. Aceeași căldură. Aceeași sclipire. Voia să plonjeze în privirea aceea, să rămână înăuntrul ei. În schimb se întoarse cu spatele, scuturând din cap, ca și cum ar fi vrut să-i transmită că era timpul să pornească din nou la drum.

Mai merseră cam o sută de metri când, cu o mișcare bruscă, el se întinse spre butonul de volum al radioului și dădu foarte tare. Apoi schimbă posturile până găsi o muzică rap bubuitoare. Mașina parcă se legăna.

Maggie, pe care începuse s-o doară capul din cauza zgomotului, se întinse spre același buton și dădu mai

încet, doar pentru ca Uri să se mai întindă o dată și să dea și mai tare ca înainte, mâna lui rămânând acolo pentru a împiedica orice tentativă a ei de a-i schimba decizia.

— Ce dracu faci? țipă ea.

Uri o privi cu ochii mari, de parcă ar fi avut o revelație importantă. *Microfoane*, murmură încet. *S-ar putea să fie microfoane în mașină.*

Desigur. Securitatea fusese întotdeauna un factor cheie la negocierile din trecut și ea, la vremea ei, își luase măsuri extreme de precauție, odată informând un ministru străin într-o baie de hotel cu apa curgând. Dar asta fusese când erau în joc negocierile. Acum, presupunea ea, era altceva. Panica legată de Uri și acum asta. Se simți deodată ca o idioată: anul petrecut pe margine, dădăcind cupluri expirate, o făcuse să-și iasă din mână mai tare decât crezuse.

Avea dreptate. Trebuia să-și dea seama că sunt ascultați. La un semafor, Uri se aplecă spre ea în așa fel încât să-i poată șopti la ureche fără ca vocea să-i fie captată.

— Și calculatoarele.

Simțea cuvintele la fel de bine pe cât le auzea, respirația lui Uri mângâindu-i urechea. Îi simțea mirosul gâtului.

— Trebuie să fi văzut tot ce-am văzut noi. De acum înainte vorbește normal.

Dădu din nou mai încet.

— Nu-ți place? Rapul e pe val în Israel în momentul ăsta.

Maggie era prea bulversată ca să se prefacă. Dacă repriza lor de căutare prin calculatorul lui Guttman a fost monitorizată, atunci cei care au făcut lucrul ăsta

ar trebui să știe tot ce știau ei – inclusiv adevărul despre Ahmed Nour. Iar acum, în dimineața asta, ceva i-a enervat; îndeajuns încât să vrea să o sperie. Vizitându-l pe Aweida, se apropia prea mult pentru gustul lor.

În cele din urmă, Uri reuși să tragă pe dreapta. Imediat ce ieșiră din mașină, ea începu imediat să vorbească, doar pentru ca Uri să scuture din cap și să-i pună degetul pe buze. *Sssst.*

— Da, e o piață muzicală înfloritoare acum aici, spuse el, pe același ton fals, de conversație banală. În principal în Tel Aviv, bineînțeles.

Îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să-l urmeze.

Maggie se holbă la el. Era neras de câteva zile, cu părul vâlvoi, neîngrijit, buclele căzându-i peste obraji; și în acel moment nu-i trecu prin cap ce să spună, despre muzică sau orice altceva. În schimb, îi aruncă o privire aproape complet zăpăcită.

Se aplecă la urechea ei.

— Și hainele, șopti el.

Din reflex, pipăi cu palmele buzunarele, căutând un microfon mic. Zâmbi ca și cum ar fi vrut să-i spună „Nu are sens, n-o să-l găsești niciodată".

Se îndreptau spre ceea ce părea a fi un imobil cu apartamente, nu spre cabinetul de avocatură la care se aștepta ea. Îl vizitau oare acasă pe avocatul familiei Guttman?

Uri apăsă pe soneria de la intrarea principală.

— Bună, Orli?

Maggie auzi o voce de femeie pârâind în interfon.

— *Mi zeh*?

— Uri. *Ani lo levad.* Nu sunt singur.

Ușa se deschise și urcară două etaje până la un apartament a cărui ușă era deja deschisă. În cadrul ei,

părând uluită, stătea o femeie care, își imagină Maggie, era cu cel puțin cinci ani mai tânără ca ea – și tulburător de frumoasă. Cu păr lung, negru, care cădea în bucle largi, ochi mari, căprui și o siluetă zveltă pe care nici măcar blugii largi, decolorați nu o puteau ascunde, Maggie se trezi dorindu-și ca aceasta să fie sora lui Uri – însă temându-se că era iubita lui.

Imediat cei doi se îmbrățișară lung, cu ochii închiși, făcând-o pe Maggie să vrea să dispară. Erau rude? Îl consola această femeie pe Uri pentru cele două pierderi suferite? După câteva clipe se aflau înăuntru, Maggie rămânând deoparte, nefiind încă prezentată.

Fără să aibă nevoie de indicații și fără să ceară permisiunea, Uri se duse la combină, puse un CD și dădu sonorul tare. Pe Radiohead începu să-i explice lui Orli ce se întâmplase și ce bănuia el. Apoi, spre surpriza lui Maggie, arătă spre ceea ce presupuse a fi dormitorul, făcându-i semn să-l urmeze. Acum se aflau toți trei înăuntrul acelei camere. Încă șoptind pe sunetul muzicii, Uri le prezentă pe cele două femei una celeilalte, ambele dând din cap jenate și afișând din politețe un zâmbet timid. Apoi se întoarse către Maggie și îi explică pe o voce chiar mai stinsă, în primul rând, că Orli era o fostă prietenă și, în al doilea rând, că Maggie trebuia să se dezbrace.

Apoi cu o voce mai sonoră, voit normală, continuă:

— Orli a făcut școala de design la Londra. M-am gândit că poate ai vrea să te uiți la câteva din ultimele ei creații.

Făcu un gest care sugera ascultarea, acoperindu-și urechea cu palma, apoi începu să arate cu degetul. Microfonul putea fi oriunde: cămașă, pantofi, pantaloni, oriunde.

Apoi Uri deschise un dulap și începu să scoată haine bărbătești. Erau oare ale lui, rămase încă aici în ciuda insistențelor lui că superba Orli era o fostă prietenă? Sau ale noului ei iubit?

Nu putu să se uite mult pentru că Orli o duse pe Maggie în fața dulapului ei, cercetând-o din cap până-n picioare cu severitatea pe care femeile și-o rezervă doar unele altora. Se întâmplă că, deși Maggie nu avea brațele subțiri ale lui Orli, nu era o diferență mare între ele: îi veneau aproape toate hainele din dulap.

Orli alese o fustă lungă, lipsită de formă – nu întâmplător, bănuia Maggie.

— Dar ăștia? spuse Maggie arătând spre o pereche elegantă de pantaloni gri. Observă un tricou și o vestă care ar fi completat perfect garderoba. Fără tragere de inimă, Orli i le dădu. Forțându-și norocul, Maggie ceru și o pereche de cizme șic din piele. Dacă tot avea să poarte hainele altei femei, se gândea ea, măcar să-i facă plăcere.

Orli lăsă hainele grămadă pe colțul patului, se răsuci pe călcâie și ieși în grabă. Maggie nu putea s-o învinovățească. Dacă Edward ar veni într-o zi la ea cu o altă femeie și i-ar cere acesteia să se dezbrace în apartamentul lui Maggie și apoi să dea iama în hainele ei, n-ar fi câtuși de puțin încântată. *Edward.* Nu vorbiseră de două zile.

După câteva minute își luau la revedere, Orli prelungind îmbrățișarea sa cu Uri cu o secundă sau două mai mult decât era necesar. El și Maggie coborâră scările nu doar purtând haine noi, ci, după ce, la insistențele lui, abandonaseră tot ce ar fi putut conține un microfon: pantofi, geantă, pixuri, totul.

— Ai fi surprinsă să afli unde se poate pune un microfon sau o cameră în ziua de azi, zise el în timp ce se îndreptau spre mașină. În tubul de fixativ, în șapca de baseball, pe ochelarii de soare, pe tocul pantofului, la rever, oriunde.

Se uită la el.

— Le-am făcut pe toate, pentru documentarele de televiziune. Investigații cu camera ascunsă.

— Sigur, Uri.

Bănuia că aceste cunoștințe fuseseră dobândite purtând uniforma FAI, mai degrabă decât costumul de regizor la televiziunea din Tel Aviv.

Imediat ce se sui în mașină, porni din nou muzica și merseră în liniște. Maggie fu cea care rupse tăcerea.

— Deci care-i povestea cu Orli atunci?

Spera să fi sunat cât mai banal, ca și cum nu ar fi fost deloc deranjată.

— Ți-am spus. E o fostă iubită.

— Cât de fostă?

— Fostă. Nu ne mai vedem de mai bine de un an.

— Credeam că erai la New York acum un an.

— Eram. Împreună cu ea. Ce-i ăsta, un interogatoriu?

— Nu. Dar acum cinci minute ne aflam în apartamentul unei femei pe care n-am văzut-o în viața mea și deodată m-ai îmbrăcat în hainele ei. Cred că am dreptul să știu cine e.

— Deci e vorba de drepturile tale acum, nu?

Uri își luă ochii de la drum pentru a-i zâmbi.

Maggie știa cum sunase. Se hotărî să tacă din gură, să se uite pe geam și să nu mai spună nimic. N-o ținu mai mult de cincisprezece secunde.

— De ce te-a părăsit?

— De unde știi că m-a părăsit? Poate că am părăsit-o eu.

— Ai părăsit-o?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— A spus că s-a săturat să piardă vremea prin New York, așteptând ca eu să mă implic mai mult în relație. Așa că s-a întors aici.

— Și s-a terminat? Între voi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, ce înseamnă asta? Până săptămâna asta, nu am vorbit cu ea de aproape un an. Mi-a telefonat în legătură cu părinții mei; mi-a zis să o caut dacă am nevoie de ceva. Am avut nevoie de ceva; am sunat-o. Iisuse!

Maggie era pe cale să-și ceară scuze, să fie amabilă, să-l ierte pe Uri că avea o fostă prietenă frumoasă, toate fiind posibile acum după ce el spusese ce spusese, dar șansa îi fu luată. Îi sună telefonul, iar pe ecran îi apăru numărul de la consulatul american. Îi făcu semn lui Uri să tragă pe dreapta, ca să poată ieși să vorbească, departe de mașină și de microfoanele care probabil se găseau în ea. Telefonul putea să fie ascultat, bineînțeles; chiar să aibă un microfon înăuntru. Dar ce era să facă? Nu putea să-l arunce, trebuiau să ia cumva legătura cu ea. Și îi era imposibil să ignore un telefon de la consulat. Se opri la un colț de stradă și răspunse.

— Bună, Maggie, sunt Jim Davis. Sunt aici cu secretarul adjunct Sanchez și cu Bruce Miller.

— Maggie, sunt Robert Sanchez. Lucrurile s-au înrăutățit puțin în decursul zilei de azi...

— S-au înrăutățit puțin? S-au înrăutățit *puțin*?

Acesta era Miller, pițigăiala lui sudistă contrastând cu vocea ușor baritonală a lui Sanchez. Și-l imagină

plimbându-se de colo până colo, în timp ce Davis și Sanchez stăteau jos.

— Vrea să spună că s-a înrăutățit foarte *mult*, Costello. Țara asta arde mai repede ca o cruce Ku Klux Klan. Acum s-au răsculat arabii israelieni: Galileea, Nazaret, nenorocita de Grădină Ghețimani, din câte știu eu. Și Hezbollahul trage șapte clopote de rahat în nord. Israelienii devin foarte neliniștiți.

— Înțeleg.

— Sper că înțelegi, domnișoară Costello. Fiindcă trebuie să-ți spun, președintele și o grămadă de alți oameni au investit prea mult în acest proces de pace ca să-l vadă transformându-se acum într-o grămadă de rahat.

Ăsta, Maggie știa, era genul de discurs care făcuse din Bruce Miller o asemenea forță a naturii la Washington, distrugând pe oricine îndrăznea să-i stea în cale. Înainte să aibă grijă ca omul lui să fie ales la Casa Albă, fusese omniprezent la talk-show-uri, fiind mai tare în gură chiar decât oameni ca Bill O'Reilly și Chris Matthew cu acest amestec personal de argou rural și intuiție politică ce merge direct la subiect. Era inteligent și amuzant în același timp; producătorii emisiunilor de televiziune nu se mai săturau de el.

— Avem trei elemente în joc aici. În primul rând, sarcina mea e să fac în așa fel încât președintele să fie reales în noiembrie. Un tratat de pace în Ierusalim ar transforma asta într-un lucru sigur. Nu sunt multe șanse de felul ăsta în politică, așa că dacă prinzi una, trebuie să te agăți de ea. În al doilea rând, pacea în Orientul Mijlociu îi asigură președintelui un loc în istorie. Reușește acolo unde toți ceilalți au eșuat. Și asta îmi place. Îmi place mult.

Maggie zâmbea în ciuda posturii în care se afla. În domeniul ei, eufemismele și metaforele erau figurile standard într-un discurs; sinceritatea nediplomatică, precum cea a lui Miller, aducea o schimbare bine-venită.

— Dar uite care e problema, domnișoară Costello. În mod obișnuit, acțiunile corecte și câștigarea de voturi nu merg împreună. Când LBJ le-a acordat dreptul de vot negrilor, aceea a fost o acțiune corectă, dar a săpat Partidul Democratic până în ziua de azi. A fost corect, dar ne-a tras-o în fund. Acum e altceva, chiar și o canalie cinică și bătrână ca mine poate vedea asta. Avem șansa de-a face ce e bine *și* de-a câștiga o tonă de voturi făcând asta. Și, crede-mă, să oprim luptele dintre evrei și arabi după ce s-au omorât între ei atâta vreme ar fi un lucru bun. Le suntem datori cu o reușită.

Făcu o pauză, pentru a se asigura că predica lui și-a atins ținta.

— Deci, cum stăm?

Maggie bătu câmpii o vreme, invocând unele progrese de ambele părți, după care reveni la vechile ei insistențe că singura lor șansă de a pune capăt violențelor era să descopere măcar cauza a câtorva incidente. Se apropia de această descoperire, dar mai avea nevoie de timp.

— Timpul e ceea ce nu avem noi, Maggie.

— Știu, domnule Miller, spuse Maggie, detectând nota de disperare aproape plângăcioasă din vocea lui. Maggie avu un puseu de vinovăție, din cauză că îi fusese încredințată această sarcină vitală și că nu-i dădea de capăt. Miller nu era doar un politician cu gura mare. În spatele acelei imagini de băiat de gașcă se afla bărbatul care dorea sincer pacea. Iar ea, în loc

să-l ajute, nu realizase nimic până acum. Închise telefonul, promițând încă un raport al progreselor mai târziu în cursul serii și se întoarse la mașină, grijile ei anterioare legate de Orli părându-i acum rușinos de triviale.

O bună bucată de vreme rămase tăcută, luând în considerare o calamitate și mai mare: un al doilea eșec, total. Uri continua să conducă fără să pună întrebări.

În momentul în care opriră în fața cabinetului de avocatură, se lăsa întunericul. Era o clădire veche, făcută din aceeași piatră grosolană care lui Maggie i se părea acum extrem de neinteresantă, fiind materialul obișnuit pentru toate clădirile. Urcară un etaj până la ușa pe care scria „David Rosen, avocat".

Uri bătu ușor, după care împinse ușa. Nu era nimeni la biroul de recepție, dar nu părea să fie deranjat de asta.

— Probabil a plecat devreme, a spus el, cu voce tare acum.

După ce dăduse jos toate hainele pe care le purta, era convins că scăpase de orice microfon care ar fi fost agățat de el. Sau de ea.

Strigă în ebraică, dar nu primi nici un răspuns. Birourile păreau goale. Cercetară împreună prima încăpere: nu era nimeni acolo. În camera următoare la fel.

— La ce oră ne aștepta? întrebă Maggie, încă în șoaptă.

— I-am spus că o să vin imediat.

— Uri! Asta a fost acum multă vreme. Am pierdut o groază de timp la Orli.

Uri băgă capul pe toate ușile pe care le găsi, căutând biroul cel mai mare, cel care aparținea partenerului

principal. Toate erau goale. Imediat ce deschise ultima uşă în spatele căreia se afla biroul cel mai mare, se schimbă la faţă, iar culorile îi pieriră din obraji.

Maggie se opri în spatele lui Uri şi se uită. Încăperea nu era goală. David Rosen se afla încă la biroul lui. Dar era prăbuşit peste el, trupul fiindu-i la fel de ţeapăn ca un cadavru.

Capitolul 39

Tekoa, Malul de Vest, joi, 3.13 p.m.

Nu era prima oară, în cei aproape douăzeci şi cinci de ani pe care îi petrecuse aici, când Akiva Shapira îşi blestema educaţia americană. Se uita la manevrele făcute de tineri în vie, atacând câte trei, cu cuţitele la înaintare, gata să le împlânte în carnea moale a celor trei manechine umplute cu paie şi regreta faptul că nu va fi niciodată ca ei. Era prea târziu acum, bineînţeles. La cincizeci şi doi de ani şi cântărind peste o sută de kilograme, Akiva Shapira n-ar fi putut niciodată să se alăture acestei eroice armate a rezistenţei evreieşti, nu într-un mod activ. Nu îl îndurera faptul că îi trecuse vremea, ci sentimentul că aceasta nu sosise niciodată.

Ca american, a crescut într-o suburbie confortabilă, lipsită de exigenţe, din New York. Mai exact, în Riverdale. În timp ce aceşti tineri israelieni au învăţat bine limba tancurilor, a artileriei şi a infanteriei, fiind educaţi de mici pentru a deveni războinici, el a fost educat pentru a se alătura unei armate de avocaţi, contabili şi doctori. A venit în Israel la douăzeci şi cinci de ani, la timp pentru a face antrenamentul de bază de trei luni, dar era prea târziu. Nu va avea niciodată parte

de cunoștințele militare care reprezentau un procent atât de mare din cultura acestei societăți. Nu ar fi recunoscut niciodată asta în mod public, dar cu tot militantismul lui naționalist și influența politică pe care o avea în Israel, Akiva Shapira nu putea scăpa de sentimentul că rămânea un străin.

Oamenii care se aflau alături de el nu aveau astfel de sentimente, putea să-și dea seama de asta. Aveau cu toții o lungă experiență în armată, cei trei ani de bază din tinerețe și cele câteva războaie de după aceea. Puteau urmări această demonstrație și discuta apoi mecanismele de luptă cu o siguranță infailibilă. Când ajunseră la poligon și văzură niște trăgători de elită de douăzeci de ani sărind din tufișuri și ieșind din pădurice ca să tragă în șirul de pepeni aliniați ca ținte, acești oameni, toți de vârsta lui Shapira sau chiar mai în vârstă, îi puteau da indicații utile instructorului. Shapira tăcea, impresionat de *bum*-ul răsunător care transforma în mod repetat fructele în terci, fără greșeală.

Fu ușurat când se încheie demonstrația și li se dădu drumul tinerilor recruți. Acum bărbații mai în vârstă stabileau strategii, Shapira așezându-se la masă ca egal al celorlalți.

Erau doar patru adunați acolo, într-o întâlnire a cărei existență, căzură ei de acord, va fi negată de fiecare din ei. Shapira și bărbatul din dreapta lui erau singurii care aveau posturi oficiale în mișcarea colonialistă. Bărbatul așezat pe scaun câștigase faimă și notorietate într-un alt mod, ca șef al intendenței în *Machteret*, organizația clandestină a evreilor, care a stat la baza mai multor atacuri teroriste asupra unor politicieni arabi și a altor persoane, acum mai bine de

două decenii. Stătuse la închisoare și se retrăsese oficial din viața publică. Majoritatea jurnaliștilor israelieni credeau că acum locuiește în străinătate. Și totuși iată-l în mijlocul Țărmului de Vest, în inima Samariei, cum ar descrie Shapira și colegii lui de acolo acest loc.

Și totuși, dacă un echipaj de televiziune israelian ar da peste această adunare – ceea ce nu se putea întâmpla, zona având în jurul ei un perimetru bine păzit –, nu prezența fostului membru al *Machteret*-ului i-ar fi șocat cel mai mult, ci aceea a bărbatului așezat chiar în fața lui Shapira la masa de picnic. Acest bărbat era asistentul personal al nimeni altuia decât Yossi Ben-Ari, ministrul apărării naționale din Israel.

— Ne aflăm aici, după cum știți, ca să vorbim despre Operațiunea Bar-Kohba, începu șeful intendenței.

Lui Shapira îi plăcu numele. La urma urmei, el sugerase ca această revoluție evreiască de secol XXI să fie numită după cel care condusese echivalentul ei din secolul II. (Acea revoltă a lui Bar Kohba împotriva romanilor s-a sfârșit cu un dezastru și un exil pentru evreii din Palestina; dar Shapira a hotărât să treacă cu vederea acest amănunt.)

— Opțiunea noastră de bază rămâne opoziția în masă în cadrul FAI. Yariv nu poate încheia nici un tratat de pace dacă armata refuză să-i pună în aplicare termenii. Dacă dă ordinul de a dezarma o așezare, așa cum e asta de aici, Tekoa, atunci oamenii noștri vor refuza să se supună.

— Dar am avut cazul Gaza, spuse omul lui Ben-Ari.

— Exact. Am avut cazul Gaza. Ne-am așteptat atunci la o opoziție în masă și nu s-a întâmplat acest lucru. Așa că avem nevoie de un plan B. Care e tocmai cel pe care l-ai văzut acum. Tineri foarte bine instruiți, gata

să-şi arunce uniformele de la FAI şi să ia arma în mână pentru a-şi apăra pământul natal.

Shapira nu se putu abţine să nu se uite la asistentul ministrului apărării. Simplul fapt că se afla aici era suficient de simbolic. Dar că asculta fără să protesteze un plan al israelienilor de a ridica armele împotriva armatei israeliene – exact armata pe care o conducea şeful său – era extraordinar. Faptul de a-l avea pe acest om de partea lor şi, implicit, pe însuşi Ben-Ari era o dovadă a forţei lor şi o confirmare a celei mai mari slăbiciuni a lui Yariv.

— Repet, facem uz de aceste forţe doar după ce se semnează un acord şi după ce guvernul îşi impune termenii.

— Dar între timp... spuse Shapira, dominat de dorinţa lui urgentă de a trece la treabă, de a acţiona.

— Între timp, continuă şeful intendenţei, aruncând o privire în direcţia lui Shapira, există anumiţi paşi pe care trebuie să-i urmăm pentru a preveni un astfel de tratat. Aceste eforturi sunt deja în plină desfăşurare. Probabil că sunteţi la curent cu revendicarea responsabilităţii din partea noastră pentru ultimele evenimente din piaţa Oraşului Vechi.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Aceşti paşi preventivi care ţintesc destabilizarea guvernului înainte ca acesta să realizeze capitularea naţională vor fi scopul spre care ne vom concentra energiile. Am organizat în ultimele trei zile o unitate restrânsă, destinată special acestor activităţi. În acest moment, domnilor, soarta noastră se află în mâinile acestor oameni. În seara asta, când *participăm* la slujbă, sugerez să ne rugăm cu toţii în şoaptă pentru norocul şi succesul Apărătorilor Ierusalimului Unit.

Capitolul 40

Ierusalim, joi, 3.38 p.m.

Senzația era aproape fizică, de parcă sufletul i-ar fi tresăltat ca o cabină de lift. Nu puteau să nege asta: aduceau cu ei umbra morții. Oricine ajungea în preajma ei sau a lui Uri, oricine fusese apropiat de tatăl lui Uri sfârșea mort. Soția lui Shimon otrăvită cu pastile; Aweida înjunghiat într-o prăvălie stradală; Kishon aruncat cu tot cu mașină de pe un munte din Elveția. Iar acum omul ăsta, David Rosen, un avocat căruia i s-au încredințat ultimele cuvinte ale lui Guttman, prăbușit pe biroul lui înainte să fi avut timp să le destăinuie cuiva.

Uri se apropie încet, gândindu-se, bănuia Maggie, la aceleași lucruri. Se opri și se aplecă asupra biroului astfel încât să poată atinge cadavrul. Mâna lui șovăia, neștiind unde să-l atingă prima oară. O așeză ușor pe gât, arătătorul și degetul mijlociu alăturându-se pentru a verifica pulsul. Imediat ce apăsă gâtul cu degetele, sări în spate, ca și cum ar fi fost respins de o sarcină electrică. În aceeași clipă, corpul tresări, astfel că atât Uri, cât și David Rosen săriră în picioare, fiecare din ei la fel de surprins.

— Iisuse Hristoase, Uri, ce naiba faci aici?

Cu părul cărunt și ochelari mari, demodați, Rosen era slab, cu brațe și picioare de păianjen. Brațele sale, care ieșeau de sub cămașa cu mâneci scurte, erau pline de pete. Pe când se ridica, Maggie văzu câteva dungi roșii estompate, gravate pe figura lui, cutele dobândite de un bărbat care a adormit pe o suprafață tare. În cazul acesta, pe biroul lui.

— Mi-ați spus să vin aici!

— Despre ce vorbești?

Maggie observă că Rosen își căuta ochelarii, deși îi avea deja pe ochi. În același timp, lucru care o uimi, vorbea în engleză, cu ceea ce părea să fie o urmă de accent britanic.

— A da, am vorbit. Dar asta n-a fost ieri?

— A fost azi. Doar că ați adormit.

— A, da.

Uri se întoarse către Maggie, dând ochii peste cap. *Și soarta noastră e în mâinile tipului ăstuia?*

— Da, domnule Rosen. Dumneavoastră m-ați sunat. Mi-ați spus că ați primit o scrisoare de la tatăl meu.

— Da, ai dreptate.

Începu să bată în birou, atingând stivele care se adunaseră acolo.

— A scris-o de mână, săptămâna trecută, se pare.

Se opri brusc și se ridică de tot în picioare.

— Uri, îmi pare rău. Nu știu la ce mă gândeam. Vino încoace, te rog.

Uri se apropie și se aplecă, la fel cum se apleacă un adolescent pentru a primi sărutul unei bunici scunde. Rosen îl îmbrățișă, murmurând ceea ce părea a fi o rugăciune. Apoi, zise în engleză:

— Vă urez viață lungă ție și surorii tale. Viață lungă, Uri.

Maggie se holbă la Uri.

— O, da. Domnule Rosen, ea e Maggie Costello. De la Ambasada Americană. Mă ajută puțin.

Maggie știa cu ce se confrunta Uri aici.

— Cum adică Ambasada Americană?

Nu funcționase.

— E diplomată. A venit pentru negocieri.

— Înțeleg. Dar de ce te ajută ea, îmi cer scuze, domnișoara Costello?

S-ar putea să fie bătrân și pe jumătate adormit, dar nu e prost.

Uri își dădu silința să explice, dezvăluind cât mai puține amănunte. Mama lui avea încredere în această femeie, spunea el, iar acum avea și el. Îl ajuta la rezolvarea unei probleme care părea să se agraveze din ce în ce mai tare. Ochii lui Uri spuneau ceva și mai simplu: am încredere în ea, așa că trebuie să ai și tu.

— OK, spuse Rosen într-un sfârșit. Iată-l. Și fără alte formalități îi întinse un plic alb.

Uri îl deschise încet, ca și cum ar fi ținut în mână o probă la tribunal. Se uită înăuntru, păru uimit, după care scoase un înveliș de plastic transparent în care se afla un disc. Nu era nici o notă scrisă.

— Un DVD, spuse Uri. Putem folosi calculatorul dumneavoastră?

Rosen începu să mesterească la calculator, dar Uri se apropie de marginea biroului său, puse mâinile pe umerii bărbatului și ușor, dar ferm, îl dădu la o parte. Nu aveau vreme de amabilități, nu acum.

Introduse discul, apoi trase încă un scaun și așteptă mult timp ca programul să pornească și să expună diverse setări care, în acest moment, păreau interminabile și mai enervante decât își imaginase Maggie vreodată.

În cele din urmă pe ecran apăru un alt ecran, negru la început, care apoi, după o secundă sau două, se umplu cu un șir de caractere albe. Ebraică.

— Mesaj către Uri, spuse Uri, traducând.

Apoi, conturându-se pe fondul negru, se ivi o imagine în mișcare: Shimon Guttman stând la biroul unde Maggie însăși lucrase chiar seara trecută. Părea să fie așezat cu fața la calculator. Trebuie să fi filmat el însuși asta, singur, își închipui Maggie, amintindu-și de camera web și de alte accesorii pe care le dăduse la o parte.

Se uită lung la fața aceea, atât de diferită de cea a bărbatului pe care îl văzuse în reportajul de arhivă de pe internet. Vociferările arogante din discursul de pe vârful dealului erau de domeniul trecutului. Spre deosebire de atunci, Guttman părea obosit și chinuit, ca un om care a fost alergat toată noaptea și nu a dormit aproape deloc. Se apleca înainte, cu fața piele și os.

Uri yakiri.

— Dragul meu Uri, începu fiul să murmure încet traducerea. Sper că nu va fi niciodată nevoie să vezi asta, că mă voi întoarce cândva săptămâna viitoare în biroul lui Rosen și voi lua plicul pe care l-am rugat să ți-l dea doar în eventualitatea dispariției mele sau, Doamne ferește, a morții mele. Cu puțin noroc, voi reuși să rezolv această problemă de unul singur și nu va fi nevoie să te implic și pe tine.

Dar dacă se întâmplă să nu reușesc, atunci nu pot lăsa aceste cunoștințe să piară odată cu mine. Vezi tu, Uri, am văzut ceva atât de prețios, atât de vechi și atât de important, încât cred cu adevărat că va schimba pe oricine va vedea acest lucru. Știu că nu suntem de acord aproape în nici o privință și că ai impresia că

tatăl tău exagerează, dar cred că îţi vei da seama că ăsta e un lucru diferit.

Brusc Uri se aplecă înainte şi opri derularea filmului pe calculator. Se întoarse spre Maggie cu o figură de genul „cum putem fi atât de proşti?", *Microfoane!*

Avea dreptate. Rosen îi dăduse telefon lui Uri; dacă telefonul lui Uri era ascultat, atunci serviciile de informaţii israeliene sau oricine ar fi fost, ar fi avut timp să vină aici şi să monteze microfoane peste tot. Ar fi putut să facă asta în timp ce Frumoasa din Pădurea Adormită moţăia pe birou.

Uri se plimba acum prin încăpere, căutând cu atenţie, oprindu-se când văzu un televizor. Îl porni, găsi un canal care transmitea concursuri americane – cu multe ţipete şi încurajări –, dădu sonorul mai tare şi se întoarse la calculator. Apoi se îndreptă din nou spre televizor, rotindu-l în aşa fel încât ecranul să stea cu faţa la un perete.

— Camere ascunse, îi şopti Uri lui Maggie. Cea mai obişnuită ascunzătoare, televizorul.

Rosen părea mai nedumerit ca niciodată. Când traducea, Uri o făcea acum în şoaptă, direct în urechea lui Maggie. Involuntar, închise ochii. Îşi spuse că era ca să se poată concentra la cuvintele lui.

— Acum două zile am făcut cea mai mare descoperire arheologică din cariera mea. Din cariera oricui, de fapt. Ar fi de-ajuns ca să-i facă faimoşi pe cei care o posedă şi, bineînţeles, foarte, foarte bogaţi.

Uri respiră zgomotos.

— Aceste motive ar fi suficiente ca să mă tem pentru viaţa mea, acum că a ajuns în posesia mea. Dar mai e ceva. Cum se întâmplă de fiecare dată când vine vorba

de tatăl tău, acest ceva în plus e o chestiune politică. Nu te surprinde asta, nu, Uri?

Uri scutură din cap.

— Nu, tată, nu mă surprinde, șopti el.

— Ca să trecem la subiect, am văzut ultimul testament al lui *Avraam Avinu*. Ai auzit cum trebuie. Ultimul testament al lui Avraam, marele patriarh. Știu că sună nebunește și, crede-mă, mi-am pus și eu întrebări legate de propria mea sănătate. Dar iată-l.

În clipa aceea, ochii lui Maggie se deschiseră larg. Uri se opri din vorbit și se uitară pur și simplu la ecranul calculatorului, David Rosen fiind la fel de uluit ca și cei doi. Shimon Guttman, acum cu transpirația curgându-i pe frunte, scoase de undeva de dedesubt, un obiect pe care îl arătă la cameră. Maro și cam de aceeași mărime cu o casetă audio. Maggie se chinuia să-și dea seama la ce se uita. Dar chipul lui Uri era luminat de revelație. Știa exact despre ce era vorba. Probabil crescuse printre lucrurile astea.

— Nu-ți voi arăta textul de aproape, spuse Uri, traducând în continuare. În cazul în care înregistrarea ajunge pe mâini necurate, nu vreau să vadă nimeni ce spune. Știu că voi părea paranoic, Uri. Dar mi-e teamă că unii oameni vor merge foarte departe dacă vor afla de existența acestei tăblițe.

— E chiar aici, murmură Maggie.

— Îți vei pune o întrebare evidentă. De unde știu că nu e un fals? Nu te voi plictisi cu detaliile tehnice – calitatea și originea lutului, stilul cuneiformelor, pecetea și limbajul, care corespund toate perioadei lui Avraam –, dar, îți jur, orice expert din domeniu ar fi aproape sigur că e autentică. Spun aproape. Ceea ce mă face pe mine sută la sută sigur e că nimeni nu a încercat să-mi vândă

mie asta, nimeni nu a încercat să mă convingă că e ceea ce e. Am descoperit-o, oarecum din întâmplare, într-un magazin din piața Ierusalimului. Presupunerea mea e că a fost furată din Irak. E posbil să fi fost scoasă din pământ sau dintr-un muzeu, poate chiar de la Muzeul Național. Nu vom afla niciodată dacă hoțul știa pe ce pune mâna. Dacă muzeul din Bagdad cunoștea valoarea ei e de asemenea o întrebare interesantă. Dar are sens să fi venit din Irak. Până la urmă, unde altundeva era Avraam Avinu, Avraam tatăl nostru, născut decât în marea cetate Ur din pământul Mesopotamiei?

Guttman zâmbi pe ecran.

— Și cetatea Ur există și azi. În Irak. Poți să mă crezi pe cuvânt. Acest text este real. În el, Avraam se află la sfârșitul vieții. E un om bătrân, un om de demult, care a ajuns în Hebron. Se pare că cei doi fii ai săi, Isaac și Ismael, sunt alături de el. Și asta are sens: știm din Tora că Isaac și Ismael l-au îngropat pe Avraam, deci poate erau acolo când a murit tatăl lor. Se pare că a existat o dispută legată de testamentul lui Avraam. Știm din textele noastre, unde se repetă de mai multe ori, că Avraam a lăsat prin testament Pământul lui Israel lui Isaac și descendenților lui, poporul evreu. Știu că tu și prietenii tăi de stânga nu suportați să ascultați astfel de lucruri, dar ia două minute cartea *Bereșit*, Geneza, capitolul 50, versetul 24, în care Iosif le spune fraților săi: „Eu am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, și vă va face să vă suiți din țara asta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov". Sau uită-te în *Șmot*, Exodul, capitolul 33, versetul 1: „Domnul a zis lui Moise: «Du-te și pornește de aici cu poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului; suie-te în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: Seminției tale o voi da!»".

Sau lui Iosua: „Fii puternic și curajos, pentru că îi vei aduce pe israeliți pe pământul pe care l-am promis prin jurământ și Eu Însumi voi fi cu voi". Asta, că veni vorba, e *Dvarim,* Deuteronomul, capitolul 31, versetul 32. Ai prins ideea: pământul Israelului a fost lăsat poporului lui Israel, nu există dubii.

Dar se pare că Ierusalimul a fost o problemă mai complicată pentru fiii lui Avraam, exact cum e și astăzi. Acest text – pe ecran Guttman ridica încă o dată tăblița – nu spune literalmente asta, dar e destul de clar că Isaac și Ismael s-au certat și că Avraam a fost nevoit să rezolve disputa înainte să moară. Trebuie să fi chemat un scrib la Hebron – astfel de oameni existau chiar și cu treizeci și șapte de secole în urmă – să noteze acest testament. Ca să nu existe confuzii.

În text bărbatul vorbește doar despre Muntele Moriah; încă nu exista Ierusalimul pe care îl cunoaștem astăzi. Nu se referă la ce s-a întâmplat acolo, dar știm cu toții, exact cum trebuie să fi știut toți cei aflați în jurul acelui pat de moarte. Imaginați-vă tensiunea din familia aceea! Muntele Moriah e locul unde Avraam era gata să-l scrifice pe fiul său. În acest text, Avraam decide cui îi va lăsa acest loc.

Dragul meu Uri, știi care e semnificația acestui lucru. Guvernul Israelului e alcătuit acum din trei formațiuni religioase diferite. Dacă acest text arată că Avraam a lăsat Muntele Templului evreilor, clar și fără ambiguități, nu vor fi în stare să digere un acord de pace care face compromisuri în privința suveranității. Dar cealaltă parte, iamicii noștri, palestinienii? Guvernul lor îi include pe cei din Hamas, musulmani devotați care îl venerează pe Avraam. Dacă acest text spune că Haram-al-Sharif aparține doar moștenitorilor lui Ismael, atunci cum pot ei să sfideze acest testament? Mai la

obiect, și m-am gândit mult și atent la asta, dacă acel document ne dă tot pământul sacru nouă, evreilor? Ce se întâmplă atunci? Cum vor accepta fundamentaliștii musulmani acest lucru?

De aceea sunt sigur că, dacă fiecare din părți ar ști măcar de existența acestei tăblițe, și-ar lua măsuri de precauție extreme pentru ca ea să nu vadă lumina zilei. Din acest motiv trebuie să mă ocup de asta cu mare atenție. Să fac în așa fel încât această informație să ajungă la cei care o vor folosi cum se cuvine. Mai târziu în cursul zilei de azi voi încerca să vorbesc cu prim-ministrul. Dar dacă mi se va întâmpla ceva, această responsabilitate gravă va fi a ta, Uri.

Maggie îi puse o mână pe umăr.

Vei observa că nu spun aici ce anume dezvăluie textul. Nu pot risca acest lucru, în cazul în care această înregistrare ajunge pe mâini necurate. Dar dacă nu voi mai fi aici, va fi datoria ta să găsești tăblița. Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu și fratele meu ați putea-o găsi.

Știu că noi doi am avut câteva dispute tăioase, mai ales în ultimii ani. Dar acum vreau să le lași la o parte și să-ți amintești de vremurile bune, de acea călătorie pe care am făcut-o împreună la Bar Mițva. Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îți amintești.

Pot să-ți spun doar că această căutare începe în Geneva, dar nu în orașul pe care îl știe toată lumea. Un loc mai bun, mai nou, unde poți fi oricine vrei să fii. Du-te acolo și amintește-ți de vremurile petrecute împreună despre care tocmai ți-am vorbit.

Lech lecha, fiule. Pornește de aici. Și dacă dispar din viața asta, atunci ne putem întâlni în cealaltă viață; și aia tot viață se numește. Noroc, Uri.

Ecranul se făcu negru. David Rosen era prăbuşit în scaun, uluit de ceea ce tocmai văzuse. Maggie nu mai avea cuvinte. Uri, cu toate astea, era furios.

Începu să lovească tastatura calculatorului, încercând disperat să găsească altceva pe DVD, un element în plus pe care să-l fi scăpat din vedere.

— Nu se poate termina aici! Nu se poate! Derula înainte discursul pe care tocmai îl vizionaseră. Puse din nou ultima replică. „Noroc, Uri." Ecranul se înnegri iarăşi. Uri îşi puse mâinile în cap.

— E atât de tipic pentru nemernicul ăsta, spuse el încet.

— Ce e tipic? întrebă Rosen.

— Asta. Un alt nenorocit de gest dramatic. Are un secret care a adus moartea soţiei sale, care ar putea aduce moartea fiului său şi ce face, îl dezvăluie? Nu. Joacă nişte jocuri nenorocite.

— Dar Uri, spuse Maggie, încercând să calmeze lucrurile, nu încerca să-ţi spună unde e? A zis că trebuie să pornim din Geneva.

— O, nu asculta porcăriile astea. Nici un cuvânt din ele nu are sens.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că sunt prostii, de la cap la coadă.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

Se uită în sus cu ochii scânteind.

— Păi, hai să începem chiar cu primul lucru pe care l-a spus. Ştii, „am pus-o la păstrare într-un loc, unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi". E un nonsens.

— Nonsens? Cum?

— E foarte simplu, Maggie. Făcu o pauză şi se uită în ochii ei. Tatăl meu nu avea un frate.

Capitolul 41

Tabăra de refugiaţi Rafah, Gaza, trei zile mai devreme

Rămăseseră fără locuri de întâlnire. Regula de aur într-o zonă de gherilă – niciodată de două ori în acelaşi loc – necesita resurse infinite de case de siguranţă şi Salim Nazzal se temea că ale lor erau pe sfârşite. Negocierile de pace din Ierusalim nu făcuseră bine afacerilor; oamenii de pe străzile Palestinei erau brusc mai puţin receptivi la cei care puneau bombe în autobuzele din Israel şi în malluri. Daţi o şansă negocierilor, asta devenise lozinca preferată a bărbatului din cafenea. Nimeni nu spune că nu ne putem întoarce la confruntările armate dacă – atunci când – eşuează discuţiile. Dar pentru câteva săptămâni să vedem ce ne pot aduce negociatorii.

În climatul acesta, exista un număr restrâns de locuitori ai Gazei, gata să-şi deschidă uşile unei evadări din Hamas, organizaţie care, toată lumea ştia, avea ca scop sabotarea negocierilor. Riscurile erau enorme. Dacă afla careva cine se găsea sub acoperişul tău, casa îţi putea fi făcută praf de o bombă israeliană. Sau puteai fi împuşcat mortal de oamenii Fatahului care, în timp ce în mod oficial erau în coaliţie cu Hamas, nu uitaseră

confruntările de stradă în care fuseseră implicați împreună cu organizația nu cu mult timp în urmă. Sau puteai fi ucis chiar de foștii tăi frați din Hamas, pedepsiți pentru a fi îndrăznit să se revolte împotriva liniei de partid despre care se spune că ar avea binecuvântarea lui Allah însuși.

Așa că Salim s-a înclinat cu grație în fața gazdei sale, un bărbat, ca și el, de treizeci de ani, cu o barbă scurtă, îngrijită, de musulman. Casa arăta ca toate celelalte de aici: o cutie rudimentară făcută din cărămizi de zgură, cu podelele acoperite cu carpete subțiri, jerpelite, cu un televizor, un aragaz și niște saltele pe care trebuia să doarmă o familie întreagă. Nu era orașul cu corturi la care se așteaptă în general vizitatorii internaționali când aud cuvintele „tabără de refugiați". Era mai degrabă un oraș de cocioabe, o mahala. Nu existau străzi propriu-zise, doar rețele de alei care mergeau în zigzag spre un cartier. Acesta se numea Brazil, după trupele ONU de menținere a păcii venite din țara care avusese odată barăci acolo.

Întâlnirea din seara asta era și mai clandestină decât cele obișnuite. Salim avea de comunicat informații cruciale și strict confidențiale. Interceptase o scurgere de informații de la serviciile palestiniene, de la o sursă care nu avea prea mult respect pentru Khalil al-Shafi și pentru grupul Fatah și mari îndoieli în privința strategiilor de pace ale Hamasului. Sursa îl contactase pe Salim, spunându-i că vrea să transmită informații patrioților palestinieni și musulmanilor credincioși.

— *Masa al-khair*, începu el.

— *Masa a-nur*, răspunseră cei șase oameni prezenți.

— Am avut norocul să aflăm vești care vor atârna greu în lupta noastră pentru țară. Un arheolog și activist

sionist pretinde că a cumpărat, de la un arab din Ierusalim, o tăbliță ce conține ultimul testament al lui Ibrahim.

Făcu o pauză retorică.

— Ibrahim Khalil'ullah. *Avraam, prietenul lui Allah.* Pe chipurile bărbaților se iviră zâmbete sceptice și se auziră mai multe pufnituri batjocoritoare.

— Asta a fost și reacția mea, fraților. Dar sursa noastră insistă – și vă implor ca nici un cuvânt din ce vă spun să nu părăsească această cameră – că documentul s-ar putea să fie autentic. Fără îndoială, acest bărbat va susține că textul justifică pretențiile sioniștilor asupra Ierusalimului.

— Știm cu toții că liderii Hamasului nu vor fi de acord. Vor spune că tăblița a fost furată din Irak...

Afară se auzi un zgomot de focuri de armă. După miezul nopții, acest lucru nu era atât de neobișnuit în Rafah. Dar toți șase, inclusiv Salim, își verificară din instinct telefoanele mobile, să vadă dacă aveau mesaje ce avertizau în privința unor atacuri iminente. Nici unul. După ce rămase tăcut timp de treizeci de secunde, Salim continuă.

— Știm ce vor spune liderii. Fie că e un obiect furat de sioniști din patrimoniul arab, provenind aproape sigur din Irak. Fie că e un fals și o făcătură la care doar presa sionistă e oarbă și așa mai departe. Știm ce vor spune, pentru că și noi vom spune același lucru.

Bărbații din încăpere încuviințară din cap. Salim era mai tânăr decât majoritatea lor, dar era respectat. În cea de-a doua *intifada* jucase un rol activ în brigăzile Izz a-din al-Qassam, aripa militară a Hamasului. Era constructor de bombe, unul dintre puținii care reușiseră să scape de rețelele armatei israeliene a cărei

politică era centrată pe asasinate. Asta i-a conferit o dublă credibilitate: a ucis israelieni și nu a fost prins.

— Dar nimic din toate astea nu va conta. Dreapta israeliană nu va ceda nici un centimetru din Haram al-Sharif dacă va putea invoca un text care spune că Avraam li l-a lăsat lor. Negocierile de pace se vor încheia cu siguranță.

— Dar dacă documentul spune că Haramul ne aparține?

— Am luat asta în considerare. Cred că ar fi prudent să presupunem că, dacă un cercetător sionist ar fi găsit un astfel de text în pământ, l-ar fi îngropat imediat la loc.

Cel care pusese întrebarea zâmbi, dădu din cap și se așeză iarăși.

— Deci concluzia pe care putem să o tragem e următoarea: niște palestinieni, sunt sigur de asta, vor depune eforturi imense pentru ca acest document să vadă lumina zilei. Vor da crezare evidenței: dacă testamentul lui Avraam va fi făcut public, va slăbi legitimitatea pretențiilor palestiniene asupra Ierusalimului. Astfel de oameni vor omorî și se vor lăsa omorâți pentru a împiedica textul antic să devină cunoscut tuturor. Probabil au început deja.

— Mai există și altă perspectivă. Dacă această tăbliță iese la iveală și le dă sioniștilor tot ce vor, atunci cu siguranță nu vor fi de acord cu aranjamentele care s-au discutat la sediul guvernului. De ce să împartă Ierusalimul când Avraam a spus că le aparține lor, în întregime?

— Vor anula imediat negocierile, interveni unul dintre cei mai de încredere locțiitori ai lui Salim.

— Așa vor face. Și această parodie de proces de pace se va termina. Nu se va mai pune în discuție entitatea sionistă. Nu se vor mai profera nonsensuri legate de pactizarea cu dușmanul. Ne putem întoarce la lupta legitimă, cea pe care Profetul, pacea fie cu el, a prevăzut că o vom câștiga.

— Deci, începu altul. Spuneți că e în interesul nostru ca acest testament să devină public?

— Dacă vrem să se încheie trădarea poporului nostru, așa cred, da. Dar nu trebuie să ne decidem încă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că trebuie să ne hotărâm ce facem cu acest document după ce îl obținem. Să ne punem în joc toate energiile pentru a-l găsi și a-l lua în posesie. E datoria noastră sfântă. Tot ce se poate face pentru a-l obține trebuie făcut. Am acordul vostru?

Bărbații se uitară unii la alții și apoi îi răspunseră în cor.

— Dumnezeu e mare.

Capitolul 42

Ierusalim, joi, 6.23 p.m.

Se întoarseră în liniște la hotel. Uri porni din nou muzica rap, pentru a acoperi orice microfon care i-ar fi putut asculta, dar Maggie nu se simți în stare să suporte. Ar fi preferat să tacă decât să-i bubuie capul de zgomot.

Oricum îi bubuia. Scrisese în grabă pe hârtie câteva notițe în timpul mesajului video al lui Guttman și se uita peste ele acum.

„...într-un loc unde doar tu și fratele meu ați putea-o găsi."

Ce însemna toată chestia asta dacă tatăl lui Uri nu avea nici un frate? Erau foarte multe lucruri de întrebat. Își dorea să stea într-un loc, undeva unde ar fi putut să vorbească liber, fără să țipe din cauza zgomotului sau să se uite unul peste umărul celuilalt. Chiar dacă nu erau ascultați, erau cu siguranță urmăriți.

Odată ajunși la hotel, îl târî pe Uri direct către bar. Comandă un scotch pentru fiecare și aproape îl forță să-l termine pe al său înainte să comande altul. Dublu. Găsi întunericul barului reconfortant.

— Ce e chestia asta cu fratele lui, Uri?

— Nu există nici un frate.

— Ești sigur?

— E posibil ca bunicul tău să mai fi fost însurat o dată? Să fi avut o familie pe care o ţinea ascunsă?

Uri se uită la ea pe deasupra paharului, ochii lui reflectând nuanţa pală de chihlimbar a băuturii. Reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— După tot ce s-a întâmplat, după Ahmed Nour şi ultimul testament al lui Avraam, nu m-ar surprinde dacă tatăl meu ar avea un frate ascuns. Nimic nu m-ar mai surprinde acum.

— Deci e posibil?

Uri părea obosit.

— Cred că e posibil. Dacă poţi ţine un secret, poate că poţi ţine mai multe.

Fără să se gândească, Maggie îi apucă mâna. Era caldă. O ţinu într-a ei, chiar şi după ce îşi dădu seama ce face, pentru o secundă sau două.

— OK, să dăm la o parte chestiunea cu fratele. Ne vom întoarce la ea.

La celălalt capăt al barului, Maggie observă un evreu ortodox, ronţăind alune şi citind *Jerusalem Post*, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Nu îşi aducea aminte dacă era acolo când au ajuns.

— Trebuie să stau pe un scaun ca lumea.

Se ridică, făcându-i semn lui Uri să o urmeze. De îndată ce găsi un loc la o oarecare distanţă de bar, chiar în spatele bărbatului care ronţăia alune, puse băutura pe masă şi se aşeză în aşa fel încât să aibă un câmp vizual deschis. Acum, dacă bărbatul voia să se uite la ei sau să le citească pe buze, trebuia să se întoarcă şi să se arate. Privi din nou în jur, peste fiecare umăr. Nu erau decât ei.

Chemă un chelner şi comandă nişte mâncare. Aşteptară şi atunci, dintr-un simplu impuls, fără să fi

avut de la început intenția asta, începu să-i spună lui Uri ce se întâmplase în acea dimineață. Încercă să-i vorbească scurt și la obiect, străduindu-se să nu arate nici o urmă de autocompătimire. Nu intră în amănuntele anatomice, dar văzu pe chipul lui Uri cum groaza se transformă în furie.

— Nemernicii... începu el, ridicându-se în picioare.

— Uri! Stai jos.

Îl apucă de braț și îl trase înapoi în scaun.

— Ascultă, și eu sunt nervoasă. Dar singura modalitate de a-i găsi pe acești oameni e să ne păstrăm calmul. Dacă izbucnim acum, ei câștigă.

Se opri și se uită la ea.

— Oamenii care ți-au omorât mama vor câștiga.

Se așeză încet în scaunul lui, exact când chelnerul le aducea două farfurii cu sendvișuri. Maggie era bucuroasă de diversiune.

— Ascultă, începu imediat ce se asigură că Uri nu o va lua de la capăt. Știi ce nu înțeleg eu? întrebă. De ce ne urmăresc fără să lovească. De ce nu ne elimină pur și simplu. Îi omoară pe toți ceilalți.

Uri mestecă o vreme, ca și cum ar fi încercat să-și înghită furia. Vorbi în cele din urmă, făcând eforturi evidente să pară mai relaxat decât era.

— Din experiența mea de fost ofițer de securitate în Forțele de Apărare Israeliene, aș spune că faptul că ne urmăresc așa, fără să lovească, nu poate însemna decât un singur lucru din două.

— OK.

— Fie e prea riscant să elimine ținta. Asta te-ar implica pe tine. Dacă palestinienii sunt cei care ne urmăresc, ultimul lucru de care au nevoie e să omoare

un oficial american. Mai ales dacă e vorba de o femeie foarte atrăgătoare.

Maggie plecă privirea, neștiind cum trebuia să reacționeze. Diplomații între două vârste o flatau adesea, iar ea le răspundea cu o falsă modestie de modă veche. Dar nu putea recurge la o astfel de manevră acum, față de Uri. Mai ales pentru că acest compliment, spre deosebire de celelalte, însemna ceva pentru ea.

— Imaginează-ți cum ar reacționa publicul american dacă ți s-ar arăta fața douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru la știrile de pe cablu, ce ar crede despre arabii cei răi care te-au omorât.

— Bine, am prins ideea.

Maggie păstrase în adâncul ei destul din fata de la mănăstire ca să aibă superstiții în privința provocării destinului.

— Același lucru e valabil și în cazul israelienilor.

— Chiar mai rău pentru ei dintr-un anumit punct de vedere, spuse Uri, destinzându-se treptat, ajutat și de scotch.

— A-i spiona pe americani e un lucru suficient de rău și am făcut asta de vreo două ori. Dar să-i omorâm? Nu e o idee bună. Ți-ai păstrat cetățenia irlandeză?

— Da, nu am renunțat niciodată la ea.

— E o luptă serioasă și cu europenii atunci. Dacă te-ar omorî.

— Care e cealaltă posibilitate? Ai spus că sunt două.

— A, celălalt caz în care urmărești, dar nu lovești e când vrei să ții subiectul în viață. Să te conducă la ceva.

Maggie luă o înghițitură din băutură, lăsând un cub de gheață să i se strecoare printre buze. Îl roti prin

gură, bucurându-se de răceala pe care i-o lăsa pe limbă. Deci voiau ca ea să urmărească pista lăsată de Guttman, oricine ar fi fost aceşti „ei". Or s-o lase în viaţă atâta timp cât le va fi utilă.

— Dar oamenii care m-au atacat astăzi mi-au spus să-mi văd de treabă, să nu mă bag.

— Ştiu, spuse Uri. Deci poate se află în prima categorie. Nu te omoară pentru simplul fapt că ar fi un deranj prea mare s-o facă.

— Sau poate că ne urmăresc mai multe grupuri. Mă urmăresc. Din motive diferite.

— Poate. După cum am spus de un milion de ori, ţara asta, toată zona asta e complet deraiată.

Maggie puse paharul jos. Înapoi la treabă. Scoase post-it-ul pe care mâzgălise în biroul lui Rosen.

— Tatăl tău a spus ceva legat de „vremurile bune". De o excursie pe care aţi făcut-o împreună de Bar Miţva. A spus că speră să-ţi aminteşti asta.

— Îmi amintesc.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a luat cu el într-o călătorie de lucru în Creta. Voia să vadă săpăturile de la Cnosos. Imaginează-ţi: aveam treisprezece ani şi mă uitam la relicve vechi şi prăfuite.

— Şi?

— Asta a fost tot.

— Haide, trebuie să fie ceva anume. Era şi un muzeu? Era vreo piesă anume care avea o semnificaţie specială pentru tatăl tău?

— A fost cu multă vreme în urmă, Maggie. Şi eu eram doar un copil. Nu mă interesau astfel de lucruri. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— S-a întâmplat ceva?

— Știu că am așteptat multă vreme. Și că mi-a plăcut plimbarea cu avionul. Îmi amintesc asta.

— Gândește-te, Uri, gândește-te. Trebuie să existe un motiv pentru care tatăl tău a menționat lucrul ăsta în mesaj. S-a întâmplat ceva important acolo?

— Păi, mi s-a părut important la momentul respectiv. Era lucru mare să fim singuri, doar eu și el. Nu mi s-a mai întâmplat înainte.

Ridică privirea spre Maggie, afișând din nou zâmbetul acela trist.

— Și nici după.

— Ați vorbit despre ceva?

— Îmi amintesc că el a vorbit despre minoici, spunând că odată au fost o civilizație măreață. Și privește-i acum, a zis. Nu mai există. Asta ni s-ar putea întâmpla și nouă, a spus, evreilor. Și aproape că ni *s-a întâmplat*, de mai multe ori. Am fost aproape șterși de pe fața pământului. De asta avem nevoie de Israel, a zis. „Uri, după toate lucrurile prin care am trecut, avem nevoie de un loc al nostru." Asta a spus.

Ceva anume, se gândea Maggie nerăbdătoare, depunând eforturi pentru a rămâne fidelă propriei reguli: știa că uneori e bine să lase pur și simplu oamenii să vorbească, să lase frazele să curgă până când ieșeau la iveală cuvintele esențiale.

— Mi-a povestit despre părinții lui, cum a fost ucisă mama lui de către Hitler, cum a supraviețuit tatăl său. E o poveste incredibilă. Bunicul meu s-a ascuns împreună cu o familie de nonevrei, la o fermă din Ungaria. L-au ținut pe el și pe un văr de-al lui într-o cocină de porci. Chiar la sfârșitul războiului, a scăpat târându-se pe două mile de canal.

— Tatăl meu a zis că lecția vieții tatălui *său* a fost că evreii ar trebui să găsească un loc unde să nu trebuiască să primească permisiunea celorlalți pentru a supraviețui. Unde să lupte și să se apere dacă e nevoie. Să nu se mai înghesuie într-o cocină de porci.

Germania nazistă... Lui Maggie îi veni în minte un gând neașteptat. Își aminti rândurile despre băncile elvețiene care și-au însușit conturile de mult inactive ale evreilor uciși de naziști. Exista o conexiune?

— Uri. Știi că mesajul menționa Geneva? E posibil ca familia ta să fi plecat...

— Familia mea nu avea bani. Nimic. A fost săracă și înainte, și după naziști.

— Bine, atunci nu bani. Dar o cutie de valori la Geneva? Poate că tatăl tău a ascuns tăbliță într-o bancă elvețiană.

— Nu văd cum; nu era lumea lui. Un seif în Geneva? Asta ar costa foarte mult. În plus, când ar fi avut timp s-o ascundă acolo? În mesajul de pe DVD spunea că tocmai a găsit tăbliță.

Maggie dădu aprobator din cap; Uri avea dreptate. Geneva trebuia să însemne altceva.

— Și toate lucrurile alea de la sfârșit? „Și dacă dispar din viața asta, atunci ne putem întâlni în cealaltă viață; și aia tot viață se numește." Aveam impresia că tatăl tău nu era un om religios.

— E o surpriză că a vorbit în felul ăsta. Dar poate că asta se întâmplă când ții în mână cuvintele lui Avraam. Și când te temi de moarte. Probabil începi să vorbești ca un rabin.

— Îmi pare rău pentru toate astea, Uri.

— Nu e vina ta. Dar e groaznic să-ți dai seama că nu îți cunoșteai tatăl aproape deloc. Toate secretele

astea. Ce fel de relație poți avea cu cineva care îți ascunde atâtea lucruri?

— Uite, zise ea. Închid. Ar trebui să mergem.

Dar în loc să se ducă la lift, Maggie se îndreptă spre recepție. Uri o urmări lansându-se într-o lungă poveste despre alergii și praf și cum nu putea pur și simplu să doarmă nici măcar o oră în plus în camera ei. Managerul de noapte îi opuse ceva rezistență, dar cedă repede. Luă cheia veche, înlocuind-o cu cea de la camera 302 și trimise un portar să-i mute lucrurile. Se întoarse și clipi către Uri:

— Nu sunt microfoane în camera 302.

Insistă să o conducă în camera ei. Imediat ce ajunseră la ușă, îl întrebă unde avea de gând să doarmă. Părea să nu se fi gândit la asta până în acel moment.

— Păi, apartamentul meu e urmărit. La fel și casa părinților mei.

— Se pare că singurul motiv pentru care nu te omoară e că ești cu mine, spuse Maggie zâmbindu-i.

— Păi, atunci ar fi bine să rămân cu tine.

Capitolul 43

Ierusalim, joi, 10.25 p.m.

Știa că ar fi trebuit să spună nu, că ar fi trebuit să insiste ca el să coboare înapoi cu liftul, chiar să doarmă în mașină dacă ar fi fost nevoie. Dar și-a spus că va fi OK, că el o să doarmă pe sofa sau pe jos și cu asta basta.

Încercă chiar să se uite în șifonier, să caute ceva pături și perne în plus din care să încropească un pat provizoriu. Dar când se întoarse, Uri stătea în spatele ei, nemișcat, ca și cum n-ar fi vrut să continue această mascaradă.

— Uri, ascultă-mă, ți-am explicat...

— Știu ce-ai spus, șopti el, punându-i un deget pe buze. Însă înainte ca ea să scoată un cuvânt, gurile lor se întâlniseră deja. Sărutul lui fu tandru la început, cum fusese și noaptea trecută, dar asta nu dură mult. Se transformă curând într-unul nerăbdător, impulsionat parcă de un curent electric ce venea dinspre ea.

Îl sărută cu nesaț, buzele și limba ei căutându-i cu disperare gura. Ferocitatea dorinței ei o surprinse, dar nu putea face nimic să o oprească. Fusese zăvorâtă atâta vreme, oprimată oră după oră, iar acum, când barajul se rupse, nimic nu o mai putea reține.

Mâinile i se plimbau prin părul lui, trăgându-l, vrând să-şi apropie chipul lui, mirosul lui. Erau cuprinşi de o dorinţă mistuitoare şi amândoi îi simţeau urgenţa. Mâinile lui se mişcau repede, la început mângâindu-i faţa, apoi gâtul, iar acum dezgolindu-i pieptul.

Un moment mai târziu se prăvăliră în pat şi un fior plăcut le străbătu pielea în momentul acelui prim contact electrizant. Fiecare mângâiere, fiecare sărut aducea o nouă licărire de senzaţie intensă, până când trupurile lor se împreunară. Spatele lui se umezi de sudoare şi, agăţându-se de el, era sigură că îi simţea nu doar dorinţa, dar şi patima, nevoia, chiar şi suferinţa. Şi strigându-şi propria eliberare, ştia că şi el putea auzi nevoia, dorinţa ei înfocată de a fi liberă după atâta vreme. Rămaseră îmbrăţişaţi ore întregi, chiar după ce primul val de pasiune trecu, ardoarea lor potolindu-se cu greu.

Poate era ea prea agitată, dar când se trezi, undeva după ora 2.00 a.m., nu mai putu aţipi. Uri dormea profund lângă ea, pieptul ridicându-i-se şi lăsându-se de fiecare dată când respira adânc. Îşi zise că acesta era primul lui somn liniştit de când îi murise tatăl. Îi plăcea să-l privească. Rămase mult timp întoarsă pe-o parte, privindu-l doar, şi simţi un fel de pace răspândindu-i-se în tot trupul.

Trecu aproape o oră aşa, până când Maggie începu să se neliniştească. Se dădu jos din pat, apucând tricoul mare pe care îl luase din dulapul lui Edward când îşi împachetase lucrurile, duminică după-amiază. *Statul să aibă grijă, Comerţul sparge tot* se putea citi pe tricou: un suvenir de la jocul interdepartamental de *softball* din vara trecută, participarea la el era văzută de

Edward ca fiind crucială pentru cariera lui de la Washington.

Se strecură până la birou, la doar câțiva pași de pat. Deschise laptopul, fața înălbăstrindu-i-se din cauza luminii monitorului în camera aceasta întunecată. Uri nici nu se clinti.

Așteptă o conexiune și deschise e-mailul. Primul pe listă era un mesaj de la Liz.

Mags

Contul meu Second Life *îmi arată că nu ai folosit niciodată linkul pe care ți l-am trimis. Știam că n-o s-o faci! Dar ar trebui. Nu e numai o dovadă a faimei tale 2L, dar sunt și niște lucruri interesante acolo. Uite – din nou! – numele meu de scenă, parola mea și câteva instrucțiuni de bază: intră ca fiind eu... apropo, trebuie să vorbim despre aniversarea de 70 de ani a tatei. Îmi închipui ceva major, știi tu, să-i ducem pe el și pe mama cu avionul la Vegas, stripperi și tot tacâmul. Ce zici? Glumesc și eu, xx L*

Sora ei încheiase cu o „față zâmbitoare" care, în clipa asta, o făcu pe Maggie să zâmbească.

Următorul era de la Robert Sanchez. Subiect: *Update*. Înăuntru, fără nici un mesaj, era un rezumat al ultimelor informații de la echipa americană din Ierusalim către Washington. Aruncând doar o privire rapidă, înțelese mesajul lor: situația era cumplită.

Discuțiile sunt reduse la o prezență fantomatică la sediul guvernului, cu o reprezentare la nivel minim din partea ambelor tabere. Progresul de acum mai puțin de-o săptămână, dinainte de asasinarea lui Guttman,

pare atât de departe... două părți care fac schimb de învinuiri... zvonuri ostile din partea statelor arabe, zăngănit de săbii în Iran și Siria... lobby pro-Israel în Statele Unite condus de evanghelici creștini neliniștiți, lucrând cu grupurile mișcării teroriste israeliene ca să organizeze un teleton difuzat pe Rețeaua Creștină de Difuziune duminică noaptea... izbucnirea violenței în zona Muntelui Templului astăzi, după ce forțele de ordine israeliene interveniseră cu gaz lacrimogen asupra adoratorilor Moscheii Al-Aqsa, doi palestinieni morți, un adolescent... atacarea unei mașini străine în afara așezării Ofra, doi pasageri uciși, unul în vârstă de doisprezece ani...

Maggie își trecu degetele prin păr, regretând din nou că se lăsase de fumat. Dumnezeule, și-ar da viața pentru o țigară acum. Își adună curajul pentru cel de-al treilea mesaj.

Edward: fără subiect

M,

Nu că ți-ar păsa, dar sunt la Geneva în seara asta. Treburi cu guvernul, nu pot să intru în detalii într-un e-mail.

Avem niște probleme practice de rezolvat când ne întoarcem. Te rog, informează-mă asupra planurilor tale.

E

Maggie se lăsă pe spătarul scaunului. *Te rog, informează-mă.* Oare bărbatul ăsta chiar îi fusese cândva iubit? Se uită la Uri, la conturul trupului său adormit, care se zărea sub un singur cearșaf alb, și zâmbi.

Maggie dădu clic din nou pe mesajul de la Liz. Era o scumpă. Apăsă pe *Reply*. *Eşti o soră minunată. Nu te merit. O să intru pe linkul ăla. Re: Vegas. Putem aranja ca stripperii să vină echipaţi ca nişte jucători de bowling pe iarbă?*

Era pe cale să intre în *Second Life* când avu brusc senzaţia că se scufundă. Telefoanele lor erau ascultate, ei erau filaţi şi, după cât se părea, lucrul ei pe calculatorul lui Shimon Guttman fusese supravegheat. Cineva, undeva, probabil că citea asta chiar acum. Închise laptopul, lăsând camera să se cufunde din nou în întuneric.

Ştia că nu poate dormi, era prea agitată. Aşa că îşi trase nişte haine pe ea, deschise uşa cu un scârţâit şi se strecură afară. Merse pe vârfuri de-a lungul coridorului, îndreptându-se către camerele pe care toate hotelurile le menţineau chiar dacă, în epoca tehnologiei BlackBerry şi *wi-fi*, nimeni nu le mai folosea: centrul de afaceri.

Intră cu ajutorul cartelei de acces de la camera ei într-o încăpere întunecoasă, pustie şi rece. Era un singur terminal părăginit. Dar a mers, a întrebat-o numărul camerei ei şi nimic altceva. Asta era OK: personalul hotelului putea vedea ce face, ea se ferea doar de microfoane, *hackeri* şi spioni.

Accesă din nou e-mailul de la Liz, scrise numele – Lola Hepburn! – şi parola pe care ea i le trimisese şi dădu clic pe link. Ecranul se făcu imediat negru, apoi afişă o imagine.

Bine ai venit în Second Life, Lola.

Îşi introduse datele, apoi privi cum un peisaj generat de calculator începe să umple ecranul, ca pentru a anunţa

începutul unui joc video. În planul apropiat, cu spatele la Maggie, se afla o versiune CGI a unei femei tinere, suple, care purta blugi mulați și un maiou cu steagul Regatului Unit. Aceasta, și-a dat seama Maggie, era Lola Hepburn, întruchiparea lui Liz din *Second Life*, avatarul ei. Maggie privi la setul de butoane care apăreau în partea de jos a ecranului: *Hartă*, *Zboară*, *Vorbește* și alte câteva al căror sens îi scăpă. Era o instrucțiune să folosească săgețile de pe tastatură pentru a se mișca înainte și înapoi, la stânga și la dreapta. Încercă și privi uimită cum sprintena vampă de pe ecran se mișcă înainte, smucit, cu brațele legănându-se, într-o simulare a mersului omenesc.

Părea să fie într-un fel de grădină virtuală, cu arbori maronii, tomnatici, care se legănau într-un vânt slab. Era ca și cum Maggie ar fi mânuit o cameră, furișată la câțiva metri în spate și deasupra avatarului ei, una care urmărea fiecare mișcare a lui – a ei. Acum, pe măsură ce înainta printre copaci, frunzele se iveau mai mari, într-o perspectivă clară, ascuțită, ca și cum lentila camerei ei ar fi fost chiar acolo, aproape. Era bizar și fascinant.

Se întoarse spre stânga, dar fata sprintenă de pe ecran nu părea să se miște. Ci mai degrabă se mișcă întregul cadru, imaginea rotindu-se în jurul ei, ca și cum ea s-ar fi întors la stânga. Acum putea vedea case, plăcile de ardezie gri ale acoperișului apărând în detalii foarte precise. Și se auzea și un sunet, o bucată muzicală repetată, ca un zornăit de bâlci. Lucru cert, Maggie putea vedea un carusel învârtindu-se în depărtare. Pe măsură ce se apropia de el, muzica se auzea mai tare. Părea să străbată o pajiște: cu fiecare pas pe care îl făcea, din pământ se iveau flori în nuanțe strălucitoare de violet, galben și roșu aprins.

Maggie se uită peste instrucțiunile scrise luate din e-mailul lui Liz. Pentru a ajunge la camera în care se găsea Maggie Costello cea virtuală, locul de întâlnire pentru jocul de simulare a păcii, trebuia să apese pe butonul *Hartă*, apoi să găsească bara de meniu *Reperele mele* și să caute Universitatea Harvard, studii asupra Orientului Mijlociu. Era acolo, aproape de partea de sus. După ce o selectă, apăsă pe *Teleportare* și zâmbi când calculatorul scoase un sunet SF ca un fâșâit, sugerând un salt prin univers în stilul *Star Trek*. Ecranul se întunecă, apoi apăru un mesaj care spunea *Second Life, Sosire...* și o clipă mai târziu se ivi din nou fata în blugi subțiri și top stând într-o cu totul altă parte, tot în prim-plan, ca și când s-ar fi aflat în vizorul unei camere ce plutea deasupra capului ei.

Acum era înconjurată din toate părțile de clădiri, aranjate ca într-un campus universitar. Unele erau tradiționale, construite din cărămidă, altele moderne, din oțel și sticlă. Pe măsură ce avatarul înainta, cu brațele legănându-se metronomic, Maggie observă suprafața pământului, pavată exact cum ar trebui să fie o alee de campus.

În fața ei era o rampă cu niște cuvinte înscrise pe ea, care deveneau lizibile doar dacă te apropiai. *Bine ați venit la facultatea de Studii asupra Orientului Mijlociu*. O luă în sus, minunându-se de schimbarea de perspectivă pe măsură ce urca. În hol erau imagini care se roteau când apăsa pe butoanele cu săgeți. Zări un birou de recepție și, la nivelul umărului, o serie de indicatoare. Maggie se luă după cel pe care scria *Simulare de pace*.

Dintr-odată se trezi într-o încăpere amenajată în slilul clasic al sălilor de negocieri : o masă lungă și lată, de lemn, la care încăpeau mai bine de douăzeci de

oameni. Toate locurile păreau ocupate, pe fiecare scaun stătea câte un avatar, iar pe masă, în fața lor, se aflau cartonașe cu numele fiecăruia. Unul pentru președintele Americii, altul pentru secretarul general al Națiunilor Unite și alte câteva pentru liderii diverselor părți interesate: eternele state arabe „moderate", Egiptul și Iordania, Uniunea Europeană, Rusia și altele. Puțin mai departe de masă, așezate în cerc în încăpere erau scaune amplasate pentru funcționarii oficiali, de la secretarul de stat american mai departe. Mișcă încet cusorul peste echipa americană, descoperindu-i pe Bruce Miller și pe Robert Sanchez, până când dădu peste avatarul unei femei cu păr lung, șaten și înfățișare cochetă, pe chipul căreia se zărea o expresie plictisită și absentă. Imediat pe ecran apăru o bulă informativă: *Maggie Costello, mediator al Statelor Unite.*

— Cel puțin sunt în cameră, murmură Maggie pentru sine.

Ghici că avatarurile acelea erau neactivate, niște manechine inerte, instalate în *Second Life* ca recuzită, pentru a conferi autenticitate scenei. Trebuia să-i recunoști comunității de tocilari meritele ei: era într-adevăr atentă la detalii.

Abia atunci Maggie observă că două dintre siluetele din jurul mesei nu erau încremenite, ci se mișcau oarecum. Își dădu seama că cele două stăteau una în fața celeilalte, identificate de bulele lor de pe ecran drept Yaakov Yariv și Khalil al-Shafi. Aveau și fețele celor doi bărbați sau, în orice caz, o simulare computerizată destul de apropiată a acestora. Doar corpurile și hainele nu se potriveau. Acestea erau generate de jocul pe calculator, probabil atribuite automat de softul *Second Life*. Ori asta, ori prim-ministrul în vârstă al Israelului

avea încă un piept ostentativ de musculos, pe când liderului Fatah îi plăcea în secret să se îmbrace ca un *clubber*, fără să uite de tricoul strâmt. Acum că se afla atât de aproape, avatarul ei, stând la jumătatea distanței dintre ușă și capătul mesei, putea trage cu urechea la conversația lor. Se uită la ceas. Seara abia începea pe Coasta de Est: erau probabil niște doctoranzi irosindu-și câteva ore din viață cu jocul ăsta de roluri.

O bulă de dialog se ivi lângă avatarul lui Yaakov Yariv. Un singur rând de text galben. *Bună? Te putem ajuta? Iei parte la simularea negocierilor de pace?*

Maggie rămase perplexă. Ce naiba să răspundă? Să se prefacă poate că era altcineva? Nu era decât un singur lucru de făcut. Trebuia să rămână în pielea personajului ei. Fata din Valley, se hotărî. Apăsă tasta *Vorbește* și scrise. Observă că, pe măsură ce cuvintele se iveau pe ecran, avatarul ei își schimba poziția corpului: brațele erau acum ridicate, mâinile se mișcau. Maggie își dădu seama că alter ego-ul ei de pe ecran mima scrisul la calculator.

Sper că nu vă întrerup, băieți, dar mă specializez în relații internaționale și mi-ar fi de folos dacă aș trage cu urechea la voi.

Iariv se ivi din nou o secundă sau două mai târziu, mâinile avatarului său agitându-se în fața sa, de parcă ar fi scris la o tastatură nevăzută.

Unde studiezi?

Maggie șovăi, uitându-se la avatarul lui Liz.

La burbank community college.

Urmă o pauză.

OK.

Maggie aşteptă, încântată de jocul acela ciudat. Se întreba ce pozne făcuse Liz până atunci. Îşi găsise cumva în *Second Life* iubitul care îi lipsea în prima viaţă?

Personajul lui Al-Shafi începu să vorbească. *Ai văzut harta Silwan-ului, cea mai recentă?*

Se produse o întârziere de o secundă sau două. Apoi se ivi o bulă de dialog lansată de avatarul lui Iariv. *Am văzut-o. Implică o rută ocolitoare pentru largul mării.*

Khalil al-Shafi: *Da.*

Yaakov Yariv: *Cine ar plăti pentru aşa ceva?*

Khalil al-Shafi: *Propunem finanţarea din fondul Uniunii Europene-Naţiunilor Unite vreme de trei ani şi în cele din urmă din fonduri proprii.*

Yaakov Yariv: *Cu acces la pânza freatică iordaniană?*

Khalil al-Shafi: *Aşa credem. Dar avem nevoie de acordul vostru de principiu înainte de a ridica această problemă faţă de iordanieni.*

Maggie dădu din cap, cuprinsă de o mare admiraţie profesională. Trebuia să le recunoşti acestor copii ce era al lor: îşi luau într-adevăr studiile în serios, nefăcând schimb de platitudini, ci intrând în detaliile reale ale negocierilor. Apa era una din problemele de a cărei importanţă se fereau majoritatea spectatorilor din afară ai conflictului din Orientul Mijlociu: erau prea preocupaţi să se gândească la petrol.

Bravo lor, îşi zise. Se întoarse la tastatura ei, la fata din Valley, cu sâni impresionanţi.

Băieţi, sunteţi grozav de deştepţi! Mersi mult, dar cred că aş face bine să mai studiez ca să fiu pregătită pentru treburile astea. Uraţi-mi noroc!

După ce îşi luă rămas-bun, Maggie apăsă greşit tastele cu săgeţi, basculând la întâmplare înainte şi-napoi.

Apoi, stânjenită, de parcă s-ar fi aflat într-adevăr într-o cameră împreună cu doi doctoranzi și ar fi orbecăit în căutarea ieșirii, apăsă pe tasta *Zboară*. Într-adevăr, avatarul ei încântător se ridică de la pământ și, cu puțin ajutor din partea săgeții care mergea înainte, își luă zborul.

Imediat se izbi de o clădire învecinată, lovindu-și cu zgomot capul virtual de ea, și își văzu eul virtual zvârcolindu-se o clipă de durere. Însă câteva momente mai târziu plana pe deasupra campusului de la Harvard. Desenele erau extrem de detaliate, precum proiecțiile tridimensionale ale arhitecților, dând la iveală tencuiala albă în care era îmbrăcat turnul cu ceas, până și chioșcurile pentru ziare și suporturile pentru biciclete din Harvard Yard.

Continuă să zboare, cu brațele întinse și corpul la orizontală, ca un Superman cu piept voluminos. Din când în când cobora pentru a privi mai îndeaproape. Văzu clădiri eterogene, ca și când ar fi fost construită pe rând câte o anexă, înconjurate de propriile lor peisaje înfricoșătoare: locuințe private, își dădu seama curând, cu grădini. Zbură peste o întindere de apă și zări o insulă mărginită de palmieri. Imediat ce se lăsă mai jos, pe ecran apăru un anunț: o reclamă promoțională la un concert care avea să fie susținut acolo mâine seară de un grup de rockeri din anii '80. Maggie clătină din cap cu un respect uluit. Cum naiba ar mai fi și asta?

Continuă să înainteze timp de alte câteva minute, închipuindu-și-o pe sora ei pierzându-se în această lume de linii abrupte și culori vii. Maggie zări un grup de avataruri și coborî, curiozitatea fiindu-i trezită ca și când ar fi văzut o mulțime reală pe o stradă reală.

Când ateriză, genunchii i se îndoiră. Indicatoarele cu neon îl dădură de gol: cartierul lămpilor roșii din *Second Life*. Manechine îmbrăcate în corsete sintetice strălucitoare, care, atunci când cursorul plana pe lângă ele, scoteau la iveală o plăcuță cu prețul. Biciuri, măști de cauciuc, le aveau pe toate. Se simți de îndată dezbrăcată, iar sânii pneumatici începură s-o stânjenească. Dar acum era Lola Hepburn. Putea să facă orice voia.

Se apropie de avatarul unui bărbat, o creatură absurd de musculoasă care, bănui Maggie, fusese proiectată având în minte piața homosexualilor. Pe ecran se ivi o diagramă în formă de tartă, fiecare felie fiind destinată unei opțiuni diferite: *Vorbește, Flirtează, Atinge-mă* fură primele pe care le observă Maggie. Ezită, privind ecranul care afișa aceste două creaturi cibernetice grotești – și se întrebă ce vor crede oamenii despre scena aia. În toiul nopții, într-o cameră plină de faxuri stinse și birouri abandonate, un diplomat american dintr-un hotel din Ierusalim, lăsându-se în voia a ceea ce părea a fi pornografie pe internet în timpul celor mai întunecate momente ale procesului de pace. Se întrebă cum ar fi să atingă fără să atingă de fapt? Ce ar putea face mașinăria aia pentru a stimula acea senzație? Își aminti de bărbatul care dormea sus, în patul ei.

Acum un alt bărbat, un avatar cu barbă, coafură afro și blugi strâmți intră în încăpere și se apropie suficient ca să le adreseze amândurora câte un rând de text.

Shaftxxx Brando: Bună băieți? Ce nu merge?

Maggie apăsă instantaneu pe *Zboară*, părăsind camera și întregul district al prostituției. Zbura acum vertiginos pe deasupra mărilor, conturilor orașelor, stațiunilor de vacanță, coborând o singură dată, doar

ca să-şi dea seama că se afla în centrul, perfect reprodus, al Philadelphiei, străzile fiind expuse într-o reţea tridimensională ordonată.

Se întoarse la tasta *Hartă* şi îi luă câteva secunde să se dumirească ce trebuia să facă. Dorul de casă hotărî prima destinaţie. Tastă „Dublin" şi apoi apăsă pe *Teleportare*.

Puţin mai târziu, după alt fâşâit SF, stătea în mijlocul unui peisaj care, chiar reprodus în felul ăsta, îi părea familiar. Apa râului Liffey era prea lentă, însă zona Temple Bar se afla acolo, cu toate cluburile şi barurile pe care şi le amintea atât de bine din anii adolescenţei, când ea şi celelalte fete de la mănăstire beau votcă precum nişte marinari ruşi. Însă părea pustie în seara asta, nu erau acolo decât ea şi câţiva pierde-vară care se plimbau fără rost pe strada Dame.

Pufni gândindu-se la asta. Patetic, într-adevăr, o femeie în toată firea holbându-se la un ecran, în toiul nopţii, ca să-şi amintească de casă. Ar fi trebuit să renunţe la toate astea, la această rătăcire în jurul globului, şi să prindă rădăcini alături de Edward la Washington. Totuşi, iat-o acolo, în lumina albastră a unui centru de afaceri dintr-un hotel, la aproape trei dimineaţa, tânjind după oraşul ei natal mulţumită unui atât de lăudat joc pe calculator. Se lăsă pe spate în scaun, întrebându-se de ce planul ei de a se stabili undeva eşuase. Fusese oraşul nepotrivit? Timpul nepotrivit? Sau bărbatul nepotrivit?

Închise calculatorul, se strecură afară din centrul de afaceri cu pereţi de sticlă şi se îndreptă spre lifturi. Se gândi la Dublinul pe care tocmai îl văzuse. Nu semăna deloc cu cel pe care şi-l amintea. Era mai curat, mai ordonat şi infinit mai solitar.

Maggie păși în lift și, numai în momentul în care ușile se închiseră, își dădu seama. *Bineînțeles*. Asta voise să spună Shimon Guttman. Ticălosul ăla bătrân și viclean! Cum putuse să nu-și dea seama până acum?

— Haide, haide, spuse, nerăbdătoare să se întoarcă și să-l trezească pe Uri. Se uită în sus, la cifrele luminoase, numărând etajele. *Șapte, opt, nouă*.

Ieși încet din lift, pentru eventualitatea în care umbra ei, bărbatul sau bărbații care o urmăreau Dumnezeu știe de când, hotărâse să o aștepte chiar în fața camerei ei de hotel. Nu zări pe nimeni.

Merse tiptil de-a lungul coridorului, având grijă ca tocurile pantofilor să nu atingă mocheta. Nu voia să facă nici un zgomot. Băgă încet cartela de acces în dispozitivul de închidere, până când acesta se făcu verde. Împinse ușa și începu să strige numele lui Uri, când simți o lovitură rapidă și puternică în ceafă. Se prăbuși pe covor fără să scoată un sunet.

Capitolul 44

Ierusalim, vineri, o oră mai devreme

Prima oară auzi un dublu clic, semn că vorbeau pe o linie sigură. Ca întotdeauna, șeful trecu direct la subiect.

— Mi-e teamă că lucrurile ne-au scăpat de sub control.

— Înțeleg.

— Evident, ne trebuie tăblița aceea.

— Da.

— Vreau să spun că avem nevoie de ea *acum*. Lucrurile o iau razna. Medicamentul începe să arate mai rău ca boala.

— Știu cum arată.

Auzi un oftat adânc la celălalt capăt al firului.

— Cât timp crezi că ar trebui să acordăm întregii chestiuni?

Iată neajunsul unui post ca ăsta, al faptului că lucrai pentru cel care lua deciziile. Astfel de oameni așteptau întotdeauna acțiuni imediate, ca și cum simplul fapt de a spune că ceva ar trebui să se întâmple era suficient să facă acel lucru să se întâmple. Toți șefii de guvern începeau să se comporte astfel în cele din urmă, ajungând să-și considere cuvintele acte verbale divine. *Am spus să se facă lumină. De ce nu e lumină?*

— Păi, acum că am început, nu văd cum ne-am putea opri. Ai auzit ultimele știri. Hezbollahul trimite rachete

peste orașele israeliene în mijlocul nopții, mărind riscul înregistrării de victime. Nu-i putem lăsa să ne dicteze.

— Dar Costello? A găsit ceva?

— O urmărim îndeaproape. Cred că progresează. Și ce știe ea știm și noi.

Încă un oftat.

— Trebuie să punem mâna pe tăbliță asta. Să știm ce conține înainte să afle ei. Ca să putem acționa primii. Să putem controla evenimentele.

— Știi că e totuși posibil să nu o găsească nimeni. Nici noi, nici ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ne-ar putea conduce Costello la ea. Dar ar putea și să dea greș. Tăbliță ar putea dispărea cu tot cu Shimon Guttman. Ar fi ca și cum toată problema nici nu s-ar fi ivit.

Cel de la capătul liniei securizate nu avea nevoie să audă mai multe. Putea să pună lucrurile cap la cap.

— Nu e rău.

— Aproape că am avea de câștigat în ambele cazuri.

— Dacă o găsește, o găsim și noi. Dacă nu o descoperă... Dacă din același motiv neprevăzut nu poate avansa cu căutările, atunci n-o descoperă nimeni. Problema s-a rezolvat.

— S-ar putea.

— OK. Hai să discutăm dimineață.

Auzi un al doilea clic familiar, după care încheie apelul și caută în agendă numele echipei de supraveghere, cei care îi urmăreau pe Guttman și pe Costello. Prinse legătura după ce telefonul sună doar o singură dată.

— Aveți subiecții în câmpul vizual? Bine. Trebuie să vorbim despre o schimbare de plan.

Capitolul 45

Ierusalim, vineri, 1.11 a.m.

La început nu-şi dădu seama dacă deschisese ochii. Camera era cufundată în întuneric. Vru să ridice capul, din obişnuinţă, pentru a se uita la ceas, dar simţi imediat un spasm de durere. Abia atunci îşi aminti ce se întâmplase. Ieşise din lift, gata să-i spună lui Uri ce descoperise; deschisese uşa şi apoi, într-o secundă, fusese lovită.

Unde se afla acum? Întinsă pe spate, pipăi cu mâinile moliciunea de lână a aşternuturilor. Se uită scrutător, abia întrezărind contururile perdelelor din faţa ei. Se afla încă în cameră. Ce naiba se întâmplase?

Deodată se auzi o voce, îngrijorător de aproape de urechea ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău. Îmi pare rău, Maggie. Uri.

Încercă să se ridice, dar durerea o fulgeră din nou.

— M-am trezit şi am văzut că patul e gol. M-am gândit că poate ţi s-a întâmplat ceva. Am aşteptat la uşă şi apoi...

— Şi apoi m-ai lovit.

— N-am ştiut că eşti tu. Îmi pare rău, Maggie. Cum pot îndrepta lucrurile?

Maggie hotărî să învingă durerea şi să se ridice. Uri o ajută imediat să se sprijine de nişte perne şi îi oferi un pahar cu apă. Luă câteva înghiţituri, apoi simţi o presiune uşoară pe părul ei – o mână care o mângâia pe cap. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu pe Uri îngenunchind lângă pat, mâna lui caldă se afla acum pe obrazul ei.

— Rănesc tot ce ating. Toţi cei de care îmi pasă sfârşesc prin a fi răniţi...

Maggie simţea cum îi alunecă apa pe gât; părea să-i uşureze durerea, lăsându-i arsura chinuitoare să iasă afară.

— La naiba, totuşi unde ai învăţat să loveşti în felul ăsta?

— Cunoşti răspunsul.

— Vă luaţi în serios, voi israelienii, nu-i aşa? spuse ea, frecând locul dureros.

— Uite.

Avea lângă el un prosop a cărui margine era îmbibată cu apă. Îl răsuci şi îl puse pe ceafa lui Maggie. Mai întâi totuşi trebui să-i ridice părul, în aşa fel încât ceafa să-i fie neacoperită, dezgolită. Îşi simţi trupul înregistrând confuzia şi, în acelaşi timp, o durere şi un fior de dorinţă revigorată. Prosopul era rece, atenuând roşeaţa.

— Uri! spuse ea brusc, smulgându-i prosopul pentru a putea sta cu faţa la el în timp ce vorbeau.

— Dă-mi geaca de pe scaun.

Nefiind sigur dacă fusese iertat, Uri ezită.

— Uri! Acum!

Se ridică şi aduse haina lui Maggie. Scotoci prin buzunare, ignorând durerea până când îl găsi: bileţelul de la biroul lui Rosen.

— Aprinde lumina. OK. Ascultă. Tatăl tău a spus: „Pot să-ţi spun doar că această căutare începe în Geneva,

dar nu în orașul pe care îl știe toată lumea. Un loc mai bun, mai nou, unde poți fi oricine vrei să fii. Du-te acolo". Îți aduci aminte?

— Da.

— Cred că știu unde e.

— La Geneva.

— Da. Dar nu locul pe care îl știe toată lumea.

Maggie îl cerceta în continuare, uitându-se la ultimul rând pe care îl notase.

— Apoi a spus: „Și dacă dispar din viața asta, atunci ne vom întâlni în viața cealaltă; și aia tot viață se numește". Acum spune-mi, Uri, cu toată precizia de care ești în stare, care au fost cuvintele lui exacte. În ebraică.

— Nu înțeleg nimic.

— Vei înțelege. Zi-mi doar ce a spus!

Uri începu să vorbească în ebraică:

— OK, spuse el. *Tireh oti b'chaim ha-hem Lo bachayim ha'ele.*

Maggie se uită la bilețel.

— Și asta înseamnă: „Dacă dispar din viața asta, atunci ne vom întâlni în viața cealaltă", corect?

— Da.

— OK, continuă.

Maggie simțea cum îi curgea adrenalina prin vene, potolindu-i durerea.

— Apoi a spus, *elah b'chaim shteim*. Asta înseamnă „și aia tot viață se numește.[1]"

— Adică și aia e viață.

— Nu, nu, m-ai înțeles greșit. Nu „de asemenea", ci „doi"[2]. *Shteimi* e numărul doi.

---

1. *That is life too* (engl.) (n. t.)
2. Joc de cuvinte bazat pe similaritatea dintre *too* (de asemenea) și *two* (cifra doi). (n.t.)

Suspansul creştea.

— Deci ceea ce spunea el de fapt e „ne vom întâlni în viaţa cealaltă; adică viaţa numărul doi".

— Exact.

— Şi asta e traducerea literală, Uri?

Maggie ştia că părea nebună, însă nu era un comportament fără precedent din partea ei. Mai făcuse asta odată la o rundă de negocieri, în ultimul moment, înainte de semnare, când izbucnise o dispută între cele două tabere în privinţa traducerii în engleză a acordului care avea să fie textul de integrare în normele internaţionale. Trebui să treacă prin clauza respectivă cuvânt cu cuvânt, împreună cu doi traducători, pentru a se asigura că nici una din părţi nu încearcă să fure vreun hotar de la cealaltă. Nici o conversaţie la cină între mediatori nu se încheia fără să se trezească cineva să povestească ce făcuse Menachem Begin la Camp Davis, cum prim-ministrul israelian reuşise să facă versiunea evreiască a acordului cu Egiptul mai puţin strictă pentru ţara sa decât textul englezesc cu care Jimmy Carter a plecat acasă, la Washington. Deci felul în care îl trăgea acum de mânecă pe Uri nu era o premieră. Deşi n-o mai făcuse niciodată în pat, cu un prosop în jurul gâtului.

— Deci expresia cheie era *chaim shteim*. Viaţa numărul doi.

— Sau, cu alte cuvinte, spuse Maggie, cu ochii sclipindu-i, Viaţa a doua[1].

1. În engleză, în original – *Second Life* – viaţa de după moarte, dar şi numele unui joc pe calculator. (n.t.)

Capitolul 46

Ierusalim, joi, 1.54 a.m.

Maggie își aruncă mâinile în jurul gâtului lui Uri și îl sărută lung pe buze. Simți moliciunea și umezeala gurii lui în momentul în care buzele sale se deschiseră.

— Știam eu! spuse ea, închizând ochii în timp ce se cufunda într-un sentiment de satisfacție. Trebuia să fie așa!

Pentru prima dată, simți că era o problemă care putea fi rezolvată. Shimon Guttman era sclipitor, știa asta: cascadoriile lui politice deveniseră faimoase pentru inventivitatea lor, care capta atenția, ea însăși își dăduse seama de șiretenia lui, când descoperise mica scamatorie prin care ascunsese colaborarea sa cu Ahmed Nour, creând un alter ego israelian, Ehud Ramon. Iar Uri îi spusese, că, în ciuda vârstei, tatăl lui era la curent cu tehnologia. Nu zisese el că bătrânului îi plăcea să joace jocuri pe calculator?

Ceea ce făcuse îi stătea perfect în fire. Aflat sub presiune, conștient că ținea o bombă geopolitică în palmele care cu siguranță îi transpirau din ce în ce mai mult, hotărâse să ascundă tăblița lui Avraam acolo unde nu s-ar fi gândit nimeni să se uite. În nici un loc din lumea reală. Ci în lumea virtuală. „Un loc mai bun,

mai nou, unde poți fi oricine vrei să fii." A ascuns comoara sau cel puțin secretul locului în care se găsea, în *Second Life*.

Și atunci nervii îi cedară. *O, nu.* Să ajungă atât de departe și să se împotmolească acum. Cum au putut, cum a putut *ea* să fie atât de incapabilă?

— Ce e? întrebă Uri, încă uimit.

Maggie nu spuse nimic, punându-și pur și simplu degetul pe buze. *Ce idioți.* Încă de la moartea lui Afif Aweida își dăduseră seama că cineva le asculta conversațiile private. Din acel moment, nu mai vorbiseră decât pe un fond muzical sau de zgomot puternic; sau șoptiseră în locuri publice, chiar schimbaseră notițe scrise. Totuși când și-a revenit după ce a lovit-o Uri după gât, nici unul dintre ei nu s-a gândit să ia măsuri de precauție. Poate că a fost prea zăpăcită din cauza loviturii; poate că el a fost prea somnoros sau s-a simțit prea vinovat. Dar au uitat amândoi. Nu era suficient faptul că schimbaseră camera; urmăritorii lor avuseseră multe ore la dispoziție pentru a-i prinde din urmă. Ceea ce însemna că descoperirea ei crucială avea să fie cunoscută de oricine asculta.

Maggie luă carnețelul de mesaje al hotelului de lângă telefon, mâzgălind repede: *Îmbracă-te.* Nu avea vreme de pierdut. Trebuia să intre în *Second Life* înaintea lor. Dacă pornea acum, ar fi putut să câștige un avantaj față de ei: cu siguranță le va lua ceva timp israelienilor sau cine or fi fost cei care-i supravegheau să afle ceea ce ea știa deja. Era tentată să-și folosească laptopul în camera asta și să termine odată. Dar era prea riscant: dacă intraseră deja acolo, aveau să descopere ce urma ea să găsească chiar în secunda în care avea s-o facă.

Uri se îmbrăcă pe întuneric. Dacă erau urmăriți de afară, nu avea sens să anunțe că se pregăteau să plece. Întrezări contururile siluetei lui Uri și simți cum se trezește în ea dorința.

Verifică dacă era gata, după care coborâră la centrul de afaceri. Porni mașinăria, liniștită de anonimatul acesteia: nu exista nimic care ar fi putut să-i conducă pe cei care o urmăreau la acest calculator. Se logă imediat la *Second Life*, folosind numele și parola pe care i le dăduse Liz. Uri stătea sprijinit de umărul ei, fața fiindu-i luminată de culorile vii, reflectate de ecran. Când avatarul lui Liz se materializă, el făcu ochii mari.

— Uau. Bună, Lola.

— Nu e al meu! se strâmbă ea. E al surorii mele.

— Sora ta, Lola, pare o fată de gașcă.

Pentru asta îl lovi peste umăr.

Simțindu-se acum ca o veterană, Maggie deschise fereastra de teleportare și tastă cele șase caractere care, spera ea, vor rezolva pentru totdeauna acest puzzle. Își imagină telefonul către Sanchez, în care îi spunea că putea să explice recentul val de violențe; își imagină răspunsul lui. *Ar fi bine să le spui tu, Maggie. Să-i aduni în jurul mesei și să readuci negocierile pe linia de plutire. Știu că poți face asta...*

Avatarul ei ateriza acum pe curatele străzi ale Genevei virtuale. Începu să se plimbe pe Rue des Étuves, apoi o luă pe Rue Vallin. Nu se afla aproape nimeni prin preajmă, în afară de câteva avataruri cu cap de iepure la un colț de stradă. Maggie coborî pe Rue du Temple ca să le evite.

— Nu-mi vine să cred, murmură Uri. Vrei să spui că tatăl meu a venit... aici?

— Geneva, dar nu orașul pe care îl știe toată lumea. Asta a spus. Kishon nu s-a dus la Geneva la care trebuia să se ducă. Ce-a găsit tatăl tău e ascuns pe aici pe undeva.

— Dar hoinărești pur și simplu pe străzi. Ce cauți de fapt?

— În momentul ăsta, nu știu. Ar putea fi o hartă, poate niște indicatoare. Ceva care ne va spune unde a lăsat tăbliță. Va trebui să ne dăm seama.

Caută în buzunar, uitându-se din nou la notița de pe bilețel. *Am pus-o la păstrare într-un loc unde ai putea-o găsi doar tu și fratele meu.* Dacă ar reuși măcar să înțeleagă ce naiba însemna asta. Citi în continuare. *Vreau să-ți amintești de vremurile bune, de acea călătorie pe care am făcut-o împreună de Bar Mițva. Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îți amintești. Pot să-ți spun doar că această căutare începe în Geneva...*

— Ce ai făcut în călătoria aia, Uri? Gândește-te.

— Ți-am spus. Am fost în Creta. Am vorbit puțin. M-am plictisit. Îmi pare rău, Maggie. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Bine. Va trebui atunci să vedem dacă în Geneva e vreun muzeu grecesc sau ceva de genul ăsta.

— Minoic.

— Ce?

— Creta e minoică.

Maggie îi aruncă o privire lui Uri.

— Mulțumesc, domnule profesor.

Încercă să găsească un catalog al clădirilor sau chiar o hartă detaliată a acestei Geneve virtuale. Nimic. Se hotărî să zboare, ca să vadă dacă îi săreau în ochi anumite clădiri mai mari. Poate că exista un muzeu mare cu un departament minoic. Poate că Shimon

Guttman lăsase acel indiciu vital despre locul unde se afla tăbliţa acolo.

— Lucrul ciudat, zise Uri, mai mult pentru el decât pentru Maggie, e că singura amintire cu adevărat clară pe care o am despre călătoria aia e cea a zborului; a fost prima dată când m-am urcat în avion. Asta mi-a rămas cu adevărat în memorie. I-am spus tatei asta şi probabil că s-a supărat. Dar era adevărat. Am stat împreună pe scaunul de la geam şi mi s-a părut uimitor să mă uit la această splendidă apă albastră, în timp ce el îmi arăta diferitele insule de dedesubt. Ăsta a fost de fapt punctul de atracţie. Din acel moment...

Maggie se întoarse brusc şi se uită la el. Auzea vocea lui Shimon Guttman: *Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îţi aminteşti.*

— Vrea să facem acelaşi lucru aici, spuse ea, lovind tastele de direcţie cu forţe proaspete.

— Vrea să zburăm peste lacul Geneva, să ne uităm după insule.

Avatarul plana peste oraşul virtual, Maggie îndreptându-l mai întâi spre vest, apoi spre est. Nu avea habar de geografia Genevei. Mai fusese o dată acolo, pentru o chestiune a ONU, dar avusese parte de obişnuita experienţă diplomatică: aeroport, maşină, sală de întruniri, maşină, aeroport. Aşa că se bază pe cea mai rudimentară metodă posibilă: căută un petic de albastru.

Imediat ce găsi linia ţărmului încetini, astfel că avatarul ei zbura acum la altitudine joasă, având timp să vadă ce era dedesubt.

— Uite una! spuse Uri, arătând jos, în stânga ecranului.

Cu mişcări stângace, Maggie se întoarse şi se apropie cât de tare putu, plutind pe deasupra a ceea ce

părea o schiță de desen animat a unei insule pustii. Era rotundă, cu un singur steag înfipt în nisipul galben: anunța orarul pentru un cenaclu săptămânal de poezie. Maggie apăsă săgeata *sus*.

Erau mai multe insule pe lac, unele din ele folosite ca locuri de întâlnire pentru evenimente virtuale – Maggie văzu afișe care făceau reclamă la un concert și la o conferință de presă a unei companii de software –, unele doar simple petice de pământ ale unor proprietari particulari. Nici una nu părea să aibă legătură cu Shimon Guttman. Maggie devenea nerăbdătoare; asta era singura lor pistă.

— Haide, spuse Uri. Zboară în continuare. Dacă e aici, o s-o găsim.

Maggie menținu avionul în aer, cotind și coborând peste albastrul versiunii *Second Life* a lacului Geneva. Făcu asta aproape un minut, în liniște, ca și cum s-ar fi aflat amândoi într-un planor, plutind pe cerul albastru din miezul zilei, deasupra unui oraș adevărat și nu aici, în această cameră neînsuflețită, întunecoasă, în toiul nopții, la Ierusalim.

Se concentra puternic. Nu era ușor să păstreze altitudinea potrivită: prea sus și insulele deveneau simple puncte, prea jos și își pierdeau viziunea de ansamblu. Dacă Uri avea dreptate, trebuiau să recreeze experiența din avion pe care a trăit-o el în copilărie, când a văzut insulele de dedesubt.

— Hei, ce-i aia? întrebă Uri arătând spre micul petic de pământ de jos. Maggie trebui să se întoarcă, ghidând-o pe Lola înapoi. Când văzu peticul, plană în direcția lui, după care coborî în siguranță.

— Nu-mi vine să cred, spuse Uri scuturând din cap. Chiar și aici.

— Ce e, Uri? Ce e?

— Uită-te la asta. Poți vedea forma acelei insule? Uite-te la formă. Arăta spre pixelii galbeni de pe ecran.

Maggie își dădea seama că era ceva neobișnuit. Nu zărea pata circulară, cu margini nedefinite, preferată de majoritatea proprietarilor de insule private din *Second Life*, ci niște linii în zigzag, cu un pătrat mare, ieșit în afară în partea dreaptă. Aveau un design cumva ostentativ. Dar nu însemnau mare lucru pentru Maggie.

— Ce e, Uri?

— O vezi pe aia din stânga? Ăla e Israelul. Și cocoașa aia mare? Aia e Iordania. Asta e harta lui *Eretz Yisroel*, tot Pământul lui Israel, după cum cred fanaticii de dreapta care îl venerează pe Jabotinski. Oamenii ca tatăl meu. Au forma asta imprimată pe tricouri. Femeile o poartă pe eșarfe. *Shtei gadot* îi spun. Asta înseamnă două maluri. Au chiar și un cântec: „Râul Iordan are două maluri, amândouă ale noastre".

— Ești sigur?

— Știu forma asta dinainte să învăț alfabetul, Maggie. Am crescut cu ea. Crede-mă, tatăl meu a făcut asta.

Maggie dădu clic pentru a se opri din zbor, aterizând cu un pleoscăit în apa care se izbea de țărmul insulei. Înaintă, dar fu împinsă înapoi. O linie roșie, ca o rază laser care înconjura insula, apărea de fiecare dată când avatarul ajungea prea aproape, respingând-o efectiv. Dacă te uitai de aproape, vedeai că era făcută din cuvinte: NU SE TRECE NU SE TRECE NU SE TRECE. Era un gard electronic de graniță. Apăru un mic mesaj pe ecran: *Nu puteți intra pe parcelă – nu sunteți membru al grupului.*

— La naiba. Accesul a fost blocat cumva.

Avatarul ei nu se mișca. Maggie se uită în josul ecranului, încercând să găsească o fereastră în care să tasteze parola.

— Hei Maggie. Cine sunt ăștia?

Privi în sus și simți că o trec fiorii. Două avataruri planau în apropiere. Aveau aceleași capete ciudate de iepurași pe care le văzuse înainte, dar acum erau amândouă colorate în negru. Pentru o clipă, își aminti de bărbații de pe străduță, cu măștile negre de schi și răsuflarea lor fierbinte.

Maggie se uită la Uri.

— Ne urmăresc. Vor să obțină înaintea noastră informația pe care a ascuns-o tatăl tău aici. Ce putem face?

— Putem vorbi cu ei?

Maggie se holba la ecran. Mai planau încă pe lângă ea. Apăsă pe *Vorbește* și tastă în interiorul ferestrei, dându-și silința să rămână în pielea personajului. *Salut, băieți. Care-i treaba?*

Așteptă un răspuns. Trei secunde, patru, cinci. Se uită la ele până când ceasul *Second Life* din colțul ecranului indică un minut. Nimic.

— Așteaptă să facem o mișcare. Știu doar ce află de la noi.

Zicând asta, Maggie mai încercă o dată să treacă prin cordonul laser care apărea în jurul insulei de fiecare dată când se apropia. *Nu puteți intra pe parcelă – nu sunteți membru al grupului.*

Capetele de iepure rămaseră nemișcate prin apropiere. Erau și ele blocate în afara cordonului, dar ceva legat de neclintirea lor o neliniștea pe Maggie. Se gândi la cei care îi mânuiau, oricine ar fi fost aceștia, chinuindu-se cu algoritme complexe, utilizând programe de deparolare serioase, lucrând la spargerea barierei lui

Guttman. Dacă acești oameni fuseseră destul de inteligenți pentru a o urmări pe Maggie sau pe Lola Hepburn până în acest punct în *Second Life*, cu siguranță nu vor lăsa un cordon amărât să le stea în cale. Maggie apăsă pe *Vorbește. Iar voi! măi iepurașilor, voi vă dați la mine?*

— Maggie, ce faci?

— Îi las să afle că știm.

Continuă să tasteze, folosind acum funcția de căutare din *Second Life*. Cuvântul căutat: *Guttman*. Poate că exista o modalitate evidentă de a ajunge la insulă, ceva care le scăpa din ochi amândurora.

— Mă duc să aduc ceva, spuse Uri îndreptându-se spre ușă. Mă întorc imediat.

Căutarea cuvântului *Guttman* se încărca încă, durând mult mai mult decât înainte. Nu apărea nici un rezultat.

— Haide, haide, murmură ea.

Imediat, ca și cum i-ar fi fost ascultată comanda, se auzi un șuierat și ecranul se goli.

Însă, brusc, începu să se încarce cu o priveliște pe care Maggie nu o recunoștea. Fusese teleportată în alt loc din *Second Life*, deși nu apăsase pe nici un buton. Atinsese tastatura fără să-și fi dat seama?

Imediat le zări. Nu două capete de iepure, ci patru acum, înconjurând-o. Apăsă pe tasta *înainte*, după care se opri. Apoi, convulsiv, reuși să se miște din nou și coti repede pe o alee lăturalnică. Cei patru oameni-iepuri se aflau în spatele ei, recuperând teren. Se opri din nou.

Maggie simțea că răsuflarea ei din viața reală devenea rapidă și gâfâită. Oricine ar fi fost cei din spatele capetelor de iepure, îi paralizau avatarul. Acum nu va

mai putea să se întoarcă la insula de pe lacul Geneva. Oricare ar fi fost mesajul pe care Shimon Guttman îl ascunsese acolo, nu putea ajunge acum la el.

Maggie auzi ușile liftului deschizându-se. Se întoarse și văzu camera goală în spatele ei. Unde era Uri? Auzea pașii apropiindu-se și acum, prin sticlă, zărea un bărbat care venea înspre ea. Era imposibil să-i recunoască fața în întuneric.

Ușa se deschise și Maggie văzu bine persoana: era Uri, ținând în mână un teanc ordonat de haine maro. Fără să-i dea nici o explicație, își descheie cureaua de la pantaloni și își scoase cămașa, după care le puse sub unul din birouri, unde nu puteau fi văzute. După ce făcu lucrul ăsta, începu să se îmbrace cu hainele pe care le adusese, o costumație ce părea făcută în întregime din poliester foșnitor, colorat într-o nuanță bolnăvicioasă de bej. Pantalonii erau prea scurți, lucru care făcu necesare niște smucituri în jos foarte puternice, pentru ca aceștia să ajungă la pantofi, dar în curând transformarea era realizată. Purta uniforma unui băiat de serviciu de la hotel.

— Cum Dumnezeu...

— Cine a lucrat ture de noapte la hotel, ca mine, știe un lucru: toate au o spălătorie de rufe undeva. Trebuie doar s-o găsești și să intri prin efracție.

— Dar de ce?

— Nu-ți dai seama? Oamenii ăștia ne-au pus microfoane și ne-au urmărit ca să-i conducem la tăbliță. Și acum au ce și-au dorit. Știu că răspunsul e pe insula aceea și îl vor obține. Nu mai au nevoie de noi, Maggie. Le stăm în cale.

Inima începu dintr-odată să-i bată cu putere, se întoarse spre ecran, unde acum Lola era înconjurată de

șase oameni cu capete de iepure. Apăsă pe tasta *Zboară*, ca să scape. Nu mergea. Începu să apese toate tastele fără să vorbească, dar nu se întâmpla nimic. Avatarurile în negru se apropiau.

Iar acum se întâmpla altceva. Chipul Lolei Hepburn, fata din Valley cu figură plină de viață și coadă de cal, începea să se transforme. Ochii i se scurgeau, ca și cum ar fi urmat să se dizolve în lacrimi. Nasul aluneca și el în jos, fața acestei creaturi electronice nemaifiind veselă, ci din ce în ce mai hidoasă.

Maggie nu putea decât să se uite cum trupul Lolei intra în descompunere, sânii topindu-i-se într-un vârtej de roșu, alb și albastru, ca o înghețată într-o zi de vară. Acum vârtejul aluneca în jos, spre picioare, până când întregul corp deveni o baltă de noroi pe această stradă lăturalnică, avatarurile cu cap de iepure planând în continuare deasupra ei, ca vulturii ce se pregătesc să se ospăteze dintr-un stârv. Singura șansă de a afla ce știa Shimon Guttman dispăruse.

— Maggie, strigă Uri, care se afla lângă ușă, gata să plece. În trei minute, coboară pe scara de incendiu. Intrarea e acolo.

I-o arătă cu degetul.

— Nu lua liftul. Coboară cât poți pe scări. Nu te opri în hol, ci cu un nivel mai jos. O să ajungi la bucătării. Cât de repede poți, fă stânga când ieși din lift și mergi spre zona congelatoarelor.

— Cum naiba...

— Urmărește pur și simplu frigul. În spate vei găsi o stație de încărcare. Ieși pe acolo și eu o să te-aștept afară.

— Cum o să ajungi...

— Fă-o și nu întreba.

După asta dispăru, pentru restul lumii fiind un membru al echipei de noapte a hotelului Citadela lui David.

Maggie își strânse cele câteva lucruri. Uri avea dreptate: fiecare mișcare a lor era urmărită, iar urmăritorii lor erau serioși. Se convinsese singură de asta de dimineață și din nou acum, când s-au ținut de ea și au distrus avatarul pe care i l-a împrumutat Liz. Maggie închise programul și se îndreptă spre ieșirea de incendiu.

Când păși pe scara întunecată, își dădu seama că nu avea idee ce va face în continuare. Li se luase cea mai mare speranță, fusese redusă la câțiva pixeli care se topiseră pur și simplu.

Capitolul 47

Psagot, Malul de Vest, vineri, 4.07 a.m.

Soția sa auzi înaintea lui. Întotdeauna avusese somnul greu, dar acum că luase probabil zece-cincisprezece kilograme în greutate, somnul lui era literalmente de plumb. Soția sa îl scutura zdravăn când s-a trezit în cele din urmă.

— Akiva, trezește-te! Akiva!

Akiva Shapira mormăi, după care se uită chiorâș la ceasul de pe noptieră. Unul din obiectele de care era cel mai mândru, acel ceas. O relicvă mecanică digitală de la începutul anilor '70 pentru că avea înțepenit printre mecanisme un glonț trimis de un lunetist palestinian direct în biroul lui. Tipic pentru palestinieni: nu l-a nimerit – și nici măcar n-a fost în stare să distrugă ceasul. O glumă pe care le-o spusese mai multor delegații americane venite în vizită.

Era trecut de patru dimineața și totuși soția lui nu se înșelase. Auzi din nou aceeași ușoară bătaie în ușă. Cine naiba putea veni în vizită atât de târziu?

Luă un halat și își legă cordonul în jurul taliei în timp ce se târa spre ușa de la intrare a modestei lui case cu acoperiș roșu, în care locuia de când fusese înființată așezarea, cu decenii în urmă. O întredeschise

doar și văzu figura lui Ra'anan, ajutorul ministrului apărării care fusese la întâlnire în după-amiaza anterioară.

— Ce naiba...

— Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta. Pot să intru?

Shapira deschise ușa larg, lăsându-l să intre pe acest bărbat care părea un fel de extraterestru, îmbrăcat complet în această casă a somnului.

— Să-ți aduc ceva de băut? Apă?

— Nu. Nu pot sta prea mult. Avem foarte puțin timp.

Shapira se întoarse de la chiuvetă, unde umpluse un pahar și se uită la invitatul lui.

— OK, ce e?

Ochii lui Ra'anan se îndreptară spre dormitor.

— Putem vorbi nestingheriți aici?

— Bineînțeles! Asta e casa mea.

Ra'anan făcu din nou semn din cap în direcția dormitorului.

— Soția ta? șopti el.

Shapira se îndreptă spre ușa care despărțea bucătăria de hol și de dormitoare și o închise.

— Mulțumit acum?

— Akiva, ultima oară am vorbit cu ceilalți membri ai grupului nostru și am cerut permisiunea pentru o faptă anume, care tocmai a devenit posibilă. Dacă suntem cu toții de acord, va trebui să acționăm imediat.

— Te ascult.

— Am mai vorbit despre subiectul ăsta. Ea e acum în vizorul nostru. Putem lovi.

— Riscuri?

— Captură și arest. Minime. Avem cei mai buni oameni, după cum ai văzut azi.

Shapira își aminti de demonstrația de pe câmp, de pepenii aruncați în aer cu o precizie chirurgicală de lunetiști pe care abia îi vedea. Ra'anan avea dreptate. Pentru profesioniști atât de pricepuți riscurile nu erau un obstacol.

— OK, spuse Shapira în cele din urmă. Fă-o.

Capitolul 48

Ierusalim, vineri, 2.21 a.m.

Ieși din hotel mai ușor decât se aștepta. Instrucțiunile lui Uri fuseseră precise și bucătăria era goală. Găsi camera mare cu congelatoare condusă nu de răcoare, ci de zumzăitul electric. Acolo, în spate, după cum îi spusese Uri, era o ușă mare, cu balamale, căreia trebui să-i dea un brânci puternic pentru a o deschide.

Simți imediat suflul aerului rece al nopții. Jacheta ei – sau mai degrabă cea împrumutată de la fosta iubită a lui Uri, Orli – rămăsese sus, în cameră. Stătea acolo, pe o platformă de beton, uitându-se în jos la suprafața pătrată, construită ca să poată întoarce camioanele de livrare. Pe când bătea din picioare și își ținea brațele strânse în jurul trupului pentru a se încălzi, simți mirosul. Era unul greu. Își dădu seama că stătea lângă trei cilindri enormi de oțel, plini până la refuz cu sacii de gunoi din hotel.

Două minute mai târziu, văzu apropiindu-se lumina unor faruri, care ocoli apoi, îndreptându-se cu spatele spre zona de încărcare. Un Mercedes argintiu-strălucitor mergea cu spatele în direcția ei. Așteptă până când ajunse în zona de încărcare, fumul de pe țeava de eșapament ridicându-se și învăluind întreaga platformă.

Datorită farurilor aprinse putea vedea acum scările din lateral. Se gândi să coboare pe acolo, dar ezită. Dacă nu era Uri?

Rămase ascunsă în umbră, așteptând până când, în cele din urmă, auzi un geam electric coborând încet și apoi un „psst" șoptit. Uri. Se avântă pe scări și se ghemui pe scaunul din dreapta.

— Frumoasă mașină. Cum reușești?

— Am trecut pe la biroul portarului, am găsit cabina de parcare a valetului și am pus mâna pe prima cheie pe care am văzut-o.

— De asta ai uniforma.

— De asta.

Maggie încuviință din cap, descoperind ceva nou la acest bărbat pe care îl cunoscuse abia cu o săptămână în urmă și cu care părea acum predestinată să-și petreacă toate orele din zi și chiar unele din noapte. Pentru prima dată văzu ceva care semăna cu mândria: era mulțumit de el însuși.

— Deci, acum că ai limuzină, unde vrei să mergi, domnișoară Costello?

— Oriunde găsim un calculator. N-am reușit să ajungem pe insulă. M-au evaporat înainte să pot trece dincolo. Vor pătrunde acolo înaintea noastră.

— Cine?

— Capetele de iepure, cine or fi fost.

— Nu crezi că au fost respinse de insulă ca și tine?

— Uri, ăștia sunt oameni care ne pot asculta conversațiile, pot intra în calculatoarele noastre, îi pot omorî pe Kishon și pe Aweida chiar în secunda în care le pomenim numele. Ceva îmi spune că nu vor avea prea mare bătaie de cap cu mica încifrare pe care a pus-o tatăl tău pe insula aia.

La urma urmei, se gândi Maggie, oamenii din spatele capetelor de iepure demonstraseră că puteau să-i transforme avatarul într-o pastă de pixeli. Într-adevăr, *de aceea* o eliminaseră: nu mai aveau nevoie de ea. Îi condusese la insulă; puteau face singuri restul.

— Ascultă, s-ar putea să ai dreptate, spuse Uri în cele din urmă. Dar chiar dacă au reușit să ajungă pe insulă s-ar putea să nu înțeleagă ce văd. Îți amintești mesajul de pe DVD de la tatăl meu? Pentru asta e nevoie de cunoștințe pe care le am doar eu.

Făcu o pauză.

— Iisuse, totuși de ce a trebuit să facă lucrurile atât de al naibii complicate?

— De fapt, am o anumită admirație pentru lucrul ăsta. Sunt foarte mulți oameni cu greutate care încearcă să ajungă la descoperirea pe care a făcut-o și nici unul nu a pus mâna pe ea.

— Deocamdată.

— Așa e, dar e destul de impresionant după părerea mea.

Uri continua să conducă în tăcere, ștergătoarele mașinii măturând încet parbrizul din când în când. Aproape că nu scoteau nici un sunet.

— Deci unde mă duci, domnule șofer?

— Într-unul din puținele locuri din Ierusalim care e deschis toată noaptea. Și cu siguranță singurul care are calculator.

Parcă mașina la capătul unei zone pietonale, plină de cafenele închise și de chioșcuri cu obloanele trase.

— Asta e strada Ben-Yehuda, spuse Uri. În mod obișnuit e plină de lume. Dar Ierusalimul nu e ca Tel Avivul. Oamenilor de aici nu le place să rateze somnul de frumusețe.

O conduse prin pasajul principal, printre zdrențele umane care dormeau în pragurile ușilor, pe o alee lăturalnică, făcută din aceeași piatră neregulată ca și restul orașului. Și aici se zăreau semnele animației de mai devreme: restaurante și baruri închise noaptea. Auzi ecourile agitației dintr-un bar.

— Localul lui Mike, spuse el, auzind la rândul lui zgomotul. A fost bombardat, dar turiștilor le place și așa.

Continuau să șerpuiască pe străduțe înguste, sinistre, unde fiecare intrare boltită sau arcuită ducea la un magazin sau la un birou; viață modernă, sculptată în piatră antică.

— Am ajuns. Cineva cu care să alergi.

— Ăsta e numele?

— Da. A devenit o instituție a Ierusalimului. Toți renegații și fugarii vin aici. I-a pus numele după un roman.

— Cineva cu care să alergi, nu? Cum am fi noi doi.

Uri zâmbi și o conduse pe Maggie înăuntru. Se uită în jur și își aminti imediat ziua în care împlinise șaisprezece ani. Nu că ar mai fi fost vreodată într-un loc ca ăsta, dar i-ar fi plăcut foarte mult când avea șaisprezece ani. Nu erau scaune, doar perne enorme, așezate pe bănci de piatră și în nișele ferestrelor. Aerul era îngroșat de aburul care se ridica din ceaiurile de fructe, de fumul de tutun și de diverse soiuri de iarbă. Într-un colț zări un băiat aplecat sârguincios asupra unei chitare, o claie de păr negru, lins acoperindu-i chipul. În fața lui, având și ea o chitară în mâini, stătea o fată cu capul ras în întregime, purtând un tricou alb, foarte larg și pantaloni scurți până la genunchi, care, în ciuda eforturilor sale eroice, nu-și putea ascunde

frumusețea. Maggie inspecta încăperea, observând blugii rupți și părul împletit, nemaifiind conștientă de vârsta ei, așa cum i se întâmplase în clubul de noapte din Tel Aviv, ci simțind o împunsătură reală de invidie. Acești copii mai aveau încă tot viitorul înainte.

Era bucuroasă că se schimbase la Orli. Dacă acești copii ar fi văzut-o în hainele ei obișnuite, și-ar fi închipuit imediat că era de la brigada de narcotice sau altă autoritate. În schimb, abia se uitau la ea și la Uri: erau probabil prea drogați că să-i observe.

Uri făcu semn din cap spre colțul încăperii, unde se găsea un computer stingher, neutilizat. Maggie se gândi că nu era deloc șmecher să-l folosească, mai ales noaptea, la ora asta. Pe când Uri stătea la coadă la bar, cerându-i o cafea fetei cu cercel în nas, Maggie porni calculatorul și deschise *Second Life*.

În căsuța pentru nume tastă Lola Hepburn, dar îi apăru imediat un mesaj de eroare: *nume de utilizator și/sau parolă invalide, vă rugăm, încercați din nou*. Avatarul creat de Liz fusese scos din sistem. Trebuia să intre sub altă identitate. Dar a cui? Nu mai știa pe nimeni care să aibă un avatar în *Second Life*. Poate că ar trebui să o trezească pur și simplu pe Liz la Londra.

Apoi auzi din nou vocea lui Shimon Guttman, la fel de clar cum o auzise acum mai puțin de douăsprezece ore, în biroul lui Rosen.

Ne vom întâlni în cealaltă viață, nu în asta, ci în următoarea.

Bineînțeles. Trebuia să intre în *Second Life* nu ca Lola Hepburn, petrecăreața cu sânii mari creată de sora ei, ci ca Shimon Guttman însuși. Cu siguranță că așa funcționa codificarea: insula din Geneva nu se va deschide decât pentru el.

Apăsă pe butonul de căutare, vrând să verifice fișierul de nume. În timp ce tasta prenumele și apoi numele lui, spera că, măcar de data asta, bătrânul făcuse lucrurile ușoare.

Nume de utilizator și / sau parolă invalide, vă rugăm, încercați din nou.

Introduse mai multe variante. ShimonG, SGuttman și încă vreo cinci-șase. Erau mulți de Shimon, dar restul numelor nu aveau nici un sens. Și când folosi parolele care merseseră la calculatorul de acasă al lui Guttman fu blocată de fiecare dată.

Uri se întoarse cu o ceașcă foarte mare de cafea fierbinte. Doar inspirându-i aroma, Maggie își dădu seama cât era de obosită. Se hrănise doar cu adrenalină în ultimele zile, iar trupul ei simțea asta. O durea gâtul unde o lovise Uri și mâna dreaptă îi era slăbită în zona de care o apucaseră bărbații mascați din piață.

Uri se uita la ce făcea ea.

— De ce nu încerci numele pe care l-a folosit tatăl meu în e-mailurile către arabul ăla?

Maggie se întoarse și îi zâmbi lui Uri, ca și cum ar fi vrut să-i spună că nu era o idee rea. Îl căută pe Saeb Nastayib și se lumină la față când calculatorul îi oferi un singur rezultat: era un singur avatar cu numele ăla. Repetă parola dinainte, Vladimir67, și, sub ochii ei, pe ecran se materializă o siluetă zveltă de bărbat, mai întâi dezbrăcat, ca un manechin sau o statuie făcută din piatră rece, gri, apoi îmbrăcat treptat.

Apăsă pe *Hartă*, tastă *Geneva*, apăsă pe *Teleportare* și, după cele câteva secunde de care avu nevoie calculatorul pentru a se încărca, se afla din acolo planând deasupra apei de un albastru strălucitor și a malurilor

înverzite ale lacului. Căută insula lui Guttman cu conturul ei inconfundabil.

După o primă examinare, se neliniști: nici urmă de ea. Lucrul acesta trimitea la o idee sumbră. Dacă urmăritorii ei nu mai avuseseră nevoie de avatarul lui Liz odată ce îi condusese la insulă, atunci cu siguranță se puteau lipsi și de aceasta după ce îi aflaseră secretele. Ce modalitate mai bună ar fi existat pentru a se asigura că nu mai descoperă nimeni ascunzătoarea tăbliței lui Avraam decât distrugerea singurului indiciu al locului în care se găsea?

Așa că fu nevoită să zboare la altitudine joasă, planând peste apa albastră, avionul fiind zguduit de ondulațiile peisajului generat de calculator, care, din cauza conexiunii mai slabe de aici, apărea doar parțial pe ecran. Însă în cele din urmă pe albastrul lacului se ivi o pată verde care, pe măsură ce avatarul lui Guttman se apropia, se dovedi a fi replica Marelui Israel creată de tatăl lui Uri în mijlocul Elveției.

Maggie înaintă, pregătindu-se pentru bariera care n-o va lăsa să intre și pentru mesajul de eroare. Dar de data asta nu mai exista nici un obstacol: cordonul electronic nici măcar nu mai apăru. Evident, era creat în așa fel încât să se activeze doar la apropierea unui străin. Avatarului lui Guttman i se permise să intre pe insulă la fel de ușor cum fusese lăsată Maggie să viziteze sectorul cu lumini roșii acum câteva ore. Nu exista nici măcar o parolă.

— Am intrat, spuse ea, ușurată că bătrânul nu le mai pusese în cale nici un alt obstacol.

— Acum ce facem? întrebă Uri, aplecându-se în față, acoperind cana de cafea cu mâinile, bucurându-se de căldura acesteia.

— Acum căutăm.

Nu aveau mult de mers. Pe insulă nu se afla decât o clădire, o cutie simplă de sticlă şi oţel. Înăuntru nu erau decât un scaun şi un birou cu un calculator virtual. Maggie împinse înainte avatarul lui Guttman şi îl puse să stea pe scaun. În clipa în care făcu asta, apăru o bulă de dialog

Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan. Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.

— Deci, Uri. Ce avem noi aici?

Se uită într-o parte, aşteptându-se să-l vadă pe Uri privind încordat cuvintele împreună cu ea. Dar dispăruse, evaporându-se la fel de repede ca una din acele creaturi anatomic imposibile ce mai pâlpâiau încă pe ecran.

Capitolul 49

Khan Yunis, Gaza, vineri, 2.40 a.m.

Nu adormise. Nici măcar nu se întinsese. Stătea, cum făcuse de atâtea ori zilele acestea, în capul oaselor, întorcând pe o parte și pe alta scenariu după scenariu. Măsuri, contramăsuri, mintea lui era permanent agitată, mai ales noaptea. Avea atâtea planuri, încât abia aștepta rugăciunea de dimineață. Voia să vină zorii ca să iasă din nou la lumina zilei și să se apuce de treabă.

Era treaz, așa că auzi chiar el pașii. Instinctiv, trase piedica pistolului și aștepta în întuneric. Văzu nimbul de lumină al unei lumânări, după care auzi o voce.

— *Psst*. Salim, sunt eu, Marwan.

— Intră, frate.

Bărbatul mai tânăr intră tiptil, fără zgomot, în camera în care Salim Nazzal dormea în noaptea aceea. Se uită în jur, zări trei adolescenți, toți dormind duși pe o singură saltea și coborî și mai mult vocea. Nu avea idee în casa cui se găsea sau cine îi deschisese ușa șefului lor în seara aceea.

— Salim. Au spus că au ceva. Au văzut ceva la Ierusalim.

— Tăbliță?

— Fiul sionistului. Și americanca.

Nazzal trase la loc piedica armei. Avea nevoie de timp de gândire.

— Echipa de la fața locului vrea să știe dacă trebuie să atace.

— Nu *asta* e treaba lor!

— Dar ordinele tale: cum că recuperarea tăbliței e cea mai mare prioritate?

Unul dintre băieți tresări. Salim așteptă până când fu sigur că adormise la loc.

— Spune-le, zise în cele din urmă, că sunt liberi să acționeze...

— OK...

Fugi imediat.

— Marwan! Întoarce-te. Spune-le că sunt liberi să acționeze *doar* dacă prin acțiunea lor pun mâna pe tăbliță sau descoperă, în mod sigur, locul în care se află. Nu are sens să-i omorâm pe cei doi, pe Guttman și pe americancă, dacă nu găsim tăblița. Ai înțeles?

— Am înțeles, Salim.

— Vorbesc serios, Marwan.

Și trase din nou piedica pistolului ca să nu existe nici un dubiu.

Capitolul 50

Ierusalim, vineri, 4.14 a.m.

Se plimba de colo până colo, căutându-l pe Uri printre fețele extatice și chitarele care zdrăngăneau, dar dispăruse. Se ridică, îndreptându-se spre intrare. Atunci îl văzu, fruntea îi era brăzdată de cute adânci de îngrijorare. Stătea în pragul ușii, privind încordat spre stradă.

— Uri, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, dar am auzit ceva. S-ar putea să fie o mașină. Trebuie să ieșim.

— Da, dar mai întâi trebuie să-ți dai seama...

— Maggie, dacă sunt pe urmele noastre, ar putea să ne omoare.

— Spune-mi doar ce înseamnă asta!

— Pentru Dumnezeu, Maggie, nu avem timp.

— Uri, nu plec de-aici până nu rezolvi asta.

Scuturând din cap, se îndreptă cu pași mari spre calculator, se aplecă pentru a se uita la textul din mica bulă de pe ecran și repetă ghicitoarea pe care tatăl lui o ascunsese acolo. Apoi spuse foarte firesc:

— Bine, hai să mergem.

Fata cu cercel în nas se ivi și îi șopti ceva în ebraică lui Uri, arătând spre ieșirea din spatele cafenelei – și,

în același timp, Maggie nu putu să nu observe, deschizând larg superbii ochi căprui pentru ca el să-i vadă. Aparent insensibil la farmecele ei, îi mulțumi, o apucă pe Maggie de încheietură și se cufundară în întuneric.

Deschiseseră deja ușa de incendiu și găsiseră o scară îngustă, cu cinci trepte, pe care ar fi putut să coboare în stradă, când Maggie își dădu seama că lăsase calculatorul deschis, avatarul lui Guttman și mesajul lui fiind în continuare afișate pe ecran. Dacă erau urmăriți, urmăritorii lor nu aveau decât să intre pur și simplu în cafenea, să-și comande o cafea cu lapte și să-și scoată carnețelul.

Se răsuci pe călcâie, simțind cum îi e prinsă încheietura în strânsoarea lui Uri.

— Dă-mi drumul. Trebuie să mă întorc.

— În nici un caz.

— Calculatorul a rămas deschis. Vor vedea totul!

— Asta e. Plecăm, spuse el, pășind apăsat mai departe, hotărât să iasă în stradă.

— Dă-mi drumul! Acum!

Nu vru să o elibereze din strânsoare. Împotriva voinței ei, fu trasă pe scara îngustă de piatră. Începu să se smucească, asemenea unei fetițe recalcitrante care refuză să fie târâtă la grădiniță în prima zi. Dar era mai puternic decât ea. Se ura doar gândindu-se ce va face în continuare, ca să nu mai vorbim de actul în sine, dar în acel moment, era sigură că nu are de ales. Trebuia să aplece capul pentru a face lucrul ăla și să găsească un unghi potrivit înspre trupul lui, dar imediat ce îl găsi, făcu totul dintr-o singură mișcare rapidă. Își înfipse pur și simplu dinții și îl mușcă de mână.

Urlă de durere, lăsând să-i scape doar un singur sunet, înăbușindu-le pe celelalte. Dar fu de-ajuns : din

reflex, îi dădu drumul la mână și ea intră iarăși. Ochii ei scrutară încăperea, încercând să găsească în norul de fum calculatorul pe care tocmai îl folosise. Când zări în cele din urmă lumina ecranului, observă îngrozită că altcineva era acum aplecat spre el, bătând în tastatură.

Se apropie, rămânând ascunsă în umbră. În cele din urmă, își dădu sema cine era: fata cu cercel în nas. Maggie răsuflă ușurată, se îndreptă repede spre calculator și, exact când femeia era pe cale să spună cât de bazat era *Second Life*, apăsă pe butonul de oprire.

— Hei...

Dar Maggie se făcuse deja nevăzută, ieșise prin spate, coborând în stradă pe scara de piatră. Stătea singură, uitându-se într-o parte și-n alta când simți o mână apucând-o și trăgând-o mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, apoi pe panta pietruită și, în cele din urmă, pe strada principală, unde era parcat un Mercedes argintiu, gata de plecare.

— Jur că, dacă nu te omoară ei, te omor eu.

— Uri, îmi pare rău. Dar nu puteam să-l las pur și simplu acolo, să poată oricine...

— Erau acolo?

— Nu i-am văzut.

Uri scutură neîncrezător și furios din cap înspre maniaca alături de care se trezise din întâmplare.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare.

— Mă îndoiesc.

— Unde mergem?

— Nu știu. Departe de ei, departe de Ierusalim. Ne întoarcem când n-o să mai fim în pericol.

Maggie se uită pe fereastră, zărind primele licăriri ale unei lumini albastre, cețoase, la orizont. Ierusalimul

abia se trezea. Nu văzuse până acum decât un cerşetor ciudat.

— Dar mesajul ăsta de la tatăl tău?

— Nu mai ştiu.

— Haide. A spus „Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan", care o fi ăla. „Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice." Deci ce crezi?

Uri îşi luă ochii de la drum şi o fixă pe Maggie cu privirea.

— Ai idee cât de mult îl urăsc pe tatăl meu acum? Toate jocurile astea de rahat prin care mă pune să trec? De parcă n-ar fi de-ajuns că nebunia asta a omorât-o deja pe mama.

— Ştiu, Uri...

— Nu ştii nimic, Maggie. Nimic! Din cauza lui mama a murit, iar eu mă ascund ca să-mi salvez viaţa şi pentru ce? Pentru ce? Pentru o relicvă biblică nenorocită care va dovedi că el şi toţi prietenii lui nebuni de dreapta au avut tot timpul dreptate! N-a reuşit niciodată să mă facă să trec de partea lui cât a fost în viaţă, dar a reuşit cumva să mă facă să lucrez pentru el, ca un discipol tâmpit, acum că a murit.

— Acolo a ascuns-o? La casa unui nebun de dreapta? Pe Malul de Vest?

— Nu. E într-un loc mult prea evident.

— Ţi-ai dat seama deja?

— Despre ce e toată povestea asta? Nu poate fi decât într-un singur loc.

— Vrei să spui că e pe Muntele Templului. Maggie zâmbi în faţa ingeniozităţii acestei idei. Bineînţeles că acolo trebuia să îngroape tăbliţa. Unde se păstrau actele unei case, dacă nu chiar în ea?

— Asta e Mishkan: Templul, palatul. Se referă la toată zona aia. Doar că ceea ce a lăsat el nu se află pe Muntele Templului. Evreii se duc foarte rar acolo: e prea sfânt. A ascuns-o dedesubt.

— Dedesubt?

— Acum câțiva ani au săpat tunelurile care merg paralel cu Zidul de Vest. Tatăl meu și alți câțiva arheologi. Nu partea cunoscută a zidului, unde se roagă toată lumea și îndesă acele bilețele de rugăciune către Dumnezeu în crăpături. Ci o porțiune întreagă de zid care a fost îngropată sub restul orașului. Sub Cartierul Musulman, ca să fiu mai exact. Toată lumea a înnebunit.

— Vrei să spui palestinienii?

— Bineînțeles. La ce se aștepta tatăl meu? Arabii au spus că evreii încercau să submineze temeliile Domului Stâncii, știi, clădirea aia mare cu un dom de aur.

— Știu, mulțumesc, Uri.

— E construită pe locul în care cred ei că s-a înălțat Mahomed la cer. Și iată-i pe evrei săpând pe dedesubt. Iar apoi tata și prietenii lui au înrăutățit lucrurile. Au decis că nu e suficient ca turiștii să poată intra în tunele. Nu, aveau nevoie și de o ieșire la celălalt capăt, ca să nu trebuiască să meargă tot drumul prin ele. Așa că au construit una. Și a răsărit chiar în Cartierul Musulman.

— O provocare.

— Exact.

— Deci asta vrea să spună cu „labirinturi antice": tunelurile.

— „Mergi spre vest", Zidul de Vest. Inteligent. Și bineînțeles, Ierusalimul e orașul model; e cel mai sfânt loc de pe pământ. Dar ce...

— Ah, la naiba.

Maggie îl văzu pe Uri cu ochii pironiți pe oglinda retrovizoare. Se uită peste umăr și zări în spate o mașină cu farurile reglate pe faza lungă. Lăsaseră orașul în urmă acum, coborând un drum de munte care părea destul de drept. Pe ambele părți erau stânci abrupte, întrerupte doar de răzlețele rămășițe de mașini – vestigii ale vehiculelor militare, după cum îi spusese ofițerul de marină în ziua aceea, care acum părea să fi fost cu zece ani în urmă –, relicve ale războiului din 1948 care salutau crearea statului Israel.

— Se apropie, Uri.

— Știu.

— Ce naiba facem?

— Nu știu. Stai să mă gândesc.

Era orbit de reflexia din oglindă, care părea să scalde întreaga mașină într-o lumină galbenă, iscoditoare.

Uri acceleră, dar mașina din spate îi ajunse fără mari eforturi. Chiar dacă Maggie își acoperi ochii, lumina era prea puternică pentru a vedea cine se afla în mașină sau chiar ce fel de mașină era.

— Am putea schimba direcția?

— Doar dacă vrem să ne rostogolim în josul muntelui.

— La naiba. Uri, trebuie să facem ceva.

— Știu, știu.

Vorbi din nou după câteva secunde.

— OK. La următoarea curbă, e un punct de observație. Pot să opresc acolo. Când o s-o fac, trebuie să deschizi imediat portiera și să sari din mașină. Și să rămâi foarte jos. Trebuie să faci asta în secunda în care mașina ajunge acolo. Nu aștepta să se oprească de tot. Apoi aleargă pur și simplu peste margine. E o porțiune mai joasă acolo, o bucată ca o adâncitură. OK?

— Da, dar...

— Nu-ți face griji în privința mea. Voi fi în spatele tău imediat ce ieși. Foarte jos, ai priceput?

— Am priceput.

— OK. Uite-l.

Uri începu să apese frâna. Maggie își scoase centura, ceea ce declanșă imediat un piuit puternic. Aștepta momentul potrivit.

Uri se uită în oglinda retrovizoare, apoi intră brusc în spațiul liber și țipă:

— Acum! Și să te ții jos!

Maggie apucă mânerul portierei, îl împinse și sări ghemuită din mașină, poticnindu-se pe drumul în mișcare, alergând aproape pe vine până la marginea suprafeței pavate. Acum, într-una din puținele secunde pe care le avea la dispoziție ca să ia o decizie, trebui să se hotărască dacă avea cu adevărat încredere în Uri. Instinctul, în această lumină slabă a zorilor, îi spunea că urmează o râpă și că saltul peste margine îi garanta moartea. Totuși Uri îi spusese că unghiul era înșelător, că panta era lină. Putea oare să-l creadă? În ultimele două zile trăiseră și respiraseră împreună aproape oră de oră. Ea găsise cadavrul mamei lui. Îi povestise ce se întâmplase în Africa. Și cu câteva ore în urmă făcuseră dragoste într-o manieră tandră și în același timp extrem de pasională.

Și totuși cine era el? Un veteran al securității israeliene care o lăsase inconștientă dintr-o singurtă lovitură, care furase o mașină și care cine știe ce mai făcuse la viața lui. Cum putea să aibă încredere într-un astfel de bărbat?

Toate astea i se învălmășeau în minte în secunda în care se legăna pe margine, înainte să se hotărască să

sară. Urmă căzătura – dar fu una ușoară, nu mai mult de jumătate de metru, ca și cum ar fi ratat o treaptă pe întuneric. Împiedicându-se, alergă până când nu mai putea fi văzută de pe drum.

Când i se domoli respirația, se uită în jur și își dădu seama că e singură. După o secundă auzi o împușcătură deasupra ei, pe drum, și știu, cu o siguranță de fier care o făcu să înghețe, că Uri fusese cel lovit.

Capitolul 51

Ierusalim, vineri, 6.15 a.m.

Stătea nemişcată, atentă chiar şi la sunetul propriei respiraţii. Muşchii şi faţa îi tremurau. Simţea lacrimile prelingându-i-se pe obraji, dar un fel de instinct de autoconservare preluă comanda, forţându-i picioarele să rămână pe loc, hotărî ca nimeni să nu audă nici măcar scrâşnetul unei pietre de dedesubt.

Stătu aşa timp de câteva secunde, care se transformară în minute lungi, ţinând ochii închişi pentru a se putea concentra la ce auzea. În clipele care au urmat focului de armă, în timp ce rederula în minte amintirea acestuia, auzise o bufnitură şi zgomot de paşi pe pietrişul de deasupra. Apoi, un minut mai târziu, desluşise zgomotul portierelor trântite şi hârâitul motorului care se punea în mişcare.

S-a rugat atunci, ca şi acum, să audă curând altceva: paşii lui apropiindu-se, poate, sau glasul lui strigând-o de pe drumul de deasupra. Vocea din mintea ei i se adresa lui Dumnezeu, Tatăl în care susţinea că nu mai crede, Dumnezeul pe care îl abandonase în mod oficial la şcoala de maici. Îl ruga, te rog, te rog, orice altceva poţi să-mi faci, dar nu-l lăsa să moară. Te rog, Doamne, ţine-l în viaţă.

Cum a putut să-i dea voie să facă asta, s-o lase pe ea să fugă prima? Cum a putut fi atât de proastă, atât de egoistă? Bineînțeles, nu a existat nici un plan. Uri a vrut pur și simplu să-i salveze viața: ea trebuia să iasă din mașină și să fugă, iar el să o acopere. Urmăritorii aveau să-și țintească armele asupra lui, în timp ce ea se furișa, salvându-și propria piele. Își imagină trupul lui, nemișcat și însângerat, zăcând pe drumul prunduit și se cutremură din cap până-n picioare la acest gând. Știa că nu trebuie să facă zgomot, dar nu se putea stăpâni: acum plângea în hohote zgomotoase pentru bărbatul pe care îl strânsese în brațe și care palpita de viață cu doar câteva ore în urmă. Îl strânsese în brațe și acum îl pierduse.

Cu toate astea, nu se mișcă. Instinctul ei de supraviețuire îi comanda să rămână aici, în această adâncitură invizibilă dinspre drum. Îi era teamă de o capcană: dacă urca din nou și era prinsă în ambuscada celor care l-au împușcat pe Uri? Poate că doar își imaginase sunetul unei mașini care se îndepărta; era atât de obosită, își simțea mintea încețoșată. Așa că rămase unde se afla, cu chipul scăldat în lacrimile care îi șiroiau acum pe obraji.

În cele din urmă, făcu un pas înainte, încercând să evite orice zgomot. Apoi încă unul și încă unul până când reuși să vadă, chiar dacă nu în totalitate, drumul de deasupra. Nu zărea nimic.

Mai făcu câțiva pași până la marginea adânciturii. Sub ea se afla piatra cafenie, colțuroasă a versantului. Dacă era cineva pe drum, putea cu siguranță să o vadă. Dar nu zărea nimic – până când trecu în viteză o mașină albă. Se ghemui și merse mai departe.

Liniște. După o vreme, se ridică și se uită în jur. Pe drum nu era nimic, nici la punctul de observație. Nu

erau mașini, nici măcar Mercedesul cu care veniseră. Și, mai presus de toate, nu era nici urmă de Uri.

Maggie nu știa ce să simtă. Răsuflă ușurată că nu găsise nici un cadavru. Era posibil ca Uri să fi scăpat cumva, ca zgomotele pe care le auzise să fi fost făcute de Uri plecând cu mașina ca să se salveze?

Dar asta, știa, nu avea nici un sens. S-ar fi întors după ea. Știa care era lucrul cel mai probabil, mintea ei furnizându-i imaginea: bărbați mascați ridicau trupul neînsuflețit al lui Uri, unul apucându-l de brațe, celălalt de glezne, aruncându-l în portbagajul Mercedesului și apoi plecând cu mașina.

Se duse la punctul de observație și cercetă terenul. Văzu urme de cauciuc, dar nu o ajutau. Nu era detectiv; nu știa la ce se uită.

Maggie se întoarse cu spatele la drum, observând abia acum frumusețea priveliștii. Cerul era de un albastru-pal de dimineață, soarele destul de puternic ca să lumineze această priveliște aridă, nisipoasă: dealurile, desfășurându-se în trepte, punctate de măslini izolați. Viguroși, neclintiți, cumva încăpățânați, i se păreau lui Maggie niște bărbați scunzi, îndesați: puternici și nerăbdători.

Un amănunt din acea priveliște îi întări hotărârea. Va găsi tăblița aia nenorocită, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-ar face. O va găsi de dragul lui Uri și, de asemenea, de dragul mamei și al tatălui său. Oricine i-ar fi făcut asta lui și părinților lui nu trebuia lăsat să scape nepedepsit. Îi va înfrunta; va găsi ce nu voiau ei să găsească și astfel îi va demasca. Da, acest proces de pace trebuia salvat și da, voia cu toată ființa să-și salveze reputația. Dar în acest moment sentimentele astea erau pe locul doi. Va face asta pentru Uri.

Şi atunci îl auzi, slab la început. Fu izbită, la fel ca prima dată, de frumuseţea melodiei, o înşiruire tulburătoare de note. Iar acum se auzea puţin mai tare, îşi putea da seama că nu era o înregistrare, nu venea de la radioul unei maşini, ci erau glasuri de oameni care cântau, sunetul fiind purtat de adierea vântului. Se apropie de marginea adânciturii şi văzu că nici acolo nu urma o râpă, ci o pantă. Trebuia să facă un salt iniţial, de un metru, după care să coboare pur şi simplu coasta dealului.

Făcu lucrul ăsta, mulţumindu-i lui Orli pentru cizmele pe care le purta acum în locul pantofilor pe care îi lăsase în apartamentul fostei iubite. Cu toate astea însă, nu era echipată pentru aşa ceva. Pe când se îndrepta spre locul de unde veneau vocile, piciorul drept îi alunecă şi ateriză pe gleznă. Mai departe, îşi zgârie braţul de un ciulin, în încercarea nechibzuită de a apuca aerul pentru a se echilibra.

Dar în curând reuşi să parcurgă drumul de la stradă, acum avea în faţă o porţiune de pământ orizontală. Şi putea zări sursa cântecului, deşi acesta fusese înlocuit cu un refren mult mai grosolan, un fel de imn fotbalistic, ce trebuia cântat de o mulţime de oameni care să se legene la unison.

Hinei ma'tov u'ma'naim, shevet achim gam yachad...

Era protestul Braţelor din Jurul Ierusalimului, care era încă în vogă. Maggie n-a fost în viaţa ei atât de bucuroasă la vederea unei manifestaţii politice, n-a fost niciodată atât de recunoscătoare forţei protestatarilor de a demonstra neîntrerupt, după cum promiseseră. Chiar şi acum, când abia se luminase de ziuă, un grup de activişti se ţineau de mâini la poalele acestui deal. Nu avea idee de ce hotărâseră că acel loc de

periferie al Ierusalimului era cel potrivit. Dar se simți ușurată că îl aleseseră.

— Ești ziaristă? întrebă o femeie care purta o pereche de ochelari mari, ținând de mână o adolescentă, poate fiica ei, într-o parte și un bărbat cu înfățișare de rabin, de vârsta lui Maggie, căruia i se legănau franjurile șalului de rugăciune, în partea cealaltă.

— O, nu, zise Maggie imediat și, chiar fără să planifice asta, exagerându-și accentul irlandez. Sunt în vizită.

— Ce, turistă? *Turistă*.

— Nu chiar, dragă. Sunt mai mult în pelerinaj.

Suna ostentativ, ca și cum ar fi imitat-o pe una din maicile de la școală. Dar Maggie se ruga să meargă.

— A, vrei Betleem? Nu părea s-o creadă. Mergi la Betleem?

— A, nu dragă, Doamne ferește!

Rabinul termină acum de cântat și se băgă în discuție.

— Trebuie să ajungi la Betleem?

Se întoarse într-o poziție din care putea da indicații.

— Nu, de fapt, mă duc la Ierusalim. Și se pare că am fost înșelată, mă tem.

— Înșelată?

— De un taximetrist. A spus că mă va duce el. M-a lăsat acolo, la marginea drumului... arătă coasta dealului pe care tocmai o coborâse... a zis că ar trebui să îmi placă priveliștea. După care, n-o să vă vină să credeți, s-a suit în mașină și a plecat. Cu haina mea cu tot.

— Era evreu, șoferul ăsta?

Maggie se împotmoli. Care era răspunsul corect? Ar fi fost o insultă să acuze un evreu de acest act perfid? Sau ar fi fost considerată o trădare mai mare angajarea din start a unui taximetrist palestinian?

— Știi, nu l-am întrebat. Dar simt că am fost îngrozitor de naivă. M-am gândit că, ăsta fiind Pământul Sfânt și așa mai departe...

— Ascultă, cucoană, spuse rabinul care părăsi locul lui în cerc. Unde trebuie să ajungi?

— O, nu vreau să deranjez un om al lui Dumnezeu ca dumneata.

— Nu mă deranjezi deloc. Avem un șofer.

Și înainte ca ea să mai poată spune ceva, scoase o stație portabilă.

— Avram? *Bo rega*.

Se uită la Maggie, închizînd o clipă ochii și scuturând din cap, ca și cum ar fi vrut să spună nu-ți face griji, totul e sub control.

După câteva secunde sosi o mașină, un SUV robust, plin de noroi. Maggie îl cântări din ochi și trase concluzia că acești rebeli erau foarte bine organizați. Nu se îndoia că aveau o grămadă de astfel de vehicule la îndemână, patrulând nu doar în zonele în care demonstrau Brațele din Jurul Ierusalimului, ci în toate zonele implicate în campania împotriva lui Iariv. Dacă ceea ce citise era corect, o mare parte din bani urma să fie vărsată de creștinii evangheliști din Statele Unite. Încă o dată, i se aminti că, chiar dacă aveau să calmeze lucrurile și să aducă din nou taberele la masa negocierilor, pacificatorii aveau să întâmpine obstacole enorme.

Maggie îi mulțumi rabinului și se urcă în mașină. În scaunul șoferului stătea un bărbat negricios, solid, în pantaloni scurți, cu antebrațe puternice, musculoase. Ridică întrebător din sprâncene.

— Mă poți duce în Orașul Vechi, te rog?

În câteva minute se aflau din nou pe drumul principal, repetând în sens invers călătoria din zori pe care

o făcuse cu Uri, şerpuind cu hotărâre în sus, spre Ierusalim. Simţi cum îi trosnesc urechile.

Acum traficul era mai intens, dar încă departe de traficul urban obişnuit la o oră de vârf.

— *Shabbat, shabbat,* spuse şoferul, gesticulând către peisajul de dincolo de parbriz. Oraşul se golea pentru Sabat, care începea în seara aceea, la lăsarea întunericului.

Şi în curând îl văzu, pe când maşina urca pe strada Hativat Yerushalayim, zidul lung, masiv, ce marca graniţa de vest a Oraşului Vechi. Nu era foarte atentă, privind în gol, gândindu-se doar la ce i se întâmplase lui Uri. Fusese într-adevăr lovit de un glonţ doar pentru ca ea să poată scăpa? Greutatea din pieptul ei, sentimentul de groază aproape că o striviră. Încă o greşeală; încă o trădare. Furioasă, se forţă să-şi canalizeze sentimentele într-o hotărâre neclintită: îi va găsi pe oamenii care l-au împuşcat pe Uri şi va face asta găsind tăbliţa. Simţea că se apropia. Ultimul testament al lui Avraam nu putea fi foarte departe.

Capitolul 52

Ierusalim, vineri, 7.50 a.m.

Mașina intră prin Poarta Jaffa, oprindu-se aproape imediat într-o mică piață, un spațiu pavat, mărginit de un magazin de suvenire în care se vindeau obișnuitele kitsch-uri și două cămine pentru elevi dărăpănate. Trebuia să meargă pe jos de acolo. Maggie îi mulțumi șoferului, îi făcu semn să plece și se uită atent în jur. În fața ei era Centrul Suedez de Studii Creștine. În apropiere se aflau Centrul Creștin de Informațiii și Casa de Oaspeți a Bisericii lui Hristos. Ieși la suprafață amintirea încețoșată a imaginii lor vizionate la lecțiile de geografie ale surorii Frances. Maggie își dădu seama că auzise de locurile acelea cu multă vreme în urmă. Toate erau misiuni – misiuni de convertire a evreilor.

Chiar în fața ei se găsea ceea ce părea a fi secția centrală de poliție, echipată cu un turn de comunicare în jurul căruia erau mai multe antene. Porni în direcția ei. Va anunța dispariția lui Uri, le va spune despre focurile de armă, ei vor trimite mașini de patrulare, îl vor găsi pe Uri și îl vor aduce înapoi la ea...

Dar apoi se opri. Trebuia să explice de ce furaseră mașina și de ce erau urmăriți în toiul nopții; de ce era

îmbrăcat Uri într-o uniformă de băiat de serviciu furată. Nimeni nu va crede nici măcar un cuvânt. Polițiștii vor suna imediat la consulat pentru a o verifica și îi fu de-ajuns să-și imagineze acel apel în care lui Davis, Miller și Sanchez li se spunea că Maggie Costello și-a petrecut noaptea cu Uri Guttman.

Rămase pe loc, înghețată. Dacă Uri era în viață, avea nevoie de ajutorul lui. Dar nu avea pe nimeni la care să apeleze, care să înțeleagă sau să creadă ce știau amândoi acum. Singura ei speranță era tăblița. Dacă va intra în posesia ei, va avea răspunsurile: va afla cine se află în spatele acestor crime și cine l-a răpit pe Uri. Dacă ar reuși măcar să găsească tăblița, ar avea și ea cu ce să negocieze. Atunci nu i-ar mai rămâne decât să decidă cum putea s-o folosească mai bine.

Se uită în jur, încercând să se orienteze. Acest loc i se păruse aproape sufocant de intens imediat ce sosise, dar aici, în Orașul Vechi, senzația era mai acută, ca și cum toată fervoarea Ierusalimului, toată istoria lui tensionată, era închisă în acești pereți masivi de nisip. Nu e de mirare că oamenii vorbeau despre Ierusalim ca și cum ar fi vorbit despre o formă de boală mintală.

Opri un bărbat cu o cameră foarte mare la gât, care purta sandale și șosete, și îi ceru să o îndrume spre Zidul de Vest. Arătă spre o arcadă care se găsea chiar în direcția opusă Porții Jaffa. Acesta, își aminti ea, era drumul spre *souk*.

Avu senzația coborârii unui deal pe acea cărare abruptă, bătucită de milioane de pași în sute, dacă nu chiar mii de ani. Părea să se afle la o distanță uriașă de piața pe care o văzuse cu o zi în urmă. Era încă devreme; aproape toate prăvăliile erau încuiate în

spatele unor obloane metalice și în locul mulțimilor masive de turiști și cumpărători, zări doar un băiat care împingea un cărucior, sărind din când în când pe micul cauciuc pe care îl ținea legat cu un lanț la spate și care, când intra în contact cu asfaltul, funcționa ca o frână improvizată.

Se uită la numele magazinelor, vizibile acum datorită lipsei oamenilor. Și-l imagină pe Guttman cel bătrân plimbându-se pe aici, vizitând Sadi Barakat și Fii, Comercianți Autorizați sau sforăitorul Muzeu Oriental, întotdeauna în căutarea unui obiect rătăcit din tezaurul antic. Cum trebuie să se fi cutremurat când intrase în acea zi în magazinul lui Aweida.

Trecu pe lângă un om cu barbă îmbrăcat într-o robă în întregime neagră. Era un rabin sau un preot ortodox, poate grec sau rus? Nu avea idee, iar în orașul ăsta toate variantele erau posibile. Dintr-o altă direcție venea o gașcă de băieți arabi de optsprezece ani, pe lângă ei trecând o bătrână care citea dintr-o carte de rugăciuni, murmurând incantații, ca și cum nu și-ar fi permis să piardă nici măcar un minut de venerare a divinității.

În cele din urmă, zări un indicator simplu, în engleză, care părea scris de mână. *Spre Zidul de Vest*, spunea acesta, iar o săgeată îi arăta că trebuia s-o ia spre dreapta. O urmă, coborând alte câteva trepte, după care văzu un indicator mai oficial, cu câteva explicații, toate în engleză:

Aceasta este piața Zidului de Vest.

Vizitatorii cu stimulatoare cardiace trebuie să informeze personalul de securitate...

Exista un detector de metale precum cele de la aeroport prin care trebuia să treacă, păzit de câțiva

agenți ai poliției israeliene. O polițistă o percheziționă, glumind și râzând în tot acest timp cu colegii ei, apoi îi făcu semn să treacă.

Acum se întindea în fața ei o piață asfaltată, în pantă, plină de oameni și având la unul din capete pietrele enorme, masive ale Zidului de Vest. Părea să facă parte dintr-o altă lume: nu era construită la o scară umană. O singură cărămidă era aproape la fel de înaltă cât un om. Buruienile ce creșteau prin crăpături era copaci mai mici. Și totuși toate astea datau din vremea unui templu construit aici cu aproximativ 2 500 de ani în urmă.

Peste tot forfoteau oameni. Oameni cu barbă grăbindu-se de parcă ar fi avut de prins un tren, alții care le întindeau turiștilor acoperăminte pentru cap, în timp ce alți câțiva zâmbeau, precum cei care strângeau donații și sperau că trecătorii se vor opri să stea de vorbă cu ei. Evita contactul vizual, ascultând în schimb cum un adolescent american acceptase să i se aplice o butonieră.

— Mmm, Aaron.

— Bună, Aaron. Eu sunt Levi. *Lay-vee*. Ai unde să-ți cheltuiești lovelele în seara asta?

— Mmm, poate. Nu sunt sigur.

— Ai vrea să le cheltuiești cu o familie, să mănânci supă de pui, cum ar veni, acasă? Poate să *daven* puțin la *Kotel*?

Ultimul cuvânt a fost pronunțat la fel ca hotel, deși cu accentul pe prima silabă. Șoferul a folosit același cuvânt. *Kotel*. Zidul.

Acum vedea mai bine scaunele albe, de grădină, din plastic, înșiruite în fața Zidului. Nu erau puse în vreo ordine anume. În schimb, păreau să fie o grămadă de

adunări și de slujbe diferite care aveau loc în același timp. Era o scenă a haosului spiritual, semănând mai mult cu o gară decât cu oricare din sanctuarele la care fusese vreodată.

Cam la patru cincimi din lungimea zidului se forma un paravan care despărțea mulțimea. Nu era cine știe ce, semăna cu un gard pe care l-ar fi pus tatăl ei în grădină. Dar în partea stângă, cum priveai la pietrele uriașe, mulțimea era mult mai numeroasă. Se apropie pentru a-și da seama care putea fi semnificația acestei separări.

Ah. Bărbații în partea stângă, femeile în dreapta. Mai era un indicator, adresat femeilor. *Intrați într-un spațiu sacru. Femeile trebuie să fie îmbrăcate potrivit, într-o rochie modestă.* Dar ea se uita la bărbați. Chiar și acum erau destui, mulți înfășurați în șaluri mari, alb cu negru, cu fața la perete. Unii lăsau șalurile să le acopere capul, precum boxerii în halate cu glugă pregătindu-se de luptă. Alții le purtau pe umeri. Toți păreau să se legene înainte și-napoi pe călcâie sau să se balanseze într-o parte și-n alta cu ochii închiși. Maggie încercă să se apropie.

— Ești evreică? o întrebă cu un accent european o femeie impunătoare.

Dădea din cap și zâmbea.

— Nu, nu sunt. Dar am venit aici pentru a mă alătura rugăciunilor acestor oameni buni către Dumnezeu, spuse ea, cu vocea surorii Olivia de la școală în minte.

Femeia arătă spre locul doamnelor din cadrul acestei separări și plecă.

Maggie se întrebă cât mai putea sta acolo până să o mute cineva. Trebuia să afle unde să se ducă. Văzu un polițist înarmat și îl întrebă de tunelurile Zidului de Vest. Îi arătă o arcadă îngustă, care părea proaspăt

construită în lungul zidului mai mult scund ce cădea perpendicular chiar pe Kotel.

Afară se afla un grup cam de treizeci de bărbați și femei, echipați cu sticle de apă și camere video. *Perfect.*

Așteptă în spatele lor, după care îi urmă prin arcadă, cu ochii în jos, jucându-se nervos cu telefonul.

— Bine, oameni buni. Vă rog să ascultați cu toții. Mulțumesc, spuse ghidul turistic – un american în jur de treizeci de ani, cu o barbă țepoasă și ochi luminoși, strălucitori.

Bătu de trei ori din palme și așteptă să se facă liniște.

— Perfect. Mulțumesc. Mă numesc Josh și voi fi ghidul vostru în acest tur prin tunelurile Zidului de Vest – și în această călătorie printre moștenirile antice ale poporului evreu. Trebuie doar să mă urmați și putem începe.

Îi conduse într-o pivniță, o încăpere în formă de arcadă boltită. Pietrele erau mai reci și mai cenușii decât cele cu care se obișnuise Maggie în Ierusalim și se auzea un bâzâit de ventilatoare, prin care se încerca disiparea mirosului mucegaiului uscat, crescut în întuneric.

— OK, suntem toți?

Vocea i se izbea de pereți.

— Bun. Ne aflăm în încăperea pe care exploratorul britanic Charles Warren a numit-o Staulul Măgarului. Asta probabil din cauză că această cameră a fost folosită odată în acest scop – sau poate doar arată așa.

Se auzi râsul politicos al celor care nu fotografiau cu camera de la telefonul mobil. Maggie începu să cerceteze pereții, nerăbdătoare să vadă dacă exista vreun fel de deschizătură, un loc unde Shimon Guttman ar fi putut să-și ascundă prețioasa descoperire.

— Asta ne dă șansa de a spune câteva lucruri despre locul în care ne aflăm. Suntem acum foarte aproape de zona numită Muntele Templului. După cum știți, acesta e într-adevăr un loc foarte special. Tradiția spune că aici se afla Piatra de Temelie, din care a fost creată efectiv lumea acum 5 700 de ani. O cunoaștem și sub numele de Muntele Moriah, unde *Ha'shem*, Cel Atotputernic, i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul, pe Isaac. Tot aici s-a odihnit Iacov și a avut visul în care îngerii urcau și coborau între cer și pământ. Și a prorocit că în acest loc va fi construită Casa lui Dumnezeu.

— Într-adevăr Templul a fost construit aici mulți ani mai târziu. Iar mai devreme vă uitați la Kotel, singura porțiune din zidul de vest al templului ce s-a păstrat. Care templu? Păi erau două. Primul Templu a fost construit de regele Solomon acum aproape 3 000 de ani, iar al doilea a fost construit de Ezra la aproximativ 500 de ani după aceea. Când al doilea Templu a fost distrus de către romani, în anul 70, singura parte care a rămas în picioare a fost Zidul de Vest.

Maggie își păstra locul în spate, ochii ei cercetând fiecare crăpătură dintre pietrele alb-cenușii. *Vei găsi ce ți-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice*, a spus Guttman. Era oare posibil să se refere la ceva din camera asta?

— ... majoritatea oamenilor nu își dau seama că zidul uriaș pe care tocmai l-am văzut afară, la care se roagă toată lumea, nu e tot zidul de vest. Acesta se prelungea, spre nord, de *patru ori* pe atât. Problema e că, de-a lungul anilor, oamenii au construit în fața lui și în cele din urmă *peste* el. Au construit strat peste strat de case, temelii și structuri de rezistență. Până când nu s-a mai văzut nimic din zidul propriu-zis.

— Dar vestea bună este că am reușit să săpăm un tunel pe toată lungimea zidului. Acum putem vedea toate acele straturi de istorie – și putem admira frumusețea zidului însuși, o comoară care le-a fost ascunsă evreilor timp de cel puțin două milenii.

În timp ce bărbații în pantaloni scurți și femeile cu pulovere legate în jurul taliei scoteau exclamații uimite, Maggie încerca să-și miște privirea ca pe o rază de lanternă. Era oare mica tăbliță a lui Avraam ascunsă pe undeva pe aici? Cercetă pământul, întrebându-se dacă nu exista un fel de trapă, o scară poate, care să ducă într-o pivniță. Dar unde?

— OK. O să urmărim lumina aia mică de acolo – și o să trecem prin Pasajul Secret.

Un adolescent imită vaierul lugubru al unei fantome. Sora lui cânta melodia de la *Zona crepusculară*.

Grupul mergea în șir indian pe un coridor lung, pe sub un tavan boltit, nu foarte înalt. Lumina zilei dispăruse acum, exista doar strălucirea portocalie a spoturilor fixate în pământ la anumite intervale. Maggie tremura, o consecință a șocului, oboselii și, în aceeași măsură, a frigului.

Ghidul vorbea din nou, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul pașilor. Din cauza ecoului și a poziției sale dezavantajoase, Maggie trebuia să facă eforturi pentru a-l auzi.

— Legenda spune că acesta era un pasaj subteran folosit de regele David pentru a putea călători fără să fie văzut de la palatul lui, care se afla la vest de aici, la Muntele Templului.

Maggie se uită la tavan și la pereți. Cu siguranță Guttman n-ar fi lăsat nimic aici. Unde ar fi reușit să o ascundă? În spatele uneia dintre cărămizi? Începu

să se îngrijoreze. Dacă scosese una din pietrele antice și ascunsese tăblița în spatele ei, cum Dumnezeu avea s-o găsească? De unde avea să înceapă?

Ghidul răspundea la o întrebare.

— De asta mi se pare atât de frumos să mă aflu aici, pentru că pot atinge pietrele pe care le-au atins și pot respira aerul pe care l-au respirat strămoșii noștri. Mergând în adâncime, vom ajunge chiar la rădăcinile ființei evreiești.

Ochii îi sclipeau, două raze jucăușe de lumină.

— Ne putem atinge sufletele aici.

Făcu o pauză în care zâmbi larg, dezvelindu-și întreaga dantură.

— OK, haideți să continuăm.

Maggie începea să se enerveze. Lumina era prea slabă pentru o căutare adecvată și, dacă se hotăra să rămână cu acest grup, avea prea puțin timp la fiecare oprire din cadrul turului. Își aminti cum îl blestema Uri pe tatăl său și planurile lui complicate. Faptul de a-i fi condus până aici era remarcabil, însă nu și dacă nu aveau nici o șansă să găsească tăblița.

Se dezmetici dintr-odată. Ridică privirea și văzu un bărbat uitându-se la ea, apoi în altă parte. Oare murmurase? Era atât de obosită, încât nu ar fi surprins-o dacă, în disperarea ei, ar fi gândit cu voce tare. Simți cum i se înroșesc obrajii.

Ghidul adună grupul în jurul unui panou de sticlă ce scotea la iveală faptul că se aflau în realitate pe o punte, cu o gaură ca o fântână chiar sub ei.

— Are doar 1 300 de ani, spuse zâmbind. Fiindcă acesta nu e podul original, ci a fost construit mai târziu de musulmani.

În timp ce vorbea, o femeie îmbrobodită se strecură pe lângă ei, cu capul adâncit într-o carte de rugăciuni, bolborosind incantații.

Își continuară drumul, până când ajunseră sub alt acoperiș boltit. Mirosul de igrasie era din ce în ce mai puternic. Treceau, explica ghidul, prin niște rezervoare subterane ale căror bolți susțineau casele construite deasupra.

— Vedeți găurile din tavan, spuse el și toată lumea se uită în sus. Pe acolo coborau gălețile și le ridicau apoi pline cu apă.

Maggie aproape că nu mai asculta, studiind în schimb cele două semne luminoase ce fuseseră așezate acolo: în mod straniu, prezentau listele donatorilor străini, Schottensteinii și Zuckermanii care făcuseră posibile aceste săpături. Cercetă lista de nume, căutând un Guttman sau un Ehud Ramon sau un Vladimir sau un Jabotinski, orice i-ar fi putut oferi un indiciu. Locul ăsta era atât de mare, un labirint de tuneluri: cum Dumnezeu ar putea găsi ceva aici? Înțelesese de ce era supărat Uri pe tatăl său: de ce nu putuse fi mai explicit?

Ghidul îi chema în față pentru a le arăta ceea ce le prezentase drept Arca lui Wilson. Arătă spre o mică deschizătură prin care puteau să privească din nou masivele pietre lunguiețe ale Zidului de Vest, ce nu erau diferite de cele pe care le văzuse afară. Nu zăreau mare lucru din cauza „zonei de rugăciune pentru femei" care era aglomerată chiar și la ora asta.

Gata cu toate astea, hotărî ea. Însoțirea grupului de turiști n-o va conduce în veci la tăbliță. Trebuia să caute ca lumea. Asta însemna singură. Se îndepărtă cât putu de încet și de discret de grup și se îndreptă spre prima ieșire disponibilă.

Era un șir de scări din metal, proaspăt construite, pe care le zărise când au intrat. Coborî, apăsându-și călcâiele în fiecare treaptă pentru a se asigura că cizmele nu îi vor scârțâi și nu o vor da de gol. Jos, văzu un dreptunghi adânc ce părea cioplit cu măiestrie în pământ, cu trepte pe fiecare parte. Un fel de piscină.

Mergi spre vest, tinere, și găsește calea spre orașul model, aproape de Mishkan. Vei găsi ce ți-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.

Nu era nimic în locul ăsta care să aibă legătură cu indiciul lui Guttman. Înaintă spre un spațiu mai larg, unde lucra un grup de bărbați cu căști de protecție galbene: arabi, Maggie nu putu să nu observe. Își aminti nota din materialul informativ, ce sublinia ironia faptului că așezările evreiești de pe Malul de Vest, la fel ca și bariera de securitate sau zidul Israelului, atât de urâte de arabi, erau aproape întotdeauna construite de mâini arăbești.

În fața ei se afla secțiunea de curând expusă a Zidului de Vest. Citi pe sărite panoul explicativ: pietrele aveau cinci tone fiecare, erau bine finisate, cu margini teșite și contururi elegante, fiecare fiind lungă cât un autobuz, cu o greutate de 570 de tone, mai grea decât un avion 747 plin cu pasageri și cu bagajele lor. *La naiba.* Când va vedea ceva care să aibă sens?

Căută o deschizătură. Nu era decât una și se strecură prin ea, trezindu-se pe o alee îngustă, mărginită la un capăt de o boltă enormă ce părea construită din cărămidă, umplută cu un pietriș brut, grosolan. Lângă ea se afla un indicator: Poarta lui Warren[1].

Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta. Până la urmă, Guttman nu se jucase cu ei. Nu vorbea indiciul

1. Labirint (engl.). (n.t.)

lui despre „calea labirinturilor antice"? Atât ea, cât și Uri l-au interpretat ca o trimitere la acest labirint de tuneluri antice, însă Guttman fusese mult mai inteligent de-atât. Se referise la acest loc: nu era vorba de labirinturi, ci de Warren. Și ea era aici.

Se uită în sus, în jos și în jur, încrezătoare acum că o să găsească ascunzătoarea. Totuși tot ce putea vedea era un zid de piatră și cărămidă, toate bucățile părând bine fixate. Începu să ciocănească și să tragă, sperând să găsească o cărămidă slăbită care ar putea ieși ușor. Nu reuși să scoată nici una.

Pierzându-și încrederea, căzu în genunchi. Va lucra metodic, începând cu șirul de pietre de sus. Se apucă să prindă și să smucească, pielea de pe degete zgâriindu-se și zdrelindu-se de cărămida aspră. Zidul era solid ca stânca. Mâinile i se mutară frenetic la următorul șir de pietre, apoi la următorul. Nimic.

Se ridică și cercetă zidul din partea opusă. Poate că ascunzătoarea era acolo. Se uită sus și apoi dedesubt. Unde Dumnezeu o ascunsese Guttman?

Și atunci îl văzu.

Același bărbat cu care își încrucișase privirile în timpul turului, doar că acum stătea în picioare, singur, la celălalt capăt al culoarului îngust. Maggie nu avu nici un sentiment de jenă, ci doar unul de recunoaștere.

Îi mai văzuse figura înainte. Dar unde? Mintea ei era atât de zăpăcită din cauza oboselii, încât parcă înainta printr-o apă adâncă pentru a găsi amintirea. Era recentă, știa asta. Chiar din ultimele câteva zile. Să fi fost de la hotel? De la consulat? Nu, își dădu imediat seama. O, nu. Nu era deloc de-acolo.

Era de la clubul de noapte din Tel Aviv, unde ea și Uri l-au găsit pe fiul lui Baruch Kishon. Maggie l-a

observat la intrare, la scurt timp după ce au ajuns. Aproape că i-a zâmbit cu simpatie: o altă persoană trecută de treizeci de ani, rătăcită într-un club fremătând de tineri sprinteni, superbi. A urmărit-o atunci – și a urmărit-o și acum.

Scopul lui era neîndoielnic. Orice avea ea să descopere, va vrea acel lucru pentru el, pentru a-l da mai departe cine știe cui. Oamenilor care o uciseseră pe mama lui Uri, pe Kishon, pe Aweida, poate chiar și pe Uri. Oamenii care i-ar face cu siguranță același lucru și ei, chiar aici, chiar acum, în această catacombă a secretelor străvechi.

Capitolul 53

Ierusalim, vineri, 8.21 a.m.

Picioarele luară decizia înaintea ei. Se ridică și fugi, alergând prin locul în care se îngusta culoarul unde stăteau poate douăsprezece femei, fiecare din ele ținând în mână o carte de rugăciune. Aveau capetele acoperite cu pălării sau cu bonete croșetate, iar figurile lor exprimau o extraordinară ardoare. În timp ce își făcea loc printre ele, Maggie observă că aproape atingeau un perete pe care se prelingea apa, lustruindu-l cu buzele. Alte două femei, probabil turiste, stăteau deoparte de restul. Maggie le auzi vorbind:

— Piatra de Temelie e acolo, de partea cealaltă a Zidului. Ai auzit ce se spune? Că picăturile astea sunt lacrimile Domnului.

Maggie le dădu la o parte. Se uită peste umăr și văzu că urmăritorului i se alăturase un alt bărbat, cu o cameră video la gât. Se apropiau. Alergă mai repede.

Acum culoarul se transformase într-un tunel lung, îngust. Continua să fugă, aplecată în față. Când se uită în urmă îi văzu apropiindu-se, chiar dacă alergau ciudat de ghemuiți. Cuprinsă de panică, se întoarse și se năpusti înainte, izbindu-se cu fruntea de o grindă metalică încorporată în tavan. Icni și se trase înapoi când

peretele din stânga ei dispăru subit: un alcov în care se afla o femeie bătrână, îmbrăcată complet în negru, cu mâinile încleștate pe o carte de rugăciuni. Maggie ametise.

Pământul de sub picioarele ei își schimba înfățișarea: un pătrat de sticlă prin care se vedea dedesubt un bazin sau o cameră. Bărbații erau doar la zece metri în spatele ei.

Deodată tunelul se sfârși, deschizându-se spre alt bazin. În sfârșit, putea să ridice capul. Voia cu disperare să găsească o cale de ieșire din parcursul oficial, ca să scape de bărbații aceia. Dar nu părea să existe decât o singură deschidere de fiecare dată. Trebuia să rămână pur și simplu în fața lor până când va putea ieși la lumina zilei. Dar cât va mai dura asta?

Gâfâia, trezindu-se în ceea ce părea a fi un colț dintr-o piață romană de mult îngropată. Se uită la cei doi stâlpi care aveau deasupra un portic. De-a lungul lui, două bucăți cubice de piatră, aruncate una peste cealaltă, ca și cum constructorii de acum două milenii ar fi lăsat pur și simplu sculele și și-ar fi abandonat munca. Auzea pași grei în spatele ei. Căuta o ieșire, dar nu vedea decât una.

Cărarea se îngusta din nou, întorcându-se cu nouăzeci de grade de la Zidul de Vest, care fusese până atunci un element de siguranță în dreapta ei. Acum nu mai zărea pietrele elegante, ordonat așezate, părea să fi intrat într-un fel de trecătoare subterană, un canion cu pereți abrupți, înalți cât o catedrală, înconjurând-o din ambele părți. Erau umezi și făcuți din straturi groase, de diferite culori, ca și cum s-ar fi aflat înăuntrul unui tort.

— Stai! strigă unul dintre urmăritori.

Se uită peste umăr și i se păru că îl vede pe cel de-al doilea bărbat, cel cu camera, scoțând o armă și îndreptând-o spre ea. Icni și se ghemui, dar acesta nu găsi un unghi potrivit: pietrele se încovoiau și se curbau prea brusc.

În cele din urmă ajunse la o scară îngustă, cu trepte de metal. Căzu aproape direct pe ele, făcând eforturi mari pentru a-și păstra echilibrul. Le urcă tropăind, respirând sacadat. Odată ajunsă în vârf, trebui să se întoarcă pe o parte doar ca să treacă, atât de îngustă era despărțitura. Auzi o femeie țipând în spatele ei: cineva tocmai văzuse arma.

După asta ieși din nou într-un spațiu deschis, un fel de pivniță romană. Cum i se obișnuiră ochii, văzu că era de fapt un alt bazin, de data asta plin cu apă vâscoasă, stătută. Se opri o secundă, plămânii ei țipând după oxigenul din acest aer învechit, umed. Unde ducea acest bazin? Poate ieșea undeva afară și putea scăpa de aici? Stătea pe margine, gândindu-se la un plonjon. Întotdeauna fusese o înotătoare bună. Poate va reuși să-și țină respirația...

Însă atunci auzi zgomot de pași la doar câțiva metri și instinctul îi dictă să se întoarcă de la bazin și să se târască în schimb prin singura ieșire. În secunda aceea fu cuprinsă de ușurare. Căci acum putea vedea lumina zilei. Trebuia să străbată un culoar, să treacă prin bariera turnantă și era afară.

Înghițind cu lăcomie aerul, clipind la brusca lumină a soarelui, descoperi că ieșise într-o străduță îngustă, plină de oameni. Chiar în fața ei se afla un indicator: Sanctuarele Flagelului și ale Condamnării. Iar din sanctuar se ivi un călugăr într-un *cassok* maro, cu o

frânghie maro în jurul taliei. Se afla pe Via Dolorosa, drumul lui Hristos spre crucificare.

Maggie ar fi regăsit pentru o clipă vechea tihnă catolică în familiaritatea locului, dacă ar fi avut timp. Dar nu își permitea acest lux. La ieșire o așteptau doi bărbați cu fețele acoperite, care îi ieșiră în față și, calm, cu un efort minim, o înhățară.

Capitolul 54

Ierusalim, vineri, 8.53 a.m.

Niște mâini înmănușate o apucară de încheieturi atât de strâns, încât i se păru erau făcute din oțel, nu din carne și oase. Gâfâi, dar nu scoase nici un sunet; alte mâini îi puseseră deja la gură o fâșie de material, ca un batic făcut sul. Nimeni nu spunea nimic.

O traseră din stradă înapoi în tunele – departe de ochii lumii.

— Ce se întâmplă? Cine sunteți? încercă ea să spună prin căluș. Știind că vorbele erau inutile, adăugă: și ce ați făcut cu Uri?

Doi dintre bărbații din fața ei înaintară un pas, ca și cum ar fi anticipat și încercat să prevină o reacție violentă. Și aveau dreptate: instinctiv, încercă să scape. Se chinui să-și miște brațele, dar își dădu seama că erau legate cu ceva ce părea a fi bandă adezivă din plastic, ca o etichetă lipită pe un produs nou, atât de rezistentă, încât putea fi tăiată doar cu o lamă ascuțită. Vru să țipe, dar nu reuși decât să vomite pe materialul îndesat în gură. Iar acum gâfâia și mai tare, plămânii fiind forțați să-și satisfacă nevoia de aer doar pe căile respiratorii. Își simțea inima bătând cu putere, nu doar din cauza urmăririi, ci și de teamă pentru propria viață.

Cei doi bărbați din fața ei se apropiară, astfel că putea vedea mici părți din fețele lor, care nu erau ascunse. Ochii bărbatului mai înalt, din stânga ei, erau negri, inexpresivi și sticloși, ca un iaz înghețat iarna. Lăsa impresia că până și asta, priveliștea unei femei înconjurate de bărbați mascați, care se chinuia să respire, îl plictisea. Maggie se uită la partenerul lui sau mai degrabă se uită *către* el, sperând să găsească acolo vreo licărire de umanitate. Dar ceea ce văzu îi dădu fiori. Căci ochii verzi ai acestui om trădau într-adevăr o emoție; iar emoția aceasta era dorința.

Bărbatul acesta se apropia de ea cu altă fâșie de material negru în mâini. Când îi puse mâinile pe ceafă, fața lui aflându-se la doar câțiva centimetri de a ei, Maggie avu o revelație îngrozitoare. Acesta era bărbatul care o atacase la câteva sute de metri de aici, pe străzile dosnice ale pieței. Și pe când era legată strâns la ochi și totul se cufunda în întuneric, înțelese că era ca și moartă.

Simți un ghiont în mijlocul spatelui și se împiedică, cineva prinzând-o de braț că să nu cadă în dreapta.

După câteva minute de mers poticnit, nici ea nu știa câte, își dădu seama că acustica se schimbase: nu se mai auzea ecoul pereților de stâncă masivă. Și umezeala rece a aerului se ridica, simțindu-se din ce în ce mai puțin. Oare se amăgea sau percepea într-adevăr, chiar și prin legătura de la ochi, o schimbare a luminii?

Se opriră. Se auzeau alte voci, ceva mai departe. Maggie se gândi la lumea de dincolo de tunele și se întrebă dacă avea să o mai vadă vreodată.

Se auzeau șoapte; se străduí să ghicească limba, dar erau prea departe. Apoi fu din nou înghiontită, picioarele împleticindu-i-se pe suprafața denivelată.

Acum era sigură că ceva se schimbase. Se auzea zgomotul străzii: oameni, mașini, pași. Culoarea întunericului de sub eșarfă nu mai era aceeași, de parcă cineva ar fi lansat artificii pe cerul nopții. Și ceea ce dădu în vileag totul, simțea căldură pe piele. Căldura soarelui.

Nu avea nici un sens, dar se simți ușurată. Deci nu avuseseră de gând să o omoare în tunelele acelea; nu avea să putrezească într-un bazin abandonat, unde aerul vibrează de nesfârșiții psalmi murmurați de femei.

Dar nu rămase decât câteva secunde afară. Simți aceeași mână metalică ce o apucase de încheieturi prinzând-o de gât și împingând-o în jos. Cu putere, de parcă ar fi vrut să contrabalanseze întregul ei corp. Opuse rezistență, ținând spatele drept, refuzând să se aplece. Simți frustrarea din atingerea mâinii care acum împingea mai puternic. În cele din urmă, bărbatul acela, sau altul, vorbi: o voce masculină din spatele ei scoase un singur cuvânt: „mașină".

Deci asta era. O împingeau pe bancheta din spate a unei mașini. Cedă, bucuroasă că reușise să opună puțină rezistență. Nu era cine știe ce, dar simți că realizase ceva. Îi forțase pe acești oameni să spargă tăcerea pe care o păstraseră de când o încolțiseră, chiar la ieșirea din tunele. Nu voiau să vorbească, dar tocmai o făcuseră. Un cuvânt, e adevărat, dar e și ăsta un început. Fusese o negociere la scară mică. Fuseseră nevoiți să cedeze ca să obțină cooperarea ei. Poate că fusese legată și redusă la tăcere prin căluțul acela, dar în termeni de mediere era convinsă că prima rundă era a ei.

Păreau să fie cel puțin cinci oameni în mașină; doi bărbați de o parte și de alta a ei, îngrămădiți în spate și simțea, de asemenea, în genunchiul ei drept presiunea

scaunului din dreapta. Continuau să nu-şi vorbească, dar în cele câteva secunde care i-au trebuit ca să intre în maşină, auzise un zvon de conversaţie. Era posibil să fi fost doar nişte oameni de pe stradă, trecători. Sau ceilalţi membri ai trupei de bărbaţi mascaţi care o vânaseră prin tunele. Oricum, ştia cu siguranţă ce limbă auzise. Era arabă.

Merseră cam zece minute cu maşina. Dar era posibil să fi fost şi jumătate sau de trei ori mai mult de-atât. Nu era doar faptul că nu putea să-şi verifice ceasul sau să se uite la cel din maşină. Din cauză că nu reuşea să vadă nimic, îşi pierduse în întregime noţiunea timpului.

I se făcea rău când se gândea că stătea atât de aproape de oamenii ăştia, mai ales, ştia asta cu siguranţă, lângă atacatorul de la piaţă. Îngrămădiţi toţi în spate, picioarele şi genunchii ei le atingeau pe ale lor. Poate şi pe ai lui. Ar fi vrut să-i împingă departe de ea, cu putere, dar avea mâinile legate. Pielea îi fu străbătută de un fior.

În cele din urmă simţi cum maşina încetinea, apoi cum trecea peste o muchie, ca şi cum ar fi intrat pe o autostradă. Auzi geamul şoferului lăsându-se în jos şi ridicându-se din nou după o clipă: poate că trebuise să arate nişte acte la un fel de punct de control. Oare se înşelase în privinţa arabei? Să fi fost de fapt o trupă israeliană care o ducea prin DCO[1] înapoi pe Malul de Vest? Aveau de gând să-i facă acolo ceea ce nu ar fi îndrăznit în Israel? Ce *voiau* oare să-i facă?

Zgomotul se schimbă din nou. Maşina coborâse un fel de pantă şi acum părea să se afle undeva înăuntru. Poate că erau într-o parcare subterană. I se ivi în minte

1. Biroul de Administrare Districtuală (n.r.).

o imagine care o şocă. Văzu două cadavre aruncate în întunecimea unui garaj subteran, vizibile doar la lumina galben-bolnăvicioasă a unei lămpi fluorescente. Cele două trupuri, ambele neînsufleţite, erau al lui Uri şi al ei.

Maşina rămase pe loc, motorul se opri. Auzi uşile din spate deschizându-se, iar mâna de fier se aşeză din nou pe spinarea ei, împingând-o afară. De data asta nu mai opuse nici un fel de rezistenţă: voia să iasă din spaţiul acela sufocant, strâmt.

Dacă fusese un garaj, nu stătuseră mult în el. Maşina părea să fi parcat chiar în faţa unei uşi. Fu îmbrâncită înăuntru, apoi pe nişte scări, ghidată de bărbatul care stătuse mereu în dreapta ei. Apoi, după încă vreo câţiva paşi, auzi o uşă închizându-se în spatele ei.

— OK.

Fu atât de uluită să audă un cuvânt rostit, încât nici nu acordă atenţie vocii. Era a unui bărbat, dar mai mult de-atât nu ştia. Ce fel de accent avea? Îşi închipui că era israelian şi, ascultând-o din nou în minte, lucrul ăsta i se păru posibil. Dar apoi încercă să-şi imagineze că era vocea unui palestinian şi se potrivea şi aşa. Putea fi a oricui, de oriunde, în orice limbă.

Câteva clipe mai târziu înţelese ce însemna acel cuvânt. Era o instrucţiune, o permisiune. Pentru că acum simţea mai multe mâini plimbându-se pe trupul ei, unele atingându-i picioarele, altele mişcându-se, aproape ca nişte mângâieri, pe spatele ei. Era dezorientată. Fără să se gândească, strigă, dar se auzi doar glasul înnăbuşit de căluş. Simţi că îi vine din nou să verse.

Mâinile se mişcau metodic, palpând în sus şi în jos fiecare picior şi braţ, ca un control de securitate într-un aeroport. *Desigur*, se gândi. O verificau. Simţi cum îi

umblau în buzunarele pantalonilor, scoțându-i telefonul mobil și micul portofel pe care îl purta. Aveau să vadă cine era. O singură dată mai fusese atât de înspăimântată, atunci când blocaseră tâlharii drumul în Congo. Cel mai mult se temea să i se afle identitatea: dacă ar fi știut că era diplomat, ar fi fost prea valoroasă ca să-i dea drumul. Își ascunsese actul de identitate. Dar nu mai avea nici un sens să se teamă de asta acum: oamenii ăștia știau cine era.

Urmă o pauză, timp în care își închipui că avea loc un fel de discuție mută. Poate că își dăduseră seama că nu avea nimic și dezbăteau eliberarea ei. Poate că tot acest coșmar avea să...

Dar o clipă mai târziu mâinile reveniră. Totuși de data asta nu mai pipăiau. În schimb, erau repezi și hotărâte, mergând direct la țintă.

Începură cu pantofii, scoțându-i repede. Apoi simți mâini pe catarama curelei, desfăcând-o, descheindu-i nasturele de sus al blugilor, trăgând fermoarul în jos și scoțându-i de tot de pe ea. Maggie țipă înăbușit.

Între timp, alte două mâini se ocupau de tricoul ei, încercând să-l scoată, împiedicate însă de mâinile ei legate. Se produse o mică întârziere, până când simți cum banda adezivă de plastic din jurul încheieturilor era sfâșiată. Numai că mâinile îi erau în continuare captive. Fiecare era ținută strâns și ridicată, ca altă pereche de mâini să-i poată smulge tricoul de pe ea.

Era acum doar în lenjerie. Ar fi vrut să fie înaltă, să-i copleșească pe acești oameni cu puterea furiei ei, dar simți un altfel de impuls crescând în ea – dorința de-a se micșora, de-a dispărea de sub ochii lor. Aproape goală dinaintea lor, orbită, nu se simțise niciodată mai neputincioasă.

Mâinile se puseră din nou pe treabă, atingând-o peste tot, cercetându-i spatele, subsuorile, părul. *Tot nimic.*

Vocea se auzi din nou.

— OK.

Sutienul îi căzu primul, nu sfâșiat, ci desfăcut ușor, o parodiere a atingerii unui iubit, care îi întoarse lui Maggie stomacul pe dos. Odată scos, putu auzi pe cineva rupând materialul sutienului, ca și cum s-ar fi așteptat să cadă ceva dintr-un compartiment ascuns.

Pe urmă trecură la ultimul lucru rămas pe ea, o pereche de chiloți care nici măcar nu erau ai ei, ci împrumutați, împreună cu toate celelalte, de la Orli.

Iar acum două mâini bărbătești îi trăgeau în jos, lăsând-o complet despuiată. Încercă să se acopere, dar mâinile care îi țineau încheieturile erau prea puternice: trebuia să rămână așa, descoperită.

Încercă să lupte cu impulsul de a plânge. Nu-și putea permite să le ofere victoria asta. Să-și rețină lacrimile, asta era acum singura ei rezistență. Dar era atât de greu. Simți din nou mâna apăsându-i spatele.

Era același gest care o împinse în mașină, mâna încercând să o facă să se aplece din talie. Despre asta era vorba? Nu despre o verificare, ci despre un viol în grup? Așa avea să se termine?

Umilința fu înlocuită de un torent de furie. Încercă să lovească, cu o putere pe care nu o mai simțise până atunci. Își dădu seama că bărbatul care o ținea de încheieturi trebuia să se străduiască din greu ca s-o poată ține.

În același timp, picioarele i se mișcară în ceea ce s-ar fi vrut a fi o lovitură. Produse ceva mișcare în dreapta, dar fu din nou prinsă de altă pereche de mâini. Se întrebă de ce nu îi legaseră gleznele.

Înțelese repede. Imediat ce îi învinseră împotrivirea, bărbații imobilizându-i fiecare membru, simți cum cineva îi depărta picioarele câțiva centimetri unul de celălalt. Asta făcu posibilă următoarea mișcare. Cele două mâini se plimbau acum pe interiorul coapselor sale, chiar sub fese, și, cu o mișcare fermă, îi desfăcură picioarele. Apoi aceleași mâini îi atinseră și fesele, depărtându-le.

Acum nu mai putea scoate nici un sunet; șocul și rușinea erau prea mari. Se cutremură simțind cum anusul îi era deschis cu forța și îi era introdus un obiect înăuntru. Dacă era un deget sau vreun fel de instrument medical nu-și putea da seama; tot ce simțea era străfulgerarea de durere adânc înăuntrul ei.

Vedea scena ca și cum ar fi privit din afară. Și-o putea imagina: trupul ei gol expus sub ochii grupului de bărbați mascați, cu fundul în sus și orificiul deschis pentru inspecție. Un spasm involuntar de protest îi făcu mușchii să se contracte. Dar nu putea să se miște.

Obiectul se retrase cu asprime și Maggie țipă în căluș. Dar durerea era amestecată cu ușurare. Cu siguranță acum avea să se termine.

Simți mâinile întorcându-i trupul, astfel încât acum se afla chiar în fața bărbaților. O împinseră în spate și simți că era așazată pe un fel de suprafață, poate o masă. Îi depărtară picioarele și unul din ei aprinse o lanternă, îndreptând-o spre ea; apoi simți niște degete care îi cercetau interiorul vaginului. Urletul ei de indignare fu înăbușit de căluș. Își dori să lăcrimeze, dar ochii îi erau uscați. Ca și cum oroarea asta ar fi fost prea îngrozitoare ca să poată fi exprimată prin lacrimi.

Se auzi un sunet, cel al unei uși deschizându-se, al altcuiva intrând în cameră.

— Ajunge, spuse o voce la doar câțiva pași depărtare.

Între vuietul din capul ei, bătăile puternice ale inimii și efortul de a-și înghiți lacrimile, nu reuși să priceapă ce era cu vocea aceea, nu reuși să-și dea seama dacă era același bărbat care vorbise mai devreme. Până când nu vorbi din nou.

— Îmbrăcați-o.

Atunci își dădu seama fără greș. Știa cu siguranță vocea aceea. Pentru că îl cunoștea pe bărbat.

Capitolul 55

Ierusalim, vineri, 9.21 a.m.

— De obicei nu arată oamenilor partea asta a clădirii, Maggie. Păcat. Poate că ar trebui.

În timp ce el vorbea, Maggie simțea mai multe mâini agitându-se în jurul ei, trăgându-i înapoi tricoul peste cap, punând din nou blugii pe ea. Lucrau în viteză, ca mâinile de pe o scenă care ar fi făcut un schimb rapid de costume, înainte de următorul cadru. Ajunseră în cele din urmă și la față, desfăcându-i căluțul – ceea ce declanșă un acces instantaneu de tuse – și, la sfârșit, dându-i la o parte legătura de la ochi. După asta, o împinseră în jos, făcând-o să se așeze pe un scaun tare, de lemn.

În timpul care îi trebui pentru a se obișnui cu lumina, bărbații cu măști de schi ieșiră din cameră. Aceasta era goală și lipsită de orice semn distinctiv, văruită într-un alb murdar, fără ferestre și fără nimic atârnând pe pereți. În fața ei se afla o masă. Poate că acesta era unul dintre bărbații care o făcuseră să se aplece cu numai câteva secunde în urmă. Și de cealaltă parte a mesei, stând pe un scaun simplu, ca al ei, se afla el.

— Nu pot decât să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai înainte, Maggie. Serios. Percheziția la pielea

goală, chestia cu cavitățile. Oribil. Știi cum se cheamă asta în pușcăriile de acasă? *Verificare corporală*. Cum ți se pare? Oricum, așa cum spuneam, îmi pare rău. N-aș dori asta nici celui mai înverșunat dușman al meu.

Acum că îl putea vedea, se simțea descurajată de propria ei reacție. Voia să sară la el, să întindă mâinile și să-l strângă de gât până când și-ar fi dat ultima suflare. Voia să-i iasă acid prin pori, până nu mai rămânea nimc din el. Dar sentimentele astea refuzau să se arate. Erau toate depășite de neîncrederea pură, de consternarea ei la vederea acestui bărbat aici. Toate sentimentele erau copleșite de confuzia ei, care era totală.

— Ce Dumnezeu faci? fu tot ce reuși să spună.

— Să nu ne grăbim, Maggie. Pentru început, vreau să știu unde e tăblița.

— Dar, tu? De ce ai...?

— Întrebarea e, dacă nu o ai la tine, dacă nu e ascunsă undeva în adâncurile corpului tău – și m-am convins că nu e –, unde dracu e?

Acum ridica tonul, cum îl mai auzise făcând și înainte.

— Nu știu.

— Ei, haide, Maggie. Știu că ai aranjat totul. Chiar te aștepți să cred că nu știi unde e?

— Iar tu chiar te aștepți să vorbesc cu tine după ce mi-au făcut huliganii tăi? N-o să-ți mai adresez nici un cuvânt, niciodată. Și atunci, un lucru care o surprinse atât pe ea, cât și pe el, îl scuipă în față.

— Îmi place asta, Maggie, doar știi. O fată cu pasiune. Și în plus, arăți bine goală. Asta aș numi eu o combinație ucigătoare.

Maggie nu spuse nimic. Trupul încă îi tremura din cauza umilinței prin care trecuse în această cameră,

dar mintea ei abia acum simțea primele efecte ale șocului. În fața ei se afla un om în care avuse încredere, despre care își închipuise că voia aceleași lucruri pe care le voia și ea.

— Asta înseamnă că tu te afli în spatele afacerii? Al tuturor crimelor ălora?

— Face parte din politica noastră să nu discutăm detaliile operațiunilor securității. Cu siguranță știi asta, Maggie.

Și zâmbi. Zâmbetul atotștiutor și complice al unui cinic cunoscător al politicii către celălalt. Zâmbetul pe care Bruce Miller, consilier superior al președintelui Statelor Unite, îl mai afișase de mii de ori înainte.

Capitolul 56

Ierusalim, vineri, 9.34 a.m.

— Ai pus să fiu urmărită?

Din nou fu dezamăgită de lipsa de convingere a întrebării sale.

— Noi te-am urmărit peste tot. Știi asta.

— Care „voi"? Pentru cine naiba lucrezi?

Era ca și cum sângele îi ajungea în sfârșit la creier.

— Ești un trădător, asta ești. Ți-ai trădat țara. Ți-ai trădat nenorocitul de președinte.

— Maggie, putem trece peste toată povestea asta cu irlandezul scandalizat? Tu, Bono, nemernicul celălalt, cum îl cheamă, Bob Geldof? Și toți ceilalți binefăcători cu inimile rănite care vin cu accentul ăla care te face să te simți vinovat. N-o să meargă de data asta.

Se lăsase pe spătar, legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului, mestecând guma cu nicotină mai hotărât ca niciodată.

— Asta nu e o negociere cu cine știe ce culegători de banane din Africa. Deții ceva de care am nevoie. Și nu ai nici o alternativă, Maggie. Nici una. Așa că spune-mi. Unde e nenorocita de tăbliță?

Negociere. Simpla pronunțare a cuvântului fu suficientă ca să-și vină în fire. Întotdeauna fusese bună la

ceea ce psihiatrii numesc „compartimentare", separarea unui aspect al vieții sale de celelalte, în așa fel încât să se poată concentra la sarcina pe care o avea de îndeplinit și acum, în mod conștient, își impuse să facă din nou acest lucru. Să uite ceea ce tocmai se întâmplase, chiar și disprețul pentru monstrul din fața ei, și să-și facă datoria. Să negocieze.

— Nu-ți spun nimic până nu-mi spui ce naiba se întâmplă aici.

— Ascultă, Maggie. Nu vreau să mă repet. Dar nu ai nici o opțiune. Te pot forța să-mi spui ce știi, dacă e nevoie.

— A, chiar? Cel mai de încredere consilier al președintelui atacând un cetățean al Statelor Unite, un înalt diplomat al Statelor Unite – într-un an electoral. Asta o să dea bine în sondaje.

— N-o să te creadă nimeni. O târfă spălăcită, care nu își poate ține picioarele strânse și și-o trage mai întâi cu africanii și apoi cu un israelian. Cum crezi că va da asta pe prima pagină din *Washington Post*?

Involuntar, Maggie închise ochii. Se proteja acum, instinctiv, ca un animal care își întărește vizuina în vederea următorului atac. Știa că avea dreptate. Că greșeala ei din Africa împreună cu ceea ce putea fi ușor prezentat ca o aventură cu Uri, o putea termina. Că, în ceea ce privea credibilitatea, la asta rezumându-se majoritatea scandalurilor politice, ar pierde de fiecare dată în fața lui Bruce Miller.

— Da. Și microbiștilor le va plăcea la nebunie un președinte al cărui om de încredere privește în timp ce niște gorile mascate caută în fundul unei colege. Ești deja într-un rahat mai mare decât îți imaginezi. Așa că ce-ar fi să vorbești cu mine și după aceea poate vorbesc și eu cu tine.

Miller o cercetă pe Maggie din cap până-n picioare, cu un zâmbet vag pe buze. Simțea în el jucătorul de pocher care urma să se dea de gol.

— După cum am zis, ți-ai luat-o Costello. Într-o altă viață, îmi imaginez că noi doi ne-am fi înțeles perfect, dacă știi ce vreau să spun.

Maggie păstra aceeași expresie. Dacă e pe cale să se producă o schimbare în oponentul tău, nu trebuie să faci nici cea mai mică mișcare ce i-ar distrage atenția. Nu trebuie să rupi niciodată vraja.

— Chiar nu e foarte complicat.

Voia să răsufle ușurată : avea să vorbească. Dar figura îi rămase înghețată.

— Ne trebuie un acord de pace aici, Maggie. Și eram, naiba să-l ia, destul de aproape. Apoi, weekendul trecut, auzim că circulă pe-aici o tăbliță, care s-ar putea să fie ultimul testament al lui Avraam...

— De unde?

— De unde ce?

— De unde ai auzit?

— De la tatăl prietenului tău. Guttman. L-a sunat pe Baruch Kishon, ziaristul evreu, și i-a spus. Nu toată povestea, dar suficient din ea. I-a menționat pe comerciantul Afif Aweida și pe prietenul lui, Ahmed Nour. Și din întâmplare cei de la NSA ascultau.

— Din întâmplare.

— OK, n-a fost o întâmplare. Îl ascultăm de ani de zile pe Kishon.

— Pe Kishon? De ce naiba faceți asta?

— N-ai citit dosarele, Maggie? Kishon e cel care a scos la iveală povestea legăturii cu Tel Avivul, acum câțiva ani.

Maggie îl blestemă pe Uri că nu-i spusese nimic despre asta. Trebuia să fi știut. Fusese cea mai mare

fisură diplomatică între Israel și Statele Unite, vreme de decenii întregi: trei agenți ai CIA au trădat agenția, furnizându-le secrete israelienilor. Până în ziua de azi, israelienii au cerut constant eliberarea spionilor; chiar și președinții cei mai proisraelieni au refuzat.

— Kishon încă mai vorbea cu ei în închisoare. Susținea eliberarea lor. Îl țineam sub urmărire chiar de-atunci.

— Deci cum ai auzit ce i-a spus Guttman, te-ai hotărât să-l omori.

— O, nu începe să-mi ții predici nenorocite, domnișoară. Am știut imediat care e miza aici. Arabii și israelienii sunt pe cale să ajungă la o înțelegere, adică să cadă la înțelegere în privința Ierusalimului, să împartă pe din două blestematul de oraș și acum iată-l pe însuși Dumnezeu Atotputernicul sau pe-aproape, venind și spunând că nu, el aparține evreilor. Toată afacerea ar cădea.

Maggie trebui să depună mari eforturi pentru a-și păstra calmul. *A văzut textul. Știe ce scrie în el.* Nu putea să-l lăse să-și dea seama că ea nu-l văzuse și nu știa.

— Deci îți era teamă că israelienii vor renunța la negocieri pentru că Avraam le-a hărăzit lor Muntele Templului?

— Sau musulmanilor. Nu conta cine îl primea. În ambele cazuri, procesul de pace s-ar fi încheiat. Trebuia să ne asigurăm că nici unii, nici alții nu pun mâna pe ea.

Asta îi prilejui un moment de ușurare: până la urmă nu i-o luase înainte. Miller știa la fel de puține lucruri ca și ea despre conținutul tăbliței. Va menține ofensiva.

— Deci tu ai fost. Tu i-ai omorât pe Kishon, Ahmed Nour, Afif Aweida, Guttman, pe soția lui Guttman –

oricine ar putea ști ce e pe tăbliță și ar putea dezvălui acest lucru. Nu voia să amintească de Uri; dacă ar spune-o, s-ar putea să se adeverească.

— Nu te lăsa dusă de val, Costello. Guttman a fost omorât de serviciile secrete israeliene. Tipul părea să scoată un pistol și să tragă în Yariv, ce puteau să facă?

— Și kibbutzul din nord. Incendierea. Tot tu ai fost?

— Guttman era unul din principalii arheologi de la acel sit. Ne-am gândit că ar fi putut s-o ascundă acolo.

Acum era rândul lui Maggie să tacă. Își privea încheieturile, pe ambele având crestături roșii, adânci. Începu să scuture din cap.

— Asta ce înseamnă? întrebă Miller, iritat.

Nu spuse nimic. Bătând cu pumnul în masă, el strigă:

— De ce naiba scuturi din cap?

Ridică privirea, bucuroasă că a reușit să-l enerveze.

— Pentru că nu-mi vine să cred cât de prost poți să fii.

— Cum îndrăznești...

— Ai făcut toate astea pentru că ți-a fost teamă că scoaterea la iveală a testamentului ar putea da peste cap procesul de pace? Toate aceste omoruri, de ambele părți?

În glasul ei se simțea o ironie tristă.

— Ai făcut toate astea ca să *previi* suspendarea procesului de pace? Nu te-ai gândit nici o clipă că omorurile în lanț, în cel mai delicat moment al negocierilor ar putea singure să dea dracului negocierile? Vreau să spun că e de necrezut. Ce-i cu voi, americanii? Uite, Irakul e o amenințare: deci, hai să-l invadăm și să-l facem de o mie de ori *mai* amenințător! Și acum ați făcut din nou exact aceeași greșeală, aici.

— N-ai dreptul să-mi ții predici...

— Am tot dreptul. M-am plimbat prin țara asta, mi-am riscat viața, disperată să aflu cine se găsea în

spatele tuturor acestor violențe, pentru că am vrut să contribui la salvarea acestui proces de pace, pentru că de fapt chiar am crezut în el. Și acum descopăr că adevărata sursă a problemei și a violenței care a distrus totul nu a fost Hamasul sau Jihadul, sau Fatahul, sau colonialiștii, sau Mossadul sau oricare din ei. Ci chiar tu!

Miller se adună.

— Întotdeauna am știut că ești naivă, Maggie; făcea parte din farmecul tău. Dar asta e prea de tot. Nu crezi că tipii ar fi început ei crimele în momentul în care ar fi aflat de testament? Bineînțeles că ar fi făcut-o. Au fost foarte multe crime aici toată săptămâna care n-au avut nimic de-a face cu asta. Qalqilya. Gaza. Autobuzul cu elevi din Netania. Chiar dacă nu făceam nimic, oricum s-ar fi întâmplat toate astea, de la sine. La fel e cu Hezbollahul și cu iranienii care o iau razna.

I-ranienii.

— Ăsta e adevărul, draga mea. Te afli față în față cu o boală care e pe cale să se răspândească, omori prima dihanie care se îmbolnăvește. Altfel o să dea gata toată turma.

Acesta era discursul de acasă al băiatului de fermier, pe care Miller îl folosea atât de bine la talk-show-urile de duminică dimineața din Washington. Îi intimida întotdeauna pe cei din presă și îi făcea să se simtă ca niște băieți firavi de la oraș.

— Deci asta era, nu? Destabilizezi puțin procesul de pace, până când îl destabilizează nebunii de tot.

— Nu există alegeri bune în jocul ăsta, Maggie. Ar trebui să știi deja asta.

— Și presupun că funcționa. Până când am apărut eu și am început să-mi bag nasul.

— A, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— De ce? Ai fi reuşit, eliminând pe oricine ar fi aflat despre tăbliţă. Secretul lui Avraam ar fi rămas necunoscut. Dar m-am băgat eu, nu-i aşa, zbătându-mă zi şi noapte să scot la lumină ceea ce tu te-ai hotărât să ţii ascuns. Cât de naivă am putut fi.

— Ar trebui să fii mai puţin dură cu tine, Maggie.

— De ce?

— Pentru că ai făcut exact ceea ce am vrut noi – chiar de la început.

Capitolul 57

Ierusalim, vineri, 9.41 a.m.

Maggie se uita în pământ. Voia să se calmeze și asta era modalitatea pe care o alesese. Dacă ar fi privit în sus, dacă s-ar fi uitat la el, și-ar fi pierdut echilibrul.

Se produsese un schimb între ei, știau amândoi acest lucru. Acum ea voia ceva de la el la fel de mult pe cât voia el ceva de la ea. Ea se afla într-o poziție dezavantajoasă. Dacă ar fi fost vorba despre negocierea unei granițe sau a unei ape sau chiar despre dreptul de vizitare în weekend și proprietatea casei din Hampton, ar fi știut cum să mascheze situația, cum să-și ascundă necesitatea. Dar până și cel mai priceput negociator devine incapabil când trebuie să negocieze pentru el. Colegii lui Maggie spuneau adesea povestea unui mediator al Uniunii Europene care, în ciuda faptului că luase un premiu Nobel, încercase, dar nu reușise, să obțină o mărire de salariu.

— Ce naiba poate să însemne asta: am făcut exact ce ați vrut voi?

Miller zâmbi. Știa la fel de bine ca ea ce greșeală făcuse trădându-și necesitatea.

— O, haide, Maggie. Să nu mai pierdem timpul. Avem treabă. Nu știu dacă îți vine să crezi, dar avem un proces de pace de salvat.

— De parcă ți-ar păsa.

— Glumești? Glumești, ce naiba?

Zâmbetul îi dispăruse acum.

— Ce crezi că făceam aici. Toată operațiunea avea ca scop *salvarea* negocierilor. Știam că vor fi mai moarte decât un curcan în noiembrie, în momentul în care ar ieși la iveală tăblița.

O privi pe Maggie profund dezgustat.

— Pur și simplu nu înțelegeți, nu-i așa? Nici tu și nici tâmpiții ăia de liberali elitiști și îngâmfați de pe Coasta de Est sau din Europa.

Se aplecă peste masă și ochii îi scânteiară.

— Vă plac la nebunie lururile drăguțe, discuțiile, întâlnirile, planurile, contraplanurile, hărțile, hotărârile ONU, ceremoniile, strângerile de mână de la Casa Albă – vă plac la nebunie toate *astea*. Dar ai stat vreodată să te gândești timp de o secundă nenorocită cum de sunt posibile toate astea? Te-ai întrebat vreodată ce îl face pe un ticălos însetat de sânge ca Slobodan Miloșevici să se ducă la Dayton și să participe la unul din amărâtele voastre de tratate de pace? Te-ai întrebat?

— Păi, îți spun eu. Nemernicii descreierați ca mine și ca prietenii mei mascați de afară, ăsta e răspunsul. Miloșevici nu a semnat acordul fiindcă i-ai făcut tu ochi dulci. Așa cum nici frații tăi din IRA nu au semnat pe linia punctată fiindcă ți-ai fluturat tu sau cineva ca tine fundu' pe sub ochii lor. Nu, au făcut-o pentru că unul ca mine i-a amenințat că le aruncă o megatonă de dinamită în cap dacă nu o fac. Și nu doar i-am amenințat. Câteodată chiar am făcut-o.

— Sigur, vă lăsăm vouă aprecierile și premiile pentru pace, contractele de carte și interviurile cu Charlie Rose. Sigur, *New York Times* n-are decât să vă pupe-n

fund cât vrea. Nu-mi pasă. Eu o să fiu fiul satanei, o să rezist. Dar nu te amăgi, domnişoară. N-ar exista nici o pace dacă nu ar fi băieţi ca mine, gata de război.

Maggie respiră adânc.

— Şi asta făceai tu aici? Puţin război ca să putem noi să facem pace, asta e...

— Să ştii că asta făceam. Şi avea şi sens. Cele două tabere sunt încă în cameră...

— Tehnic.

— Există şi negocieri ascunse, aşa că vorbesc, crede-mă. Şi în plus tehnic e mai bine decât nimic. N-am fi ajuns nicăieri dacă tăbliţa aia nenorocită ar fi ieşit la iveală. Sunt mândru de ce am făcut.

— A ştiut toată lumea în afară de mine?

Miller tăcea acum, privindu-şi degetele.

— Din contră. Ştia cine trebuia să ştie. Eu şi o mică echipă aleasă în acest scop. Foşti membri ai forţelor speciale.

— Echipa care m-a înhăţat în stradă, lângă piaţă. Tot ei au omorât oamenii?

— Am lăsat în seama lor şi a şefului lor toate detaliile operaţiunii.

— Şi noi, ceilalţi, nu am ştiut nimic? Secretarul de stat? Sanchez?

— Nici unul. În afară de tine.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ar trebui să fii mândră.

— Mândră?

— De ce-ai făcut. Aproape că ne-ai condus unde trebuia. La tăbliţă. Exact cum am sperat.

— Nu înţeleg.

— O, haide, asta nu e *Căsuţa din prerie*. Ştii cum funcţionează lucrurile. De ce crezi că l-am trimis pe Bonham după tine?

— Ca să închei afacerea. Cele două tabere erau foarte aproape de asta și ai vrut ca eu să închei afacerea.

Lui Maggie îi tremura glasul.

— Da, nu mai contează.

— Asta a spus Bonham!

— Bineînțeles că asta a spus.

Miller se holba acum la Maggie.

— Dar haide, Maggie. Crezi că Departamentul de Stat nu e plin de oameni ca tine, diplomați pricepuți care n-ar fi putut totuși să ducă la capăt însărcinarea asta? Specialiști în conflictul din Orientul Mijlociu? Nu-mi spune că nu te-ai întrebat de ce, dintre toți oamenii pe care îi aveam, te-am ales pe tine. Aveam nevoie de tine din cauza – cum s-o spun cât mai delicat –, din cauza experienței tale unice.

Maggie simțea că pălește.

— Ce vrei să spui?

— Aveam nevoie de cineva care să se împrietenească cu Guttman junior. Dacă știa cineva unde ascunsese bătrânul nemernic tăblița asta, el trebuia să fie acela.

— M-ai adus aici ca să, ca să...

Nu putu rosti cuvintele.

— Păi, hai să dăm cărțile pe față, Maggie, aveai experiența necesară. Te-ai împrietenit cu nebunul ăla din Africa și ne-am gândit că, într-un context potrivit, ai face același lucru și aici. Și l-ai făcut. Cum spuneam, ar trebui să fii mândră.

Un moment de uimire, urmat de un sentiment ciudat, unul pe care Maggie nu îl mai cunoscuse înainte, ca și cum ar fi primit o lovitură dinăuntru. Deci despre asta era vorba de la bun început. Maggie auzi din nou vocea lui Judd Bonham, când o cooptase în această însărcinare. Anularea păcatului prin răscumpărare, spusese

el. Pomenise chiar și redempțiunea. *Asta e șansa ta.* Vorbise atât de delicat, cu vocea dulce a rațiunii. Și cu toate astea spusese opusul adevărului. Nu voia ca ea să vină la Ierusalim și să-și repare greșeala din Africa, ci ca s-o repete. El, Miller și Dumnezeu știe cine altcineva o aleseseră pe ea nu datorită abilităților sale – toate rahaturile alea despre indispensabila Maggie Costello, marea „închizătoare" nu erau decât praf în ochi –, ci din cauza acestui unic defect. Toate laudele alea; și ea le crezuse până la ultimul cuvânt.

Nu era mai mult decât o ispită, cea mai involuată formă de viață din lumea spionajului, trimisă acolo ca să-i câștige simpatia lui Uri Guttman. Faptul că reușise nu făcu decât să-i mărească greața. În ce o transforma asta? În nimic mai mult decât o târfă care lucra pentru guvernul american.

Maggie sări instinctiv din scaun, unde stătuse tot timpul. Îl plesni puternic peste față pe Bruce Miller. Simțind asprimea loviturii, Miller își duse mâna la obraz, apoi, cu un rânjet lasciv, o plesni și el. Când ea se răsuci, el apăsă pe un buton de sub masă, făcând să intre instantaneu înapoi în cameră doi bărbați mascați.

— OK, Maggie. A durat destul. Nu că nu mi-ar face plăcere. Dar trebuie să-mi spui unde e tăblița.

— Nu știu, spuse, cuvintele fiindu-i acoperite de lovitura peste față.

— Nu ești deloc pe-aproape, Maggie. Acum cred că știi că am niște băieți aici cărora le-a făcut plăcere să te cunoască. S-ar putea să le surâdă ideea de-a te cunoaște mai bine.

— Deci o să implici Casa Albă într-un viol.

— N-o să fim implicați în așa ceva. Vom emite o declarație în care ne vom exprima regretele pentru

moartea unei americance remarcabile, atacată cu brutalitate și apoi ucisă de teroriști. Statele Unite nu se vor odihni până când ucigașii tăi nu vor fi aduși în fața justiției.

Maggie simțea cum tremură de furie, teamă și o enormă tristețe.

— Ți-am captat atenția acum, domnișoară Costello?

Capitolul 58

Ierusalim, vineri, 9.52 a.m.

Era ca și cum ar fi recurs la rezervorul de urgență. Se simțea săpând adânc în rezervele ei – de rezistență, autocontrol și un misterios drog interior pe care părea în stare să-l producă atunci când situația o cerea cu adevărat, acela care putea, printr-un simplu act de voință, să-i calmeze durerea.

Se auzi vorbind pe tonul calm pe care îl putea găsi în stare de criză.

— Nu știu mai multe decât știi și tu. Ai văzut ce am văzut și eu. Mesajul lui Shimon Guttman ne trimitea la tunelurile Zidului de Vest.

— Mesajul din jocul pe calculator?

— Da. Nu ne-a dat indicii mai precise. Dacă ne-ar fi dat, ai fi aflat.

Miller dădu ușor din cap, mai puțin decât ca pentru a încuviința ceva, dar fu suficient. Cei doi bărbați cu mască de schi se apropiară, apucând-o fiecare de câte un braț. O ridicară pe Maggie din scaun și, atenți să-și sincronizeze mișcările, făcură aceleași gesturi, răsucindu-i brațele până când i le lipiră de spate: o mișcare Nelson completă. Urlă de durere, împroșcând un jet de salivă în cameră. Asta nu-i făcu pe bărbați decât să o

tragă mai tare de încheieturi pentru a-i ridica brațele și mai sus. În partea dreaptă, simțea tensiunea din articulație, în locul în care brațul se unește cu umărul. Durerea era atât de intensă, încât putea să o vadă: o roșeață învolburată în fața ochilor. Era sigură că cei doi îi vor disloca brațele.

Apoi încetă, iar ea fu trântită la loc în scaunul moale, ca o păpușă.

Miller vorbi din nou pe același ton. Ca și cum ar fi făcut o scurtă pauză pentru a bea o gură de apă și acum relua conversația de unde rămăseseră.

— Și nu ai văzut nimic acolo azi-dimineață?

Dură puțin până când Maggie deschise ochii. Roșeața mai era încă acolo, iar durerea persista, chiar dacă era însoțită de acea ușurare pe care o simți când știi că va înceta. Amintirea ei îi invada încă sistemul nervos. Când se forță să vorbească în cele din urmă, nu reuși să scoată decât un croncănit.

— Știi că nu am văzut. M-ai percheziționat.

Miller se aplecă înainte.

— Nu doar atât, în plus am pus oamenii să scotocească toată zona tunelurilor de când ne-ai condus tu acolo. La lumina proiectoarelor. Și tot nimic. Ceea ce înseamnă...

— Că bătrânul a trișat. A spus că e acolo, dar nu era.

— Sau că Uri te-a mințit. Te-a trimis după cai verzi pe pereți în pivnițele alea, ca să se ducă să-și ia singur moștenirea.

— Poate.

Chiar și năucă de durere și furie, Maggie lua în calcul această posibilitate. Până la urmă, înțelegea acum, orice fel de trădare era posibilă. Uri ar fi putut înscena

focurile de armă de pe șosea, din acea dimineață și apoi s-ar fi putut duce să ia singur tăbliță. Poate că își dăduse seama cine era Maggie înaintea ei. Făcuse parte din serviciile de informații israeliene ; îl văzuse furând o uniformă și apoi o mașină. Poate că toate astea nu fuseseră decât o pregătire a ingeniosului abandon al ei pe autostradă. Poate că avusese de la început profilul lui Maggie : o ispită de evitat. Ea era singura care nu-și dăduse seama de asta.

Miller o privi un moment, apoi se strâmbă în semn de regret.

— Doar ca să fiu sigur, o să-i las pe băieții ăștia să vadă dacă nu te pot ajuta să-ți amintești dacă mai știi ceva. Să-ți împrospăteze memoria.

Dădu ușor din cap încă o dată și imediat cei doi bărbați o traseră de pe scaun. Doar că acum nu o ridicară în picioare, ci o aruncară la pământ. Bărbatul din dreapta se lăsă imediat lângă ea într-un genunchi și își încolăci brațul în jurul gâtului ei. Începuse deja să o strângă când ea reuși să mormăie câteva cuvinte, rostindu-le imediat ce le gândi.

— Sau poate nu e nimic de știut.

Abia își auzea vocea.

— Poftim ?

Încercă să repete cuvintele, dar nu avea aer. Presiunea de pe trahee era prea mare. Era strangulată.

Miller făcu un semn și strânsoarea slăbi. Brațul rămase totuși în jurul gâtului ei.

— Repetă ce-ai spus.

— Am spus că poate nu e nimic de știut.

— Asta ce vrea să însemne ?

— Poate că nu am găsit locul în care a ascuns Guttman tăbliță pentru că nu a ascuns-o încă.

— Explică.

Maggie încercă să se ridice, dar nu avu putere. Rămase acolo, la pământ, rostind cuvintele dintr-o suflare.

— Mesajele pe care le-a lăsat Guttman – cel de pe DVD, cel din *Second Life* –, a făcut toate astea sâmbătă. Atunci l-a sunat și pe Kishon.

Gâfâia.

— Dar dacă nu a terminat ce avea de făcut? A *plănuit* să ascundă tăblița în tuneluri – și ar fi făcut-o. Dar a intervenit ceva: a fost omorât. Probabil a plănuit să facă ce avea de făcut după mitingul de pace. Dar pur și simplu n-a mai apucat.

Miller asculta cu atenție.

— Deci unde e acum tăblița?

— Asta e toată problema. Nu știu. Și dacă *eu* nu știu – după ce i-am văzut ultimele mesaje și l-am ascultat pe fiul lui povestindu-și amintirile din copilărie –, asta înseamnă că nu știe nimeni.

— Tăblița va fi pierdută.

— Da.

Miller clătină ușor din cap, nu către ea, ci ca pentru sine, ca și cum ar fi cântărit motivele pro și contra și fu convins până la urmă. Se ridică din scaun și începu să se plimbe, învârtindu-se în jurul lui Maggie, care rămăsese ghemuită pe podea. În cele din urmă, dădu verdictul.

Capitolul 59

Ierusalim, vineri, 10.14 a.m.

Parcurse împreună cu şoferul scurta distanţă până la hotel, dar nu vru să intre imediat. Văzuse atât de puţin lumina zilei, încât voia să o lase să pătrundă înăuntrul ei acum. Rămase pe loc, uitându-se în jur.

Intrarea era aglomerată, blocată de taxiuri parcate cu motoarele pornite, oaspeţi intrând şi ieşind cu multe valize. Ieşeau mai mulţi decât intrau, se gândi Maggie; turiştii probabil că părăseau Ierusalimul după problemele din ultimele câteva zile. De-ar fi ştiut ei.

Auzi un megafon zbierând. Se întoarse şi văzu o maşină albă, mare, acoperită cu autocolante şi postere portocalii, urcând încet pe strada Regele David: dinăuntru, cineva striga nişte sloganuri, denunţându-l, se părea, pe Yariv şi intenţia lui iminentă de a ceda patrimoniul Israelului. Un minut mai târziu, maşinii i se alătură o dubiţă, de data asta cu un fel de pop european uşor. Părea să fie o tabără de pace, care îl lua probabil în derâdere pe Yariv pentru că se retrăsese de la negocieri.

Privi dincolo de semafoare, sus pe deal. Consulatul e chiar acolo, îşi zise, locul unde a început totul. Îşi aminti cum stătea, în grădină, după ce tocmai coborâse

din avion, punându-și întrebări despre frații din mănăstire. Asta fusese abia cu cinci zile în urmă, deși părea să se fi întâmplat acum cinci săptămâni. Ea și Jim Davis vorbiseră despre „încheierea înțelegerii". Maggie zâmbi cu amărăciune.

Se întoarse spre stânga, îndepărtându-se de hotel. Toate o dureau; mai ales brațele și gâtul. Își închipui ce vânătăi trebuia să aibă pe tot corpul, chiar și în acele locuri ascunse. Tânjea după o baie lungă, într-o cadă fierbinte, și un somn adânc. Dar nu era pregătită pentru asta acum: gândurile nu o lăsau să se odihnească.

Dădu peste un parc, aproape pustiu și cu o înfățișare destul de jalnică. Spațiile verzi erau neîngrijite pe margini, iar picioarele de metal care susțineau foișorul umbrit din mijloc fuseseră lăsate să ruginească. Maggie observă că până și pietrele de pavaj, și băncile erau făcute din aceeași piatră galbenă de Ierusalim; era frumoasă, dar își imagină că oamenii care locuiau acolo se săturaseră cu siguranță de ea. E ca și cum ai trăi într-un oraș cu o fabrică mare de ciocolată: vizitatorii adoră mirosul, iar locuitorii sunt sătui până peste cap de el.

Se așeză pe o bancă și privi în gol. Când Miller îi spusese că era liberă să plece, că ajunsese la concluzia că nu mai știa nimic, se simțise ușurată, dar nu și bucuroasă. Nu era doar durerea care încă pulsa înăuntrul ei; nici umilința că fusese expusă privirilor tuturor, chiar și părțile ei cele mai intime, ca o carcasă de animal; nici măcar ceea ce îi dezvăluise Miller nu era adevărata esență a misiunii ei în Ierusalim. Nu, ce simțea Maggie era ceva ce credea că mulți oameni nici nu înțelegeau. Poate că numai un alt mediator ar fi

înțeles: anxietatea chinuitoare care apare când cealaltă parte renunță prea ușor. Miller se înduplecase prea devreme și nu știa de ce.

Se gândi iar și iar la cuvintele lui, inclusiv la ultima afirmație pe care o făcuse la plecarea din camera de interogatoriu. O avertizase că, dacă ar fi încercat să facă public ceea ce se întâmplase, avea să se asigure că *The Washington Post* va fi informat că săraca domnișoară Costello suferise în Ierusalim o depresie care o făcuse să plonjeze într-o lume a iluziilor și iraționalului, din cauza unei noi aventuri consumate în timp ce se afla la datorie. Autoritățile îi oferiseră o șansă, după ce o cădere anterioră o forțase să renunțe la lucrul în diplomație. Dar slăbiciunea ei inexplicabilă făcuse zadarnică încercarea lor de a o ajuta. Părea să nu se poată abține să întrețină relații intime cu cei pe care trebuia să-i abordeze profesional, aveau să spună surse din administrație, citate doar cu condiția de-a rămâne anonime. Dacă ar fi încercat să contraatace, aveau casetele și fotografiile cu ea și Uri, noaptea târziu, bând, sărutându-se...

Se cutremură și se uită la picioare, la cizmele pe care abia le recunoștea. De când făcea meseria asta, refuzase să lase faptul de a fi femeie să fie unul decisiv în ceea ce o privea. Sigur, știa că acest fapt era un factor în orice negociere, uneori un dezavantaj, de obicei un atu, atâta timp cât știai cum să îl folosești. Dar era doar un element printre multe altele, cum era și faptul că era irlandeză sau relativa ei tinerețe. Nu era doar atât. Bruce Miller o făcuse să se simtă diferit și asta îi repugna. El o vedea nu ca pe un mediator experimentat, un cititor versat de tipologii umane și un analist de relații internaționale, ci ca pe o târfă. La asta se reducea

totul. Pentru el, aventura din Africa era singurul lucru important din CV-ul ei. Împreună cu sânii și fundul ei. Se afla acolo nu pentru priceperea sa, pentru intelectul său sau pentru anii petrecuți la masa negocierilor, ci ca să și-o tragă. Brusc, felul ei de-a se purta cu bărbații în *souk* păru cel mai mărunt lucru. Fusese violată, înțelegea acum, încă din momentul în care luase acele bilete și se suise în taxi, îndreptându-se spre aeroportul Dulles.

După micul discurs de avertizare, Miller reușise să o surprindă. Expresia lui, mișcările arogante ale gâtului denotau altceva, ceva ce nu mai văzuse. Miller înclinase capul într-o parte și ochii lui păruseră să exprime simpatie. Rămase în poziția asta o bună bucată de vreme înainte să spună încet:

— Trebuie să facem lucruri abominabile uneori, cu adevărat oribile. Dar le facem pentru o cauză dreaptă.

Ceea ce o înnebunea acum, când stătea în părculețul ăsta părăsit, era că aproape ajunsese să fie de acord cu el. Nu era vreo pacifistă, vreun comerciant de bețișoare parfumate sau fasole de Vigna care credea că tot ce înseamnă putere este implicit rău și că toți ar trebui să fim buni unii cu alții. Înțelegea foarte bine cum funcționează lumea. Dar mai întâi de toate înțelegea – mai bine decât oricine – cât de important era ca tăblița să nu ajungă în mâinile combatanților. Miller avea dreptate să facă orice era necesar ca să o găsească înaintea lor. Președintele voia să fie reales și asta însemna că avea nevoie de un acord de pace între Israel și Palestina. Cui îi păsa că motivele lui erau șubrede? Cel puțin țările astea două, care încremeniseră într-o îmbrățișare a morții de atâta timp, încât nici nu-și mai puteau imagina viața una fără cealaltă, urmau să obțină acordul de care aveau nevoie.

Maggie Costello ar fi participat la toate astea. Era în branșă de destul de mult timp ca să știe că acordurile de pace nu apar datorită unui puseu de amabilitate sau pentru că cine știe ce preot convinge liderii să facă ce e bine sau chiar pentru că o brunetă pasionată din Dublin le spune să nu se mai omoare între ei. Ci o fac pentru că interesele lor sau, mai adesea, interesele marilor puteri se schimbă. Brusc, barosanii nu mai au nevoie de război, așa că îi pun capăt.

Acum știa și ea cum stau lucrurile. Dacă Miller sau Davis sau Bonham – și se gândi cu durere că probabil toți erau implicați în asta – i-ar fi spus vreodată adevărul, dacă i-ar fi explicat problema și de ce aveau nevoie de ajutorul ei, ar fi acceptat. Ar fi găsit propria ei modalitate de-a o face. Dar nu aveau destulă încredere în ea ca să-i spună ce voiau barosanii. Era doar o unealtă de folosit, o piesă așezată pe planșă a cărei singură îndatorire era să fie regulată...

Se făcuse frig sau, cel puțin, i se făcuse ei frig. Probabil din cauza oboselii. O să se ducă la hotel, n-o să vorbească cu nimeni și, după ce o să doarmă, o să plece la aeroport. Și unde să se ducă? Habar nu avea.

Intră în holul cavernos al Citadelei și merse cu capul plecat, hotărâtă să nu dea ochii cu nimeni. Era convinsă că nu avea nici un sens, dar se simțea de parcă toți știau ce i se întâmplase în ultimele câteva ore și nu suporta să fie văzută.

— Domnișoară Costello! Bună!

Era o funcționară de la recepție, cu o coadă de cal care se legăna în timp ce țopăia prin hol, fluturând o bucată de hârtie și strigând tare după ea:

— Domnișoară Costello, vă rog!

Ca și cum ar fi vrut doar să o facă să tacă, Maggie traversă repede parchetul lustruit, sperând că nimeni altcineva nu mai observase mica scenă.

— Ah, domnișoară Costello. A spus că e extrem de urgent. Tocmai a plecat. Era aici acum un minut, i-am zis...

— Vă rog, luați-o mai încet. Cine a spus și despre ce că e urgent?

— Bărbatul care a venit aici. I-am zis că poate lăsa un mesaj vocal de pe telefonul hotelului, dar a refuzat. M-a rugat să vă dau asta. Îi întinse lui Maggie o bucată de hârtie, ruptă din carnetul de mesaje al hotelului.

Ne vedem într-un moment vechi. Știu ce avem de făcut. Vladimir junior.

Capitolul 60

Ierusalim, vineri, cu două ore mai devreme

Tremurul i se domolise acum, fiind redus la o durere ritmitcă. Se întrebă dacă nu îi injectaseră ceva, poate în coapsă, când îl împingeau în Mercedes. Sau poate mai târziu. Nu ar fi observat dacă ar fi făcut-o.

Își revenise acum o jumătate de oră. Sau poate chiar o oră. Îi luase ceva timp să-și dea seama că nu se afla într-o cameră întunecată, ci că era legat la ochi. Preț de câteva minute lungi crezu că vede interiorul propriilor pleoape. Apoi își aminti de glonț și se întrebă, la modul serios, dacă nu cumva experimenta starea de conștiință a morților.

Simțurile îi reveneau încet, ca într-o succesiune. După ochi, urmară brațele, care îi dădură de știre că erau imobilizate. Se strădui să-și amintească: fusese împușcat și acolo? Era posibil să fie paralizat? Încercă să nu intre în panică. În schimb, își simți inima încetinindu-și ritmul până la bătăile acelea slabe, care anunță de regulă momentul morții. Era ca și cum trupul lui ar fi intrat de urgență într-o stare de criogenie, știind că acum era prins într-o luptă pentru supraviețuire. Cunoștea bine toate astea pentru că mai trecuse o dată prin ele înainte.

Atunci rana fusese psihologică. Se afla într-un tanc, dincolo de granița libaneză, când au fost loviți de o bombă a Hezbollahului, aruncată de pe marginea drumului. Șoferul și tunarul au fost omorâți pe loc. În calitate de comandor, el ar fi trebuit să fie cel mai vulnerabil: el era cel care scotea capul afară. Dar în mod straniu tocmai asta l-a salvat. S-a lăsat înapoi în tanc, și-a văzut cei doi colegi prăbușiți și nemișcați și și-a dat seama imediat că stătea într-o capcană a morții. În acel moment, când inima ar fi trebuit să-i bată nebunește de frică, organele i-au intrat într-o stare cu mult mai înspăimântătoare, fiindcă trecea dincolo de teroarea obișnuită. Era un calm imobil, încet; un preludiu al morții.

Și simțea din nou asta acum. Își aminti cu luciditate incidentul de pe autostrada din Ierusalim: nu putuse să dureze mai mult de treizeci de secunde. Văzuse mașina în spate, urmărindu-i, fără nici o îndoială. Încetinise, intrând brusc într-un loc de parcare, într-un unghi care spera că îi va da voie lui Maggie să iasă nevăzută pe partea cealaltă. În acel moment, acea fracțiune de secundă pe care o avusese la dispoziție ca să ia o decizie, hotărâse astfel: indiferent ce i s-ar întâmpla lui, ea trebuia să trăiască.

Imediat ce Maggie ieși și păru să fie în siguranță, încercă să întoarcă mașina și să repete manevra, ca să poată și el să se strecoare fără să fie observat. Dar îi fu imposibil, urmăritorii îl ajunseseră deja. Nici nu apucă să iasă bine din mașină, că un glonț îl lovi în picior. Căzu, fără dramatismul pe care îl vezi prin filme, ci mai degrabă ca o păpușă căreia i se rupseseră sforile.

Acum primea un semnal nou, de la încheieturi. Sinapsele, care funcționau de obicei cu viteze de nanosecundă,

părea acum să se fi întors în epoca aburului : mesajele îi ajungeau la creier foarte încet. Dar încheieturile îi spuneau că reușeau să simtă ceva, o duritate care nu venea dinăuntrul lui, nu era o simplă durere, ci din exterior. O legătură. Era legat, își dădu seama în cele din urmă. Orbirea, imobilizarea nu erau semnele colapsului fizic de dinaintea morții, ci ale unui lucru nu atât de decisiv. Fusese împușcat și împins în mașină nu ca un cadavru, ci ca un prizonier. Inima începu să-i bată mai tare. Începu să se agite, să-și scuture încheieturile. Înțelese curând că nu îi erau legate pur și simplu una de cealaltă, ci și de scaunul pe care stătea. Vru să-și cerceteze rana, dar nu putu s-o atingă și, în întunericul acela, nici nu putea fi sigur care dintre picioare fusese lovit.

Cine îl răpise ? Își imagină niște bărbați mascați, îmbrăcați în negru ; dar asta ar fi putut fi o eroare de memorie. Încercă să-și amintească ce auzise când îl împinseseră în mașină. Numele Daoud ieși la suprafață. Auzise pe cineva strigându-l de două ori, ca și cum i-ar fi pus o întrebare. Trebuie să fi fost totuși un simptom al delirului său, căci în mintea lui, Uri auzea numele acesta arab strigat cu un accent evident american.

Gândurile îi erau mai limpezi acum. Uri se întrebă ce făcuse Maggie. Își închipui că reușise cumva să găsească drumul înapoi către Ierusalim, către tunele. Dar de unde ar fi putut să înceapă ? Indiciul tatălui său – oare chiar fusese lăsat înăuntrul unui joc pe calculator sau și asta era rezultatul imaginației sale febrile ? – îi trimitea la catacombele subterane din Zidul de Vest, care acopereau o distanță semnificativă. Uri știa bine : refuzase rugămințile repetate ale tatălui său de a se întoarce

într-o zi din New York și de a face turul, dar citise despre asta. Îți lua cel puțin o oră ca să le parcurgi.

Stând astfel în întuneric, Uri întrezări în sfârșit o șansă pe care nu o avusese de când răspunsese la telefon, acum șase zile. Adevărul e că o evitase. Dar acum nu avea altă alternativă decât să se gândească la tatăl său. Îl surprinsese mai mult prin moartea decât prin viața lui. Până săptămâna asta, Uri ar fi spus despre tatăl lui că era previzibil, ca toți ideologii. Îi cunoștea opiniile despre orice. Erau rigide și, tocmai de aceea, după părerea lui Uri, irecuperabil mărginite. Uri se întrebase dintotdeauna, numai în sinea lui și niciodată cu voce tare, desigur, dacă nu cumva acesta fusese motivul pentru care respinsese stilul ferm de politică al tatălui său – mai mult pe baze estetice, decât morale. Devenise militant de stânga pur și simplu pentru a evita să fie plicticos ca tatăl său?

Și totuși în ultimele câteva zile tatăl lui îi dovedise că se înșela. Adunase multe secrete, inclusiv pe cel care îi adusese cea mai mare realizare a carierei sale – și care îl costase viața.

Dintre toate, cel care l-a șocat cel mai mult a rămas acela pe care l-a descoperit prima dată, grație lui Maggie Costello. Tatăl lui făcuse schimb de informații arheologice cu inamicul, cu un palestinian, dându-i chiar un nume de cod israelian, o anagramă. Ce altceva era Ehud Ramon? Poate că tatăl său fusese ticălos, dar în nici un caz prost.

Auzi o ușă descuindu-se, urmată de sunetul glasurilor unor bărbați. Știa ce va urma și se simți, în mod straniu, pregătit pentru asta. Avea să facă ceea ce citise că au făcut toți supraviețuitorii tuturor formelor de brutalitate: *avea să se închidă în el însuși.*

Auzi o voce cu accent american, aceeași pe care credea că și-o imaginase în mașină.

— OK. Să trecem la treabă.

Apoi simți cum un bandaj din jurul piciorului drept era desfășurat încet. Poate că se afla într-un spital și era pe cale să fie tratat. Poate că bărbații ăștia nu erau torționari, ci doctori.

Era pe cale să vorbească, să le ceară ajutorul, când simți niște degete explorându-i exteriorul rănii; inspiră adânc în momentul împunsăturii. Apoi, o clipă mai târziu, simți o durere care îl făcu să urle cum nu mai urlase niciodată.

— Ciudat, nu-i așa, ce poate face un degețel?

Durerea încetă pentru un moment.

— Doar atât, un degețel. Tot ce trebuie să fac este să apăs chiar acolo, în gaura asta din piciorul tău, și...

Uri urlă în agonie. Jurase să reziste la tortura lor, să nu-i lase să vadă că suferă. Dar nu-și putea învinge durerea. Rana îi era vie și sângerândă, toate extremitățile nervilor expuse.

— Luați mâna de pe mine, ticăloșilor, luați mâna!

Atunci roșul pe care îl văzuse se transformă în alb. Durerea explodă în intensitate, apoi dispăru, ca și cum ar fi sărit de limita maximă. Acest vid de senzații dură numai câteva secunde, până când auzi o voce care părea să vină de foarte departe.

— ... de fapt, dacă apăs în continuare, probabil că aș putea să-ți ating osul. Uite așa.

— Ce vreți? Nu știu nimic.

Din nou alb, tot pentru numai câteva secunde. Când se sfârși, Uri își dădu seama ce se întâmpla, agonia era atât de cruntă, încât își pierdea și-și recăpăta cunoștința.

Acum, când degetul sonda adâncimile rănii sale de glonț, se ruga să leșine. Suporta durerea, sperând la ușurarea vidului. În schimb, se auzi din nou urlând, pe când două degete își făceau loc înăuntru, lărgind deschizătura, împingând și împungând.

— Spune-ne ce știi.

— Știți deja ce știu.

Apoi auzi un geamăt, ca și cum ar fi fost al altcuiva. Și deodată, o voce dintr-un cotlon al minții îi vorbi. Acum e momentul, îi spuse. Asta e șansa ta; forțează-te să o faci. Detașează-te de durere. *Închide-te în tine.*

Încercă să-și aducă aminte la ce se gândea înainte să intre bărbații aceia. Reflecta la ingeniosul nume de cod al tatălui său, Ehud Ramon. Agață-te de gândul ăsta, își spuse; agață-te. Repetă numele pentru sine, chiar în timp ce-și simțea trupul tremurând de durere. *Ehud Ramon, Ehud Ramon, Ehud, Ehud, Ehud...*

Apoi o amintire ieși la suprafață, una care zăcuse îngropată zeci de ani, amintirea poveștii dinainte de culcare ce îi plăcea pe când era copil, aceea pe care îl ruga pe tatăl său să i-o citească de nenumărate ori, despre un băiețel foarte năzdrăvan. O clipă, întrerupând roșul și albul durerii sale, Uri reuși să vizualizeze coperta cărții: *Fratele meu, Ehud.* Ce spusese tatăl său în acel mesaj video? *Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu și fratele meu ați putea-o găsi.*

Desigur, își spuse Uri, hotărât să rămână pe firul acestor gânduri și să nu cadă în abisurile iadului de jos. Desigur. Tatăl său nu vorbise despre un frate real. Mai curând se referise la fratele fictiv dintr-o poveste pe care presupunea că fiul său și-o va aminti imediat. Și aceasta era menită să-l ducă la altă creație fictivă, miticul Ehud Ramon.

Sondarea rănii se intensifică; foloseau acum un fel de instrument. Iar întrebarea era repetată la nesfârșit. Unde e tăblița? Unde e? Dar Uri rămânea închis în sine. Ce înflorítură retorică tipică pentru un Guttman, își zise. Profesorul văzuse vechile cuvinte ale lui Avraam, dăltuite manual, vorbind despre cei doi fii ai săi, Isaac, părintele evreilor, și Ismael, părintele musulmanilor. Doi frați, un evreu și un arab. „Fratele meu..." spusese Shimon Guttman. Dacă ar fi putut, Uri ar fi zâmbit. Tatăl său, naționalistul înflăcărat și intransigent, se folosea de clișeul cel mai tocit al stângii kumbaya, fraternă și sentimentală – acela că evreii și arabii sunt frați.

Chiar și aici, cu trupul zdrobit și simțurile copleșite de cea mai îngrozitoare tortură, simțea un val de admirație pentru tatăl său: era un caz genial de criptografie. Oare exista vreun spărgător de coduri în lumea asta care să-și dea seama că atunci când un vultur fanatic se referă la „fratele meu", omul la care face aluzie nu e nimeni altul decât încăpățânatul naționalist palestinian Ahmed Nour?

Capitolul 61

Ierusalim, vineri, 12.20 p.m.

Maggie se holbă la mesaj, iar fruntea i se descreți și zâmbi. Cunoștea un singur Vladimir și acela era Vladimir Jabotinski, mentorul și pseudonimul lui Shimon Guttman. Vladimir junior putea fi o singură persoană. Cu o ușurare ce o năpădea ca un val de extenuare, înțelegea ce îi spunea Uri. Că era în viață. Cumva reușise să supraviețuiască focurilor de armă de pe autostradă; cumva îndurase toate torturile la care probabil că îl supuseseră gorilele lui Miller. Și acum era „într-un moment vechi". Zâmbi gândindu-se la asta. Știa că își va aminti, pentru că vorbiseră despre lucrul ăsta: *cafeneaua care era Moment*.

Când deschise ușa, îl văzu imediat, în același loc în care îl găsise cu două zile în urmă. Doar că acum se uita direct la ea.

— Știi, spuse. De obicei insist să mergem într-un loc nou la a doua întâlnire.

Încercă să zâmbească, dar nu făcu decât să se strâmbe. Ea se așeză lângă el, sărutându-l lung pe buze. Se simțise ușurată când primise mesajul, dar asta nu era

nimic pe lângă ce simțea acum. Vru să-l îmbrățișeze, dar se opri când el icni de durere.

Arătă spre piciorul drept, explicându-i că sub blugi era un bandaj gros care acoperea rana provocată de un glonț. Îi povesti despre împușcături și despre interogatoriu, iar pe chipul ei se citea o suferință crescândă în timp ce îl asculta. Îi spuse cum, în timp ce își făceau treaba, torționarii săi primiseră un telefon care îi determinase să se oprească. Îl îmbrăcaseră în haine noi și îl duseseră cu mașina în centrul orașului, lăsându-l la zece minute distanță de locul unde se aflau acum. Îi dăduseră drumul cu un avertisment:

— Ai văzut ce au pățit părinții tăi. Dacă nu îți ții gura, ți se poate întâmpla același lucru.

Fusese legat la ochi în tot acest timp.

— Uri, oamenii care... ți-au spus cumva cine sunt?

— Nu a fost nevoie, mi-am dat singur seama.

— Ți-ai dat seama?

— Mi-am dat seama chiar înainte să vorbească în engleză. Discutau între ei în arabă. Îl numeau pe șeful lor Daoud, tot tacâmul. Nu aveau accente foarte rele. Dar erau ca al meu.

Încercă să zâmbească.

— Aveau o arabă de ofițer de securitate. Știi, un accent dobândit în sala de clasă. Al meu e la fel. M-am întrebat la început dacă sunt israelieni. Le-am vorbit în ebraică.

Scutură din cap.

— N-au scos nici un cuvânt. Așa mi-am dat seama. Mai târziu, în timp ce mă torturau, nici măcar nu au mai ascuns lucrul ăsta. Asta m-a speriat cel mai tare.

Maggie ridică nedumerită din sprâncene.

— Când nu le pasă dacă ştii cine sunt, asta nu poate însemna decât un singur lucru. Că or să te omoare. Secretul lor o să fie în siguranţă.

Când îi povesti ce i s-a întâmplat ei, încercând din răsputeri să evite detaliile fizice, se uită în ochii ei cu o seriozitate pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Pe chipul lui se putea citi furia şi hotărârea, dar, mai presus de toate, tristeţea. Într-un final, întrebă încet:

— Eşti OK?

Încercă să vorbească, să spună că era în regulă, dar cuvintele i se opreau în gât. Ochii o furnicau. Nu plânsese până în acest moment, nu până îi pusese Uri acea întrebare. O luă de mână, strângând-o de parcă ar fi vrut să compenseze cuvintele pe care nu le spunea. Şi continua să o ţină strâns.

Când îi povesti despre Miller, pe un ton liniştit, pe faţa lui se citi doar o vagă surpriză.

— Îţi dai seama, spuse ea, că asta merge tocmai până la vârf.

— Desigur. Forţele speciale nu se pun singure în mişcare.

Şi apoi simţi din nou aceeaşi nesiguranţă pe care o simţise când Miller îi dăduse drumul. Căută în buzunar şi scoase bucata de hârtie de la hotel, cu mesajul lui Uri pe ea. Scrise o întrebare pe partea cealaltă.

Când ţi-au dat drumul? La ce oră au primit telefonul?

Pentru o clipă, Uri păru nedumerit, după care mâzgăli un răspuns estimativ. Maggie se uită la ceasul de pe peretele din cafenea. Era greu să-şi dea seama precis, dar dacă Uri avea dreptate, îl eliberaseră la câteva minute după ea. Telefonul trebuie să fi venit de la Miller. Îi dăm drumul; acum daţi-i şi lui drumul.

Maggie îi luă peticul de hârtie.

— Uri, vreau să mănânc. Ce au aici? Vreau să mănânc ceva fierbinte.

În timp ce vorbea, scria fără oprire.

Ne-au dat drumul ca să ne urmărească. Nu au renunțat. Vor să-i conducem la ea.

— Păi, spuse Uri, citind notița lui Maggie și scuturând din cap. Ouăle nu sunt rele. Și cafeaua. O servesc în căni mari. Aproape cât niște castroane.

Continuară în felul ăla, discutând tot felul fleacuri. Vorbiră despre ce s-a întâmplat, știind că ar părea ciudat dacă nu ar face-o. Dar nu rostiră nici un cuvânt despre ce aveau să facă în continuare. Cel puțin, nu cu voce tare.

Erau mai puține mașini pe drum acum: venea Sabatul, îi explică Uri. Ierusalimul era din ce în ce mai ortodox zilele acelea, ceea ce însemna că a conduce de vineri după-amiază până sâmbătă la apus era un sacrilegiu. Alt motiv pentru care locul ăsta putea să te înnebunească.

Uri făcu semn unui taxi, vorbind cu șoferul care dădu tare volumul radioului.

— OK, Vladimir junior, zise Maggie. Ce se întâmplă?

Își luă o mină dramatică după care citi mesajul lui: „Știu ce trebuie să faci".

Uri îi spusese că își dăduse seama când se intensificase durerea; era sigur că atunci îi venise ideea. Îl torturau pentru niște informații pe care nu le avea. Dar când erau gata să-i dea drumul, știa deja ceva. *Fratele meu*, zisese tatăl lui. La cine altcineva putea să se refere?

S-a întors la internet café, s-a logat din nou cu numele tatălui său și a găsit un e-mail pe care i-l trimisese fiul sau fiica lui Ahmed Nour. *Cine ești și de ce l-ai contactat pe tatăl meu?* În graba lor, el și Maggie nu făcuseră nimic în privința asta, presupunând că Nour junior știa la fel de puține despre tatăl său cum știa Uri despre al lui.

De data asta Uri a răspuns și, nu la mult timp după aceea, a primit un mesaj. Uri a avut grijă să nu spună multe, ci doar că avea informații legate de moartea lui Ahmed Nour și că era nerăbdător să i le împărtășească. Cei doi fii orfani, israelian și palestinian, au stabilit să se întâlnească la hotelul American Colony, situat în partea de est, deci cea arabă, a liniei invizibile care despărțea Ierusalimul. Aveau să ajungă acolo în câteva minute.

Maggie scutură din cap. Stătuse odată acolo, ultima oară când fusese în Israel. Acum aproape zece ani, dar își amintea: era un loc legendar. O oază pentru jurnaliști, diplomați, așa-ziși negociatori neoficiali, binefăcători de toate felurile și spioni, din câte știa ea. Stăteau în curtea umbroasă, bând ceai de mentă și bârfind ore în șir. Seara, puteai vedea cazându-se noi corespondenți, având încă praful Gazei pe pantofi. După o zi în care vedeai sărăcia lumii a treia și, adesea, violențe sângeroase, să te întorci la Colony era ca și cum ai fi revenit la un paradis al siguranței.

Același sentiment îl avură și acum, când plătiră taxiul și intrară. Pardoseala rece, din piatră a holului, portretele vechi și desenele de pe pereți, plecăciunea de „bun venit" a angajaților. „Colony" era un nume potrivit; întreaga clădire părea desprinsă direct din anii '20. Îi reveni în minte amintirea camerei în care

dormise acum aproape zece ani. Deasupra biroului era o fotografie alb-negru a generalului britanic Allenby, intrând în Ierusalim în 1917. Poate că Israelul modern era chiar afară, dar aici, înăuntru, puteai regăsi Palestina de altădată.

Uri nu stătu pe gânduri. Traversă holul și o luă în jos pe scări, șchiopătând puternic. Îi spuse lui Maggie că era periculos să se întâlnească acolo: dacă se mai învârteau mult, erau văzuți și Miller afla imediat. Așa că îi spusese lui Nour să vină în singurul loc din hotel pe care oaspeții îl foloseau foarte rar. Dacă mai era altcineva prin preajmă, în afară de fiul lui Nour, atunci știau sigur că fuseseră urmăriți.

Într-adevăr, piscina era pustie, înconjurată de câteva scaune nefolosite. Chiar când vremea era bună, nimeni nu făcea plajă cu adevărat în Ierusalim. Nu într-un asemenea oraș. Era o singură persoană acolo.

Când îl văzu pe Uri apropiindu-se, urmat la un pas sau doi de Maggie, se ridică. Fiindcă lumina soarelui bătea puternic din față, Maggie nu reuși să distingă mai mult decât o siluetă la început. Dar pe măsură ce se apropie, își dădu seama că era înalt, cu părul tuns scurt, aproape ras. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, observă că avea probabil în jur de treizeci de ani și niște ochi pătrunzători, de un verde clar. Purta doar niște blugi și un tricou larg, dar, își zise Maggie, în alt context ar fi putut trece drept model.

Uri întinse o mână pe care palestinianul o strânse șovăitor. Maggie își aminti de faimoasa strângere de mână dintre Rabin și Arafat, de pe peluza din spatele Casei Albe, din 1993, cât de stângaci păruse atunci Rabin, toată partea superioară a corpului său exprimând respingerea. Presa făcuse mare caz de asta, dar

cei din fraternitatea mondială a mediatorilor scuturaseră din cap deloc surprinși: vedeau tot timpul un limbaj al trupului la fel de constipat.

— Îmi dau seama, începu Uri, că nici măcar nu-ți știu numele.

— Sunt Mustafa. Iar tu ești...

— Sunt Uri. Vorbeau distant unul cu celălalt. Agitația, decretă Maggie, și lipsa de familiaritate: israelienii și palestinienii locuiau la doar câțiva metri unii de alții dar, știa bine asta, nu făcuseră niciodată un lucru foarte simplu, să discute.

Fiecare îl invita pe celălalt să continue. Atunci Uri își aminti să bage mâna în geanta lui de umăr ca să scoată radioul portabil pe care îl luase de dimineață. Îl dădu tare și îi explică printr-un singur cuvânt: microfoane. Apoi o luă de la capăt, întâi prezentând-o pe Maggie, abia după aceea trecând la subiect.

— Mustafa, îți mulțumesc mult pentru că ai venit până aici. Știu că nu e ușor.

— Am noroc că locuiesc în Ierusalim. Altfel, din Ramallah, ar fi fost imposibil.

— Cu siguranță. Uite, după cum știi, tații noștri se cunoșteau. Uri continuă povestindu-i descoperirea anagramei și a e-mailurilor cifrate. Apoi, după ce inspiră adânc, parcă pentru a se pregăti, îi explică restul: tăblița, mesajul video de la tatăl său, tunelele. Uri era convins că erau aproape, dar nu îndeajuns de aproape.

— Și crezi că tatăl meu știa unde era ascunsă tăblița asta?

— Poate că da. După tatăl meu, a fost prima persoană ucisă. Cineva și-a închipuit că știa ceva.

Mustafa Nour, care îl privise tot timpul pe Uri direct în ochi, se uita acum la Maggie, ca pentru a cere o confirmare. Ea încuviință din cap.

— Știi, spuse el în final, privindu-și mâinile, m-am ținut întotdeauna departe de politică. Asta era treaba tatălui meu.

— Cunosc sentimentul, spuse Uri.

— Am citit e-mailurile și caietele lui. N-am dat peste nimic legat de asta. Nici asistenta lui. S-a uitat prin documentele din calculatorul său.

— A vorbit cu tine în ultimele zile? Despre un fel de descoperire?

— Nu. Nu vorbeam prea mult despre munca lui.

Uri se lăsă pe spate, expirând zgomotos. Maggie își dădu seama că era pe cale să renunțe; asta fusese ultima lui idee bună.

Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu și fratele meu ați putea-o găsi.

Un mecanism începu să se învârtă încet în mintea lui Maggie. Se gândi cum funcționaseră mesajele lui Shimon Guttman până acum, îndemnându-l pe Uri să-și amintească lucruri pe care le știa deja. *Ce am făcut în excursia aceea, Uri? Sper că îți aduci aminte de asta.* Poate că, își spunea Maggie acum, făcuse la fel și cu „fratele" lui, Ahmed Nour. Nu-i dăduse nici o informație nouă colegului său palestinian. El trebuia doar să-și amintească ceva ce știa deja.

— Mustafa, începu Maggie, punând mâna pe antebrațul lui Uri, rugându-l blând, dar ferm să-i acorde un moment. Ai fost foarte surprins că tatăl tău cunoștea un israelian?

— Da, răspunse el, privind-o cu ochi scrutători.

Maggie fu descurajată, gândindu-se la o altă pistă, când el vorbi din nou:

— Și nu.

— Nu?

— Păi, m-a surprins când am auzit prima dată de la voi, și arătă cu o mișcare din cap înspre Uri. Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât totul părea să aibă mai mult sens. Vreau să spun că tatăl meu știa foarte multe despre Israel. Era expert în limbile acestei regiuni, printre care, apropo, și alfabetul în care erau scrise tăbliţele alea. Normal că știa și ebraică. Știa o mulțime de lucruri despre felul în care funcționează țara asta.

— Cunoaște-ți dușmanul, spuse Uri, vorbind chiar înainte ca Maggie să apuce să-l calce pe picior.

Maggie dădea din cap și mai energic acum, sperând să reușească să-l facă pe Mustafa să nu-și mute privirea la Uri.

— Deci era un adevărat expert, spuse ea. Continuă.

— Păi, are sens faptul că nu putea să știe toate astea din cărți. Îmi dau seama că, probabil, a petrecut mai mult timp aici decât a spus vreodată. Și că, probabil, a avut pe cineva care să-l îndrume.

— OK. A menționat vreodată...

— Știu că a fost în tunele, sub Haram al-Sharif. Nu mulți palestinieni au făcut asta. Dar știu că el a făcut-o, deși nu a declarat-o niciodată public. A fost un oponent fervent al lor. „Sunt o tentativă sionistă de a submina Cartierul Musulman, spunea."

— Dar s-a dus totuși.

— Era curios.

— Era arheolog, spuse Maggie cu un zâmbet înțelegător.

— Întotdeauna. Așa că a vrut să vadă.

Maggie și-i imagină pe acești doi bătrâni, de pe poli ideologici diferiți, unul ultrasionist, celălalt naționalist palestinian, urmând un grup de turiști prin tunelele

vechi pe care le văzuse și ea de dimineață. Oare era posibil ca Shimon Guttman să fi fost ghidul lui Ahmed Nour, arătându-i cele mai îndepărtate colțuri ale Zidului de Vest? Oare Nour făcuse același lucru pentru Guttman, conducându-l prin locurile uitate ale trecutului palestinian? Nu e de mirare că Guttman voise să discute cu Nour despre tăbliță. Se poate ca ei să fi fost singurii doi oameni din acest ținut divizat care să poată citi ce spunea – și să-i înțeleagă adevărata semnificație.

Mai lăsă tăcerea să se prelungească încă puțin.

— Mustafa, știu că e greu. Dar trebuie să te gândești. A mai fost vreun loc de care tatăl tău să fi știut? Unul pe care să-l fi avut poate în comun cu Shimon Guttman?

— Nu-mi vine nici unul în minte.

Maggie observă expresia resemnată a lui Uri. *Nu merge.* Se ridică.

— Bine, spuse Maggie. Să încercăm așa. Putem să-ți spunem mesajul pe care l-a lăsat Shimon Guttman? Să vedem ce înseamnă pentru tine?

Mustafa încuviință.

Maggie repetă mesajul cuvânt cu cuvânt, din memorie. „Mergi spre vest, tinere, și găsește calea spre orașul model, aproape de Mishkan. Vei descoperi ce ți-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice."

Mustafa o rugă pe Maggie să repete totul încet. Închise ochii în timp ce o asculta. În cele din urmă spuse:

— Cred că trebuie să se refere la Haram al-Sharif, exact locul în care ați fost. Labirinturile sunt ca tunelele, nu? Și orașul model. Așa vorbim toți despre Ierusalim, evrei și musulmani.

— Sigur, dar unde? întrebă Uri, trădându-și frustrarea.

— Când spune „Mergi spre vest", e posibil să-ți indice drumul prin tunele?

— E un singur drum pe care deja l-am urmat.

De data aceasta vorbi Maggie, nemaiputându-și reține exasperarea.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse Maggie, venindu-și în fire. Nu e vina ta. Credeam doar că poate e ceva ce știi.

Se întoarseră spre hotel. Maggie și Uri își ținură capetele plecate până ajunseră în parcare, pentru a nu fi recunoscuți. Imediat ce ieșiră afară, pe aleea acoperită de la intrarea în hotel, Maggie își dădu seama că nici nu își exprimase condoleanțele față de Mustafa. Din politețe, îl întrebă câte ceva despre răposatul său tată, câți copii a lăsat în urmă, câți nepoți.

— Și încă mai muncea?

— Da, răspunse el, povestindu-i despre săpăturile de la Beitin. Dar nu ăsta a fost visul vieții lui. Adevăratul lui vis nu-l va vedea niciodată.

Ochii îi scânteiau.

— Și care a fost acela, Mustafa?

Maggie știa că ținea capul aplecat într-o parte, un element neprofesionist de limbaj al trupului care să redea compasiunea.

— Voia să construiască un muzeu al Palestinei, o clădire frumoasă, plină de obiecte de artă și sculpturi și de toate vestigiile arheologice pe care le putea strânge. Istoria Palestinei într-un singur loc.

Uri ridică privirea, devenind brusc interesat.

— Ca Muzeul Israelului.

— Da. De fapt, mi-l aduc aminte vorbind despre locul ăsta. Spunea că într-o zi ar trebui să avem ceva asemănător. În partea noastră de Ierusalim. Ceva care să arate lumii ce era odată aici, ca să vadă singură.

Uri făcu ochii mari.

— A spus el asta?

— Da. Mustafa râdea. Cu mult timp în urmă. „Într-o bună zi, Mustafa, zicea, vom construi ce au și ei, să arătăm lumii istoria Ierusalimului *nostru*. Nu ceva abstract, ci ceva care să poată fi văzut și atins."

— Cu siguranță tata i-a arătat-o, spuse Uri încet.

— Uri?

Îi aruncă o privire scurtă.

— Îți explic pe drum. Mustafa, poți veni cu noi?

Într-un minut, cei trei se aflau într-un taxi, îndreptându-se spre vest, de-a lungul orașului. Zâmbetul nu dispăru deloc de pe chipul lui Uri, nici chiar atunci când dădea din cap, spunându-și „desigur" iar și iar. Când Maggie îl întrebă unde naiba mergeau, se uită la amândoi, la ea și la Mustafa, arborând un zâmbet larg.

— Mulțumită celor doi tați ai noștri, cred că drumul nostru se apropie de sfârșit.

Capitolul 62

Ierusalim, vineri, 1.11 p.m.

Uri își păstră buna dispoziție aproape pe tot parcursul călătoriei. Stând în față, lângă șofer, pe ritmul susținut al muzicii tehno de la radio, le explică încântat indiciul tatălui său.

— Vedeți, l-am citit prea repede. Am presupus că „Mergi spre vest, tinere" trebuia să se refere la Zidul de Vest. Era evident. Dar de ce s-ar fi chinuit tata atâta doar ca să facă ceva evident? Voia să spună mergi spre vest prin Ierusalim, spre vestul orașului. În locul pe care „fratele meu" – tatăl tău, Mustafa – l-ar fi știut. Indiciul era în cuvântul *Mishkan*. Poate să se refere la Templu, dar și la locul ăsta, Knesset.

Trecură exact la timp prin dreptul parlamentului israelian.

— Și cum rămâne cu restul? Calea vechilor labirinturi?

— Nu-ți face griji, Maggie. Vom vedea când ajungem acolo. Sunt sigur de asta.

Apoi se întoarse spre șofer, rugându-l să-i împrumute telefonul mobil. Făcuse același lucru și în clipa în care plecaseră de la hotelul Colony, și atunci, ca și acum, vorbind intenționat în ebraică o vreme, înainte

să zâmbească și să închidă. Maggie se întrebă dacă nu cumva îi telefonase lui Orli: poate că nu era deloc o fostă prietenă, cum insistase Uri.

Tocmai era pe cale să-l întrebe, când fața lui Uri păru să se întunece. Începu să bată cu degetele în materialul dur de deasupra torpedoului, îndemnând șoferul să meargă mai repede. Când Maggie îl întrebă ce s-a întâmplat, răspunse cu un singur cuvânt:

— Sabat.

Opriră într-o parcare, una care era îngrijorător de pustie. Uri se străduí să iasă cât mai repede din mașină, șontâcăind până la casa de bilete care era formată din niște geamuri, toate închise. Până când Maggie și Mustafa îl ajunseră din urmă, Uri gesticula deja disperat către un paznic de la ușă. După cum se temuse, Muzeul Israelului era închis pentru Sabat.

După o lungă pledoarie, gardianul îi întinse cu dușmănie lui Uri un telefon mobil, după toate aparențele deja conectat. Vocea lui Uri se schimbă instantaneu, devenind deodată mai ușoară, plină de căldură și bună dispoziție. Maggie nu avea idee ce spunea, dar era sigură că vorbea cu o femeie.

Într-adevăr, câteva minute mai târziu, o tânără atrăgătoare, cu o stație de emisie-recepție și cu un ecuson prins de jacheta albastru-închis își făcu apariția la poartă. Pe când se apropia, Uri se întoarse către Maggie și Mustafa și șopti:

— Suntem o echipă de televiziune de la BBC, OK? Maggie, tu ești reporterița.

Femeia avea o expresie ironică, dar nu era ostilă și Maggie nu putu decât să-l admire pe Uri văzându-l la treabă. O privi fix pe fata cu părul prins în coadă și scutură din cap ca să-și dea buclele lungi din ochi,

chiar și mâna lui apucând-o neatent de antebraț. Avea un șarm agresiv, care o ofensă pe Maggie mult mai puțin decât o fermecă pe fata cu părul prins în coadă, asta dacă deschiderea subită a lacătelor și a porții care scârțâia erau un indiciu suficient.

Pe când erau conduși înăuntru paznicul dădu din cap cu neîncrederea specifică postului său, femeia arătă către ceasul ei ca și cum ar fi vrut să spună „doar cinci minute", iar Maggie îl privi uluită pe Uri.

— Ofițer de relații cu mass-media, spuse Uri. I-am spus că ne-am întâlnit în urmă cu câțiva ani și cât de trist sunt că m-a uitat deja.

— Și chiar te-ai întâlnit cu ea acum câțiva ani?

— Habar n-am.

Uri jucase rolul unui producător de film, convingând-o cumva pe tânără că el, Maggie și Mustafa făceau parte din echipa unui documentar și că trebuiau să ia avionul spre Londra în seara aia. Voiau neapărat să filmeze acele ultime cadre. Era, explicase Uri, o focalizare de la mare distanță, de aceea nu se vedea nici o urmă de cameraman. De fapt, era și el acolo, spusese Uri arătând către copacii din depărtare, chiar puțin mai jos de En Kerem. Cadrul va începe cu Maggie în centru, apoi se va retrage pentru a arăta întregul, o panoramă extraordinară. Colegul lor era acum pe poziție; ofițerul de relații cu mass-media îl putea suna dacă dorea. Toată treaba dura doar cinci minute, după care aveau să plece.

— Și chiar a înghițit toate porcăriile astea?

— Cred că i-a plăcut faptul că îmi aduc încă aminte de ea.

Mergeau prin ceea ce părea a fi un campus universitar sau o grădină privată. Se zăreau șiruri ordonate de arbuști, toate frumos irigate cu furtunuri negre. Peste tot împrejur erau sculpturi moderne, vesele, inclusiv o

coloană gigantică de oțel, vopsită în roșu, care se dovedea a fi un fluier canin la scară mare. Pe aleea principală existau indicatoare ce ghidau vizitatorii către galerii, către magazinul de suvenire sau către restaurant. Maggie înțelese de ce Nour, sătul de praful și murdăria din Ramallah, visa la un asemenea loc pentru Palestina.

Acum treceau de enorma structură albă, așezată într-o piscină pătrată, cu apă puțin adâncă. Avea o formă extraordinară, cea a unui sân senzual, cu sfârcul chiar în centru, îndreptat către cer. Suprafața, vedea Maggie acum, era formată din mii de cărămizi albe, minuscule.

— Altarul Cărții, spuse Uri cu vioiciune. Unde țin Pergamentele de la Marea Moartă. Știți că au fost găsite într-o, cum îi spuneți în engleză? O urnă? Așa că asta a dat forma vasului.

— Deci nu e un sân atunci, zise Maggie fără să se adreseze cuiva anume. Dar Mustafa, care mergea lângă ea, zâmbi.

— Aici.

Uri a fost cel care i-a condus sus, astfel că stăteau acum pe o platformă ridicată de piatră, având sub ochi o priveliște minunată a Ierusalimului. În dreapta, Maggie putea vedea diferitele clădiri guvernamentale pe care Uri i le indicase pe drum, chiar și o pistă de alergări. În partea opusă, în depărtare se zărea într-adevăr un covor dens de copaci: Maggie aproape că se aștepta să vadă un cameraman, așteptând semnalul lor.

Dar Uri nu se uita la asta. Ca un pasager pe puntea unui vapor arătând în jos, către mare, gesticula, aplecându-se peste parapet către ceea ce era dedesubt.

Abia atunci văzu și Maggie. Pe pământul de dedesubt era așezat un oraș în miniatură, cu ziduri, străzi și

case. Totul era perfect, până și micile acoperișuri roșii și rândurile coloanelor lucrate manual, până și copacii pitici și cărămizile minuscule din fiecare zid. Orașul avea grădini, turnuri, chiar și un coloseum. Maggie era confuză: să fie oare o copie a Romei antice? Dar ce era structura aceea care le domina pe toate celelalte, din marmură solidă și de trei ori mai mare decât orice altă clădire, cu intrarea încadrată de patru coloane corintice, fiecare aurită la capătul de sus, ducând către un acoperiș care părea să arunce văpăi datorită metalului său prețios?

O clipă mai târziu înțelese. Acesta era modelul vechiului Ierusalim, iar *acela* era Templul, înfățișarea sa impozantă, grandoarea sa atotcuprinzătoare fiind acum mai clare ca niciodată. Așa arăta orașul cu două mii de ani în urmă, când Templul evreilor încă era în picioare. Era cu siguranță derutant; elementul cel mai vizibil al Muntelui Templului – Domul aurit al Stâncii – încă nu fusese construit; avea să apară douăsprezece secole mai târziu. Dar cât de teribil trebuie să fi fost pentru oamenii care trăiseră chiar pe acest pământ acum două milenii. Trebuie să fi fost înspăimântător să te uiți la o clădire atât de înaltă, cu pereții și colonadele sale întinzându-se atât de departe, încât făceau ca restul Ierusalimului să pară doar un *hinterland*[1].

Mergi spre vest, tinere, și găsește calea *spre orașul model...*

Lui Maggie îi veni să râdă de simplitatea acestui lucru. Guttman fusese și ingenios, și limpede, dacă știai unde să cauți. Maggie își dădu seama că fusese și minuțios. Dacă „fratele meu" Ahmed Nour ar fi fost în viață, ar fi putut prea bine să vină aici numaidecât.

1. Teritoriu care gravitează în jurul unui centru economic. (n.r.)

Dar dacă ar fi murit, mai era o variantă către acest loc, prin *Second Life*. A știut să-și protejeze secretul.

Uri cobora deja scările, ajungând acum la același nivel cu modelul. Privindu-l cum se plimbă și caută, scara la care era construit acesta deveni deodată evidentă; cea mai mare parte a orașului abia îi ajungea la genunchi.

— OK, Maggie, strigă el cu o voce schimbată. Cred că avem nevoie de tine aici. Pentru filmare. Musta... Mark, dacă poți veni aici jos, cred că putem să ne descurcăm cu unghiul.

O șină mică, joasă înconjura modelul, nimic mai mult. Poate doar dacă puneai la socoteală cercul de stânci ascuțite ce formau un fel de șanț de jur-împrejur. Dar peste ambele se putea păși ușor, atâta timp cât înaintai cu grijă.

— Mergi încolo, spuse Uri, arătând către unul dintre pereții exteriori de protecție ai vastei grădini a Templului. După el era spatele structurii înseși. Maggie își dădu seama ce făcea: acesta era Zidul de Vest, iar ea se îndrepta chiar către locul în care fusese dimineață, în subteran. Cercetase Muntele Templului din lumea reală. Acum avea să facă același lucru aici, cu cel din model.

— Ia și ăsta, spuse el, dându-i telefonul mobil pe care îl împrumutase, dar uitase să-l returneze șoferului de taxi. Deja am sunat și e dat pe *speaker*. Lasă-l deschis ca să putem comunica. Apoi adăugă ferm. Dacă se întâmplă ceva, fă exact ce îți spun. Ai înțeles?

Când Maggie îl întrebă ce voia să spună, dădu din cap:

— Nu e timp. Când vor vedea ce facem, ne vor da afară.

Maggie păși cât de ușor putu peste barieră și apoi peste șanț. Se simțea ca Gulliver în ghete până la gleznă, sau ca Alice în Țara Minunilor, trecând cu picioarele ei uriașe printre aceste clădiri pitice și ziduri minuscule. Spațiul dintre ele abia dacă era destul ca să-i permită să stea în picioare. În timp ce mergea repede pe vârfuri, auzi scârțâitul a ceea ce se temea că era intrarea cu portic a unei reședințe impunătoare.

Se uită în spate, la Uri, care îi arătă un loc anume de pe perete. Era o scară, pe partea laterală, ce urca spre o mică deschidere. Se afla pe aceeași linie cu centrul Templului și, astfel, cu Muntele Templului însuși. *Desigur.* Era Poarta lui Warren, locul unde fusese de dimineață, aproape de cel unde le văzuse pe femei plângând, simțind umezeala zidului: lacrimile lui Dumnezeu. Chiar în spatele lui, spuseseră femeile, la doar câțiva metri, se afla însăși Piatra, Piatra de Temelie, locul în care Avraam fusese gata să-și sacrifice fiul. *Vei descoperi ce ți-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.*

Maggie se afla acum deasupra acestei scări minuscule, îndeajuns de aproape ca să examineze fiecare treaptă lucrată individual. Fusese imposibil de observat de departe, peretele din lateral o punea în umbră. Se ghemui ca să vadă capătul scărilor, suprafața netedă ce ducea către poartă. O atinse, dar simți doar praful sub degete. Chiar și aici, își zise Maggie, au nimerit-o constructorii modelului: același praf al Orașului Vechi pe care îl avusese pe picioare dimineață.

Maggie se lăsă în jos, ștergând praful, până când dădu peste ceva. O deschizătură, o fantă între peretele lateral al scării modelului și ceea ce trebuia să fie ultima sa treaptă. Își înfipse unghiile, îndepărtând praful. Deschizătura se întindea de jur-împrejur.

Maggie săpa mai repede acum. Ceva se mișca, o simțea. În cele din urmă micul dreptunghi de pământ cedă în mâna ei. Știa că, în sfârșit, o găsise.

Deodată auzi țipetele unei femei, urmate de zgomotul asurzitor al unor pași bărbătești, alergând ca niște animale cuprinse de panică. Nici nu apucă să se ridice bine în picioare, că auzi un singur cuvânt zbierat cu un glas tunător.

— STAI!

De jur-împrejurul orașului model, împresurându-l din toate părțile, erau postați șase bărbați, toți îmbrăcați în negru, cu fețele acoperite cu măști. Și fiecare din ei ținea în mână o armă automată îndreptată către capul ei.

Capitolul 63

Ierusalim, vineri, 1.32 p.m.

Îl căută din ochi pe Uri, dar nu zărea nici urmă de el. Nici de Mustafa. Rămase înghețată în loc.

— Ridică mâinile. Acum!

Maggie făcu ce i se spusese, ținând telefonul într-o mână și tăblița de lut în cealaltă. Inima îi zvâcnea cu putere, sub impulsul emoțiilor puternice ce îi alergau prin vene, cea de a fi găsit tăblița și cea de-a trece din nou printr-o spaimă mortală.

Apoi o voce familiară.

— Mulțumesc, Maggie. Te-ai întrecut pe tine însăți.

Ajunsese ultimul, coborând abia acum scările și alăturându-se oamenilor lui, aflați la același nivel cu orașul model.

— Îți sunt recunoscător. Țara ta îți este recunoscătoare.

Maggie fu nevoită să întoarcă ochii spre stânga ca să-l vadă: era Bruce Miller.

— Ce-ar fi să facem asta în liniște și cu calm?! Stai frumușel acolo, iar unul din băieții mei o să vină să ia tăblița. Nu încerca să faci vreo prostie, că-ți zburăm creierii cât ai clipi.

Maggie abia dacă putea gândi din cauza pulsului care îi răsuna ca un bubuit în vene. Era într-adevăr

încolțită; ce altă opțiune mai avea în afara celei de-a se preda lui Miller? După tot ce îndură seră ea și Uri, Maggie trebui să accepte realitatea. El și banda lui de bătăuși câștigaseră.

Atunci auzi încă o voce, mai aproape decât a lui Miller, dar totuși nu atât de clară. Îi luă o secundă să-și dea seama de unde venea.

— Maggie, sunt Uri.

Era telefonul mobil, dat pe *speaker*, vibrând în mâna ei. Ascultă cu atenție.

— Spune-i lui Miller că există o cameră care îl filmează în direct, difuzând imagini cu tot ce se întâmplă acum pe internet.

Maggie privi din nou în jur; nici urmă de Uri. Cu siguranță îi văzuse pe bărbați venind și fugise în josul dealului, probabil între copaci. Ce mai era și nebunia asta cu camera și cu internetul? Să vorbești aiurea ca să treci de fata de la PR de la ușa unui muzeu era un lucru. Dar să încerci să aburești un agent al președintelui american era pură nebunie.

Apoi își aminti de întâmplările de pe șosea, de fracțiunea de secundă în care trebuise să decidă dacă să aibă încredere în Uri sau nu. Avusese încredere în el – și nu se înșelase.

Așa că făcu ce îi spusese Uri, strigând cu voce tare mesajul lui, cuvânt cu cuvânt.

— Asta-i vrăjeală și o știi bine, Costello, veni răspunsul. Acum fii fetiță cuminte și dă-ne tăblița. Altfel s-ar putea ca băieții mei să vrea să termine ce au început. Să nu crezi că nu le-a plăcut să inspecteze trupușorul tău curat pe toate părțile. Dar trebuie să-ți spun, li s-a părut puțin frustrant să fie limitați doar la a-și folosi mâinile. Data viitoare ce-ar fi să stea la rând să ți-o

tragă, față și spate, și apoi să găsească o sută de feluri diferite de a-i face de petrecanie prietenului tău? Cum ți se pare?

Iarăși vocea lui Uri.

— Spune-i să sune la consulat. Să se uite ei pe *www.uriguttman.com* și să-i spună ce văd.

Maggie ezită; un plan prindea contur în mintea ei. Se afla într-un loc public, expus. Miller n-ar fi preferat să o ia cu forța. Nu aici, nu dacă putea să prevină asta. Spuse din nou.

— Ăsta e un limbaj demn de Bruce Miller, asistentul special al președintelui Statelor Unite?

— Consilierul politic al președintelui, domnișoară. Acum dă-mi tăblița.

Maggie zâmbi. Nu există nimic mai important pentru un om de la Washington decât titulatura sa.

Vocea lui Uri se auzi din nou hârâit:

— Maggie, ce faci? Spune-i să sune la consulat!

Nu încă.

— Te referi la asta? Ridică tăblița, ținând-o cât putea de dreaptă și de nemișcată. Ce poate fi atât de important la obiectul acesta mic, încât să pui șase oameni să-și țintească armele spre mine, o femeie nevinovată – Maggie Costello, negociator pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite?

— Am mai discutat asta, Maggie.

— E doar niște lut, domnule Miller. Nu e mai mare decât un card de credit. Ce poate fi așa important la ea?

Uri fierbea:

— *Spune-i!*

— E o cacealma, Costello? Încerci să câștigi ceva timp pentru că ai fost păcălită? Nu cumva în mâna ta e o tăbliță falsă? Pentru că dacă e așa, nu ai nimic. Nici tăbliță, nici un atu, nimic.

— O, e cât se poate de autentică, Bruce Miller, crede-mă. Ultima dorință și testamentul lui Avraam, patriarhul. Asta cauți, nu-i așa?

— *Maggie!* strigă Uri disperat, dar ea încă nu terminase.

— Și din cauza asta a trebuit să moară Rachel Guttman. Și Baruch Kishon. Și Afif Aweida și Dumnezeu mai știe cine altcineva. Ți-ai pus oamenii să-i omoare doar pentru asta, nu-i așa?

— Haide, Maggie. Doar știi de ce a fost nevoie să scăpăm de oamenii ăia. Dacă tăblița nu ajunge pe mâini sigure, mulți alții vor muri. Mii, poate chiar milioane.

— Deci chiar nu îți e rușine că i-ai ucis pe oamenii ăia, deși nu aveau nici o vină? Nu îți e rușine că m-ai răpit pe mine și că l-ai torturat pe Uri Guttman? Spune-mi cinstit, Bruce Miller. Uită-te în ochii mei și spune-mi.

— Să-mi fie rușine? Mă mândresc cu asta.

— Bine. Îți dau tăblița, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul din voce. Auzise ce avea nevoie să audă. Dar armele erau în continuare ațintite spre ea.

— Totuși ar trebui să știi că vorbeam serios despre cameră, domnule Miller. Te filmează chiar acum. Sună la consulat. Spune-i cuiva să intre pe *www.uriguttman.com*. Și cere-i să descrie ce vede. Haide. Dacă mint, o să afli în curând și apoi poți să faci ce vrei cu mine.

Îl văzu pe Miller scoțând telefonul mobil și vorbind în șoaptă cu cineva.

Uri zise din nou:

— Spune-i să facă din mână la cameră.

Maggie simți siguranța din vocea lui Uri.

— Haide, Bruce Miller, consilier politic al președintelui Statelor Unite, salută frumos lumea, strigă ea.

Auzi două cuvinte de confirmare, chiar din gura lui Miller. Fuseseră rostite încet, dar sensul lor era dincolo de orice îndoială.

— Sfinte Sisoe!

Dumnezeu știe cum, dar Uri nu mințise. Într-adevăr îl avea pe Miller pe cameră; îi filmase fața de când se identificase și mărturisise totul.

— Asta chiar că e o treabă deșteaptă, domnișoară Costello. Trebuie să recunosc. Dar cu cel mai mare respect cui îi pasă de un website fără nume? Nu se uită nimeni la el. Totul s-a transmis în aer și acum a dispărut.

— Nu chiar. Înregistrăm pe măsură ce se transmite. Lumea o să poată să se uite iar și iar. Era vocea lui Uri, doar că de data asta nu mai venea din telefon. Îl vedea coborând de pe deal, făcându-și drum printre copaci – cu o cameră video micuță, pe care o ținea la ochi. Lângă el mergea Mustafa. Maggie nu se putu abține să nu râdă la șmecheria asta.

— Chiar acum editorul de știri de la Canalul 2 se uită la imaginile astea. Iar tu unde zici că ai sunat, Mustafa?

— La Al-Jazeera. Biroul din Ramallah.

— Toți urmăresc sceneta asta. Și ca să nu-ți vină vreo idee, domnule Miller, asta e doar o a doua cameră. Ceea ce noi numim B-roll. Camera principală e acolo jos, în siguranță, ascunsă privirilor. Dacă mă împuști acum, prietenul meu de acolo o să imortalizeze totul într-un glorios Technicolor.

Maggie îl văzu pe Miller pălind. Încercă un zâmbet protocolar, una din expresiile lui tipice de la TV, dar îi ieși unul corupt. În cele din urmă îngăimă câteva cuvinte:

— Cine o să creadă poveștile voastre cu zâne?

— Nu le-ar fi crezut nimeni, Bruce, încuviință Maggie. Nu până să fi confirmat chiar tu fiecare detaliu chiar adineaori. Fapt pentru care îți rămânem veșnic recunoscători. Știi, când bucata asta video o să fie difuzată pe YouTube, CNN, ABC și pe toate celelalte posturi, cred că nici măcar tu nu o să mai poți scăpa doar cu vorba.

Se auzi sunând un telefon mobil. Al lui Miller. Răspunse și din palid deveni translucid. Se răsuci în loc, cu spatele la camera lui Uri, cu toate că vocea lui continua să se audă.

— Da, domnule președinte, vă aud clar. Înțeleg: și dumneavoastră mă vedeți. De acord, tehnologia e un lucru minunat, domnule.

Apoi nu spuse nimic preț de jumătate de minut, după care vorbi din nou:

— Voi scrie scrisoarea de demisie imediat, domnule. Și da, voi lăsa să se înțeleagă că a fost o operațiune scăpată de sub control, în întregime din inițiativa mea. La revedere, domnule președinte.

Fără nici un alt cuvânt, Miller făcu un gest către bărbații înarmați. Cu armele încă ridicate, se retraseră încet pe scări în sus, departe de model, formând un fel de cordon de protecție pentru retragerea lui Miller. Câteva secunde mai târziu se făcură nevăzuți.

Uri lăsă camera jos și se îndreptă către Maggie. În timp ce se îmbrățișau, arătă înspre copaci.

— Uite pe cine sunam din mașină. Un vechi prieten al meu care e cameraman și care locuiește în En Kerem. I-am spus să-și ocupe poziția, să stea ascuns și să-și îndrepte cele mai puternice obiective încoace. Cu sunetul telefonului tău, aș zice că a fost cea mai mare reușită a mea.

Maggie se desprinse brusc din îmbățișare, fulgerată de un gând.

— Chestia asta merge încă?

Uri încuviință.

Obiectul din mâna ei era cel care o determinase să o facă. Era ca un explozibil, gata să se declanșeze în orice clipă. Atât de mulți oameni fuseseră deja uciși din cauza lui; ea și Uri fuseseră urmăriți, bătuți și împușcați pentru asta. Nimeni care îi cunoștea secretele nu era în siguranță.

— Îndreaptă camera către mine, îi spuse lui Uri. Chiar acum.

Uri ridică obiectivul în dreptul ochilor, rămase nemișcat și îi făcu semn cu degetul.

— Mă numesc Maggie Costello. Sunt negociator de pace și lucrez în Ierusalim pentru guvernul Statelor Unite. Această tăbliță, ridică tăblița în sus, exact cum făcuse Shimon Guttman în mesajul video pe care îl văzuseră ieri, e veche de aproape patru mii de ani. În tot cursul săptămânii trecute, Bruce Miller și o echipă americană de agenți sub acoperire au spionat, răpit și ucis prin toată țara și chiar dincolo de granițele ei, ca să pună mâna pe ea. L-ați auzit pe domnul Miller recunoscând toate astea acum câteva momente. Voia să păstreze secret faptul că această tăbliță există, în ciuda conținutului ei. Și iată de ce.

Avu în sfârșit ocazia să se uite bine la obiectul pe care îl scosese din ascunzătoarea sa de lângă Poarta lui Warren, cea în miniatură, și pe care îl ținuse tot timpul strâns.

Când în sfârșit o văzu de aproape, se simți puțin dezamăgită. Era atât de mică, literele gravate atât de mărunt. Obiectul pe de-a-ntregul nu era mai mare decât

un pachet de țigări sau o casetă audio veche, și era făcut din lut nefinisat. Chiar și așa, propriul ei guvern fusese gata să ucidă pentru el – împreună cu oricare din fanaticii de ambele părți, israelieni sau palestinieni. Cuvintele gravate aici, cu atâtea mii de ani în urmă, ar fi avut puterea să dezlănțuie un război al războaielor, unul care nu avea cum să rămână doar în perimetrul celor două tabere. Dacă Avraam lăsase Muntele Moriah lui Ismael, dar israelienii ar refuza să-l cedeze? Toți musulmanii din lume ar insista asupra faptului că au fost văduviți de dreptul lor din naștere. Conflictul dintre civilizații ar deveni înspăimântător de real. Iar dacă Avraam lăsase prin testament Muntele Templului evreilor, musulmanii s-ar da pur și simplu la o parte, cedând locul în care Mahomed s-a înălțat la ceruri? Orice era scris pe această mică bucată de lut, nu putea să însemne decât victorie pentru una din părți și dezastru pentru cealaltă.

Întoarse tăblița ca să se uite după o mică bucată de bandă adezivă lipită pe partea de jos a acesteia, pe care o observase când o scosese dintre cărămizi. Atunci își închipuise că făcea parte din strategia de fixare pe care Shimon Guttman o elaborase minuțios pentru a-și ascunde comoara printre umbrele orașului model. Dar când o ridică mai aproape de ochi, văzu că nu era doar o bandă adezivă, deși era lipicioasă pe o parte. Era un plic mic, din plastic transparent, o versiune la scară redusă a celor pe care le folosesc administratorii de parcare ca să le pună pe parbrizele mașinilor să nu se ude amenzile. Maggie îl desprinse cu grijă de tăbliță. Apoi scoase din ea o bucată mică de hârtie pătrată, acoperită cu trei coloane ordonate, dar mici, de tipăritură. Prima era în ebraică, a doua în arabă și a treia în engleză.

Șterse puțin partea în engleză și începu să citească tare către cameră.

Aceasta este o tăbliță dictată unui scrib de către Avraam, patriarhul, cu puțin înainte de a muri în Hebron. Este în scriere cuneiformă, în limba vechilor babilonieni. Traducerea cuvintelor sale se citește astfel:

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în fața judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu, pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac și Ismael. Așa că am grăit în fața judecătorilor mei că Muntele va fi împărțit după cum urmează...

Tăcu imediat în clipa în care auzi împușcătura. Când se prăbuși, mâna îi rămase strâns înfășurată în jurul tăbliței, agățându-se de ea ca de viața însăși.

Capitolul 64

Ierusalim, vineri, 1.44 p.m.

Camera îi căzu din mână și se izbi de pământ. Uri se năpusti spre ea, aplecându-se peste trupul ei să vadă unde fusese lovită. La mai puțin de o secundă mai târziu auzi un glonț șuierând pe lângă urechea lui. Se aruncă și el la pământ, încercând să stea deasupra lui Maggie, să-i protejeze trupul de focurile trase.

Privi în jur și îl văzu pe Mustafa, lipit și el de pământ. Cu o ușoară mișcare din deget, palestinianul îi făcu semn lui Uri să se uite în sus. Acolo, chiar deasupra lor, aplecate peste parapetul care se ridica deasupra modelului orașului, se aflau câteva țevi de armă, trăgând în copacii din partea opusă. Să fi fost oare oamenii lui Miller, regrupați? Oare încercau să-l omoare pe cameramanul ascuns, ca și cum asta i-ar fi salvat cumva pe ei și pe șeful lor?

Se auzi un murmur dinspre copaci și apoi un strigăt în ebraică:

— *Al tira!*

Nu trage.

De sus, Uri auzi un răspuns:

— *Hadel esh!*

Nu mai trageți.

Se ridică încet. Maggie rămase ca moartă la pământ.

Acum Uri auzea mai multe voci strigând în ebraică, în timp ce mai bine de zece oameni coborau tropăind scările: poliția israeliană. Armele lor semiautomate erau îndreptate către doi bărbați care stăteau pe marginea dealului, chiar mai jos de model.

— Identificați-vă! urlă comandantul poliției.

Era liniște.

— Identificați-vă sau tragem!

Erau cumva palestinieni care învățaseră ebraica în pușcărie și care veniseră aici într-o misiune sinucigașă? Dacă mai ezitau încă o secundă, Uri știa ce urma să li se întâmple: aveau să fie împușcați în cap, singura cale sigură de a-i împiedica să declanșeze o bombă.

Dar nu purtau haine voluminoase, ceea ce de obicei trădează. Erau îmbrăcați normal; într-adevăr, păreau a fi israelieni.

— Suntem Apărătorii Ierusalimului Unit, spuse în cele din urmă cel mai în vârstă dintre cei doi într-o ebraică fără accent. Iar acum, când poliția îi înconjurase, Uri reuși să vadă clar pe creștetele capetelor celor doi acea *kippa* împletită sau tichie – semnul distinctiv al mișcării colonialiste israeliene.

— Deci și ei ne urmăreau, până la urmă.

Uri se răsuci pe călcâie și o văzu pe Maggie ridicându-se, frecându-se la ochi.

— Maggie! Trăiești!

— Îmi pare rău. Nu știam că sunt așa de papă-lapte.

— Ce vrei să zici?

— Se presupune că sunt ditamai diplomatul. Nu trebuie să leșin la prima împușcătură.

Poliția îi reținu pe toți trei, Uri, Maggie și Mustafa, mai multe ore, cerându-i fiecăruia să dea câte o

declarație lungă și amănunțită. Tot timpul lângă ei se află avocatul David Rosen, care insistă asupra dreptului clienților lui ca bunurile lor personale, inclusiv tăblița de lut, să rămână personale. După această intervenție, păstrară tăblița cu ei tot timpul. Cât despre micul petic de hârtie, Maggie îl ascunse în adâncul buzunarului și îl păstră bine.

Când ieșiră din secția de poliție, avură parte de o scenă pe care Maggie și Uri o văzuseră de sute de ori la televizor, dar pe care nici unul din ei nu se aștepta să o trăiască direct. Sute de obiective ale camerelor de luat vederi erau îndreptate spre ei, blițuri, reflectoare puternice.

Abia puseseră piciorul afară din clădire, că gloata asta imensă începu să urle la unison:

— Maggie, Maggie! Ce a spus? Maggie, ce a spus Avraam? Ce spune tăblița?

Uri și Mustafa o flancară pe ambele părți, dând la o parte reporterii ca să ajungă la taxiul care îi aștepta. Șoferul fu nevoit să facă două ture complete înainte să poată scăpa de dubele și motocicletele care îi urmăreau, ajungând într-un final în siguranță la hotelul lui Maggie.

În sanctuarul camerei sale, Maggie porni televizorul. Își imaginase cam la ce se putea aștepta de la telefonul ei mobil, pe care poliția i-l returnase cu un mesaj intermitent care anunța: *Căsuță de mesaje plină*. Ascultă primele câteva mesaje vocale: BBC, NPR, CNN, Reuters, AP, *The New York Times*, toți cerând un interviu cât mai repede posibil. *The Daily Mail* din Londra îi oferea o sumă cu șase cifre dacă le spunea lor în exclusivitate povestea femeii singure în căutarea tăbliței lui Avraam. Erau și câteva mesaje de la Casa Albă.

Iar acum, când schimba canalele, se tot vedea ținând tăbliță de lut ridicată către cameră. Fox News transmitea, în ceea ce părea a fi o transmisiune de urgență, înregistrarea în care Bruce Miller își mărturisea multele sale păcate, totul culminând cu replica „Să-mi fie rușine? Mă mândresc cu asta". În cele din urmă, Maggie rămase pe BBC World.

— Ne aflăm aici împreună cu Ernest Freundel de la Muzeul Britanic din Londra, unul dintre foarte puținii oameni de pe planetă capabili să descifreze caracterele cuneiforme în care se presupune că ar fi fost scrisă această tăbliță. Dr. Freundel, ce spuneți despre această descoperire?

— Ei bine, în mod normal orice afirmație de acest fel ar fi tratată cu cel mai mare scepticism. Dar înțeleg că această tăbliță a fost găsită și tradusă de Shimon Guttman, care era una dintre cele mai mari autorități în domeniu. Dacă el a spus că e autentică, atunci sunt înclinat să-l cred.

— Și care este reacția dumneavoastră vizavi de faptul că aceasta este ultima dorință și testamentul lui Avraam însuși?

— Ei bine, se vor face teste și multe altele. Dar Guttman nu era un om ușor de păcălit. Trebuie să ne gândim și la faptul că din moment ce americanii au făcut atâtea ca să o aibă, asta trebuie să sugereze că, cel puțin, ei au fost convinși că e autentică.

— Este acesta un moment emoționant pentru un savant ca dumneavoastră, dr. Freundel?

— Nu pot nega că aș fi dat aproape orice ca să fi avut șansa să văd această tăbliță sau chiar să o țin în mână. Dar n-am avut-o niciodată. Însă totul este de o importanță inestimabilă.

Pe când Maggie se suia în pat, apăru Uri ținând în mână un laptop. Accesă câteva site-uri: *Al-Ahram, The Washington Post, The Guardian, The Times of India* și *China Daily.* Toți transmiteau aceeași poveste. La sfârșit, îi arătă titlul principal de pe prima pagină a site-ului *Haaretz.*

O lume cu sufletul la gură: israelienii și palestinienii așteaptă cuvântul lui Avraam.

Dedesubt era o relatare a evenimentelor din acea după-amiază de la Muzeul Israelului.

În ea se spunea că poliția israeliană îl arestase pe șeful teroriștilor, Akiva Shapira, suspectat a fi liderul Apărătorilor Ierusalimului Unit. Mai mult încă, spunea purtătorul de cuvânt al poliției, strânseseră dovezi cum că Uri Guttman și Maggie Costello fuseseră și ei în vizorul unei celule radicaliste israeliene având legătură cu militantul căutat Salim Nazzal.

Maggie deschidea un articol după altul. Erau coloane și dezbateri nesfârșite dedicate discuției asupra a ceea ce Avraam ar fi putut sau nu să spună. Pretutindeni se ridicau voci care susțineau că trebuie să fie un fals, mai ales, spuneau israelienii, dacă Avraam lăsase Muntele Templului musulmanilor și, mai ales, spuneau palestinienii, dacă Avraam lăsase Haram al-Sharif evreilor. Era plin de *bloguri* cu teorii ale conspirației care insistau că momentul în care fusese scoasă la iveală tăbliță era prea convenabil pentru ca aceasta să fie reală.

— Știi, Maggie, trebuie să scoți la iveală tot adevărul, tot textul testamentului. Ard de nerăbdare.

Maggie se uită din nou la televizor. Era prim-ministrul britanic, care stătea pe Downing Street și declara că „Istoria își ține respirația".

Maggie oftă.

— Știu, Uri. Vreau doar să-mi dau seama cine trebuie să-l spună.

Când privi în urmă, așa cum avea să facă de multe ori în anii ce aveau să vină, trase concluzia că poate cea mai valoroasă scăpare a lui Bruce Miller fusese o singură propoziție: *Există și un canal de rezervă, așa că ei vorbesc, crede-mă.* Asta spusese el. Alții probabil că ar fi uitat, nu însă și Maggie sau oricare alt mediator. Canalele de rezervă sunt prea interesante pentru a fi uitate. Chiar sub violența percheziției și a asaltului oamenilor lui Miller, informația asta se cuibărise în capul ei și rămăsese acolo.

Poate că nici n-ar fi trebuit să o mire lucrul ăsta; până și cei mai înverșunați dușmani obișnuiau să mențină deschis un canal de comunicare, fie printr-un magnat al afacerilor demn de încredere, fie printr-un prieten personal sau un prim-ministru al vreunui guvern străin. Bineînțeles că israelienii și palestinienii păstrau o cale de comunicare.

Se gândi acum din nou la acest lucru, stând întinsă pe patul hotelului, lăsându-se să alunece câteva minute într-un somn epuizat. Visă că rătăcea pe străzile Ierusalimului, nu în propriul ei trup, ci în cel al avatarului cu maiou creat de sora ei în *Second Life*. Plutea deasupra Domului aurit al Stâncii, avântându-se mult deasupra Zidului de Vest. Bărbații de dedesubt, cu bărbi, haine negre și șaluri de rugăciune priveau către ea, cu gurile căscate...

Se trezi deodată cu fruntea scăldată de sudoare. Se putea așa ceva? Era oare posibil? Se repezi la calculator și se duse țintă la *Second Life*, logându-se din nou ca alter ego-ul lui Shimon Guttman, Saeb Nastayib. Se

teleportă chiar în încăperea seminarului de la Universitatea Harvard. *Dă, Doamne, să fie acolo.*

Se aflau acolo și avatarurile pe care le văzuse înainte: Yaakov Yariv și Khalid al-Shafi. Se apropie, apăsă pe butonul *Vorbește* și scrise un mesaj simplu: *Am informația pe care o așteaptă toată lumea.*

Răspunsul nu veni imediat, din motive pe care avea să le înțeleagă mai târziu. Se pare că atât biroul lui Yariv, cât și cel al lui Al-Shafi lăsau avataruri „adormite" în sala de seminarii de la Harvard din *Second Life* doar ca să fie prezenți acolo. Astfel puteau menține canalul deschis, asigurându-se că fiecare parte era disponibilă pentru cealaltă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Amir Tal, asistentul personal al primministrului israelian, verifica la fiecare oră în timpul zilei și de câteva ori noaptea, iar omologul lui palestinian făcea la fel. Fusese ideea lui Al-Shafi: citise despre soluțiile de stimulare cu ajutorul internetului a proceselor de pace din Orientul Mijlociu cât timp fusese în închisoare și accesase una din ele, personalizându-se pe sine însuși, luând rolul lui Khalid al-Shafi, la scurt timp după eliberarea sa. Nu mai trebuia decât, și-a dat el seama, ca un politician israelian de marcă să participe și ar fi avut un canal de rezervă. Nu mai era nevoie de zboruri în toiul nopții la Oslo sau de weekenduri clandestine prin cabane forestiere scandinave. Dialogul putea avea loc în plină zi, având posibilitatea de a nega totul. Dacă cineva ar fi întrebat ce se întâmplă, „Yaakov Yariv" și „Khalid al-Shafi" puteau spune că erau pur și simplu niște studenți americani care se jucau.

Primul răspuns veni de la Al-Shafi. Maggie ceru să fie sunată ca să verifice că într-adevăr era el și curând

auzi vocea aceea familiară în telefon. Stabili o întâlnire cu asistentul său cel mai apropiat într-o oră.

Apoi făcu același aranjament cu Amir Tal.

Se strânseră în casa luxoasă, din vestul Ierusalimului, a unui afacerist american. Maggie se simți prea obosită pentru amabilități și trecu direct la subiect.

— După cum știți, tăblița e la mine. Astăzi eram gata să divulg tot textul în fața camerei de luat vederi, pentru că m-am temut că dacă n-aș fi făcut-o, că dacă ceva s-ar fi întâmplat cu mine, atunci ultimul testament al lui Avraam ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Dar acum e în siguranță.

Le spuse că încă nu le va arăta tăblița – pentru asta era nevoie ca înșiși liderii să se întâlnească. În schimb, le citi cu voce tare celor doi bărbați traducerea lui Guttman, versiunea în engleză, dându-le apoi hârtia pentru ca fiecare din ei să poată citi din nou cuvintele, în limbile lor. Ambii păliră în același timp.

— Desigur, veți avea ocazia să verificați autenticitatea tăbliței și fidelitatea acestei traduceri imediat ce vom trece la nivelul următor, spuse Maggie încet, dispusă să le ofere oricât timp ar fi avut nevoie pentru a asimila ceea ce tocmai citiseră.

— Și care e nivelul următor, domnișoară Costello? întrebă palestinianul.

Maggie răspunse că depindea de cei doi lideri de stat să comunice lumii decizia lui Avraam. Nu era corect ca anunțul să vină din partea ei, o străină. În schimb, ei ar trebui să convoace o conferință de presă comună pentru a doua zi, chiar după Sabat. Uri Guttman și Mustafa Nour vor fi acolo, reprezentându-și tații răposați, timp în care cei doi lideri de stat ar face anunțul public.

Maggie urmări conferința de presă la televizor. Ar fi fost distractiv să fie acolo, dar nu voia să mai provoace un circ media ca acela de la secția de poliție. Și oricum, ea aparținea culiselor. Dacă voia ca toată treaba să funcționeze, cuvintele trebuiau să vină din partea lui Yariv și a lui Al-Shafi, a nimănui altcuiva.

Se întrebă cum aveau să o facă. Yariv va vorbi primul în ebraică, apoi Al-Shafi în arabă, urmați de un interpret? Sau invers? În cele din urmă făcură ceva mult mai nimerit.

Al-Shafi vorbi primul în engleză, prezentând tăblița dictată de Avraam, patriarhul, și apoi citind textul:

— *Eu, Avraam, fiul lui Terah, în fața judecătorilor am decis astfel. Ținutul unde l-am dus pe fiul meu, ca să-l sacrific pentru Marele Nume, Muntele Moriah, acest ținut a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei.*

Apoi se opri și interveni Yaakov Yariv, tot în engleză:

— *Numele lor să fie trecute aici ca Isaac și Ismael. Astfel am declarat în fața judecătorilor ca acest Munte să fie lăsat prin testament după cum urmează...*

Apoi cei doi bărbați se opriră, o pereche de veterani, înainte de a continua, la unison, cu vocile armonizate perfect:

— *Anume să fie împărțit de cei doi fii ai mei și de urmașii lor într-un mod la alegerea lor. Dar pentru ambii să fie clar că nu aparține nici unuia dintre ei, ci amândurora, acum și pentru totdeauna. Să le fie încredințat lor, ca apărătorii și păstrătorii lui, să-l protejeze pentru Marele Nume, singurul Stăpânitor care este suveran peste tot și peste noi. Legat cu pecetea lui Avraam, fiul lui Terah, având martori pe cei doi fii ai săi, în Hebron, astăzi.*

Epilog

Ierusalim, două zile mai târziu

Avea toate actele în poală, într-o mapă neagră, elegantă. Mai puțin însemna întotdeauna mai mult, când era vorba de negociere, credea ea; un mic carnețel gol era de-ajuns, cu siguranță. Numai la ultimele etape aveai nevoie de documente legate, de obicei mape. Iar ei nu se aflau în etapa aceea. Cel puțin nu încă.

Aruncă o privire la cameră, la masa din lemn negru care se întindea în fața ei, a cărei eleganță trecută părea să fie tipică acestei clădiri. Aceleași vinuri ca și la hotelul American Colony, își zise ea, probabil o reminiscență a grandiosului trecut imperial și a amăgirilor de acum aproape o sută de ani. Își privi iarăși ceasul. Ajunsese cu trei minute mai devreme. Încă cinci minute și aveau să înceapă.

Drama conferinței de presă comune avusese un efect mult mai puternic decât anticipase toată lumea. Televiziunea e un mediu sentimental, iar priveliștea celor doi cai de luptă alăturându-se unul celuilalt, în incantația cuvintelor strămoșului lor comun s-a dovedit a fi irezistibilă. Canalele de știri transmiteau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru – numai despre

Avraam, tot timpul –, ştergând urmele violenţelor de mai înainte. Savanţii începură să se întrebe dacă nu cumva pacea era destinul străvechi al Orientului Mijlociu, destin care îi fusese refuzat cu atâta cruzime. Revista *Time* a pus o imagine renascentistă a lui Avraam pe copertă, deasupra unui singur rând: *Pacificatorul*.

Un Amir Tal euforic şi omologul său palestinian tocmai o sunaseră înainte de miezul nopţii, sâmbătă, întrebând-o pe Maggie ce voia în schimbul faptului că oferise şefilor săi o direcţie politică extraordinară, permiţându-le să primească meritele pentru o descoperire care le va conferi amândurora o autoritate enormă şi de durată.

— Vreau doar ca ambele părţi să reia discuţiile între patru ochi imediat, spusese ea. Nu prin oficiali: doar cei doi lideri de stat într-o cameră cu un singur mediator.

Tăbliţa însemna că acum nu mai exista nici o scuză pentru a nu rezolva ultima întrebare rămasă: statutul Muntelui Templului. Ar trebui să se ţintească spre un acord de pace final, gata să fie semnat într-o săptămână, unul pe care popoarele lor să-l accepte, unul care să aibă chiar binecuvântarea lui Avraam însuşi.

Cei doi oficiali îşi dădură acordul provizoriu. Maggie se folosi de avantajul ei.

— Mai vreau un ultim lucru.

— Şi care ar fi acela, domnişoară Costello?

— Ei bine, are legătură cu identitatea mediatorului.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Ultimele patruzeci şi opt de ore de când primise acel telefon le petrecuse pregătindu-se. Citise fiecare notiţă, fiecare minut al convorbirilor purtate până atunci, fiecare

document oficial întocmit de cele două părți, necesitând ocazional traducerea unor texte cheie folosite de echipele interne israeliene și palestiniene. Își cumpărase chiar haine noi.

Între toate astea, se văzuse cu Uri. După ce urmărise conferința de presă la televizor – iar momentul în care Uri și Mustafa se îmbrățișaseră în fața camerelor fusese unul dintre cele mai importante – se întâlniseră la *Cineva cu care să alergi*, cafeneaua de noapte în care spărseseră calculatorul înainte de a pleca, de teamă să nu fie urmăriți de oamenii lui Miller.

— Suntem în continuare cei mai bătrâni de-aici, spuse ea zâmbind.

Se întrebară unul pe celălalt despre planurile lor de viitor și amândoi ridicară din umeri. Uri spuse că avea unele lucruri de rezolvat aici, în Ierusalim, casa părinților lui, actele tatălui.

— Tatăl tău ți-a lăsat o ultimă surpriză, nu-i așa?

— Știi, e ciudat. Toată lumea a luat-o razna din cauza tăbliței ăsteia. Și a tot ceea ce înseamnă ea. Dar ce e mai uluitor e tot ce a făcut tata ca s-o păstreze în siguranță. Deși spune ce spune.

— Era un savant.

— Nu doar atât. Mai știi ce îi repeta mamei la nesfârșit? Că asta o să schimbe totul? Poate că pe el l-a schimbat primul.

Șovăind, Maggie dirijă conversația spre Bruce Miller și motivul pentru care fusese ea trimisă la Ierusalim. Îi spuse lui Uri că Miller voise ca ei să se culce împreună, că ea fusese – ezită înainte de a rosti cuvântul – o ispită. Îi spuse cât de rușinată se simțea, că îi venea rău când se gândea la asta.

El o ascultă încordat, fără să zâmbească.

— Dar tu n-ai ştiut că jucai rolul unei ispite, nu-i aşa, Maggie? Nu a fost vina ta. Nu poţi fi o capcană dacă nu ştii asta. Şi e vina mea că am căzut în ea. În plus, eşti mai mult decât o ispită.

Se îmbrăţişară, o îmbrăţişare lungă şi puternică, iar apoi timid, precum adolescenţii în tabăra de vară, făcură schimb de adrese de e-mail. Nici unul din ei nu avea o adresă fizică de care să poată fi sigur. Când Maggie încercă să-şi ia la revedere, Uri îi puse un deget pe buze.

— Nu la revedere, spuse el. *L'hitraot*. Înseamnă „Până când ne vom revedea ". Şi ne vom revedea. Curând. Se sărutară şi amândoi ştiură că promisiunea nu era în van.

Acum un orologiu bătrân bătea ora zece în depărtare, fiind fără îndoială un dar din partea britanicilor care construiseră acest sediu al guvernului când stăpâneau Palestina. Maggie auzi deodată un val de zgomot venind de afară: sunetul mai multor maşini şi o gloată de oameni de presă, întrebări strigate, blituri. Un minut sau două mai târziu se întâmplă din nou acelaşi lucru. Maggie îşi aranjă actele pentru ultima dată.

Apoi se auziră sunete de paşi apropiindu-se de pe două coridoare. Venind din direcţii opuse, îi văzu pe liderul israelian şi pe cel palestinian, fiecare singur, îndreptându-se către cameră. Maggie inspiră adânc.

Le strânse mâna amândurora, apoi îi invită să-şi strângă şi ei mâinile şi le făcu semn să se aşeze.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse Maggie Costello, aruncându-le un zâmbet călduros celor doi.

Zâmbetul era autentic. Era zâmbetul unei femei care, într-un final mult aşteptat, se afla exact acolo unde trebuia.

Îşi drese glasul:

— Putem începe?

Mulțumiri

Se spune că scrisul e o treabă solitară, dar nu e complet adevărat. Scriitorii se bazează pe oameni care sunt dispuși să le dedice timpul și priceperea – iar eu sunt încântat că am șansa să mulțumesc aici unora dintre ei.

Lui John Curtis, administratorul Departamentului pentru Vechiul Orient Apropiat din cadrul Muzeului Britanic și unul dintre primii care au atras atenția asupra jafului patrimoniului irakian după invazia din 2003 și care au explicat răbdător întreaga amploare a seriei tragice de evenimente. Colegului său de la muzeu, Irving Finkel, care a fost atât de amabil, încât să îmi ofere informații în privința punctelor comune ale perioadei avraamice și ale scrierii cuneiforme babiloniene, domeniu în care se prea poate ca domnia sa să fie autoritatea principală pe plan mondial. Mostra de cuneiformă care apare în această carte este rezultatul muncii sale, în timp ce unele din experiențele lui Shimon Guttman ca savant sunt un ecou al celor ale lui dr. Finkel. Îi rămân profund îndatorat atât pentru învățăturile sale, cât și pentru sprijinul său susținut pe parcursul acestui proiect.

Amănuntele privind comerțul internațional cu antichități furate mi-au fost oferite de Karen Sanig de la London Lawyers Mishcon de Reya, împreună cu fostul sergent detectiv Richard Ellis, fondatorul departamentului

de artă și antichități din cadrul Scotland Yard. Am o imensă admirație pentru hotărârea lor de a lupta împotriva unei infracțiuni ce încearcă să priveze lumea civilizată de unele dintre cele mai mari comori ale sale. De asemenea, le sunt recunoscător domnului dr. Rupert L. Chapman III, fost secretar executiv al Fundației pentru Explorarea Palestinei, și lui Edward Fox, a cărui carte, *Palestine Twilight*, explică atât de bine încărcătura politică generată de arheologie în Orientul Mijlociu. Personalul de la BA Cargo din Heathrow și de la HM Revenue and Customs mi-a fost, de asemenea, de foarte mare ajutor.

Second Life mi-a fost adus în atenție de colegii mei păzitori Aleks Krotoski și Victor Keegan, Vic jucând rolul lui Virgil în timp ce mă ghida prin adâncurile misterioasei lumi subterane. Încă o dată, Tom Cordiner și Steven Thurgood au fost gata să-mi împărtășească din cunoștințele lor nelimitate într-ale calculatoarelor.

În ceea ce privește Orientul Mijlociu însuși, datorez foarte mult sutelor de oameni, israelieni și palestinieni, pe care i-am întâlnit în timp ce studiam sau scriam despre această regiune de-a lungul a două decenii. Multe din poveștile lor au fost suport pentru aceasta. Mulțumiri deosebite i se cuvin domnului dr. Meron Medzini; lui Aryeh Banner de la Fundația pentru Patrimoniul Zidului de Vest; lui Doug Krikler și vechiului meu prieten Marshall Yam, care mi-a oferit o perspectivă esențială imediat ce am început să concep această poveste. Părinții mei, Michael și Sara Freedland, împreună cu socrul meu, Michael Peters, au citit o schiță preliminară, dându-mi sfaturi prețioase pe parcurs.

La Harper Collins, Jane Johnson e tipul de editor pentru care orice scriitor ar ucide: atentă, entuziastă,

pretenţioasă şi cu un obicei obsesiv şi constant de a fi corectă. Ea şi Sarah Hodgson alcătuiesc o echipă extrem de capabilă.

Trei indivizi merită mulţumiri speciale. Jonathan Cummings nu e doar capabil să scotocească după cea mai obscură sursă de informaţie cu viteza luminii, dar a devenit şi un preţuit camarad şi co-conspirator. Jonny Geller e naşul acestui întreg proiect, crezând în el de la bun început, impulsionându-l pe parcurs cu sfaturi înţelepte. Am mai spus-o şi o mai spun încă o dată: e cel mai bun agent din domeniu, un prieten model – şi nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără el.

În final, îi mulţumesc soţiei mele Sarah. Entuziasmul şi nerăbdarea ei pentru această poveste nu au pălit niciodată, nici chiar atunci când munca m-a ţinut înlănţuit de birou prea multe ore. Ea a citit manuscrisul cu profundă înţelegere şi grijă, sugerând multiple îmbunătăţiri. E o sursă constantă de încurajare, bună dispoziţie şi iubire. Ca şi această carte, povestea mea are o eroină – şi aceea este ea.